

Giới thiệu **Đệ Nhất Phu Nhân**

Đệ Nhất Phu Nhân là tựa truyện xuyên không đầy sâu sắc, đưa bạn đọc đến với những cung bậc cảm xúc dâng trào, thú vị và hấp dẫn.

Một lần tỉnh lại, nàng thế nhưng đoạn tuyệt tiêu sái xuyên đến trên người Tử tiểu thư Kiều phủ ôn nhu nhân thực, tuyệt sắc lại yếu đuối!

Cái gì? Tử tiểu thư này là vì tranh đoạt tình nhân mà bị hại chết? Hơn nữa còn ở ngay trước mặt nam tử mà các nàng tranh đoạt!

Lại cái gì? Tiệp nhân động thủ hại chết nàng còn sống rất tốt? Mà nam tử kia cư nhiên còn đang mỉm cười, vô tình như vậy!

Đáng tiếc, mở mắt ra lần nữa, nàng đã không phải nàng lúc đầu...

Một câu của hoàng đế, hoàn toàn thay đổi nhân sinh của nàng.

Mà nàng, đâu còn là nữ tử đơn thuần duy mệnh thị tòng*, cầm cung trong nhà?

Ở nơi loạn thế phồn hoa này, thứ nàng muốn chỉ là một gia đình an bình, nhưng nếu chạm vào nghịch lân của nàng, nàng còn có thể thờ ơ ư?

Cùng tiếp tục theo dõi tựa truyện online để tìm kiếm câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Đại Nạn Không Chết

Quyển 1: Thoát thai hoá cốt

Tác giả: Hàn Từ Dạ

Edit: BonBon

Beta: Diệp Y Giai

Tiết từ

Màn đêm buông xuống, ánh sao tô điểm trên bầu trời, ngày mai lại là một ngày đẹp!

“Chị Kiều, đã đến giờ!”, Trên đỉnh một cao ốc, một người con trai thanh tú khoảng chừng hai mươi tuổi vừa nhai kẹo cao su, vừa đeo găng tay, nói với người con gái lười biếng bên cạnh đang nằm ở trên ghế nhàn rỗi hưởng thụ ánh trăng.

Ánh sáng nhạt màu bạc chiếu rọi ở trên người cô gái, có thể nhìn ra một thân quần áo bó hòa làm một thể cùng đêm tối của cô, diện mạo cũng không quá hai mươi hai ba tuổi.

“A.....” Kiều Linh Nhi đánh một cái ngáp, chậm rãi ngồi dậy, trong mắt vẫn còn nồng đậm buồn ngủ.

“Chị Kiều, còn ba mươi giây đồng hồ!” Lam Táp đưa tay thử sợi dây thép, mặc dù thời gian không lâu, nhưng cũng không thấy cậu ta có dáng vẻ khẩn trương.

“Sau khi trở về nhớ mua cho chị một cái đệm nước.” Tay Kiều Linh Nhi nhanh nhẹn chuyển đến chỗ tóc của mình, quần rồi quần, trong vòng ba giây đã búi xong mái tóc.

“Được!” Lam Táp đáp một tiếng, liếc đồng hồ điện tử một cái, đúng mười hai giờ!

Thời gian dừng ở mười hai giờ, kể tiếp đó chính là thời gian làm nhiệm vụ của bọn họ.

Lam Táp nắm khí cụ chuyển động trượt trên dây thép, tung người nhảy ra, Kiều Linh Nhi theo sát phía sau.

Hai bóng người, biến mất ở trong màn đêm.

Khoảng cách giữa hai tòa cao ốc gần trăm mét, một tòa là nơi hai người Kiều Linh Nhi lựa chọn, một tòa khác là phòng triển lãm.

Gần đây, một dây chuyền kim cương với tên gọi là Louis 14 xuất hiện.

Louis 14 do mười bốn viên kim cương vô giá hợp thành, là vật sở hữu của hoàng hậu vương triều châu Âu ở thế kỷ trước, nhưng từ sau khi vị hoàng hậu kia qua đời, Louis 14 này cũng biến mất.

Sau mấy trăm năm, dây chuyền kim cương vô giá này lại xuất hiện, dẫn tới ham muốn của nhiều người.

Nhóm Kiều Linh Nhi và Lam Táp cũng là một trong số đó.

Có người ra giá trên trời để lấy được Louis mười bốn, song hiệp thân thâm trong giới trộm nổi danh lưng lấy trở thành lựa chọn tốt nhất để lấy sợi dây chuyền này, bởi vì nhiệm vụ của bọn họ từ trước đến nay chưa từng thất bại.

Ném đi khí cụ chuyển động trượt trong tay, hai người Kiều Linh Nhi cùng Lam Táp đã đứng ở bên trong phòng triển lãm, dĩ nhiên từ đối diện trong tòa cao ốc kia “bay” qua đây đúng là rất nguy hiểm, nếu như không cẩn thận, thì có lẽ sẽ đụng vào trên tường phòng triển lãm, đến lúc đó coi như bất hạnh.

Đối với cao thủ trong cao thủ là Kiều Linh Nhi cùng Lam Táp, thì hiển nhiên điều này không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì.

Phòng triển lãm vừa đến mười hai giờ sẽ tắt đèn, bóng đêm để lộ hình thức bảo vệ, nói đơn giản chính là dùng tia hồng ngoại làm công cụ để dò xét.

Lam Táp đi ở phía trước, tựa vào vách tường nhanh chóng đi tới, lúc đi ngang qua một chỗ, đem khối kẹo thơm mát đang nhai trong miệng dính vào trên tường. Không cần hoài nghi, cái này là một khối kẹo cao su, đồng dạng còn dùng để làm nhiễu sóng công cụ camera.

Lúc này Kiều Linh Nhi đã không còn đáng vẻ như khi chưa tỉnh ngủ lúc trước, đi theo phía sau Lam Táp, đem những cái tương tự với nút cài trên tay bắn lên trên tường đồng thời dính lại, cứ như vậy, bọn họ quang minh chính đại từ phía trước camera đi tới cũng không là vấn đề.

Nhiều lần chuyển hướng, Kiều Linh Nhi cùng Lam Táp đi tới trước một đại sảnh, ở ngay chính giữa đại sảnh, bày ở trong tủ kiếng chống đạn kia không phải là Louis 14 đấy sao!

Kiều Linh Nhi thuận tức từ trong túi đeo lưng của Lam Táp lấy ra hai cái mắt kính mềm dẻo, chia ra gắn vào trên hai mắt của mình, sau đó những tia hồng ngoại X kia liền hiện ra rõ ràng.

Vào lúc Lam Táp vừa muốn đi đến, lại nhạy cảm phát hiện phía trước giữa một lối đi cũng có hai thân ảnh màu đen.

“Chị Kiều?” Lam Táp kêu một tiếng, cậu còn nghĩ muốn nói nhưng lại bị Kiều Linh Nhi chế trụ.

Nơi này canh phòng cũng không phải là đơn giản, đôi khi có nơi giọng nói lớn một chút liền có thể khuấy động một cơ quan.

“Bằng bản lĩnh của mình!” Khóe môi Kiều Linh Nhi giật giật, không tiếng động nói ra mấy chữ này.

Lam Táp hiểu gật đầu một cái, mơ ước có được dây chuyền Louis 14 không phải chỉ có một nhóm người, có người có khả năng đi thuê bọn họ, đương nhiên những người khác cũng có thể thuê những kẻ trộm khác.

Đối phương tựa hồ cũng hiểu ý của Kiều Linh Nhi bọn họ, sau khi thủ thế đều cùng hành động.

Nhìn rõ ràng ánh sáng của tia hồng ngoại, nhưng nếu như chuyển đi này ngay cả chút chuyện nhỏ cũng không làm được, vậy thì thật sự là làm trò cười cho người trong nghề rồi.

Hai người Kiều Linh Nhi cùng Lam Táp phối hợp với nhau, thậm chí không nhìn đối phương cũng biết động tác kế tiếp của bọn họ.

Hai người kia cũng không kém, cúi đầu, nhắc chân, ưỡn ngực, tất cả động tác đều là liền mạch lưu loát, động tác trôi chảy, từng chút từng chút đến gần khu trung tâm của phòng triển lãm, cách Louis 14 cũng càng ngày càng gần.

Chợt, tia hồng ngoại di chuyển, vật này đột nhiên hoạt động khiến Kiều Linh Nhi cùng Lam Táp đồng thời kinh hãi, nhưng vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, di chuyển theo hoạt động tia hồng ngoại kia.

Động tác có biên độ rất nhỏ, hơn nữa yêu cầu thân thể phải có tính dẻo dai thật tốt, bằng không chỉ cần hơi lơ là, tuyệt đối sẽ bị tia hồng ngoại kia đụng tới.

Còn hai kẻ trộm kia, dễ nhận thấy không bằng thân thủ của Kiều Linh Nhi cùng Lam Táp. Lúc tia hồng ngoại kia đang di động, bọn họ thiếu chút nữa đã bị đụng phải, may mà người đàn ông bên người phụ nữ kia dường như nhạy bén hơn ẩn cô ta xuống, nằm trên đất, sau đó chậm rãi lui về phía sau, dù sao phía sau tia hồng ngoại vẫn còn chưa hết bẫy.

Lam Táp âm thầm khinh bỉ một cái, bọn họ có thể đi qua đây hay không là chuyện của bọn họ, nhưng nếu như bởi vì bị va chạm vào mà ảnh hưởng đến cậu và chị Kiều, vậy trở ngại cũng sẽ không còn đơn giản như vậy.

Thân thể mềm mại của Kiều Linh Nhi từ từ di chuyển, Lam Táp có chút vất vả đi theo, thế nhưng dù thế nào cũng vẫn theo sát sau lưng của Kiều Linh Nhi.

Ở xung quanh bức triển lãm một thước là chỗ đã không còn tia hồng ngoại, ánh mắt Kiều Linh Nhi rơi xuống mặt dây chuyền kim cương được ánh đèn nhỏ nhỏ chiếu vào, mười bốn khối kim cương to lớn xuyên thành một chuỗi, rất lấp lánh.

Lam Táp đã lấy ra máy tính xách tay mang theo người, vào lúc này, yêu cầu thần đồng máy tính là cậu xuất thủ, giải ra mật mã nơi này, Louis 14 sẽ là của cậu.

Kiều Linh Nhi thì vẫn chỉ ở trong vòng một thước, nhìn những thứ khác ở bức triển lãm, khi nhìn đến hai kẻ trộm kia đang chột vật lui trở về ở lối vào mà cười một tiếng thật mê người.

Nụ cười này, có khiêu khích, còn có khoe khoang, nhưng làm cho hai người trước mặt giận dữ! Ai bảo bọn họ vừa nãy thiếu chút nữa bởi vì động tác vụng về kia mà bị phát hiện!

Người đàn ông kéo lại người phụ nữ hận không thể xông vào chém Kiều Linh Nhi hai đao, tựa hồ đang khiến cho cô ta yên tĩnh chớ nóng vội.

Kiều Linh Nhi nguy hiểm hít một hơi, xem ra cho dù Louis 14 vào tay bọn họ rồi, cũng khó tránh phải đánh một trận.

Có những đạo tặc dùng khả năng “trộm” của bản thân thu đồ vật vào tay, nhưng còn có một số lại có tính chất thuộc về loại cường đạo xảo trá, ngoài trộm ra, còn thuận tiện đem đồ vật từ trong tay của những đạo tặc khác đoạt lấy.

Rõ ràng, Kiều Linh Nhi bọn họ đụng phải cường đạo!

Từng hàng số liệu từ trên màn ảnh máy tính nhanh chóng xẹt qua, Lam Táp bắt động thanh sắc hai tay liên tục gõ, vẫn nhìn không ra một chút bộ dáng khẩn trương.

Sau khi Kiều Linh Nhi nhìn một vòng, ánh mắt lại trở về phía trên Louis 14, nàng đến gần một chút, thời điểm nhìn thấy sợi dây chuyền kim cương kia, đột nhiên lại thấy được một vật màu xanh biếc.

Là ngọc! Với hiểu biết sâu rộng của cô lập tức nhìn thấu đó là cái gì, nhưng đây không phải là Louis 14 triển lãm trên bức sao, tại sao lại có một khối ngọc ở bên trong?

Song Kiều Linh Nhi rất nhanh đã không còn kinh ngạc, ở bên cạnh trên bảng hiệu có viết, đồng thời được tìm ra cùng Louis 14, còn có khối nhuyễn ngọc cao cấp này, đáng nhẽ ngọc được đặt ở phía trên bức triển lãm của Louis 14, nhưng chắc là không đủ chỗ nên bị rút xuống.

“Còn năm phút đồng hồ!” Kiều Linh Nhi giật mình nhìn đồng hồ đeo tay, nhỏ giọng nói với Lam Táp.

Lam Táp giờ một tay, ra dấu OK.

Thời điểm còn bốn phần hai mươi giây, kiếng chống đạn chung quanh bức triển lãm Louis 14 tự động mở ra, Kiều Linh Nhi thấy vậy cũng không lẽ mà chậm chạp, nhanh chóng tiến lên lấy Louis 14, đồng thời cũng đem khối nhuyễn ngọc hình tròn nhỏ nhỏ kia lấy ra.

Bên ngoài hai kẻ trộm kia thấy Louis 14 ở trên tay của bọn Kiều Linh Nhi, trên mặt hiện lên lãnh liệt, rồi cùng liếc mắt trao đổi, sau đó hai người nhanh chóng lùi đi.

Kiều Linh Nhi nhìn thoáng qua nơi hai người kia biến mất, chứng hiện tại nhất định sẽ đến một nơi khác để chặn bọn họ.

Đến khi tròn vẹn năm phút đồng hồ, tia hồng ngoại trong nháy mắt biến mất toàn bộ, lúc trước bọn họ động tay chân bây giờ chính thức khởi động, có vài người sẽ phải bận rộn đây.

Lam Táp cùng Kiều Linh Nhi nhanh chóng chạy đi, hai người băng vào trí nhớ tuyệt hảo xuyên qua bóng tối ở giữa hành lang, cùng tối tăm kia hoàn toàn dung hòa thành một mảnh.

Hai phút sau, hai người giống như có cánh dài, ở trước cửa sổ đang mở rộng nhảy lên, không chút do dự nhảy ra ngoài.

Hai dây thừng màu đen rút lại rồi xuất hiện ở bên hông bọn họ, cho nên dù nơi này là năm mươi mấy tầng nhà, họ cũng không có bất kỳ nguy hiểm, tất cả an nguy của nhiệm vụ bọn họ đều đã làm xong.

Tuy rằng đồ của người đi thuê rất trọng yếu, thế nhưng đối với kẻ trộm mà nói, trọng yếu nhất thật ra vẫn là tánh mạng của bọn họ, nếu như ngay cả mệnh cũng không có, còn trộm cọng lông!

Chớp mắt, Lam Táp cùng Kiều Linh Nhi đã ngồi vào bên trong xe thể thao màu bạc rộng rãi, Kiều Linh Nhi đảm nhiệm tài xế, nhấn cần ga một cái, xe thể thao như tên rời cung, chạy như bay.

“Chị Kiều, Louis 14 kia thật đẹp mắt, sau này em có tiền nhất định mua một cái tặng cho chị.” Lam Táp cười khanh khách nhìn Kiều Linh Nhi, tràn đầy thành khẩn nói ra.

“Tiểu tử nhà cậu thôi đi, trước mua cho chị một cái đệm nước rồi hãy nói!” Kiều Linh Nhi cười nói.

“Được, sau khi lấy được tiền em nhất định sẽ mua cho chị một cái đệm nước thật to thật thoải mái!” Lam Táp cam kết, trong lòng lại bổ sung một câu: Nhất định sẽ bỏ khuyết thêm một cái dây chuyền kim cương thật to nữa!

Không ai biết rằng sở thích lớn nhất của Kiều Linh Nhi chính là đi ngủ và trộm đồ, đôi khi trộm đồ chỉ là vì thích thú, trên thực tế cô không thiếu tiền, hơn nữa còn rất có tiền.

“Chị Kiều.”

“Năm xuống!” lời của Lam Táp còn chưa kịp nói ra, Kiều Linh Nhi gầm nhẹ một tiếng, nắm vô-lăng dõng chuyển, bánh xe cùng mặt đất cọ xát tạo ra thanh âm chói tai.

Lam Táp lập tức im bật, phía sau, một chiếc xe thể thao màu đen đã đuổi theo, nhìn trong kính sau xe, có thể thấy giữa tay người phụ nữ kia cầm một khẩu súng.

“Bang bang.” Bắn hai phát vào trên thân xe.

“Shit, bọn chúng thật sự tới!” Kiều Linh Nhi nổi giận gầm lên một tiếng, ngay sau đó đạp ga lên lớn nhất.

“Chị Kiều, bọn họ tới gần rồi!” Lam Táp hoảng sợ phát hiện không chỉ là một chiếc xe, mà là bốn năm xe, hơn nữa đều nhanh chóng đuổi theo, “Bọn họ rốt cuộc là người nào?”

Thông thường kẻ trộm tuyệt đối sẽ không có vũ khí cường hãn loại này, trên mặt Kiều Linh Nhi cũng xuất hiện một chút khẩn trương.

Mục đích của những người này. có thể không phải lấy đi Louis 14, mà là phá hủy.

Rất nhanh, lúc Kiều Linh Nhi thấy trong kính sau xe những vũ khí hạng nặng ngư lôi kia là lúc nàng hoàn toàn xác định, mục đích của những người này là muốn phá hủy Louis 14!

Đột nhiên, Kiều Linh Nhi thắng xe gấp, sau đó nhanh chóng quay ngược đầu xe, một loạt động tác tiến hành thật nhanh, Lam Táp thậm chí cũng không biết nàng rốt cuộc đang muốn làm cái gì.

Xe ngừng lại, áp sát vào hàng rào phía đối diện.

“Chị Kiều?” Lam Táp bỗng nhiên có một loại dự cảm xấu.

Kiều Linh Nhi đem một cái bọc nhỏ nhét vào trong ngực Lam Táp, “Đem cuộc trao đổi này hoàn thành, nhất định phải sống tiếp thật tốt!”

“Đi đi.” Ngay thời khắc pháo ngư lôi bắn tới, Kiều Linh Nhi đem Lam Táp đẩy ra ngoài.

“Ầm” một tiếng, tức khắc bên hàng rào ánh lửa bắn ra bốn phía.

“Chị Kiều.” Lam Táp không nghĩ tới, hôm nay lại là lần cuối cùng cậu cùng Kiều tỷ làm nhiệm vụ, mà cô, lại vì cậu.

Kiều Linh Nhi cũng thật không ngờ tới, cô lại đột nhiên thua ở trong tay những người này, hơn nữa còn là không hề báo trước như thế, cô còn chưa hưởng thụ được đệm nước cô muốn mà!!!

Chương 1: Đại nạn không chết

Ý thức mê man, bụng căng trướng, toàn thân ẩm ướt, cảm giác thật khó chịu.

“Tiểu thư, tiểu thư, người mau tỉnh tỉnh đi.” Giọng nữ khóc thật khê vồn quanh ở bên tai, một vòng lại một vòng.

Cầm, kỳ, thư, họa, còn có nam nhân, một số người mặc y phục quái dị xông vào trong đầu, chiếm cứ toàn bộ đầu óc, đau đầu, ngoại trừ đau đầu vẫn là đau đầu.

“Tiểu thư, mau tỉnh một chút đi mà.” Chấn lòng ẩm áp rơi ở trên mặt, còn có cảm giác lay động.

“Đừng. đừng lắc, ta muốn ới.” Kiều Linh Nhi tìm kiếm bắt được một cánh tay trên vai, vô cùng không thoải mái nói, trên người cảm thấy dính dính ẩm ướt không nói, trong bụng hình như còn uống không ít nước.

Kiều Linh Nhi chậm rãi mở mắt, ánh sáng chói mắt cơ hồ làm cho nàng không cách nào mở ra.

“Tiểu thư, tiểu thư, người rốt cuộc tỉnh rồi!” Thanh âm vui sướng đột ngột xuất hiện ở bên tai, chính là thanh âm ấy làm tổn thương cái lỗ tai của nàng.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi, cô đừng lắc nữa.” Kiều Linh Nhi đưa tay ra vội vàng ngăn cản cô gái thanh tú có chải hai cái búi tóc nhỏ trước mặt, còn bị nàng ta lắc nữa, nàng không có việc gì cũng sẽ thành có việc.

“Tiểu thư, người hù chết Ngưng Hương rồi!” Cô gái thanh tú thấy Kiều Linh Nhi tỉnh lại, nước mắt lo lắng trong nháy mắt biến thành nước mắt vui sướng.

“Ngưng.Hương?” Kiều Linh Nhi nhớ tới tên này, chợt ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng _____

Nàng không phải là cùng Lam Táp trộm được Louis 14, sau đó bị một bang chắt là người của phần tử hắc bang theo dõi, tiếp đó nàng đẩy Lam Táp xuống biển, tiếp nữa đầu óc bản thân cũng chỉ là một mảnh không sáng suốt? Nàng nhớ rõ là mình chưa kịp nhảy xuống biển, vậy nàng hiện tại.

Nhìn trang phục của cô gái gọi là Ngưng Hương bên người, váy áo gấm vóc cổ đại, sa mỏng màu hồng, tầng tầng lớp lớp, tiếp đó nàng bây giờ ở cái chỗ này _____ một gian phòng phong cách cổ.

Nơi này. Là địa phương nào?

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Ngưng Hương lo lắng hỏi, chẳng lẽ tiểu thư rơi xuống nước liền sinh ra sợ hãi sao?

Kiều Linh Nhi không trả lời, trong đầu để ý những đoạn vụn vặt, hoàn toàn không thuộc về trí nhớ của nàng, thế nhưng xuất hiện ở trong đầu nàng.

Nhìn y phục ướt nhẹp trên người mình một chút, cùng tiểu nha hoàn bên cạnh cũng thế, đều là loại y phục thật dài, nhưng xem ra càng thêm lộng lẫy.

Sau cùng, nàng nhìn thấy một người xuất hiện nhiều lần ở trong óc nàng, một người nam tử vô cùng tuấn mỹ, mang trên mặt nụ cười hòa nhã vô hại, một thân bạch y nhẹ nhàng, cơ hồ chiếm giữ tất cả vị trí trong óc nàng.

“Tiểu thư, tiểu thư?” Ngưng Hương bị Kiều Linh Nhi trầm mặc như vậy dọa sợ, dù cho tiểu thư nhà nàng nhã nhặn trầm tĩnh, cũng sẽ không để ý đến nàng như vậy!

Kiều Linh Nhi nhanh chóng sửa lại một chút đoạn kí ức không thuộc về nàng ở trong đầu, chậm rãi mở mắt, đối với Ngưng Hương vạn phần cấp bách nói: “Đem một chậu nước đến cho ta!”

“Tiểu, tiểu thư muốn nước. Làm cái gì?” Ngưng Hương ngờ ngác hỏi.

“Ta rơi xuống nước, dù sao cũng phải đem mình tắm một chút đúng không?” Kiều Linh Nhi lộ ra một nụ cười dí dỏm.

“A? A, a.” Ngưng Hương vừa bị Kiều Linh Nhi nói như vậy vội vàng đi rồi trở về, liên tục không ngừng chạy ra ngoài múc nước.

Thấy Ngưng Hương đi ra ngoài, Kiều Linh Nhi mới có thời gian thật tốt tự mình suy xét một phen.

Nàng không phải là không chết, mà là linh hồn dường như nhập vào trong một thân thể khác, tục xưng xuyên qua, đúng vậy, rất. con mẹ nó thần kỳ, nàng đích thực là xuyên qua.

Rất khéo léo chính là, chủ nhân của thân thể này cũng gọi là Kiều Linh Nhi, trùng tên trùng họ với nàng.

Nước Nam Võ, là tên của quốc gia này, nói cách khác, nàng là đi tới một đất nước không có bất kỳ ghi chép nào trong lịch sử. Kiều gia, là nhà của thân thể này, là đệ nhị thế gia đứng hàng thứ hai trong lục đại thế gia của nước Nam Võ, thân phận của Kiều Linh Nhi, là Tứ tiểu thư con vợ cả của Kiều gia, cũng là nữ nhi duy nhất, cha mẹ huynh trưởng đối đãi vô cùng nuông chiều, có thể nói tập hợp ngàn vạn sủng ái vào một thân.

Tứ tiểu thư Kiều gia, xưa nay có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân nước Nam Võ, nhã nhặn trầm tĩnh thực đức, là tiểu thư khuê các chân chính, cửa chính không ra cửa trong không bước, nhưng duy chỉ có lúc gặp một người, nàng sẽ bước ra sân trong của nàng.

Khiến Kiều Linh Nhi bước ra viện môn, là công tử của đệ nhất thế gia Nam Võ, công tử đệ nhất thiên hạ _____ Phong Khinh.

Ban đầu Kiều Linh Nhi còn tưởng rằng Kiều Linh Nhi kia là một người hoa si, bởi vì trong đầu của nàng chủ yếu đều là hình dáng Phong Khinh, một cái nhân mảy một tiếng cười, đều là ký ức ở chỗ sâu trong đầu.

Tuy rằng Kiều Linh Nhi cảm thấy Phong Khinh kia đúng là mỹ nam tử khó gặp, đương nhiên cũng giới hạn hiểu biết trong đầu của Kiều Linh Nhi nguyên bản kia, thế nhưng cũng không cần phải làm cho cả trong đầu đều bị chiếm cứ chứ?

Kiều Linh Nhi có chút bất đắc dĩ xoa xoa đầu trướng đau, thầm nhủ ở trong lòng: Ta nhất định là nằm mơ, bởi vì không cam lòng bị nổ chết, cho nên linh hồn phiêu đảng.

“Tiểu thư, nước đây.” Trong lúc suy tư, Ngưng Hương đã bung một chậu nước đi vào.

Kiều Linh Nhi đưa tay ra nhận chậu màu vàng kia, trái lại làm cho Ngưng Hương dừng tay một chút.

Kiều Linh Nhi căn bản cũng không để ý động tác của Ngưng Hương, chuyện làm đầu tiên chính là xem hình dạng của mình, lúc nàng nhìn thấy hình dạng của mình trong nước, tất cả “mộng” đều bị đánh bay trong nháy mắt.

Gương mặt đó, khuôn mặt không phải là của nàng, thế nhưng lại vô cùng xinh đẹp!

Mày đen như ánh trăng, hãnh mầu sáng tỏ, mũi môi thanh tú, hàm răng cái lưỡi thơm tho, tóc đen mềm mại, một tuyệt thế đại mỹ nữ!

Kiều Linh Nhi vẫn là lần đầu tiên thấy nữ nhân dễ nhìn như vậy, mặc dù dung mạo trước của nàng đã là vô cùng hài lòng, thế nhưng so sánh với khuôn mặt trước mắt này, chính là chim sẻ cùng phượng hoàng.

Cúi đầu tự nhìn thân hình của “mình”, eo nhỏ mềm mại, thân hình như ngọc liễu nổi bật, phong thái như hoa lan cao lãnh, Kiều Linh Nhi không khỏi huyết sáo một tiếng, mặc dù gương mặt này thoạt nhìn thật nhỏ, thân thể cũng không cao lớn lắm, nhưng một đôi nổi lên trước ngực vẫn rất có cảm giác.

Tay trắng nõn ở bên hông đo một chút, khoảng một thước bảy, không hổ là thân hình như rắn nước.

Nâng lên một chân gác ở trên băng ghế, đùi chân nhỏ đáng đáp vô cùng đều đặn, khi đứng lên là hoàn toàn thẳng tắp.

Ai da, đáng người như vậy thật đúng là khêu ngợi mà!

Đối với việc tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này Kiều Linh Nhi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng nàng cũng thật sự hiếu kỳ, nàng chiếm cứ thân thể này, thì Kiều Linh Nhi kia chạy đi nơi nào? Lẽ nào trở lại trong “thân thể” kia của nàng? Cổ thân thể kia của nàng, hiện tại đã thành tro bụi rồi!

Ngưng Hương ở một bên nhìn động tác quái dị của Kiều Linh Nhi, trong lòng chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, lẽ nào tiểu thư rơi xuống nước đến tổn thương sao?

“Tiểu thư.....” Ngưng Hương khiếp sợ kêu một tiếng, tiểu thư bảo nàng mức nước, thế nhưng lại không tắm, mà là hướng về phía nước nhìn chung quanh, lại khoa tay múa chân trên người mình, này.....

“A, Ngưng Hương hả!” Kiều Linh Nhi cũng không quản được nhiều như vậy, nếu ông trời cấp cho nàng thân thể này, nàng đương nhiên không thể bỏ phí, tốt hơn là thậm chí ngay cả kí ức ban đầu của chủ sở hữu cũng theo sang đây, mặc dù đôi với đệ nhất công tử gì đó kia có chút đau đầu.

“Tiểu thư, người làm sao vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?” Ngưng Hương lo lắng hỏi.

“Không có không có, tiểu thư nhà người khỏe vô cùng!” Kiều Linh Nhi vỗ vỗ bả vai của Ngưng Hương, tiểu nha đầu này là thị tỳ của Kiều Linh Nhi, có quan hệ rất tốt với nàng, chỉ bất quá là Kiều Linh Nhi kia quá mức hướng nội, đều không chủ động cùng người giao lưu.

“Tiểu thư, nếu như có gì khó chịu, sau khi chúng ta lên trên liền đi xem đại phu.” Ngưng Hương thấy nụ cười thật sâu kia trong lòng càng thêm lo lắng, tiểu thư làm sao có thể lộ ra nụ cười đó?

Kiều Linh Nhi giật khóe miệng một cái, xem đại phu? Nha đầu này thực sự quan tâm tới chủ nhân.

“Trước không nói nhiều, Ngưng Hương, có thể tìm bộ quần áo để cho ta thay hay không, ẩm ướt thật khó chịu quá!” Kiều Linh Nhi chuyển hướng đề tài, nếu không tiểu nha đầu này hiện tại có thể sẽ thực sự kéo nàng đi xem đại phu.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Lấy Đạo Của Người Trả Cho Người(1)

Đổi lại một thân váy lụa màu vàng nhạt, không còn cái loại cảm giác dính dính đó, Kiều Linh Nhi thấy thật thư thái.

Tóc vẫn ẩm ướt như cũ, mái tóc đen nhánh rũ thẳng xuống tới hông, Kiều Linh Nhi lại đang suy tư: Tóc dài lại khỏe mạnh thế này, nếu như đi bán có thể được bao nhiêu tiền đây? Nếu như nàng đem đầu tóc này cắt mang về thế kỷ 21, có được tính là đồ cổ không nhỉ?

Kiều Linh Nhi vốn là một người thích ứng trong mọi tình cảnh, cho nên loại chuyện xuyên qua này, nàng cũng không phải không thể tiếp nhận, chẳng qua không biết Lam Táp bây giờ như thế nào.

Đám người kia căn bản không phải trộm vặt, có loại vũ khí hạng nặng đó, là người nào có thể xuất ra mạnh tay đến vậy, mục đích cũng chỉ là để phá hủy Louis 14 vô giá kia. Lẽ nào bên trong Louis 14 có bí mật gì sao? Lam Táp có thể bị nguy hiểm hay không?

Khi đó nàng mặc dù đẩy Lam Táp xuống biển, dựa vào kỹ năng bơi của Lam Táp chắc chắn sẽ không để cho mình xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như đám người kia biết cậu ta không chết hơn nữa còn cầm Louis 14, có thể sẽ tìm cậu ta không?

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Ngưng Hương ở một bên gọi Kiều Linh Nhi đang xuất thần.

“Làm sao vậy?” Kiều Linh Nhi ngẩng đầu lên, quên đi, hiện tại nàng lo lắng nữa thì có ích lợi gì? Nàng không còn bên cạnh Lam Táp, cũng không thể đi giúp cậu ta giải quyết vấn đề, chỉ hy vọng cậu ta có thể nhớ kỹ lời nàng nói, sống cho thật tốt!

“Thuyền hoa sắp cập bờ, Phong công tử để nô tỳ tới hỏi tiểu thư là muốn tiếp tục nghỉ ngơi một chút hay cứ hồi phủ.” Ngưng Hương dò hỏi.

Phong Khinh? Kiều Linh Nhi nghe được tên này liền giương chân mày lên, trong đầu cũng nhanh chóng tìm tòi một chút về người tên Phong Khinh này.

Hiện tại nơi nàng và Ngưng Hương ở là một chiếc thuyền hoa, rất lớn, dưới tên Phong gia, có thể chứa gần một nghìn người.

Lần này, Phong Khinh cử hành một cuộc so tài ca múa gì đó, thuần túy phú gia công tử ưa thích việc ca hát. Vì muốn gặp mặt Phong Khinh một lần, không cần phải nói, lúc đầu Kiều Linh Nhi dĩ nhiên là vui vẻ chạy tới tham gia.

Mà trên thực tế, đại công tử Phong Khinh của đệ nhất thế gia cùng tiểu thư Kiều Linh Nhi của đệ nhị thế gia vốn có hôn ước, chỉ là thái độ của Phong Khinh đối với bất kỳ cô gái nào đều giống nhau, không bởi vì có vị hôn thê Kiều Linh Nhi này mà thay đổi hình tượng của mình.

Bản thân Kiều Linh Nhi cũng biết Phong Khinh đối với mình cũng không có hảo cảm gì, nhưng mỗi lần lại vẫn muốn ở trước mặt của hắn biểu hiện mình, nghĩ muốn giành được ái mộ của hắn.

Thế nhưng lần này nữ tử tới tham gia cũng không chỉ có Kiều Linh Nhi, còn có rất nhiều tiểu thư danh môn vọng tộc, có chút tư sắc cùng tài nghệ đều tới, chính là khi Kiều Linh Nhi đứng ở đầu thuyền, bên người bị một nữ tử “không cẩn thận” đụng phải, ngã vào trong hồ.

Trong ấn tượng Phong Khinh là một người văn võ toàn tài, có võ nghệ cao cường, hơn nữa lúc đó Phong Khinh cũng ở đây xem biểu diễn, nếu như hắn muốn cứu người, chắc chắn là chuyện dễ dàng.

Kiều Linh Nhi không khỏi lạnh lùng cười một tiếng, Phong Khinh kia căn bản là không đem Kiều Linh Nhi để vào mắt, càng là có mục đích để cho nàng mất mặt.

Nếu không, nàng tính lại thế này đã lâu, thế nào lại vẫn không thấy vị “hôn phu” kia sang đây thăm một chút chứ!

Kiều Linh Nhi ơi Kiều Linh Nhi, cô một lòng một dạ đuổi theo nam nhân kia, không phải là cô có phúc có thể hưởng đâu!

Kiều Linh Nhi ở trong lòng tiếc nuối một câu cho vị “Kiều Linh Nhi” kia, từ giờ trở đi, nàng chiếm cứ cổ thân thể này, nàng cũng chính là Kiều Linh Nhi, nhưng đã không phải là Kiều Linh Nhi ban đầu nữa rồi.

“Ngưng Hương, chúng ta chuẩn bị trở về đi, ở chỗ này đợi thật sự là không có ý nghĩa!” Kiều Linh Nhi nói với Ngưng Hương một câu, sau đó liền lạnh nhạt đi ra ngoài cửa.

Ngưng Hương nhìn bóng hình của Kiều Linh Nhi sững sờ một chút, sau đó bước nhanh đi theo, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe được tiểu thư nói nơi có Phong công tử không có ý nghĩa!

Thuyền hoa này thật là không phải lớn bình thường, Kiều Linh Nhi chỉ từ gian phòng nàng nghỉ ngơi cũng đã nhìn ra, căn phòng kia căn bản là lớn tương đương với căn phòng trên đất bằng, một đường đi tới, thấy được rất nhiều gian, lúc sắp đến gần mới nghe thấy tiếng đàn.

Biểu diễn vẫn đang tiếp tục.

Theo tiếng đàn nhìn sang, Kiều Linh Nhi xác thực thấy được ở đầu thuyền hoa, dựng lên một cái đài cao, lúc này ở bên trên có một nữ tử toàn thân quần áo màu lam nhạt ngồi ở sau đàn tranh, khảy một khúc nước chảy mây trôi.

Kiều Linh Nhi đối với từ khúc gì đó không có hứng thú, nếu như là đàn dương cầm, nàng có lẽ còn có chút hứng thú, bởi vì loại cầm này nàng chưa từng học qua.

Nữ tử đứng ngoài cũng không thiếu, chỗ này cũng cách mặt nước một đoạn, Kiều Linh Nhi nhìn chỗ rộng lớn này không khỏi nhú mắt một cái, hai bên trái phải đều hàng rào bảo vệ cao gần nửa thước, nếu muốn té xuống cũng không phải đơn giản như vậy, trừ phi là tận lực mà đẩy xuống.

Sau khi nhìn lướt qua ánh mắt Kiều Linh Nhi rơi vào một chỗ _____ nơi “Kiều Linh Nhi” rơi xuống nước.

Chỗ kia ngay phía dưới đài cao, cũng là địa phương tốt làm chuyện mờ ám, thế nhưng, lại là nơi ngồi thưởng thức liếc mắt là có thể thấy, phía trên kia, khóe miệng Phong Khinh chứa một thoáng tươi cười, lười biếng ngồi đó.

Nàng dám khẳng định, Phong Khinh lúc ấy nhất định thấy được, thế nhưng hắn không xuất hiện, cũng đừng nhắc tới việc cứu nàng!

“Linh Nhi biểu muội không sao chứ?” Trong lúc Kiều Linh Nhi đang tức giận nghiêng răng với Phong Khinh, một thanh âm yếu điệu vang lên bên tai của nàng.

Nói phát ra thanh âm, nữ tử mặc một thân hồng y yếu mị đứng đó, bên cạnh nàng ta là một nữ tử y phục màu tím với vẻ mặt khinh thường, bộ dáng kia, giống như là một con khổng tước.

Nhất định là hai người kia đùa giỡn lên lút đẩy “Kiều Linh Nhi” vào trong hồ, hồng y chính là thiên kim của Binh bộ Thượng thư Diệp San San, tử y nữ tử, là cùng thuộc lục đại thế gia, thiên kim của Ninh gia đứng thấp nhất Ninh Tiêu Vũ.

“Nhờ phúc của hai vị, ta rất khỏe.” Kiều Linh Nhi lập tức mỉm cười, nhìn xuống nắm tay đang xúc động.

Diệp San San cùng Ninh Tiêu Vũ bị nụ cười của Kiều Linh Nhi làm cho kích động, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ cười một tiếng, loại dong chi tục phấn như các nàng sao có thể so sánh được?

Ninh Tiêu Vũ lạnh lùng cười một tiếng, đi tới bên người Kiều Linh Nhi, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe được nói ở bên tai Kiều Linh Nhi: “Kiều Linh Nhi, không cần uống phí tâm cơ, Phong công tử sẽ không coi trọng ngươi, hắn thấy ngươi đều thờ ơ, ngươi biết cái này đại biểu cho cái gì không?”

Ninh Tiêu Vũ vốn cho là sắc mặt Kiều Linh Nhi sẽ thay đổi, lại thấy nàng trấn tĩnh tự nhiên, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Hắn coi thường ta, lẽ nào sẽ để ý đến ngươi sao?” Kiều Linh Nhi hỏi ngược lại, chỉ có điều không phải là dùng thấp giọng, mà là rất hào phóng nói ra, dùng một chút, lại nói: “Nếu như hắn có thể vừa ý ngươi, ngươi còn phải ở chỗ này ra uy với ta à?”

“Ngươi.” Ninh Tiêu Vũ hiển nhiên không ngờ rằng Kiều Linh Nhi lại bẻ lại, phía sau sắc mặt của Diệp San San cũng trở nên dữ tợn.

Thời điểm Diệp San San đi tới, Kiều Linh Nhi kéo Ngưng Hương qua, đứng ở một bên, một cước nâng chân của Ngưng Hương lên, ngăn trở Diệp San San, sau đó lại thu chân về dẫm lên trên váy Diệp San San đang muốn đi về hướng của Ninh Tiêu Vũ.

“Ai nha!” Diệp San San bỏ nhào về phía trước, nhào tới trên lưng của Ninh Tiêu Vũ.

Ninh Tiêu Vũ cũng nhào cả người hướng tới trước mặt Kiều Linh Nhi, Kiều Linh Nhi không kém một giây đem chỗ sau lưng nhường lại, còn phía sau nàng, chính là hàng rào thấp kia.

“Hai vị tỷ tỷ cẩn thận đó.” Bên cạnh, Kiều Linh Nhi còn lo lắng kêu một tiếng, song trong mắt lại là nụ cười giảo hoạt.

Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên, tất cả mọi người thấy hai thanh âm của một đống một tí tẻ xuống.

“Phù phù” một tiếng, lộ ra chính là Diệp San San cùng Ninh Tiêu Vũ cùng nhau rơi vào trong hồ.

Kiều Linh Nhi kêu hô một tiếng, vội vàng nằm úp sấp lên trên hàng rào kia, “lo lắng” hỏi hai người đang ướt sũng: “Diệp tỷ tỷ, Ninh tỷ tỷ, các tỷ không sao chứ?”

“Cứu, cứu mạng, ta không biết bơi.” Diệp San San vừa phun nước, vừa dụng cả tay chân vịn nước.

Thấy bộ dáng của hai người Diệp San San cùng Ninh Tiêu Vũ, Kiều Linh Nhi liền nghĩ đến một loài vật _____ gà mái rơi xuống nước!

Nàng người này không có điểm tốt, chính là thích có ân báo ân, có cừu báo cừu. Tuy rằng Diệp San San cùng Ninh Tiêu Vũ đã hạ thủ với Kiều Linh Nhi kia, thế nhưng các nàng nói chuyện nàng liền không thích, cũng tiện thể trả thù một chút, ai bảo các ngươi phô trương!

Quay đầu, Kiều Linh Nhi đối mặt một đôi mắt màu đen thâm thúy _____

Phong Khinh!

(1) Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ nhân (以彼之道, 还施彼身): đại ý ai hại mình thế nào thì trả lại y như vậy cho người đó.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Không Nhìn Phong Khinh

“Vũ Nhi.” Phong Khinh còn chưa mở miệng nói gì, cũng không có động tác gì, một nam tử quần áo màu lam nhạt đã nhanh chóng bay vọt lên.

Đây chính là khinh công trong truyền thuyết đó!

Kiều Linh Nhi nhìn theo người lướt qua trên đỉnh đầu của mình, trong mắt lóe ra hưng phấn, nếu như có khinh công như thế này, thì khi trộm đồ từ nóc nhà bên này bay đến nóc nhà bên kia sẽ thật sự tiện lợi.

Mắt thấy nam tử áo lam kia giống như chuồn chuồn lướt nước, động tác vô cùng nhanh chóng từ trên mặt nước lướt qua, đồng thời cũng đem Diệp San

San cùng Ninh Tiêu Vũ bị rơi xuống nước mang theo lên bờ.

“Ngưng Hương, ta đi lên như thế nào?” Kiều Linh Nhi nhẹ giọng ở bên tai Ngưng Hương hỏi.

Ngưng Hương bị Kiều Linh Nhi hỏi thoáng sửng sốt một chút, sau đó nhỏ giọng đáp: “Tiểu thư là được hạ nhân trên thuyền cứu lên.” Càng nói về sau, thanh âm của Ngưng Hương lại càng nhỏ, bởi vì Phong công tử không xuất thủ cứu tiểu thư nhà nàng.

Nghe vậy, Kiều Linh Nhi nhướn mày thật cao, quả nhiên nàng đoán không sai, người nam nhân Phong Khinh kia đích thực không có “tư tưởng đạo đức xã hội”.

Trong nháy mắt, nam tử áo lam đã đem Diệp San San cùng Ninh Tiêu Vũ đặt lên trên sàn thuyền, một tay nâng gáy của Ninh Tiêu Vũ, tay còn lại đặt ở trên bụng của nàng, vận một chút lực đè xuống.

“Phốc” một tiếng, Ninh Tiêu Vũ liền nôn ra bảy tám phần nước đã uống vào.

Đồng thời Diệp San San ở bên kia, cũng được một nam tử hắc y lãnh khốc đem nước trong bụng ép ra ngoài, sao đó mỗi người ho khan thật mạnh.

Trong trí nhớ của Kiều Linh Nhi cũng có mấy ca ca, còn có hai người đệ đệ, cộng thêm nàng Kiều gia tổng cộng có sáu người con, ngoại trừ nàng và lão Lục ra, bốn người huynh đệ khác đều có công phu võ nghệ cao cường này, nhưng lại không có một ai ở đây, tựa hồ vừa khéo ngày hôm nay đều có việc cần hoàn thành. Bằng không thì, nàng cũng không cần uống nhiều nước như vậy. Không đúng không đúng, nếu như không phải là uống nhiều nước như vậy, sợ là nàng cũng không vào được trong thân thể của Kiều Linh Nhi này.

“Tiêu Kiếm, Ninh cô nương thế nào?” Một giọng nam dễ nghe như âm thanh của tự nhiên xuất hiện bên cạnh, bởi vì rất gần Kiều Linh Nhi, cho nên nghe được thanh âm này.

Lập tức nghiêng đầu qua, Phong Khinh vốn ở trên đài cao lúc này đã đứng ở bên cạnh Ninh Tiêu Kiếm cùng Ninh Tiêu Vũ.

Kiều Linh Nhi không thể không thừa nhận, Phong Khinh đích thực là một mỹ nam tử khó gặp, khuôn mặt như điêu khắc ngũ quan rõ ràng, mặt có góc có cạnh vô cùng tuấn mỹ. Bề ngoài thoát nhìn phóng đảng không câu nệ, nhưng trong mắt vô ý toát ra tinh quang khiến người ta không dám xem thường. Một đầu tóc đen nhánh được kim quan búi lên thật cao, dưới một đôi mày kiếm lại là một cặp mắt đào hoa hẹp dài, tràn đầy đa tình, khiến người ta không cẩn thận sẽ đắm chìm vào trong đó. Mũi cao thẳng, môi đỏ mọng dày mỏng vừa phải, lúc này lại bày ra bộ dáng tươi cười làm hoa mắt người khác.

“Không có gì đáng ngại.” Ninh Tiêu Kiếm ôm Ninh Tiêu Vũ vào trong lòng đứng lên, “Nhưng mà Diệp tiểu thư, có thể sẽ cần nghỉ ngơi một chút.”

Kiều Linh Nhi chợt phát hiện, Ninh Tiêu Vũ cùng Ninh Tiêu Kiếm ngũ quan có phần giống nhau, trên người có một tầng khí lạnh nhạt, cũng là một mỹ nam tử, chẳng qua là so sánh với Phong Khinh, dường như mất đi chút hàm súc.

“Trước đưa Ninh cô nương vào bên trong nghỉ ngơi một chút đi, Từ Phong, ngươi cũng đưa Diệp cô nương vào bên trong.” Phong Khinh ôn hòa nói với Ninh Tiêu Kiếm và một người khác là nam tử áo đen cứu Diệp San San.

“Dạ!” “Vâng, công tử!”

Ninh Tiêu Kiếm cùng Từ Phong một trước một sau ôm Ninh Tiêu Vũ cùng Diệp San San đi vào trong thuyền, mà nơi đó, là nơi mà Kiều Linh Nhi một khắc trước mới ra ngoài. Lúc hai người đi qua trước mặt nàng, Ninh Tiêu Vũ cùng Diệp San San trong lòng bọn hắn hung tợn trừng mắt với nàng, thật giống như muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi vậy.

Nếu không phải là vì chú ý đến mặt mũi, Kiều Linh Nhi nhất định sẽ bật cười, cái này gọi là phong thủy luân chuyển, các nàng mời chủ nhân ban đầu của thân thể này uống một bụng nước, bây giờ để báo đáp lại, cũng mời các nàng uống một chút, dù sao nước trong hồ này thoát nhìn rất sạch sẽ, cũng không cần lo lắng vấn đề ô nhiễm.

Thời điểm khi Kiều Linh Nhi xoay người, lại thấy được cặp mắt phượng kia của Phong Khinh đang nhìn nàng, tuy rằng trên mặt của hắn đang cười, thế nhưng trong mắt của hắn lại rất lạnh lùng.

Ngưng Hương ở một bên lôi kéo Kiều Linh Nhi, bởi vì nàng sợ nhìn thấy tiểu thư nhà mình khóc, mỗi một lần hỏi phủ, bởi vì Phong công tử chưa từng cho tiểu thư sắc mặt tốt, mà lần này Ngũ công tử không có ở nhà, tiểu thư khẳng định.

Thế nhưng, Kiều Linh Nhi cũng không khóc, nàng chỉ nhàn nhạt lướt qua Phong Khinh một cái lại nhìn về hai người khác ở bên cạnh.

Một người một thân áo măng bào(1) màu trắng bạc, gương mặt trắng nõn, lộ rõ góc cạnh lãnh tuấn; lông mày thật dài rủ xuống, hai tròng mắt thâm thúy như thạch anh đen lóe ra, mũi cao thẳng, hình môi tuyệt mỹ, trên người hắt phát ra khí chất rất phức tạp, giống như là đủ loại khí chất hòa vào nhau, đường hoàng cao quý cùng ưu nhã không thiếu một thứ nào, lại có vẻ kỳ ảo cùng tuấn tú đặc biệt của chính hắn!

Một người khác, y phục là tơ lụa bằng lam thượng hạng, thêu hoa văn lá trúc lịch sự tao nhã với đường viền tuyết trắng cùng hòa lẫn trăm cài tóc Dương Chi Ngọc trên đầu. Xảo diệu làm nổi bật ra một vị quý công tử điềm lệ có hình dáng phi phàm. Nụ cười kia có chút tuổi trẻ phong lưu với thẳng thắn tùy tiện. Cảm hơi nâng lên, đôi mắt hình quả hạnh, ngân hà rực rỡ sáng chói. Hắn mặc áo bào gấm màu mực, bên trong áo bào lộ ra ngân sắc chạm hoa râm bụt khảm ở đường viền. Thắt lưng đeo đai ngọc, cầm trong tay chiết phiến ngà voi.

Người này_____

“Tiểu tử, tại sao cậu lại ở chỗ này?” Tầm mắt của Kiều Linh Nhi như ngừng lại trên người nam tử quần áo băng lam kia, liền đi hai bước tới trước mặt của hắn, kinh ngạc hỏi.

Nam tử rõ ràng không ngờ tới Kiều Linh Nhi sẽ nói chuyện với hắn, kể cả Phong Khinh và gã nam tử bên cạnh cũng như vậy, hơn nữa giọng nói chuyện này..... Hình như không giống với Kiều Linh Nhi.

“Kiều cô nương biết tại hạ?” Đôi môi ửng đỏ của Tông Chính Diễm nhẹ nhàng mở ra, lạnh nhạt hỏi.

“Lam Táp?” Kiều Linh Nhi mở to mắt nhìn “Lam Táp” trước mặt.

“À?” Tông Chính Diễm có chút kỳ quái hỏi.

“Người không phải là Lam Táp?” Kiều Linh Nhi nhíu mày một cái.

“Tiểu thư, vị này chính là Tông Chính công tử mà!” Ngưng Hương nhanh chóng bước lên kéo Kiều Linh Nhi lại, ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói. Thảm rồi, trong mắt trong đầu của tiểu thư bọn họ thực sự chỉ có một mình Phong công tử mà, vị Tông Chính công tử này cũng không biết là người nào!

“Tông Chính công tử?” Kiều Linh Nhi nhanh chóng lục tìm bộ dạng này ở trong đầu, thật lâu nàng mới biết được cái họ Tông Chính này, là Tông Chính gia xếp hàng thứ ba giữa Lục đại thế gia.

“Tại hạ Tông Chính Diễm.” Tông Chính Diễm chủ động nói tên của mình, nhìn người con gái trước mắt này khẽ mỉm cười, trước đây bọn họ cũng đã gặp, chỉ bất quá, khi đó trong mắt vị Kiều cô nương này đều chỉ có Phong Khinh, căn bản không có những nam tử khác. Ngày hôm nay là thế nào đây, sao lại nói chuyện với nam tử khác ngoài Phong Khinh?

Kiều Linh Nhi nhướng mày lại nhăn mặt, nam tử này tên là Tông Chính Diễm, đáng đáp cùng Lam Táp cơ hồ là giống nhau như đúc, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ nhiều sao?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như trong trí nhớ đúng là có hình dáng của nam tử này, ai..... Xem ra hắn xác thực không phải là tiểu tử Lam Táp kia!

“Xin lỗi, ta nhận lầm người.” Nếu nhận thức được sai lầm của mình, Kiều Linh Nhi cũng rất nhanh nói xin lỗi.

Đối với nụ cười thẳng thắn kia của Kiều Linh Nhi, Tông Chính Diễm trái lại thoáng thất thần.

Hách Liên Phi Du đứng ở bên cạnh Tông Chính Diễm cũng có chút thất thần, nhưng rất nhanh khôi phục lại, cũng nói một câu: “Bằng hữu của Kiều cô nương rất giống Diễm?”

Kiều Linh Nhi hơi quay đầu, thấy một thân khí tức tôn quý của Hách Liên Phi Du, mà hắn, là Ngũ hoàng tử của đương kim hoàng thượng.

“À, đúng vậy, Tông Chính công tử cùng người bạn tiểu nữ tử biết rất giống, cho nên tiểu nữ tử đã nhận lầm.” Kiều Linh Nhi có chút ngượng ngùng cười một tiếng, cũng rất nhanh nói ba chữ “Tiểu nữ tử” ra, đây là quy củ của nơi này.

Cười như vậy, Hách Liên Phi Du lại lần nữa có chút hoảng thần.

“Tiểu thư..... Ngũ công tử tới!” Đáy lòng Ngưng Hương kinh ngạc so với ba người Phong Khinh còn nhiều hơn, hôm nay nàng nhất định phải lập tức trở về nói với lão gia phu nhân, thật rất khó tin.

Cứ như vậy thời gian trì hoãn gần nửa nén hương, thuyền hoa đã sắp cập bến, Kiều Dực Thần từ bờ sông đã bay tới trên thuyền hoa.

Kiều Dực Thần và Kiều Linh Nhi là tỷ đệ cùng bào thai, ngũ quan của hai người cũng vô cùng giống nhau. Da tay của hắn rất trắng, giống như phần lớn văn nhân Nam Tống vậy; nhưng bởi vì da dẻ trắng, ngũ quan tuấn mỹ thoát nhìn liền phân ra rõ nét, nhất là đôi môi, cơ hồ hồng nhuận giống như bôi son vậy. Nhưng tướng mạo hắn tuy đẹp, lại không có chút nữ khí nào; nhất là cặp mắt kia, thoát nhìn vừa thông minh lại kiêu ngạo.

“Tứ tỷ!” Kiều Dực Thần không có hảo cảm đối với Phong Khinh, bởi vì hắn ta rất lạnh lùng và coi thường Tứ tỷ của mình.

“Dực Thần, không phải đệ nói hôm nay bận chuyện gì sao?” Kiều Linh Nhi đơn giản tìm tòi, cũng biết người đến là ai.

“Chuyện đã xong xuôi, cha cho đệ tới đón tỷ.” Kiều Dực Thần nói, cũng mơ hồ lộ ra chút lo lắng.

“Được, vậy chúng ta trở về đi!” Thuyền hoa đã cập đến bên bờ sông, Kiều Linh Nhi dẫn đầu đi xuống trước, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, quay đầu hướng Tông Chính Diễm nói: “Tông Chính công tử, có thời gian thì đến Kiều phủ chơi!”

Mà từ đầu đến cuối, Phong Khinh hoàn toàn bị Kiều Linh Nhi không nhìn tới!

(1) Áo măng bào (蟒袍): lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, thêu như con rồng có 4 chân, kém rồng một cái vuốt.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Kiều Gia

Ngồi ở trong xe ngựa loại phương tiện giao thông cổ đại này, Kiều Linh Nhi vui cười nhàn rỗi, tuy rằng không bằng Ferrari, Rolls Royce, nhưng dù sao vẫn so với việc mình phải đi bộ thì tốt hơn nhiều.

Trọng yếu hơn, nơi nàng ngồi có cái đệm mềm mại, cho dù khi đi qua nơi không bằng phẳng, cũng rất thoải mái.

“Tứ tỷ.....” Kiều Dực Thần nhìn Kiều Linh Nhi, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy? Đệ muốn nói gì?” Kiều Linh Nhi nhìn dáng vẻ muốn nói chuyện kia của Kiều Dực Thần không khỏi hỏi.

“Tứ tỷ, tỷ..... Hôm nay có khỏe không?” Kiều Dực Thần tức giận hỏi một hơi.

“Ta rất khỏe!” Kiều Linh Nhi trả lời như chuyện đương nhiên.

Kiều Linh Nhi mới nói ra, Ngưng Hương đã bắt mắ: “Tiểu thư, người làm sao sẽ khỏe? Ngũ công tử, hôm nay tiểu thư rơi xuống nước, thế nhưng Phong công tử lại thấy chết không cứu.....”

“Cái gì?” Sắc mặt của Kiều Dực Thần tức khắc thay đổi, vừa đứng lên, thiếu chút nữa đụng vào đỉnh xe ngựa. “Tứ tỷ, hấn đối với tỷ như vậy, tỷ lại vẫn chẳng quan tâm? Tỷ thật là.....” Hấn biết Phong Khinh quá đáng, thế nhưng không nghĩ tới quá đáng như vậy, lại để cho Tứ tỷ hấn rơi xuống nước.

Mất thấy Kiều Dực Thần sắp chạy ra ngoài, Kiều Linh Nhi nhanh tay bắt hấn kéo trở lại, “Bình tĩnh, bình tĩnh đi, người trẻ tuổi không nên vọng động như vậy.....”

“Tứ.....Tứ tỷ?” Kiều Dực quai lạ nhìn Kiều Linh Nhi, “Tỷ..... tỷ làm sao vậy? Có phải sau khi rơi xuống nước có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Thấy bộ dạng này của Kiều Linh Nhi, tìm Phong Khinh tính sổ nhất thời không bằng nhìn Tứ tỷ nhà mình.

Ngưng Hương cũng là vẻ mặt thận trọng, “Tiểu thư, người nói cho Ngưng Hương, có phải có chỗ nào khó chịu hay không? Ngưng Hương dẫn người đi khám đại phu.”

Nghe được hai người, Kiều Linh Nhi không khỏi đầu đầy hắc tuyến, lẽ nào nhìn nàng thực sự giống người bệnh như vậy sao?

“Ta thề với trời, ta tiểu thư nhà người Ngưng Hương thực sự không có việc gì, ta rất khỏe mạnh.” Kiều Linh Nhi giơ ba ngón tay thề với trời nói, bằng không nàng có lẽ thật sự trực tiếp bị xe ngựa chở đến y quán.

“Nhưng mà tiểu thư người.....” Ngưng Hương khản trương nói, “Người hôm nay rất không giống bình thường!”

Đương nhiên không giống nhau, ta cũng không phải là tiểu thư chân chính của người! Bất quá những lời này Kiều Linh Nhi cũng chỉ dám nói ở trong lòng, nếu như bị những người này biết, e rằng mình sẽ bị xua đuổi hoặc là đánh chết.

“Ngưng Hương!” Kiều Linh Nhi đột nhiên nghiêm túc gọi Ngưng Hương một tiếng, bộ dạng nghiêm túc làm cho Ngưng Hương cùng Kiều Dực Thần đều có chút bị khiếp sợ.

“Vâng.....” Ngưng Hương nhìn tiểu thư lúc này đột nhiên trái tim như bị kéo lên.

“Tứ tỷ?” Kiều Dực Thần cũng kêu một tiếng, Ngưng Hương nói không sai, hôm nay thực sự rất không giống với Tứ tỷ.

“Ngưng Hương, tiểu thư nhà người, Dực Thần, Tứ tỷ của đệ cũng chính là ta, từ hôm nay trở đi quyết định ‘Thay hồn đổi xác’, một lần nữa làm người!” Thịnh không hề ý cách tiểu thư Kiều Linh Nhi dùng từ.

“Khụ khụ!” Ngưng Hương cùng Kiều Dực Thần đều bị kích thích nghiêm trọng.

Kiều Linh Nhi nhìn hai người vẻ mặt kinh ngạc, liền vui vẻ, xem ra cổ nhân này thật đúng là đủ đơn thuần.

Đột nhiên, Ngưng Hương liền nhào về phía Kiều Linh Nhi, “Ô ô, tiểu thư..... đầu người bị thương sao? Ô ô.....”

“Tứ tỷ.” Kiều Dục Thần cũng là gương mặt nghiêm túc, đáy mắt lộ ra sát khí. “Đệ nhất định sẽ báo thù cho tỷ! Phong Khinh, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!” Dám dă thương Tứ tỷ hần, hần tuyệt đối không bỏ qua.

Đời này, lần đầu tiên Kiều Linh Nhi thể nghiệm được cái gì gọi là không nói lên lời. Một nha hoàn nước mắt vây quanh, một đệ đệ nóng nảy động một chút là muốn chém người, ông trời à, nàng cho dù là bình thường cũng sẽ bị hai người kia bức cho điên!

Mà đây vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu, đến khi nàng về tới Kiều gia, nàng mới chính thức thể nghiệm được cái gì gọi là quan tâm sẽ bị loạn.

Sau quá trình Ngưng Hương thêm dầu thêm muối thổi phồng, nàng giống như là một người mắc bệnh nguy kịch, tất cả danh y trong thời gian ngắn đều bị mời đến Kiều gia.

Một người lại một người đại phu từ trước mặt nàng đi qua, đều không ngoại lệ làm cùng một việc ____ bắt mạch.

Đến lúc tất cả đại phu đi hết, trời cũng tối, Kiều Linh Nhi bụng cũng đã đói, mà câu trả lời lấy được đều là đồng nhất ____ Kiều tiểu thư bởi vì rơi xuống nước nên nhiễm chút phong hàn, cái khác cũng không lo ngại.

Lúc này, người Kiều gia cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thế gia vọng tộc Kiều gia, đương gia gia chủ Kiều Chiến, khoảng năm mươi tuổi, là một nam nhân anh tuấn mà hấp dẫn; có ba thê tử, một chính thê, hai thị thiếp; lão đại Kiều Dục Lân là nhị phòng Phụng thị sinh, lão nhị Kiều Dục Thuật cùng lão tứ Kiều Linh Nhi và lão ngũ Kiều Dục Thần do chính thê Tần thị sinh, còn lại là lão tam Kiều Dục Hạc cùng lão lục Kiều Dục Mẫn là tam phòng Ngô thị sinh.

Nói cũng kỳ quái, Kiều Linh Nhi vẫn cho là gia đình giàu có phong kiến như này nhất định sẽ lục đục với nhau, mâu thuẫn nặng nề, nhưng mà ở Kiều gia, những thứ nàng cho là như vậy cũng không có, một nhà chung sống hết sức hòa thuận, tam phòng đều không tranh thủ tình cảm, chia đều một vị lão gia.

Kiều Linh Nhi cùng lão lục nhỏ nhất Kiều Dục Mẫn là hai người được sủng ái nhất trong nhà, đặc biệt Kiều Linh Nhi đứng đầu. Mà Kiều Dục Mẫn, vẫn chỉ là một hài tử sáu tuổi.

“Linh Nhi, con thực sự không có chuyện gì sao?” Phụng thị, cũng chính là Nhị nương của Kiều Linh Nhi đang nhìn đám đại phu rời đi lo lắng hỏi.

“Nhị nương, nhị ca cũng hiểu y thuật, người không tin những đại phu kia, chẳng lẽ ngay cả nhị ca cũng không tin phải không?” Kiều Linh Nhi bây giờ cũng không biết mình nên nói cái gì. Dẫu sao bởi vì nàng từng có “Tiền khoa”, trước kia Kiều Linh Nhi sau khi gặp Phong Khinh trở về nhất định sẽ nhót mình khóc ở trong phòng, cơm tối cũng sẽ không ăn, mà bây giờ nàng làm như vậy, quả là cùng vô cùng khác biệt với trước đây.

Kiều Dục Thuật nhíu mày một cái, Linh Nhi là thân muội muội của mình, y thuật của hần kế thừa Tà Y, mặc dù không bằng sư phụ, nhưng cũng là số một số hai, quả thực cũng không nhìn ra muội muội có chỗ nào không đúng.

“Linh Nhi, con chịu ủy khuất gì đều có thể nói với cha, cha nhất định sẽ thay con chủ trì công đạo.” Kiều Chiến cũng khó che giấu lo lắng trong lòng, chỉ sợ chân chính chạm đến chỗ thương tâm của nữ nhi.

Đầu Kiều Linh Nhi có chút mơ màng, một đám người như vậy vây quanh mình, nàng đều có chút cảm giác thiếu dưỡng khí.

Thế nhưng, nhiều người như vậy vây ở bên cạnh mình, cũng vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa mỗi người đều là quan tâm đến nàng. Nàng từ nhỏ chính là cô nhi, đối với việc bỗng nhiên có nhiều người nhà như vậy có chút khó mà tiếp nhận, thế nhưng quý tha ma bất khiến cho nàng rất lưu luyến!

Thì ra nàng cũng không phải là không để ý, mà là chưa từng chân chính cảm nhận được sự áp lực của gia đình.

“Cha, ba vị nương, còn có đại ca, nhị ca, tam ca, ngũ đệ, ta muốn hỏi mọi người, có phải mọi người không tán thành hôn sự của Linh Nhi và Phong công tử?” Thật vất vả đem luồng xúc động trong lòng ép xuống, nàng rất nghiêm túc hỏi.

Một lời hỏi ra, biểu tình của mỗi người về cơ bản đều thay đổi, cùng một vẻ nhíu mày.

Sau cùng, Tần thị mẹ ruột của Kiều Linh Nhi đứng dậy, nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói: “Linh Nhi, chỉ cần con vui vẻ, cha mẹ cùng ca ca đều sẽ đứng về phía con.”

Nói như vậy, chính là bọn họ cũng vì liên quan hệ đến “Kiều Linh Nhi”! Ài, Kiều Linh Nhi ơi Kiều Linh Nhi, người xem một chút người cũng đã bao nhiêu tuổi rồi, làm sao vẫn còn khiến người ta lo lắng như vậy chứ?

“Cha, mẹ, nếu như chúng ta hủy bỏ hôn ước với Phong gia. Đối với Kiều gia chúng ta có bị ảnh hưởng gì không?” Cân nhắc một chút, Kiều Linh Nhi hỏi.

“Hà?” Nhiều người Kiều Chiến cùng Tần thị nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, gương mặt hết sức kinh hãi. “Linh Nhi, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Nhiều người trước mặt thoáng chốc lại che khuất thân hình của Kiều Linh Nhi, toàn bộ đều là bộ dáng khẩn trương.

“Tứ muội, muội nói đi, có phải tiểu tử Phong Khinh kia lại không để cho muội nhìn sắc mặt tốt hay không? Muội nói cho đại ca, đại ca giúp muội đi dạy dỗ hần.” Lão đại Kiều Dục Lân vốn là một người trầm ôn nội liêm, nhưng duy chỉ có chuyện của tiểu muội, một chút cũng sẽ không nhượng bộ nữa

phần.

“Cửa hôn sự này là gia gia con cùng Phong gia lão gia quyết định, Phong lão gia luôn luôn tuân thủ lời hứa, Phong gia công tử cho dù không muốn, cũng nhất định phải lấy con.....”

Lời của Kiều Linh Nhi trong lúc nhất thời lại bị ngăn chặn, đến khi bọn họ một người một lời sau khi nói xong mới yếu ớt mở lời: “Cha, Phong công tử nếu đã không muốn, nữ nhi cũng không tiện miễn cưỡng. Hôm nay nữ nhi không cần thận roi xuống nước, nếu Phong công tử lưu tâm nữ nhi, nhất định sẽ xuất thủ cứu giúp, thế nhưng Phong công tử không xuất thủ, đủ thấy hẳn không thèm để ý đến nữ nhi. Dưa xanh hái không ngọt, nữ nhi cũng là ngày hôm nay mới hiểu rõ đạo lý này.....”

Nghe kỹ lời này, nói sao mà thê lương, Kiều Linh Nhi, thực sự là rất xin lỗi, ta không phải là người, vị Phong công tử kia đối với người thực sự một chút ý tứ cũng không có, hơn nữa ta cũng không muốn bị loại trời buộc này, xin người thứ lỗi! Kiều Linh Nhi ở đáy lòng nói.

“Vậy Linh nhi con là muốn.....” Tam phòng Ngô thị hỏi dò.

Kiều Linh Nhi khẽ mỉm cười, “Tam nương, Linh Nhi bây giờ đã nghĩ thông suốt, Phong công tử cũng không phải là phu quân của Linh Nhi, thanh xuân có hạn, nếu bởi vì Linh Nhi mà làm lỡ hôn sự của Phong công tử người ta, vậy cũng là Linh Nhi không phải. Đã từng nhiều khi, Linh Nhi muốn mời cha đi nói một câu với Phong lão gia, cửa hôn sự này, đến đây xóa bỏ đi!” Tim lý do đương nhiên phải dùng người khác tới làm lời dẫn, tuyệt đối sẽ không dùng lý do của mình.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Phong Khinh, Kiều Linh Nhi đã đem hấn đá ra bên ngoài, thấy chết mà không cứu hơn nữa tự cho mình là nam nhân trên cao, nằng không có hứng thú, cần gì phải mặt nóng dính mông lạnh?

“Linh Nhi, muội thật sự muốn từ hôn?” Lão tam Kiều Dục Hạc đem tiếng nói từ đáy lòng người nhà hỏi.

“Đúng!” Kiều Linh Nhi nghiêm túc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Mời

Ngày kế ánh mặt trời rực rỡ, Kiều Linh Nhi ngồi trong hành lang có mái che ở hậu viện, trong khoảng thời gian đi tới cổ đại này, nàng chân chính làm một con sâu gạo. Cuộc sống thái bình nhợt nhạt như thế, cảm giác không có chút mới mẻ nào.

“Tiểu thư?” Ngưng Hương lo lắng gọi Kiều Linh Nhi, nhìn tiểu thư rõ ràng thần sắc không yên lòng, nàng càng lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng.

Tục ngữ nói: Hoàng đế không vội thái giám đã gấp!

Kiều Linh Nhi ngơ ngác nhìn cá chép vàng, cá chép bạc bơi trong ao sen, lần nữa thờ dài một tiếng.

“Tứ tỷ.....” Thanh âm của Kiều Dục Thần xa xa truyền tới.

Kiều Linh Nhi chậm rãi u oán quay mặt ra nhìn Kiều Dục Thần, không biết lần này đệ ấy trở về lại có gì muốn “Dạy dỗ”.

Kiều Dục Thần từ sảnh đi tới, cầm trên tay thiệp mời màu đỏ.

“Có người muốn kết hôn à?” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt hỏi.

Ngưng Hương cùng Thỉnh Tham Duyệt bị Kiều Linh Nhi hỏi như vậy ngây ngẩn cả người, rất nhanh Kiều Dục Thần liền lắc đầu, nói: “Không phải Tứ tỷ, là Ninh gia Tam tiểu thư đưa thiệp mời tới.”

“Ninh gia?” Kiều Linh Nhi hơi ngạc nhiên, trong mấy ngày này nàng đem triều đại này không sai biệt lắm đều để ý rõ ràng, nghe ngóng về Ninh gia, nàng chỉ biết là đứng cuối cùng trong lục đại thế gia nước Nam Võ, còn người có ấn tượng chính là huynh muội Ninh Tiêu Vũ cùng Ninh Tiêu Kiếm nàng gặp được ở trên thuyền hoa vào ngày đầu tiên đi tới thế giới này.

“Đúng.” Kiều Dục Thần đem thiệp mời đưa tới, Ngưng Hương đưa tay nhận lấy.

“Nói cái gì?” Kiều Linh Nhi không nhận, Kiều Dục Thần đã biết nội dung bên trong, nàng cũng không cần phải đọc lại một lần.

“Ninh gia Tam tiểu thư hẹn Tứ tỷ mừng một tháng sau ở Thiên Hương lầu tụ họp một chút, chuyện tình nói là muốn hướng Tứ tỷ xin chỉ dạy một chút tài

đánh đàn.” Kiều Dực Thần chiếu theo nội dung trên thiệp mời nói đơn giản cho Kiều Linh Nhi nghe.

Xin chỉ dạy? Kiều Linh Nhi cười nhạt, sợ là phải “Dạy” nằng thật tốt đi?

Sắc mặt Ngưng Hương có chút ngưng trọng, nằng đối với chuyện ngày đó rất rõ ràng, bèn khăn trương hỏi: “Tiểu thư, người cũng sẽ không đi chứ?”

“Ngưng Hương, đã xảy ra chuyện gì sao?” Kiều Dực Thần phát giác Ngưng Hương khác thường, sau đó nhìn về phía Kiều Linh Nhi, “Tứ tỷ, vì sao Ninh tam tiểu thư kia sẽ tìm tới tỷ, không phải là gần đây tỷ đều không cùng những tiểu thư kia qua lại sao?”

Ở trên điểm này Kiều Dực Thần cũng cảm thấy rất kỳ lạ, mặc dù biết Ninh tam tiểu thư kia cũng ái mộ đệ nhất công tử, cũng vẫn biết Tứ tỷ cùng Phong Khinh có hôn ước, mà cũng vẫn luôn không có bất kỳ quan hệ qua lại, vì cái gì mà lần này lại bảo là muốn xin chỉ dạy chứ?

“Ngũ công tử, ngày ấy.....” Ngưng Hương đơn giản đem chuyện Ninh Tiểu Vũ cùng Diệp San San rơi xuống nước nói cho Kiều Dực Thần, nằng rất rõ ràng tiểu thư làm chuyện mờ ám, còn mượn chân của nằng làm vấp ngã hai vị tiểu thư kia, khi đó cả người nằng đều lâm vào trong khiếp sợ, tại sao tiểu thư bọn họ có thể làm việc đó chứ?

“Tứ tỷ, tỷ thật sự đẩy Ninh tam tiểu thư cùng Diệp tiểu thư vào trong hồ?” Sau khi Kiều Dực Thần nghe hết lời của Ngưng Hương lập tức nhắc lại một câu, thanh âm kia so với ngày thường càng cao hơn không ít.

“Cái gì?” Kiều Dực Thuật vừa vặn đi tới nơi này liền nghe được thanh âm của Kiều Dực Thần, cũng không khỏi lên giọng.

Kiều Linh Nhi cùng Kiều Dực Thần nhất thời theo thanh âm nhìn sang, thấy vẻ mặt khiếp sợ của Kiều Dực Thuật.

“Nhị ca!”

“Nhị thiếu gia!”

Kiều Dực Thuật đã không còn tâm tư để ý bọn họ chào hỏi, hai bước liền đi tới trước mặt của Kiều Linh Nhi, vẻ mặt trấn tĩnh hỏi: “Linh Nhi, muội thật sự đẩy Ninh tam tiểu thư cùng Diệp tiểu thư vào trong hồ?”

Kiều Linh Nhi gạt khéo miệng một cái, khẽ cau mày nói: “Nhị ca, ta chỉ là không may vướng vào chân Ngưng Hương, Ngưng Hương mới không cần thận vấp phải các nằng, ta thật sự là không cố ý, Ngưng Hương quá phóng đại.....”

“Tiểu thư.....” Ngưng Hương bắt mãi, nằng tuy rằng trì hoãn, nhưng còn chưa trì hoãn đến mức không phân rõ là cố tình hay là vô tình.

Kiều Linh Nhi vội vàng phát tay cắt đứt lời của Ngưng Hương, chuyển sang Kiều Dực Thuật hỏi: “Nhị ca, huynh là tới tìm ta sao?”

“Ừm!” Kiều Dực Thuật còn chưa từ trong sự thật kia chậm rãi trở về, “Cha để huynh tới hỏi muội lúc nào thì có thể cùng cha đi một chuyến đến Phong gia, thương lượng một chút chuyện của muội và Phong công tử.”

“Chuyện này bất cứ lúc nào đều có thể!” Kiều Linh Nhi suy tư một chút rồi đáp, hai người bọn nằng cùng Phong Khinh, hiện tại chắc là chàng vô tình thiếp vô ý, còn không bằng làm một người tốt, để cho nam nhân kia tự do bay đi.

“Linh Nhi, muội thật sự quyết định muốn cùng Phong công tử.....” Kiều Dực Thuật suy nghĩ một chút, vẫn là đem vấn đề trong lòng mọi người hỏi lên, người khác không hỏi là sợ Kiều Linh Nhi đem thương tâm chôn dưới đáy lòng, nhưng hần dù sao cũng là nhị ca, thật không muốn nhìn thấy muội muội của mình khổ sở.

“Đúng vậy, Tứ tỷ, tỷ trước đây không phải là rất.....Ách, thích hần sao?” Kiều Dực Thần ghen đỏ mặt, tiếp lời của Kiều Dực Thuật hỏi.

Cũng biết nằng ở trong lòng bọn họ vẫn là Kiều Linh Nhi kia, Kiều Linh Nhi có chút hết chỗ nói rồi.

“Nhị ca, Dực Thần, ta rất khẳng định, chắc chắn cùng quả quyết, ta là thật tâm thật ý muốn cùng Phong công tử từ hôn, hơn nữa tuyệt đối không có ủy khuất chính mình.” Kiều Linh Nhi một lần nữa cam đoan, vì sao nằng cứ phải khó khăn như vậy để cho người ta tin tưởng chứ? Lẽ nào trên mặt của nằng viết dòng chữ “Ta đang gạt người” sao?

Hai người Kiều Dực Thần cùng Kiều Dực Thuật nhìn nhau một cái, trong lòng chỉ có thể cầu nguyện, yêu cầu của bọn họ rất đơn giản, cũng chính là để cho Kiều Linh Nhi thoải mái lạc lạc.

“Vậy được rồi, Linh Nhi, nếu có chuyện gì, nhất định phải nói với nhị ca.” Kiều Dực Thuật cũng không có ý định ép nằng, nằng là em gái hần thương yêu, tuyệt đối sẽ không để cho người khác khi dễ.

Kiều Linh Nhi nặng nề gật đầu, đối với loại cảm giác có người nhà này, nằng thật sự trước nay chưa từng cảm thấy ấm áp. Nói thật, thực sự một chút cũng không thấy ghét, nhất là một đại gia đình hòa thuận vui vẻ ấm áp thế này, đông người nào nhiệt.

“Đúng rồi nhị ca, Dực Thần,” Kiều Linh Nhi bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, khiến cho nằng tương đối chú ý, “Tông Chính gia Tam công tử kia, bộ dạng của hần vẫn luôn là cái dáng vẻ đó sao?”

Tính cả Ngưng Hương ở đây cũng bị Kiều Linh Nhi hỏi vấn đề này mà đầu óc mơ hồ, Tông Chính gia Tam công tử này không phải là cái dạng này chẳng

lẽ là dịch dung sao?

Có điều như đã nói qua, Ngung Hương tựa hồ nhớ kỹ lúc ở trên thuyền, tiểu thư cùng Tam công tử kia có nói mấy câu, hơn nữa còn nói hần giống một người bạn.

“Tiểu thư, người ở trên thuyền nói Tông Chính công tử giống một người mà người quen biết là giống ai vậy?” Ngung Hương hỏi.

“A?” Kiều Dục Thuật cùng Kiều Dục Thần hơi ngạc nhiên nhếch mí.

Kiều Linh Nhi có chút im lặng nhìn Ngung Hương, không nghĩ tới bộ dạng thất thố lúc đó của nàng còn bị tiểu nha đầu này thấy được, giống người nàng quen biết? Dĩ nhiên, không phải là Lam Táp sao, thế nhưng nàng làm sao có thể nói ra?

“Hình như là ta nhớ nhầm, ha ha.” Kiều Linh Nhi dí dóm cười một tiếng, muốn che giấu.

Bất quá ba ánh mắt nhìn chăm chú nàng cũng không phải dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, dứt khoát tới “nhìn” tập thể!

“Được rồi được rồi, ta nói ta nói!” Ánh mắt Kiều Linh Nhi quay tròn chuyển một cái, trong đầu đã có một cái có vô cùng tốt. Dưới cái nhìn soi mói của ba người bọn họ, nàng bắt đầu chậm chạp nói ra ____

“Kỳ thực, ta cảm thấy ta đối với Tông Chính công tử kia dường như có chút.....” Nói đến đây, mặt của Kiều Linh Nhi cũng rất phối hợp đỏ hồng, khiến ba người trong nháy mắt hiểu ý của nàng.

“Linh Nhi?” “Tứ tỷ?” “Tiểu thư???” Ba thanh âm mang theo vô cùng kinh ngạc, con ngươi cũng thiếu chút nữa từ trong vành mắt rơi ra.

Kiều Linh Nhi mặc dù nắm chắc một trái tim thuần khiết, thế nhưng tình huống hiện tại như vậy khiến nàng phải tiếp tục, nếu không nàng thật sự không có biện pháp đem lời của mình thu về.

“Hôm đó ở trên thuyền, ta chỉ là..... Ách, muốn cùng Tông Chính công tử nói vài lời, mới tìm một cái có.” Kiều Linh Nhi ngượng ngùng mang vẻ mặt nhát gan cho dù có dùng máy kiểm tra nói dối cũng sẽ hoàn toàn không tra ra là nàng đang nói láo. Dưới đáy lòng, nàng đã cùng Phật tổ thề, nàng nói đều là nói dối, nhất định phải tha thứ lỗi lầm của nàng!

Lời này giống như sấm sét giữa trời quang, bổ vào trên người của ba người Kiều Dục Thuật, đầu óc khôn khéo kia cũng ở trong nháy mắt biến thành một mảnh trống không.

Tông Chính Diễm cùng Lam Táp đáng đáp quá giống, cho nên Linh Nhi nhận sai cũng là chuyện có nguyên do, cái này cũng không thể trách nàng không phải sao?

“Linh Nhi, muội có biết Tông Chính gia Tam công tử kia vẫn luôn phong lưu đa tình hay không, muội bộ đáng này.....” Kiều Dục Thuật hung hăng nhún mày, hần thế nào cũng không nghĩ tới nguyên nhân muội muội muốn cùng Phong Khinh hủy hôn là bởi vì Tông Chính Diễm công tử đa tình này!

“Đúng vậy Tứ tỷ, bên cạnh Tông Chính công tử mỹ nữ vô số, còn có kim phòng giấu nấp mười sáu người thị thiếp dung mạo như thiên tiên, tỷ tại sao có thể.....” Kiều Dục Thần cũng là vẻ mặt nghiêm túc.

Nghe xong hai người Kiều Dục Thuật, Kiều Linh Nhi lập tức âm thầm khinh bỉ một cái, nàng nào biết đâu rằng Tông Chính Diễm là hạng người gì? So ra vẫn là tiểu tử Lam Táp kia tương đối khả ái, tuy rằng tướng mạo rất đẹp, thế nhưng đối với nữ nhân lại vẫn duy trì khoảng cách nên có, cũng không biết đã thương bao nhiêu lòng của thiếu nữ. Bất quá nếu như nàng biết nguyên nhân Lam Táp làm tổn thương tấm lòng của thiếu nữ là mình, phỏng chừng sẽ đâm ngực đập chân.

“Nhị ca, mọi người không cần lo lắng, Linh Nhi sẽ có chừng mực. Huống hồ, Linh Nhi cũng chỉ là có một chút cảm giác mà thôi, cũng không có rất nhiều.....” Kiều Linh Nhi cười nói nhàn nhạt, liền chuyển đề tài câu chuyện: “Dục Thần, mừng một hôm đó, đệ có thể đưa ta đi Thiên Hương lâu không?”

“Tứ tỷ, tỷ muốn đi đến chỗ hẹn?” Không sai, một câu nói của Kiều Linh Nhi làm cho Kiều Dục Thần thu hồi tầm mắt, Kiều Dục Thuật cũng giống như vậy.

“Người ta đã mời, ta cũng không có lý do gì cự tuyệt không phải sao?” Kiều Linh Nhi mỉa hoặc cười một tiếng, nàng thật ra muốn nhìn một chút trong hồ lô của nữ nhân kia bán cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Tiệc Rượu Nhàm Chán

Mùng một tháng sáu.

Trời trong nắng ấm, khí trời quang đãng, Kiều Linh Nhi có hơi choáng đầu, nguyên nhân không có gì đặc biệt, chỉ là bởi vì trời quá nóng.

Thời tiết tháng sáu, đã là lúc giữa hè, ve sầu ở trên cây dương liễu vui sướng kêu hót, thật là dễ chịu.

May mà tục lệ của nước Nam Võ tương đối cởi mở, dù cho nữ tử ăn mặc ít, chỉ cần không quá phạm lộ ra ngoài, mọi người cũng có thể chấp nhận.

Ngoài ra, thời đại này dù sao cũng không có ô tô, nhà máy, môi trường rất tốt, không khí trong lành, trong không khí cũng không có bụi với một chút hạt viên bản thù, cho dù có chút nóng, nhưng vẫn có thể chấp nhận.

Tiểu thư các nhà đi ra ngoài đều ngồi kiệu hoặc là xe ngựa giống nhau, nhưng đầu sao Kiều Linh Nhi cũng không phải là tiểu thư chân chính thời đại này, mùi vị trong xe ngựa không tốt, kiệu đóng đưa quá lợi hại, so sánh một chút, nàng càng tình nguyện đi bộ hơn.

Đơn giản Thiên Hương lâu cách Kiều phủ cũng không xa, chỉ cần khoảng thời gian trước sau một nén nhang là có thể đi tới nơi.

Kiều Dục Thần và Ngưng Hương cùng đi với Kiều Linh Nhi, Kiều Linh Nhi để Ngưng Hương che dù cho nàng, nàng không thích đem mình phơi đen kịt, tuy rằng phơi nắng có vẻ khỏe mạnh hơn. Nhưng lòng thích cái đẹp, mọi người đều có, nhất là nữ nhân. Vốn là Kiều Linh Nhi có bề ngoài đẹp, nàng đương nhiên phải giữ gìn thật tốt.

Kiều Linh Nhi vốn tưởng rằng Thiên Hương lâu sẽ là một gian tửu lâu, thế nhưng đi tới đó mới phát hiện Thiên Hương lâu cũng chỉ là nơi văn nhân chơi chữ, rảnh rỗi đến nghiền cứu và thảo luận thơ từ nói chuyện phiếm làm một ít chuyện với nhau, cùng quán trà cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Kiều Dục Thần chỉ đưa Kiều Linh Nhi đến Thiên Hương lâu, sau đó Kiều Linh Nhi lại để cho hắn đi về trước, mấy người phụ nhân, nàng vẫn còn ứng phó được. Kiều Linh Nhi vừa đến, liền lập tức có người đi tới.

“Xin hỏi là Tứ tiểu thư Kiều phủ sao?” Tiểu nhị cung kính hỏi.

“Là ta!” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt gật đầu, động tác tuy rằng rất nhẹ, thái độ cũng tỏ ra có chút lãnh mạc, thế nhưng khí chất trên người lại hoàn toàn tự nhiên, khiến người ta không khỏi ngấm ngấm người.

“Mời Tứ tiểu thư đi bên này, Ninh tiểu thư đã chờ ngài ở phía sau tiểu trúc của Thiên Hương!” Tiểu nhị cũng ngây ngốc một hồi, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại.

“Xin đi trước dẫn đường!” Kiều Linh Nhi biểu hiện cũng rất có lễ độ, không vì cái khác, chỉ là ở trong thế giới của nàng cũng không phân chia giai cấp rõ ràng, giữa người với người đều nên bình đẳng.

Tiểu nhị mang theo Kiều Linh Nhi từ phía sau Thiên Hương lâu vòng ra ngoài, vốn cho là phía sau chỉ là một nhả gian mà thôi, không ngờ phía sau lại là một chốn bông lai khác.

Đá xanh xếp thành đường và cầu, cỏ nhỏ sắc xanh biếc mềm mại, dưới cầu nước ao trong suốt, trong ao hoa sen tranh nhau nở rộ, cánh bướm vỗ nhẹ nhàng, chuồn chuồn cũng góp thêm vui vẻ.

Đi qua cầu, là một mảnh vườn hoa bồng bồng, hoa tranh tươi đẹp mà nở muôn hồng nghìn tía, hương thơm ngào ngạt, vài gốc liễu cao tuổi cũng thông xuống lưng chừng, cảnh liễu phiêu phiêu.

Không thể không nói, nơi này thật sự là một thế giới khác.

“Tiểu thư, nơi này thật là đẹp!” Ngưng Hương vui vẻ nói.

“Ngươi thích?” Kiều Linh Nhi hỏi.

“Vâng!” Ngưng Hương liên tục gật đầu không ngừng, nhiều hoa như vậy, hơn nữa rất nhiều hoa đều không gọi được tên, rất vui mắt. “Tiểu thư không thích à?” Nàng thế nhưng nhớ tiểu thư nhà nàng rất thích hoa mà.

Kiều Linh Nhi gật đầu, nói: “Không ghét. Nếu ngươi thật sự thích, vậy để cho người đem hậu viện trong phủ chúng ta dành ra một khoảng trống, ngươi đi nhổ trồng một ít qua.”

“Có thật không? Tiểu thư, ta có thể không?” Ngưng Hương ngạc nhiên hỏi, giống như không tin lời của Kiều Linh Nhi.

Kiều Linh Nhi muốn nói lời của nàng lẽ nào không thể tin như vậy sao? Thế nhưng chỗ khóe mắt đã thấy một tòa lương đình, cuối cùng không nói.

“Kiều tiểu thư, người cùng thị tỳ của người đi thôi, Ninh tiểu thư chờ đã lâu.” Tiểu nhị liếc mắt nhìn phía trước, cũng không định tiếp tục dẫn đường.

Kiều Linh Nhi gật đầu một cái, không nói gì, thời gian này, hẳn là giờ ngủ trưa mới đúng. Không có biện pháp, cuộc sống thư thái quá nhiều, chính là

muốn tìm chút chuyện làm một chút.

Lúc Ngưng Hương đi theo Kiều Linh Nhi đến lương đình lại phát hiện nơi này có phần không đúng, rõ ràng chỉ là vị Ninh tiểu thư kia hẹn tiểu thư bọn họ, vì sao hiện tại lại có nhiều người như vậy?

Kiều Linh Nhi khi nhìn đến trong lương đình có một đoàn người, Ninh Tiêu Vũ cùng Diệp San San đều ở đây, còn có mười mấy nữ nhân cũng đã nhìn thấy ở trên thuyền hoa trước đó, nhìn y phục của các nàng cũng đều là có thân phận không tầm thường.

Mà ở ngay chính giữa lương đình, vẫn còn có mấy nam nhân, bất quá bình mới rượu cũ, vẫn là mấy người trên thuyền hoa lúc đó _____ Phong Khinh, Tông Chính Diễm, Hách Liên Phi Du và Ninh Tiêu Kiếm.

Kiều Linh Nhi đã cảm thấy sự việc sẽ không đơn giản như vậy mà, nàng nhưng thật không ngờ vị Phong công tử vĩ đại kia còn đang ở đây! Như thế, lẽ nào lần này lại là vị Phong công tử này bỏ tiền, đem chuyện chưa làm xong trên thuyền hoa dời tới nơi này?

Nhưng mà hôm nay, ngồi bên cạnh Phong Khinh lại có một nữ nhân, những nữ nhân khác đều đứng, nhưng nữ nhân kia lại có tư cách ngồi, hơn nữa còn là ngồi ở bên cạnh Phong Khinh.

Khi Kiều Linh Nhi lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo như thiên tiên của nữ tử kia, liền thấy trong mắt nàng hàm súc ý tứ khiêu khích, hoặc như là đang lấy lệ, mặc dù có hé ra gương mặt xinh đẹp như hoa, thế nhưng vẻ mặt cao ngạo kia lại giống như là một con chim khổng tước.

Ngưng Hương không khỏi kéo kéo tay áo của Kiều Linh Nhi, Phong công tử kia hiện tại mang theo một nữ nhân ở trước mặt tiểu thư, chẳng phải là làm tiểu thư mất mặt?

Kiều Linh Nhi đương nhiên biết Ngưng Hương sẽ bắt bình dùm cho mình, song nàng lại không phải Kiều Linh Nhi chân chính, Phong Khinh hẳn yêu người nào hay ở cùng người nào chung một chỗ, nàng một chút cũng không thêm để ý.

“Linh Nhi, muội muội thật là có giá lớn, lại để chúng ta chờ lâu như vậy?” Kiều Linh Nhi vừa đến, Diệp San San cũng đã lên tiếng giả mồm uốn nắn.

Kiều Linh Nhi nhìn trời bên ngoài một cái, nói rất chân thành: “Lúc này vừa vặn là giờ Ngọ một khắc, tiểu nữ tử cũng không trễ, chỉ có thể nói là các vị tới quá sớm.”

“Ngươi...” mặt của Diệp San San lập tức liền biến sắc.

“Còn nữa...” Lời của Diệp San San vừa mới phát ra, Kiều Linh Nhi cũng rất tàn khốc cắt đứt. “Diệp cô nương tựa hồ nhớ nhầm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Diệp San San nghiêng răng hỏi.

Kiều Linh Nhi giả hoạt cười một tiếng, nói: “Tiểu nữ tử có ba vị huynh trưởng cùng hai người đệ đệ, trên cũng không có tỷ tỷ, cho nên một tiếng muội muội này của Diệp cô nương, sợ là gọi sai người!”

Hai ba câu thành công chọc giận một trong những người lúc đó đẩy nàng xuống nước, mà năng lực chịu đựng của Diệp San San này cũng thật là quá kém, sau khi nàng nói xong, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

“Kiều cô nương quả nhiên miệng mồm lạnh lợi, sao trước đây chưa từng phát hiện nhỉ?” Ninh Tiêu Vũ cũng cực kỳ phẫn nộ, nếu không phải sợ khiến cho Phong Khinh chán ghét, nàng đã sớm xông lên đem mặt mũi Kiều Linh Nhi xé rách.

Kiều Linh Nhi tiếp tục bất động thanh sắc cười, “Ninh cô nương hẹn ta ra đây chẳng lẽ muốn thảo luận ta miệng mồm lạnh lợi? Nếu như vậy, hiện tại các vị cô nương đã gặp được, nếu không còn những chuyện khác, vậy ta liền cáo từ...”

“Kiều cô nương xin dừng bước!” Kiều Linh Nhi vẫn chưa đi, đại mỹ nhân bên người Phong Khinh đã lên tiếng.

Phong thái nổi bật, dáng điệu là lướt, thật sự là một mỹ nhân xinh đẹp. Thế nhưng, bây giờ chuyện Kiều Linh Nhi muốn làm nhất, vẫn là đi ngủ, nếu sớm biết là một đoàn người nhằm chán thế này, nàng thà rằng ở trong phủ ngủ trưa còn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Tiệc Rượu Nhàm Chán 2

“Vị cô nương này có chuyện gì?” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt hỏi, vẻ mặt lười biếng, đối với mỹ nữ nàng cũng không có hảo cảm đặc biệt gì nếu như nàng muốn thưởng thức, ngay chính chủ nhân của thân thể này cũng là một siêu cấp mỹ nhân.

Nàng kia thấy đáng vẻ cao cao tại thượng của Kiều Linh Nhi, đáy mắt xẹt qua một tia không vui, nhưng rất nhanh lại trở về bình tĩnh.

“Tiểu nữ tử Yên Hồng, gần đây cùng Phong công tử nghiên cứu và thảo luận tài đánh đàn, nhưng Yên Hồng học nghệ không tinh, đặc biệt muốn thỉnh giáo Kiều cô nương một chút, không biết Kiều cô nương có thể vì Yên Hồng chỉ bảo một ít hay không?” Nữ tử tên gọi Yên Hồng, giọng nói dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ, ôn nhu không xương, phong tình vạn chủng, trên người cũng mang theo kiều mị của nữ tử phong trần.

“Hóa ra cô nương chính là mỹ nhân tri kỷ của Phong công tử, quả nhiên khuynh quốc khuynh thành.” Kiều Linh Nhi vừa nghe nàng nói tên của mình đã hiểu.

Từ trước khi đi tới nơi này nàng đã không có bất cứ quan hệ gì với Phong Khinh, thế nhưng hết lần này đến lần khác những hạ nhân nhiều chuyện kia cứ nhắc ở bên tai nàng, nàng cũng không biết đã nghe bao nhiêu lần về mỹ nhân tri kỷ mới của Phong Khinh.

Mà mỗi một lần trong ấn tượng, sau khi Phong Khinh có mỹ nhân tri kỷ sẽ dẫn Kiều Linh Nhi đến, với cái danh đẹp gọi là công tử phong lưu chơi bởi trăng hoa, kỳ thực chính là vì để cho Kiều Linh Nhi khó xử.

Có điều bây giờ, muốn khiến nàng khó xử, cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh này không!

Yên Hồng hiển nhiên cũng không ngờ rằng Kiều Linh Nhi sẽ hồi phục lại nhanh như vậy, hơn nữa còn rất hào phóng khen ngợi nàng một câu, trong lúc nhất thời lại có chút không lời chống đỡ.

Phong Khinh vẫn không nói chuyện cũng hơi nhú mảy, nếu là lúc trước, Kiều Linh Nhi sẽ cắn môi dưới muốn khóc mới đúng, nàng ngày hôm nay thật sự có chút không giống.

“Nếu Linh Nhi cũng không cự tuyệt, vậy có thể chỉ bảo Yên Hồng một chút hay không?” Phong Khinh đứng lên mỉm cười hỏi.

Một tiếng “Linh Nhi” kia làm cho Kiều Linh Nhi bị mắc ói, gai ốc cũng nổi lên ngoài da.

“Tiểu nữ tử dù chưa cự tuyệt, nhưng vẫn chưa từng đồng ý, không phải sao, Phong công tử?” Kiều Linh Nhi không thích bản thân dùng đến xưng hô “Tiểu nữ tử” như vậy, nhất là ở trước mặt của những người này, luôn cảm thấy bộ dạng xưng hô này đã hạ thấp đi thân phận của mình không ít.

Mọi người hiển nhiên không ngờ đến Kiều Linh Nhi vậy mà lại cự tuyệt Phong Khinh, ngồi ở trên ghế Tông Chính Diễm, Hách Liên Phi Du cùng Ninh Tiêu Kiếm đều có chút kinh ngạc, trước không nói Kiều Linh Nhi này, coi như là toàn bộ nữ tử kinh thành, cũng sẽ không quả quyết cự tuyệt lời mời của Phong Khinh, lời nói của Kiều Linh Nhi ngày hôm nay thật đúng là kỳ quái.

Ngưng Hương ở một bên toát ra mồ hôi lạnh, trước kia nếu Phong công tử muốn tiểu thư hỗ trợ cái gì, cho dù là giúp mỹ nhân tri kỷ của hắn, cho dù không phải là nguyện ý, thế nhưng tiểu thư cũng vẫn sẽ làm, hôm nay tại sao lại...

“Lời này của Kiều cô nương chẳng lẽ là lạt mềm buộc chặt?” Bên cạnh Ninh Tiêu Vũ mở miệng châm chọc.

Mọi người đều biết Kiều Linh Nhi là một tiểu thư khuê các, ôn nhu lễ độ, hiền lương thực đức, nhưng chỉ có tình cảm duy nhất đối với đệ nhất công tử Phong Khinh, đứng nói cự tuyệt, cho dù Phong Khinh muốn nàng chết, chỉ sợ nàng cũng đi làm không chút do dự.

Kiều Linh Nhi không quan tâm cười nhạt, nói: “Không phải vậy, Phong công tử đối với tiểu nữ tử không hề hứng thú, tiểu nữ tử cần gì phải khiến cho mình mất mặt?” Cái rầm, hấn đối với nàng không có hứng thú, các nàng liền cho là nàng có hứng thú đối với hắn sao?

“Kiều cô nương chẳng lẽ là đã quên, hai tháng trước ở Úc Hương viên, đã nói ra lời thề son sắt không phải là Phong công tử không lấy chồng?” Một nữ tử y phục vàng nhạt mở lời, trong giọng nói đều là ý tứ cười nhạo.

“Dùng khí của Kiều cô nương làm tiểu nữ tử bội phục...” Hai bên trái phải nhất thời có tiếng phụ họa, đồng thời cũng che mặt mà cười trộm.

“Tiểu thư...” Ngưng Hương càng thêm lo lắng, sắc mặt một hồi xanh một hồi hồng, hôm ấy nàng cũng ở nơi đó, chính tai nghe được tiểu thư nhà mình nói như vậy.

Kiều Linh Nhi ở trong lòng lại lần nữa đem Kiều Linh Nhi trước đây mắng một trận, không phải đều nói nữ nhân cổ đại rụt rè sao, thế nào đến nàng ở đây liền thay đổi không có chút rụt rè nào vậy chứ?

Vỗ vỗ tay Ngưng Hương ý bảo nàng ấy đừng lo lắng, tiếp đó mỉm cười một tiếng, thông thả mở miệng nói: “Nếu Phong công tử hoa rơi vô ý, thì dù tiểu nữ tử cưỡng cầu nữa, cũng chẳng qua là sẽ mang đến phiền nhiễu cho Phong công tử, lời đã nói ngày ấy nếu hôm nay không có các vị cô nương nhắc nhở, tiểu nữ tử đã sớm quên, tin tưởng Phong công tử cũng đã quên mất rồi!”

Một quả bóng đèn đại rất lớn lần đến trước mặt của Phong Khinh, hắn nếu đáp lời, chẳng khác nào thừa nhận hắn quên mất câu nói kia; nếu không tiếp lời, cũng đã nói lên hắn chột dạ, Kiều Linh Nhi này rõ ràng là đem vấn đề ném trả lại cho hắn.

“Ha ha, Khinh, Kiều cô nương đã không còn là Kiều cô nương một mảnh say đắm đối với ngươi như lúc đầu rồi, nếu đã hoa rơi vô ý, nước chảy vô tình, về sau cũng nhất định sẽ không cho Kiều cô nương thêm phiền toái nữa.” Tông Chính Diễm từ trên ghế đứng lên, sáng khoái nói.

“Hay một câu hoa rơi vô ý, nước chảy vô tình!” Hách Liên Phi Du cũng hợp thời xen vào một câu nói.

Kiều Linh Nhi nhàn nhạt ôn hòa cười một tiếng, “Phong công tử sẽ không còn khốn nhiều, gia phụ mấy ngày nữa sẽ qua phủ gặp Phong gia gia bàn bạc, giải trừ hôn ước của chúng ta.”

Lời vừa nói ra, cơ hồ tất cả mọi người đều là vẻ mặt kinh ngạc, ngoại trừ bản thân Kiều Linh Nhi ra.

Các nữ nhân thấp giọng bàn luận, cũng không biết trong hồ lô của Kiều Linh Nhi bán thuốc gì.

Phong Khinh cười yếu ớt trước Kiều Linh Nhi, lần đầu tiên phát hiện mình không có bất kỳ hiểu biết gì về nàng.

“Tiểu thư, người thực sự...” Ngưng Hương lời kéo ống tay áo của Kiều Linh Nhi, ngược lại không phải thuyết phục nàng hòa giải với Phong Khinh lo nghĩ chuyện tiêu trừ hôn ước, mà là bởi vì Tông Chính Diễm bên cạnh, lẽ nào tiểu thư thật sự là bởi vì Tông Chính công tử kia cho nên mới...

Kiều Linh Nhi cười nhợt nhạt một tiếng, đối với lần này không thêm để ý chút nào.

“Kiều cô nương, đây...” Hách Liên Phi Du rất nhanh từ tình trạng khiếp sợ khôi phục lại, tiết mục khiến Kiều Linh Nhi này hết hy vọng bọn họ cũng xem đã nhiều, ngày hôm nay kỳ thực cũng là một cảnh trong đó, nhưng bây giờ xem ra hình như có chút chệch đường ray đến ngạc nhiên!

“Tin tưởng Ngũ hoàng tử nhất định sẽ vì Phong công tử cảm thấy cao hứng, đúng không?” Kiều Linh Nhi bất động thanh sắc dò hỏi, thế nhưng ý vị châm biếm nơi đáy mắt lại mui phần rõ ràng.

Hách Liên Phi Du nhất thời nghẹn lời, người thông minh tự nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, với lại nàng vừa nói như vậy, cũng chẳng khác nào nói cho bọn hắn biết kỳ thực nàng đều biết ban đầu bọn họ đều là cùng một bọn. Hắn chột dạ.

Trên mặt Phong Khinh cũng có sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại.

“Chuyện cưới xin là phụ mẫu chi mệnh mỗi chúc chi ngôn, Phong Khinh tự nhiên không dám quyết định xằng bậy, nếu Kiều cô nương thật sự không có ý định với tại hạ, Phong gia ta nhất định tôn trọng Kiều cô nương.” Phong Khinh bình tĩnh nói, trên thực tế, hiện tại hẳn đối với Kiều Linh Nhi có chút hứng thú, nhưng những nữ nhân bên cạnh hắn cũng không thiếu nữ nhân dùng kế, cho nên hiện tại hắn chỉ muốn xem xem nàng rốt cuộc muốn làm cái gì mà thôi.

Kiều Linh Nhi mỉm cười, lời nói dễ nghe này, chẳng qua là đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên trên đầu của nàng.

“Phong công tử thâm minh đại nghĩa, như vậy, tiểu nữ từ liền không quấy rầy nhà húng của các vị.” Tới nơi nhàm chán này, đã khiến nàng mất đi kiên nhẫn, nữ nhân nhàm chán, nam nhân nhàm chán, không nghĩ tới cuối cùng vẫn chỉ vậy quanh Kiều Linh Nhi cùng Phong Khinh. Nếu Phong Khinh muốn cho nàng biết khó mà lui, thì nàng liền thoái mái lui lại cho hắn xem.

“Không phiền!” Phong Khinh còn chưa lên tiếng, Tông Chính Diễm đã mở miệng trước. “Tại hạ từng nghe tiếng đàn của Kiều cô nương là đệ nhất thiên hạ, tại hạ rất muốn được nghe một lần, không biết có được may mắn mời cô nương tấu một khúc hay không?” Lúc nói chuyện, một ống tiêu màu xanh biếc đã xuất hiện ở trong tay của hắn, hiển nhiên là muốn một khúc cầm tiêu hợp tấu.

Phong Khinh cùng Hách Liên Phi Du đương nhiên hiểu ý tứ của Tông Chính Diễm, hắn cũng giống bọn họ, đều hoài nghi Kiều Linh Nhi hiện tại không phải là nàng, cho nên muốn mượn việc này thăm dò. Thế nhưng, trước nàng đã cự tuyệt Yên Hồng, hiện tại sẽ đáp ứng không?

Kiều Linh Nhi thông minh lập tức hiểu ý của bọn họ, cũng không cự tuyệt, nói: “Như thế, vậy thì bêu xấu, xin Phong công tử hãy chuẩn bị cảm!”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Không Nể Mặt

Sắc mặt của Phong Khinh nhất thời có phần đen xuống, lúc trước không đáp ứng hắn, cũng không khước từ hắn, bây giờ lại hào phóng đáp ứng Tông Chính Diễm như vậy, là có ý làm cho hắn khó xử sao?

Hách Liên Phi Du, Ninh Tiêu Kiếm đồng thời nhử mày nhìn Kiều Linh Nhi, nếu nói nàng đang dùng kế lạt mềm buộc chặt, chỉ sợ là quả thật làm cho mọi người có vài phần kính trọng đối với nàng.

Đàn rất nhanh được lấy tới, ở trong lương đình này vốn có bàn đá ghế đá, chỉ có điều bị những nữ nhân đẹp đẽ kia vây chấn, hiện tại ngược lại, các nàng đều vô cùng ăn ý để trống ra vị trí giữa, nơi đó vẫn có một cảm án bằng đá. Chỗ bên góc có một lư hương nhỏ, đốt long tiên hương.

Kiều Linh Nhi hơi nhử mày, xem ra đám công tử này thật sự rất biết hưởng thụ!

Ngưng Hương một tắc cũng không rời đi theo phía sau Kiều Linh Nhi, chỉ sợ những tiểu thư kia sẽ làm chuyện gì tổn thương tiểu thư nhà nàng. Muốn nói đến cảm kỹ, Ngưng Hương dám ba hoa, nếu tiểu thư xếp thứ hai, tuyệt đối sẽ không có người dám xưng thứ nhất.

Đáng tiếc Ngưng Hương không biết, Kiều Linh Nhi trước kia cảm kỳ thư họa thiên hạ độc nhất vô nhị, nhưng Kiều Linh Nhi bây giờ, ngoại trừ đàn dương cầm ra, nàng đối với những thứ khác đều không có hứng thú.

Ngón tay thon dài chạm vào cái này không biết là dùng sợi dây thừng nhỏ hay là đuôi ngựa làm ra cảm huyền, Kiều Linh Nhi tình mắt thấy được mấy cây châm nhỏ dưới mặt cảm, đều niên đại gì rồi, còn chơi trò chơi cũ này. Chẳng qua nếu không phải nàng luyện được bản lãnh lạnh tay lẹ mắt, cũng sẽ không phát hiện ra mấy cây châm gần như có thể xem nhẹ này.

Ngay sau đó liền đứng lên, ngay cả Tông Chính Diễm đã chuẩn bị xong cũng có chút nghi ngờ nhìn về phía nàng.

“Kiều cô nương làm sao vậy, chẳng lẽ là cảm của ta không hợp tâm ý cô nương sao?” Bên cạnh, Yên Hồng thấy Kiều Linh Nhi đứng lên, đã không có ý tứ đàn nữa, không khỏi yếu ớt hỏi.

Kiều Linh Nhi cười nhạt, nói: “Cảm này chính là chí bảo, sao lại không hợp tâm ý tiểu nữ chứ?”

“Kiều cô nương nói rất đúng, cảm này chính là cảm Phượng Ngâm mà Phong công tử tặng cho ta.” Yên Hồng vừa nói vừa đỏ mặt nhìn Phong Khinh, tiểu nữ tử kia bộ dáng thực sự là chọc người thương yêu.

Khó trách nói nữ tử phong trần có rất nhiều thủ đoạn, bây giờ nhìn lại đúng là như thế.

Kiều Linh Nhi lại là vẻ mặt xem thường, ở trong trí nhớ có thể tìm thấy được cảm Phượng Ngâm này, chính là cảm chí tôn, không ngờ công tử phong lưu Phong Khinh này lại sẽ vì lấy lòng một nữ tử phong trần mà làm đến việc này, xem ra “Kiều Linh Nhi” ở trong lòng của hán quả nhiên chỉ là một đồ bỏ đi.

Hơn nữa Yên Hồng nói rõ ràng như vậy, hiển nhiên là đang khoe, không chỉ khoe khoang với Kiều Linh Nhi nàng, kỳ thực cũng là đang khoe khoang với những nữ nhân khác, ở đây đa phần đều biết đàn, cảm chí tôn xuất hiện ở nơi này, nhất định là đã nâng giá trị của nàng ta lên!

“Cảm Phượng Ngâm chính là cảm chí tôn, có điều, Yên Hồng cô nương cũng phải cẩn thận thì hơn.” Kiều Linh Nhi bất động thanh sắc nói.

“Kiều cô nương nói thế giải thích thế nào?” Nụ cười trên mặt Yên Hồng lập tức mất đi.

“Xin hỏi Yên Hồng cô nương đã chạm qua đàn này chưa?” Kiều Linh Nhi tiếp tục hỏi.

“Chưa hề.” Yên Hồng không hiểu nhìn nàng.

“Sợ là người bán cảm kia muốn làm hại Phong công tử rồi!” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt đem tầm mắt chuyển tới trên người của Phong Khinh.

Những nữ nhân khác còn chưa kịp mở lời, Ninh Tiêu Kiếm bên cạnh cũng đã nhìn thấu mảnh khoe giữa cảm.

“Độc châm!” Ninh Tiêu Kiếm thấp giọng nói, đồng thời cũng đưa tay đem ngân châm nhỏ như sợi tóc kia lấy ra ngoài, giao vào tay Phong Khinh.

Yên Hồng thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, “Phong công tử, thiếp cũng không biết vì sao giữa cảm lại có ngân châm này...”

Sắc mặt Phong Khinh không thay đổi, Kiều Linh Nhi nhìn nữ nhân chung quanh, cơ hồ mỗi người đều đổi sắc mặt, cũng cảm thấy càng thêm nhàm chán. Nói là sẽ nhắm vào Phong Khinh, trên thực tế là nhắm vào nàng cũng không chừng!

“Nếu Phong công tử bây giờ có chuyện phải xử lý, vậy tiểu nữ tử xin được cáo từ!” Kiều Linh Nhi vốn muốn đánh gãy cổ cảm kia, không ngờ lại phát hiện những nữ nhân này đã hạ thủ đoạn thấp kém loại này, mấy nàng ta không khỏi cũng quá coi thường nàng rồi.

Tay Phong Khinh tùy ý vung lên, ngân châm kia liền bay vút đến trên một cây cột ở lương đình, toàn bộ đâm sâu vào trong.

“Hôm nay thiếu chút nữa khiến Kiều cô nương bị thương, là sơ suất của tại hạ, nếu Kiều cô nương không để tâm, thì để tại hạ tiễn Kiều cô nương hồi phủ được không?” Phong Khinh vẫn là dáng vẻ vân đạm phong khinh.

Phong Khinh cũng hợp với lẽ thường, nàng ở trên địa bàn của hán thiếu chút nữa bị thương, là chủ nhân tiễn khách trở về cũng là chuyện đương nhiên, chỉ có điều, Kiều Linh Nhi nàng chẳng thèm.

“Không dám phiền Phong công tử đại giá, có người muốn gây bất lợi với Phong công tử, Phong công tử vẫn là mau mau điều tra kỹ chuyện này đi!” Kiều Linh Nhi rất kiên quyết từ chối, không đợi hán mở miệng lần nữa, liền nói với Ngưng Hương bên người: “Ngưng Hương, hồi phủ thôi!”

“Vâng, vâng, tiểu thư!” Ngưng Hương cũng hoàn toàn kinh ngạc đối với thái độ cư xử của Kiều Linh Nhi với Phong Khinh, trước đây thấy tiểu thư thường đón ý nói hòa với Phong công tử, lần này Phong công tử muốn đưa tiểu thư trở về, vốn nên xem như là một cơ hội, tiểu thư vậy mà cứ như vậy đẩy đi, trong lòng tiểu thư rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Kiều Linh Nhi xoay người rời đi, cùng lúc cũng bắt được vẻ ác độc trong mắt Yên Hồng, Ninh Tiêu Vũ các nàng, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đó là thủ đoạn của mấy nàng ta đối phó nàng, chẳng qua không ngờ tới lại bị nhìn thấu như vậy.

Phong Khinh nhìn bóng lưng Kiều Linh Nhi rời đi, chân mày vậy mà cũng nhíu lại, lẽ nào những năm gần đây, bản thân mình lại nhìn lầm nàng sao?

“Thú vị, thú vị...” Bên cạnh, Tông Chính Diễm uống vào một ngụm rượu, vừa cười nhạt vừa nói.

“Diễm, ngươi nói gì?” Hách Liên Phi Du mở miệng nói.

“Du, ngươi không phát hiện bây giờ Kiều tứ tiểu thư rất thú vị à?” Tông Chính Diễm mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, cực kỳ yêu mị.

Hách Liên Phi Du bụng chén rượu lên, khóe miệng cong lên một nụ cười tà, “Quả là thú vị!”

Nghe hai người Tông Chính Diễm cùng Hách Liên Phi Du, Phong Khinh cũng bỏ qua khó hiểu trong lòng, cười nhạt một cái, nhưng thật ra hẳn muốn nhìn xem trong hồ lô của Kiều Linh Nhi rốt cuộc bán thuốc gì!

Đi ở trên đường Kiều Linh Nhi đông nhìn một chút tây nhìn một cái, tuy ngày nóng có chút đáng ghét, nhưng so với thế kỷ 21 coi như tốt, chỉ là khô nóng, chứ không phải là cái loại oi bức đó.

“Tiểu thư...” Ngưng Hương mở miệng lần thứ một trăm hai mươi mốt, mặc dù mỗi một lần cũng chỉ hô một tiếng tiểu thư mà không nói tiếp.

“Ừm?” Kiều Linh Nhi đứng ở dưới chiếc ô lớn của một người bán hàng rong, vừa nhìn ngọc bội bên trên, vừa tùy ý hỏi.

“Cô nương muốn cái gì thì nhìn một chút...” Tiểu thương thấy một đại mỹ nhân thế này, khởi lên sắc tâm, nói lấy lòng.

“Cái này bán thế nào?” Kiều Linh Nhi cầm một khối ngọc bội nhỏ chạm khắc xem như là tinh tế hỏi.

“Cô nương thật là biết hàng, khối ngọc bội này là ngọc bội mà năm Trần Nam Vương ra đời đã đeo, giá trị liền thành. Thấy cô nương yêu thích, cho người giá thấp nhất, một trăm lượng!” Tiểu thương nhìn Kiều Linh Nhi nhất định là tiểu thư của nhà giàu, trắng trợn nói.

“Một trăm lượng, người đi cướp à!” Ngưng Hương vừa nghe giá cả này tức khắc trợn to hai mắt, các nàng làm nha hoàn một tháng mới ba lượng bạc, giá một khối ngọc bội nho nhỏ lại muốn một trăm lượng, không phải ăn cướp thì là cái gì?

Tiểu thương hiển nhiên cũng đã gặp nhiều tình cảnh như thế, sâu xa nghiêm mặt nói: “Vị cô nương này người chắc có chỗ chưa biết, ngọc bội kia nhưng là đồ tốt, xưa kia Trần Nam Vương chính là bằng vào khối ngọc bội này chinh chiến sa trường, nguy hiểm vì Trần Nam Vương gặp dữ hóa lành, ngăn chặn mấy lần tai họa đó!”

“Nếu như khối ngọc bội này đổi với Trần Nam Vương trọng yếu như vậy, thì tại sao lại rơi vào tay của một tên tiểu thương như người hả?” Ngưng Hương cũng không đồng ý không buông tha hỏi.

Kiều Linh Nhi nghe đối thoại không có dinh dưỡng của Ngưng Hương cùng tên tiểu thương không khỏi phì cười, đột nhiên một thanh âm thô lỗ truyền tới.

“Đàn bà thôi, bốn đại gia nếu đã cho người tiền, người chính là người của bốn đại gia, ít ở đó giả bộ thanh cao...”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Xuất Cước Trên Phố

Theo thanh âm thô lỗ kia vang lên, Kiều Linh Nhi cùng Ngưng Hương cũng đều theo thanh âm nhìn sang.

Tại nơi trước mặt mọi người, chỉ thấy một nam nhân cao to lực lưỡng, ở trần, râu quai nón đầy mặt, Kiều Linh Nhi nhìn ra nam nhân kia thân hình chừng một thước chín, trên da tay ngâm đen có thật nhiều miệng vết thương cũ, nhìn qua rất dữ tợn.

Ở trước mặt hắc đại gia, một lục y nữ tử từ ngã trên mặt đất, dung nhan tuyệt sắc cùng ăn mặc lộ ra ngoài đều tỏ rõ thân phận của nàng _____ nữ tử hồng trần.

“Lại là Hắc Bá Vương, cô nương kia có tội gì chứ!” Người bán hàng rong cũng trông thấy hắc đại cùng nữ tử trên đất cách đó không xa, không khỏi phát ra tiếng thở dài.

“Nam tử kia là ai?” Kiều Linh Nhi vừa nghe thì tương đối hứng thú, nói cho đúng nàng là tương đối cảm thấy hứng thú với miếng ngọc Lam Điền bên hông hắc đại gia, chỉ xem từ khoảng cách này đã có thể nhìn ra đó là một miếng ngọc Lam Điền thượng hạng.

“Hắc đại gia cũng là ác bá của chúng ta trên con đường này, thích đi chơi kỹ viện, mỗi lần đều mua cô nương kỹ viện về phủ, đã có không ít cô nương bị hấn tàn bạo tới chết!” Người bán hàng rong lắc đầu thở dài.

“Cho dù là cô nương thanh lâu thì đó cũng là một cái mạng mà!” Ngưng Hương cũng ở một bên tiếp lời, trong mắt hiện ra thương hại.

Lúc Ngưng Hương cùng người bán hàng rong thảo luận Kiều Linh Nhi đã đi về hướng hắc đại cùng nữ tử thanh lâu kia, hơn nữa tiếng khóc của lục y nữ tử kia càng vang dội, ôm thật chặt lấy một chân của hắc đại, mặc cho quyền của hấn rơi vào trên người nàng.

“Tiểu... tiểu thư...” Ngưng Hương hoảng thần, Kiều Linh Nhi đã đi qua phía hắc đại.

Trên đường cái, người đến người đi, nhưng không có một người tiến lên ngăn cản, ngược lại tránh mà đi xa, sợ rước họa vào thân!

“Dừng tay!” Lúc Kiều Linh Nhi còn chưa tới gần, một chuỗi thanh âm chính nghĩa từ một bên xuất hiện, một cục đá cũng từ trong đám người bay ra, đánh trúng cổ tay của hắc đại, ngăn cản một quyền kia của hấn sắp rơi vào trên người lục y nữ tử.

“Người nào?” Cổ tay hắc đại tê dại, hướng về phía đám người rống to một tiếng.

Kiều Linh Nhi dừng chân, nhìn về hướng có thanh âm.

Vốn đám người làm thành một vòng tròn, một tử y nam tử đi ra, hấn không đứng ra còn tốt, đứng ra đã khiến cho hầu như tất cả nữ tử có mặt đều không thể rời khỏi tầm mắt.

Mặc tăng tử y, sợi tơ lụa trắng, phục sức tao nhã tú lệ, tóc dài như mực nhưng nhuộm vàng sáng lộng lẫy thần bí sâu thẳm buông xuống rũ bên hông. Nếu dùng từ để hình dung, e rằng thế gian đã không cách nào tìm được bất kỳ ngôn ngữ gì có thể miêu tả vẻ đẹp của hấn, đẹp thì thôi, nhưng lại để lộ ra cao quý không gì sánh kịp. Hay cho hình tượng một công tử văn nhã, khiến người ta không muốn dời đi tầm mắt.

Lúc hắc đại trông thấy tử y nam tử không khỏi hơi sững sờ, lục y nữ tử ở dưới chân của hấn cũng quên mất kêu khóc.

Vốn vị tử y nam tử đã là người cao nhất trong đám người, nhưng ở phía sau của hấn lại đi theo một gã nam tử khác, tầm mắt của Kiều Linh Nhi không khỏi rơi vào trên người của tên nam tử phía sau hấn.

Bào phục tuyết trắng, không nhiễm một hạt bụi. Tóc đen như mực, tôn lên cần cổ trắng như trân châu đầy ý thơ lộng lẫy dưới búi tóc của hấn, tóc dài tùy ý chảy trên vai, gương mặt như tài nghệ điêu luyện lại như chú tâm điêu khắc vậy _____lông mày đáng núi, hàn giang ngưng tụ, thanh phong mũi quỳnh, môi điểm phi anh. Gặp tuyết còn trong, trái sương càng đẹp, đẹp đến vô cùng.

Khác với khí chất tôn quý trên người tử y nam tử kia, nam tử bạch y thanh nhã đẹp như tranh, trên người bao phủ một loại khí tức sáng ngời tới xinh đẹp. Khỏe mỗi hơi cong, tạo thành một độ cong quyến rũ, khiến người ta hô hấp căng thẳng, hé ra khuôn mặt mềm mại! Chỉ là trong cặp mắt kia như vút sáng rồi biến mất, khiến người ta không nắm bắt được, lại muốn nhìn trộm, trong lúc vô tình đã bị hấp dẫn, nguyện mê đắm trong nụ cười văn nhã kia của hấn.

Kiều Linh Nhi bất giác nhìn thật lâu vào hai mắt nam tử bạch y, so sánh với Phong Khinh, nàng không hề cảm thấy tên nam tử bạch y này có thể kém hơn Phong Khinh, chỉ ít trong đôi mắt như mực kia, nàng không nhìn thấy gì khác ngoài ôn nhu.

Nam tử bạch y cảm nhận được ánh mắt của Kiều Linh Nhi, nghiêng đầu nhìn về phía nàng, Kiều Linh Nhi cả kinh, nhưng cũng không né tránh, nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn.

Ngưng Hương ở một bên nhịp tim cũng có chút tăng lên nhanh chóng, ngây ngốc nhìn bạch y nam tử.

Bạch y nam tử khẽ vuốt cằm, lộ ra một nụ cười.

Kiều Linh Nhi thấy vậy cũng không có bất luận chỗ nào không được tự nhiên, cũng gật đầu, hơi làm động tác cúi người. Dường như ở bên trong mắt mọi người, bọn họ chính là người quen biết.

“Người là ai? Dám quản chuyện của bọn đại gia?” Hắc đại một tay ném lục y nữ tử xuống đất, đồng thời cũng không quên một cước đá vào bụng mềm mại của nàng, có thể thấy rõ sự tàn nhẫn dưới chân.

“Ban ngày ban mặt, đối xử với một nữ lưu như vậy, công tử không sợ bị người ta nhạo báng sao?” Tử y nam tử có vẻ phong lưu, nhưng sự cơ trí nơi đáy mắt nhìn không sót gì.

“Một nữ tử thanh lâu, lão tử tốn tiền, muốn đối xử thế nào thì đối xử như thế!” Hắc đại khinh thường hừ lạnh.

Sắc mặt tử y nam tử hơi biến, trong mắt đã có một cỗ tức giận, nhưng lại rất có phong thái không biểu hiện ra chút nào.

“Lão tử của bốn công tử, các hạ sợ rằng còn không có tư cách đàm đương đó.” Tử y nam tử cười như không cười nói ra, dừng một chút, lại nói: “Nữ tử thanh lâu cũng là người, đánh tàn nhẫn ngoài đường phố, trong mắt các hạ còn có vương pháp không?”

Tuy rằng giọng tử y nam tử kia không lớn, nghe cũng không có lực uy hiếp gì, nhưng Kiều Linh Nhi lại hiểu, đó là một loại giọng của vương giả, thói quen khẩu khí cao cao tại thượng.

“Vương pháp? Lão tử chính là vương pháp!” Hắc đại tiến lên từng bước, thân thể hùng tráng kia, cơ hồ có cỡ bằng hai từ y nam tử thon gầy. Nhưng vừa đứng trước mặt từ y nam tử kia, lại rất có dáng dấp gấu lớn và con khỉ, vô cùng chênh lệch.

“Các hạ mà là vương pháp? Vậy hoàng thượng nước Nam Vô ta thì tính là cái gì?” Từ y nam tử cười lạnh.

“Công tử, không thể lỗ mãng!” Bạch y nam tử bên cạnh tiến lên khẽ nói, dáng vẻ thư sinh nho nhã yếu đuối, may mắn không có bất kỳ lực uy hiếp gì.

“Dám lấy lão hoàng đế tới áp chế lão tử, nhưng đương kim quốc chủ gia chính là đệ tử của lão tử, không muốn chết thì rút cho lão tử!” Cái gì gọi là ý mạnh hiếp yếu, cái gì gọi là ý thế hiếp người, hiện tại hắc đại này đã đem hai cách diễn đạt miêu tả sâu sắc.

Từ y nam tử khinh thường cười nhạt, “Ta nói là ai, thì ra là Trần quốc chủ.” Một khắc trước mặt còn đang cười, một khắc sau đã là lạnh lùng, “Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, có đệ tử là Trần quốc chủ thì như thế nào? Nơi này là dưới chân thiên tử, còn chưa tới phiên Trần quốc chủ ngồi nắm thiên hạ!”

“Công tử nói thật hay!” Một số thanh niên nhiệt huyết hai bên trái phải, nghe được lời của từ y nam tử, đều vỗ tay tán thưởng.

Mặt của hắc đại cũng càng đen hơn, rống một tiếng: “Lão tử muốn mạng của ngươi, xem ngươi có còn dám quản việc của lão tử hay không!” Một trọng quyền liên hướng về phía mặt của từ y nam tử đánh tới, hắc đại kia tuy rằng vóc dáng to lớn, nhưng động tác nhanh nhẹn, có chút sức lực, cũng không phải là một người dễ đối phó.

Thân hình từ y nam tử thoát một cái, liền khiến một trọng quyền của hắc đại rơi vào khoảng không.

“Đạp, lui về phía sau đứng!” Tượng Nha Sơn trong tay từ y nam tử theo cổ tay nhanh nhẹn lật chuyển, cùng quyền của hắc đại người tới ta đi, cũng không quên nói với bạch y nam tử kia.

Trên mặt bạch y nam tử cũng không có vẻ kinh hoảng, chỉ là theo lời của từ y nam tử mà lui về phía sau một chút.

Tiếp mấy chiêu, thân hình to lớn của hắc đại nhất thời bị đánh ngã xuống mặt đất, người luyện võ đều có thể nhìn ra, tuy tốc độ, sức lực của hắc đại cường hãn, tiếc là chiêu số không nhiều, sau khi từ y nam tử giao thủ rất nhanh đã nhận ra chiêu thức của hắn. Chỉ cần chế trụ chiêu thức của hắn, vậy thì đồng nghĩa với lấy được thắng lợi.

Hắc đại bị đòn nghiêm trọng té ngã trên đất, mặt đất cũng hợp thời rung động hai cái, có thể thấy được thân thể hắc đại này nhiều ít vẫn còn có chút “phân lượng”!

Mất thấy không phải ngang tài ngang sức từ y nam tử, hắc đại cũng không đàn, lập tức liền từ dưới đất bò dậy, “Có bản lĩnh ngươi đừng chạy, lão tử một hồi sẽ trở lại... A...”

Hắc đại vừa chạy như điên vừa hướng phía sau hô, hoàn toàn không nhìn thấy trong đám người vờn ra một cái chân. Cũng chính vì hắn chạy quá mức mạnh mẽ, cho nên chỉ bị vấp như vậy, cả người hắn đã bay ngã đi, cái trán, mũi cằm không ngoại lệ đều sưng mề, ngay lập tức cũng ngất đi.

Kiều Linh Nhi bất động thanh sắc thu hồi chân của mình, nhưng có chút đau lòng, hắc đại này té không quan trọng, quan trọng là..., ngọc lam điển ở bên hông hắn cũng bị rơi vỡ vụn...

Tầm mắt bạch y nam tử cùng từ y nam tử đều rơi vào trên người nữ tử tao nhã xuất trần, từ y nam tử vốn không có dự định để cho hắc đại rời đi, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới, một nữ tử nhìn như yếu đuối vậy mà lại xuất thủ tương trợ.

“Tiểu... tiểu thư?” Ngưng Hương ngây ngốc kêu một tiếng, nhìn nam nhân giống như xác chết trên mặt đất thật sự nói không ra lời, nghĩ đến ngày đó ở trên thuyền, tiểu thư hình như là dùng chân của mình đem Diệp cô nương cùng Ninh cô nương kia...

“Đã phiền cô nương xuất thủ tương trợ!” Từ y nam tử ôm quyền, khắp người đều là làn gió chính nghĩa.

“Tiểu nữ tử không rõ công tử đang nói cái gì, trong phủ còn có việc, xin thứ cho tiểu nữ tử đi trước cáo từ.” Kiêu Linh Nhi một bộ dáng không biết rõ tình hình, gọi Ngưng Hương vẫn ở bên người rời đi.

Từ y nam tử vốn còn muốn nói điều gì, bạch y nam tử bên cạnh liền kéo hắn lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đạp, vị cô nương kia rất thú vị, không phải sao?” Từ y nam tử nhàn nhạt cười một tiếng, có chút suy nghĩ nhìn phương hướng Kiêu Linh Nhi rời đi.

“Thái tử, người nên trở về cung rồi!” Bạch y nam tử không đáp lại, thay đổi đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Giải Trừ Hôn Ước

Thời gian an nhàn lại qua mấy ngày, mấy ngày nay Kiều Linh Nhi đều ở Kiều phủ, nhàn nhã uống trà lạnh, chờ đợi mùa hè nóng bức buồn chán này rồi đi.

Bên trong Kiều phủ thật yên lặng, thế nhưng bên ngoài Kiều phủ là một mảnh ồn ào.

Kể từ hôm đó Kiều Linh Nhi ở trong hậu viện Thiên Hương lâu cùng Phong Khinh nói chuyện từ hôn, đến ngày thứ hai toàn bộ kinh thành đã huyền náo xôn xao. Người trong kinh thành người nào không biết Kiều gia tứ tiểu thư đối với đệ nhất thế gia đệ nhất công tử Phong Khinh có tình cảm đơn phương, vì hấn hận không thể ngay cả chết cũng nguyện ý, hiện tại lời hủy hôn kia lại là từ trong miệng Kiều gia tứ tiểu thư nói ra, tất cả mọi người rất ngỡ vực tính xác thực lời nói này của Kiều tứ tiểu thư.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Ngưng Hương một mạch chạy nhanh tới Tiểu Uyển, bận rộn ngay cả thời gian lấy hơi cũng không có.

Kiều Linh Nhi lúc này vừa mới tỉnh giấc trưa, đôi mắt mông lung nhìn Ngưng Hương, hỏi: “Làm sao vậy, Ngưng Hương?”

“Tiểu thư, mau, lão gia, lão gia muốn người đi...” Ngưng Hương lắp ba lắp bắp mãi không nói ra một câu đầy đủ.

Kiều Linh Nhi thấy vậy tiến lên vỗ vỗ sau lưng nàng, giúp nàng thuận khí. Sau đó còn bung qua một chén nước trà đưa tới cho nàng, “Uống trước chén nước, từ từ nói, đừng nóng vội.”

Ngưng Hương cũng không từ chối, vội vàng bung qua uống một hơi cạn sạch, ho một cái thật to mới lên tiếng: “Tiểu thư, Phong gia lão thái gia cùng Phong công tử đều tới, lão gia bảo người nhanh đi đến đại sảnh.”

“Phong Khinh cũng tới?” Kiều Linh Nhi khẽ cau mày nói.

“Vâng, Phong công tử cũng tới!” Ngưng Hương gật đầu như đảo tỏi, trong lòng suy nghĩ lần này Phong gia lão thái gia cũng tới, sự việc khẳng định không phải đơn giản như vậy.

Kiều Linh Nhi cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ là dặn dò Ngưng Hương đổi cho mình một bộ y phục, chải một búi tóc đơn giản, chỉ dùng một cây trâm ngọc cố định, giản đơn mà nhã nhặn.

Ngưng Hương ở một bên vội vã thúc giục, Kiều Linh Nhi lại giống như là một người không có chuyện gì vậy, Kiều gia hiện tại còn chưa tin nàng là thật tâm muốn hủy hôn với Phong Khinh, như vậy nàng cũng có thể nhân cơ hội này mà nói rõ ràng với Phong gia.

Xuyên qua hành lang dài, đi tới đại sảnh, mơ hồ nghe được thanh âm quát khê của một lão nhân: “Khinh Nhi, còn không mau hướng thể bá nhận lỗi!” Thanh âm này không giận mà uy, rất có phong thái gia chủ.

Người này chắc hẳn là Phong gia lão thái gia! Lúc Kiều Linh Nhi đi tới đại sảnh thấy Kiều Chiến và lão nhân tóc hoa râm cùng nhau ngồi ở chủ vị, đáng vẻ sáu bảy mươi tuổi, nhưng cặp mắt sáng ngời hữu thần.

“Linh Nhi, con đến rồi?” Kiều Chiến còn chưa đợi được Phong Khinh “nhận lỗi” đã thấy Kiều Linh Nhi chậm chậm đi đến.

Kiều Linh Nhi mặc áo lụa hồng nhạt, bên hông thắt lưu tô, lúc bước đi lưu tô kia theo làn váy hơi dập dờn, tạo thành một dạng thân nhiên, gương mặt tao nhã êm đềm không son phấn, hợp với trang sức đơn giản, cả người lộ ra thanh lệ thoát tục.

“Linh Nhi ra mắt cha, Phong lão thái gia!” Kiều Linh Nhi hướng về phía Kiều Chiến cùng Phong gia lão thái gia khẽ khom người, sau đó lại chuyển hướng về phía Phong Khinh, “Phong công tử hữu lễ!” Trong ấn tượng đây vốn là phương thức chào hỏi của một cô nương gia, nàng không muốn bản thân trở thành khác loài, cho nên bộ dáng như vậy rất phù hợp. Có mẫu, sẽ không sợ nàng không học được.

“Kiều cô nương!” Phong Khinh gật đầu, luôn cảm giác mấy lần này nhìn thấy Kiều Linh Nhi có chút không giống với người trước đây mình thấy, nhất là hôm nay nàng vừa xuất hiện, liền làm cho người ta hai mắt sáng ngời.

“Đến, Linh Nhi, sao lại gọi Phong lão thái gia xa lạ như thế, không phải là con vẫn luôn gọi gia gia sao?” Phong lão thái gia từ chủ vị đi xuống, chê xưng hô của Kiều Linh Nhi với ông.

Trong trí nhớ, Phong lão thái gia này đối với Kiều Linh Nhi thật sự đối đãi giống như tôn nữ của mình, cũng cố chấp muốn làm mối cho Phong Khinh và nàng, đây là lão nhân phong kiến điển hình!

“Phong gia gia.” Kiều Linh Nhi không câu nệ cẩn thận hô một tiếng, thế nhưng so với trước, cũng đã có chút khác biệt.

Một chữ “Phong” này bỏ thêm ra, thì không phải là xưng hô đơn giản như vậy nữa.

“Con đứa nhỏ này, chỉ cần con qua cửa không phải là cháu dâu gia gia sao, bây giờ gọi gia gia có cái gì khác nhau?” Phong lão thái gia tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng không chứng tỏ đầu óc ông mơ hồ, đôi mắt lại càng sáng trong có thần.

“Phong gia gia, trước kia là Linh Nhi không hiểu chuyện, mới có thể lỗ mãng như vậy, hiện tại Linh Nhi đã trưởng thành rồi.” Kiều Linh Nhi ngoài cười nhưng trong không cười nói, ý này của lão gia gia đã hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt, nàng muốn làm bộ không biết cũng khó khăn.

Phong lão thái gia đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó cười vui vẻ, nói: “Linh Nhi trưởng thành là tốt, trưởng thành cũng nên chuẩn bị việc hôn sự của con và Khinh Nhi, ý hiền chất như thế nào?”

Kiều Chiến bị hỏi không khỏi run rẩy một cái, hắn biết đại khái nguyên nhân hôm nay Phong lão thiên gia tới cửa là cái gì, bên ngoài lời đồn đại bay đầy trời, tự nhiên cũng truyền đến tai Phong lão thái gia. Để chứng minh lời đồn đại là giả, ông hôm nay tới cửa khẳng định chính là trao đổi về chuyện của Kiều Linh Nhi và Phong Khinh, thế nhưng...

Kiều Chiến nhìn về phía Kiều Linh Nhi, cũng không biết nên nói thế nào cho phải. Lúc trước ý đồ của nữ nhi mình đã tỏ ý xác định rõ, nhưng bọn họ đều có hoài nghi, mà Phong lão thái gia này cũng là nhân vật đứng đầu trên thương trường, hắn tuy là đương gia đệ nhị thế gia Kiều gia, thế nhưng ở trước mặt của trưởng bối, ít nhiều vẫn còn có chút nao núng, dù sao đệ nhị này vĩnh viễn cũng so ra kém đệ nhất!

Kiều Linh Nhi nhìn đáng vẻ không có cách nào trả lời của Kiều Chiến, không khỏi nhàn nhạt cười, cho cha một ánh mắt yên tâm.

“Phong gia gia, chuyện cùng Phong công tử thành thân, vẫn là đến đây xóa bỏ đi!” Kiều Linh Nhi bất động thanh sắc cười yếu ớt nói.

“Cái gì?” Phong lão thái gia tuyệt đối không ngờ rằng nữ tử đã từng một lòng say mê đối với Phong Khinh này lại sẽ nói ra lời như vậy, thậm chí hoài nghi lỗ tai của mình có phải có vấn đề hay không.

Kiều Linh Nhi thân nhiên nhìn ánh mắt hứng thú mười phần của Phong Khinh, rõ ràng hắn đang đợi lời nói tiếp theo của nàng, lập tức cũng bình tĩnh dời đi tầm mắt, nói tiếp_____

“Phong gia gia, có lẽ trước đây Linh Nhi ái mộ Phong công tử, thế nhưng bây giờ Linh Nhi cũng đã trưởng thành, hiểu nguyện vọng của Phong công tử. Phong công tử đối với Linh Nhi vô tình, Linh Nhi cần gì phải khổ sở bức bách nhau? Nếu để cho Phong gia gia mạnh mẽ thúc ép Phong công tử lấy Linh Nhi, vậy người ở bên ngoài nhìn vào, Linh Nhi chẳng phải là nữ nhân không biết xấu hổ?” Kiều Linh Nhi bình tĩnh ung dung nói, mặc dù nàng cho rằng phần lớn là lỗi của Phong Khinh.

“Hò đồ! Chuyện hôn nhân vốn là mệnh lệnh của phụ mẫu, có lời của người mai mối, ai dám nói loạn?” Phong lão thái gia rống một tiếng, hiển nhiên rất có uy lực.

“Lời tuy như vậy, nhưng Phong gia gia, nếu đúng là chàng vô tình thiếp vô ý, Linh Nhi cùng Phong công tử hai bên đều không tình nguyện, thì có thể nói đến hạnh phúc ư?” Lúc Kiều Linh Nhi nói lời này, mang theo châm chọc nhìn Phong Khinh.

Phong Khinh nhủ thầm nhìn Kiều Linh Nhi lúc này, càng phát giác có cái gì không đúng, trước kia khi Kiều Linh Nhi nhìn hắn thậm chí sẽ đỏ mặt, mà bây giờ, nhìn thẳng hắn không nói, còn dùng giọng giễu cợt nói chuyện với hắn, rốt cuộc là nàng trước kia ngây thơ quá sâu hay là còn nguyên nhân khác?

“Cái gì gọi là chàng vô tình, thiếp vô ý?” Phong lão thái gia hạ giọng, không vừa lòng giải thích như vậy.

“Chàng vô tình, đó là chỉ Phong công tử đối với Linh Nhi vô tình; thiếp vô ý, chính là chỉ Linh Nhi đối với Phong công tử vô ý.” Kiều Linh Nhi rất tốt bụng giải thích cho lão nhân.

Kiều Chiến cùng Phong lão thái gia đều vì lời của Kiều Linh Nhi mà hoảng hốt, Kiều Chiến đi tới bên người Kiều Linh Nhi, thấp giọng hỏi: “Linh Nhi, con đối với Phong công tử thực sự...”

“Cha, lúc đầu Linh Nhi đã nói rất rõ ràng.” Kiều Linh Nhi cắt đứt lời của Kiều Chiến, mỉm cười nói: “Linh Nhi bây giờ đối với Phong công tử đã không còn nửa điểm tình yêu nam nữ, nếu là ép buộc gả cho Phong công tử, sẽ chỉ làm Phong công tử khó xử, Linh Nhi cũng không được tự do. Huống hồ lúc đó ở Thiên Hương lâu Linh Nhi đã cùng Phong công tử nói rõ, ngày khác nhất định sẽ đến Phong phủ bàn chuyện hôn ước, Phong gia gia, nếu người hôm nay đã tới, vậy thì làm người chứng kiến cho Linh Nhi cùng Phong công tử, vừa vặn để cho hai người bọn con giải trừ hôn ước?”

Vừa nói, Kiều Linh Nhi cười gian xảo liếc Phong Khinh, trong nụ cười mang theo mùi khiêu khích. Hắn không dám nói, để nàng đến nói xong rồi, nếu hắn muốn bị vứt bỏ, vậy nàng liền quang minh chính đại vứt bỏ hắn đi! Chung quy so với bị người ta vứt bỏ vẫn tốt hơn.

“Hò đồ!” Phong lão thái gia bất chấp hình tượng rống lên, “Chuyện hôn nhân, há lại là trò đùa?”

“Gia gia!” Phong Khinh vẫn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt cũng từ trên người Kiều Linh Nhi dời đến trên người của Phong lão thái gia. “Ngày ấy ở Thiên Hương lâu, Kiều cô nương đã nói rất rõ ràng với tôn nhi, nàng đối với tôn nhi vô ý, nếu gia gia không muốn để cho Kiều cô nương mất đi hạnh phúc như thế, hay là đáp ứng yêu cầu của Kiều cô nương đi!”

Lời của Phong Khinh khiến cho Kiều Linh Nhi chỉ muốn cười lạnh, lại đem căn nguyên vấn đề đẩy tới trên người của nàng phải không? Hay cho một đệ nhất công tử đại danh鼎鼎, thì ra cũng chỉ như vậy!

Kiều Linh Nhi cười nhạt một tiếng, trên mặt cũng không vì Phong Khinh mà lộ ra vẻ mặt đau buồn khác.

Chuyển sang Kiều Chiến, nói: “Cha, lúc nhỏ Linh và Phong công tử hứa hôn, tín vật mà Phong gia tặng cho Linh Nhi ở chỗ nương à?”

“Linh Nhi, con muốn làm cái gì?” Kiều Chiến bỗng nhiên căng thẳng trong lòng.

“Cha, Linh Nhi và Phong công tử có cùng mục đích, vì sau này bọn con có thể tìm được hạnh phúc của mình, đều nguyện giải trừ hôn ước, thừa dịp cha và Phong gia gia đều ở đây, ngày hôm nay Linh Nhi cùng với Phong công tử đem hôn ước giải trừ.” Kiều Linh Nhi vẫn cười, tiếp theo nhìn về phía Ngưng Hương, phân phó nói: “Ngưng Hương, ngươi đi đến chỗ nương ta, để nương đem ngọc bội hứa hôn của ta và Phong công tử cầm tới.”

“...dạ, tiểu thư!” Ngưng Hương cũng không dám nói thêm gì, chỉ theo lời đi làm.

Đội đại phu nhân Tần thị cầm ngọc bội đi ra, Kiều Linh Nhi liền nhận đem qua, đi tới trước mặt của Phong Khinh, không chút do dự đưa tới, nói: “Phong công tử, ngày hôm nay chúng ta đều tự do, chúc Phong công tử có thể sớm ngày tìm được nữ tử mình ngưỡng mộ trong lòng.”

Phong Khinh nhìn ngọc bội đưa tới có chút sững sờ, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, nhận lấy: “Cũng chúc Kiều cô nương sớm ngày tìm được lang quân như ý!”

Một ngày này, toàn bộ kinh thành đều biết, đệ nhất công tử Phong Khinh cùng Kiều gia tứ tiểu thư, giải trừ hôn ước, hơn nữa là do Kiều tứ tiểu thư kia nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Tâm Tư Mỗi Người

Ngâm Nhân Cư.

Tọa lạc tại trong hồ nước sóng biếc, nhả cư nhìn từ trên hồ, giống như đang ở trong nước. Hai tầng dưới là kiêu dáng lung linh, trên một tầng mới là gian phòng; đây là kết cấu rất khéo léo, hơn nữa màu sắc tươi đẹp mà nhã nhặn, làm người ta chỉ cảm thấy mơ màng mê ly. Trên đỉnh cửa chính sơn màu đỏ son treo bức hoành gỗ lim tơ vàng màu đen, phía trên đề ba chữ lớn rồng bay phượng múa___Ngâm Nhân Cư.

Đây là căn cứ địa lớn nhất của nhóm người Phong Khinh, chỉ tiếp đón người văn nhã, cùng hậu viện của Thiên Hương lâu kia lại có chỗ bất đồng.

Bài trí lịch sự tao nhã, đơn giản mà lại trang trí vừa đúng, đều hiện lên tính cách của người chủ nhân ở đây.

Hôm nay, Ngâm Nhân Cư chỉ có bốn người, cũng là bốn người thường xuyên ở chung với nhau: Phong Khinh, Tông Chính Diễm, Hách Liên Phi Du, Ninh Tiêu Kiếm.

“Khinh, ngươi thật sự giải trừ hôn ước với Kiều tứ tiểu thư kia?” Nhận lấy chén rượu bạch ngọc rót đầy rượu của Ninh Tiêu Kiếm, Hách Liên Phi Du có hứng thú khác hỏi.

Nam tử thanh nhã như gió, thường thức rượu, khóe miệng chứa một nụ cười không rõ thâm ý.

“Hiện tại phổ lớn ngộ nhỏ ở kinh thành đều đang bàn luận, e rằng không phải giả rồi?” Ninh Tiêu Kiếm hướng Phong Khinh cười, quan sát vẻ mặt của hắn, vẫn giống như trước, không nhìn ra chút kẻ hồ nào, chớ nói chi là nhìn ra tâm tư của hắn.

“Bản thân ta thật sự không ngờ Kiều tứ tiểu thư kia lại thực sự đồng ý!” Tông Chính Diễm uống vào rượu mạnh, chậm rãi nở nụ cười tà mị.

“Khinh, chẳng lẽ ngươi đe dọa dụ dỗ, khiến Kiều tứ tiểu thư kia phải đáp ứng điều kiện của ngươi?” Hách Liên Phi Du cũng có nhiều hứng thú nói ra.

Trên thực tế, suy đoán của Hách Liên Phi Du cũng là ý kiến mà Ninh Tiêu Kiếm cùng Tông Chính Diễm cho là có khả năng nhất, Kiều Linh Nhi ở toàn kinh thành nổi danh là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ này chỉ chung tình với công tử đệ nhất thiên hạ, không phải quân không lấy chồng, nếu không phải có chỗ đặc thù gì, ngày hôm nay sao có thể đồng ý chuyện hủy hôn?

Cho nên rất nhiều người đều đang âm thầm suy đoán, xác định là có người ở bên trong động tay động chân, thanh danh bên ngoài của Phong Khinh, người nghi ngờ hẳn hầu như không có, nhưng nhóm người Tông Chính Diễm thì có tư cách hoài nghi.

Phong Khinh không có hảo cảm đối với Kiều Linh Nhi, cũng nhiều lần dùng thủ đoạn bức bách làm Kiều Linh Nhi kia khó xử, tiếc là Kiều Linh Nhi mặc dù biết rõ hẳn làm trò lừa bịp vẫn như cũ im lặng thừa nhận, bọn họ thực sự tò mò lần này Phong Khinh đến tột cùng là dùng phương pháp gì mà khiến Kiều Linh Nhi đồng ý.

Phong Khinh bỏ chén rượu trong tay xuống, khẽ lắc đầu, nói: “Lần này các ngươi đều đoán sai rồi.”

“A?” Ninh Tiêu Kiếm mở chiết phiến, mang theo chút hứng thú suy đoán nói: “Lẽ nào lần này, thực sự là đệ nhất công tử của chúng ta bị khước từ?”

Phong Khinh chỉ cười không nói.

“Không phải chứ, Khinh, nguoi vậy mà thực sự bị nguoi ta “vứt bỏ” à?” Hách Liên Phi Du thiếu chút nữa nhin không được điên cuồng bật cười, đồng thời hai chữ “vứt bỏ” kia còn dùng hết sức thâm sâu.

“Nhưng thật ra ta nghĩ Kiều tứ tiểu thư kia cũng không phải là giống như trong tin đồn vậy...” Tông Chính Diễm thường thức hạt trong tay, kết quả phượng mâu mang theo tia cười có thâm ý khác, thỉnh linh đôi đề tài câu chuyện, hỏi: “Khinh, nguoi khẳng định Kiều tứ tiểu thư bây giờ vẫn là Kiều tứ tiểu thư của trước đây chứ?”

“Diễm, lời này của nguoi là có ý gì?” Ninh Tiêu Kiếm kinh ngạc hỏi.

“Biểu hiện những ngày gần đây của Kiều Linh Nhi này cùng trước kia ngược nhau hoàn toàn, Diễm hoài nghi Kiều Linh Nhi bây giờ cũng không phải là Kiều Linh Nhi của trước đây.” Hách Liên Phi Du vẫn đậm phong khinh nói.

“Nếu nàng không phải là Kiều Linh Nhi, thì nàng sẽ là ai?” Đáy lòng Ninh Tiêu Kiếm cũng có suy đoán, thế nhưng hán không nghĩ ra được một giải thích hợp lý.

Tất cả ánh mắt đều dời đến trên nguoi của Phong Khinh, Phong Khinh cũng có chút suy nghĩ dùng ngón tay gõ theo tiết tấu lên mặt bàn.

“Có lẽ, trước kia thực sự là ta nhìn lầm nàng.” Hồi lâu, trong miệng Phong Khinh nhẹ bay ra một câu.

Không sai, chắc là hán nhìn lầm nàng rồi, nhưng hán không nghĩ ra, lúc trước nàng tại sao lại phải có biểu tình như vậy, nữ nhân đến với mình, hán lại không rõ lắm.

Tông Chính Diễm khẽ cười một tiếng, lười biếng nói: “Ta trái lại đối với Kiều tứ tiểu thư kia cảm thấy rất hứng thú, Khinh, nếu nguoi không để tâm, có thể để cho ta và nàng gặp gỡ hay không?”

“Diễm?!” Hách Liên Phi Du và Ninh Tiêu Kiếm cùng lúc kinh ngạc kêu một tiếng.

Phong Khinh cũng hơi sững sốt, chợt lại tùy ý cười gật đầu, “Cứ tự nhiên!” Hán ngược lại muốn nhìn một chút, rốt cuộc chân diện mục của Kiều Linh Nhi là cái gì, là giả vờ hay là có huyền cơ khác.

Tông Chính Diễm vui vẻ càng sâu, hán muốn đi Kiều phủ hội kiến, không biết Kiều tứ tiểu thư kia có chào đón hay không đây!

...

Hoàng cung.

Trong đại điện, ở chính giữa một đài vuông sơn đỏ cao khoảng hai thước, trên ghế rồng sơn vàng, một thân long bào, hoàng đế không giận mà uy ngồi đang hoàng ở bên trên, hai mắt híp lại, tựa hồ đang tính toán gì đó.

Trên điện chỉ có hai nguoi, một đứng một ngồi.

“Phụ hoàng!” Nam tử tuấn mỹ một thân áo bào tím đứng ở trên điện, cung kính phúc thân.

Hán, Thái tử điện hạ văn thao vũ lược nước Nam Võ_____ Hách Liên Phi Diễm.

“Diễm Nhi, lần này con chém giết quốc cữu thật là làm cho hậu cung của trẫm rối loạn!” Thanh âm Vô đế hơi lộ ra già dặn nhưng hùng hồn vang lên, giọng nói không hề phập phồng, cũng nghe không rõ là vui hay giận.

“Khởi bẩm phụ hoàng, Trần quốc cữu dung túng cháu ngoại bên ngoài hành hung, còn thông đồng nhân chứng tiêu hủy chứng cứ xác thực, Trần quốc cữu phản kháng lực soát, vì vậy nhi thần tiền trăm hậu tấu, xin phụ hoàng hãy minh giám!” Hách Liên Phi Diễm nghĩa chánh nghiêm từ mà nói ra, trên mặt cũng không có bất kỳ vẻ kinh hoàng nào.

Nhân chứng là một nguoi của tiểu tộc vùng biên giới nước Nam Võ, nhưng tộc này tuy nhỏ, sức mạnh lại không thể khinh thường, đã tâm mạnh mẽ, một lòng chỉ muốn đem nước Nam Võ rộng lớn chiếm đoạt riêng.

Vô đế nhìn nhi tử phía dưới không khỏi thở dài một hơi, từ lòng ý đi xuống. Hách Liên Phi Diễm cũng không có bất kỳ bất an, trên mặt vẫn chính khí như cũ.

“Diễm Nhi, trăm hiểu tâm tư của con, nhưng mà, chỉ là giết một Trần quốc cữu vẫn tuyệt đối không thể!” Vô đế thân nhiên nói.

Hách Liên Phi Diễm lúc này sững sốt, sau đó hỏi: “Ý của Phụ hoàng là?”

“Trần quốc cữu là anh cả của hoàng hậu, cậu của Kỳ Nhi, thế lực của hoàng hậu con cũng nắm rõ, cảm tình giữa Kỳ Nhi và Trần quốc cữu rất tốt, như vậy, con cho rằng bọn họ vẫn sẽ không hành động sao?” Trong giọng nói bình thản của Vô đế không xen lẫn bất kỳ tình cảm, nhưng lại nói ra âm mưu.

Nghe vậy, Hách Liên Phi Diễm nhủ nhủ mảy. Hắn không phải con vợ cả, nhưng bởi vì là trưởng tử mà bị lập làm Thái tử, mẫu phi chỉ là quý phi, nhưng tuyên bố cùng danh với hoàng hậu. Gia cảnh hoàng hậu to lớn, ngay cả phụ hoàng của mình cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Vốn là lập con của hoàng hậu, cũng chính là Tam hoàng tử nước Nam Võ Hách Liên Phi Kỳ mới là chuyện đương nhiên, nhưng Võ đế kiêng dè thế lực gia tộc hoàng hậu lại lập Trưởng tử làm Thái tử, đã làm cho thế lực cả tộc của Hoàng hậu bất mãn, hiện tại Thái tử lại giết anh cả của hoàng hậu, có thể tưởng tượng được, mâu thuẫn ban đầu vào giờ khắc này sẽ như thế nào.

Võ đế thấy chỉ điểm của mình đã đưa đến tác dụng, sâu xa dò đi trọng tâm câu chuyện. “Trẫm nghe nói đệ nhất công tử đệ nhất thế gia cùng thiên kim của đệ nhị thế gia nước Nam Võ giải trừ hôn ước, lại có việc này?”

Hách Liên Phi Diễm nghe vậy sững sốt một chút, sau đó đáp: “Xác thực!”

“Thế lực đệ nhất thế gia, đệ nhị thế gia hùng hậu, là nguồn kinh tế của nước Nam Võ ta.” Võ đế hơi chỉ ra.

“Nhi thần hiểu, tạ ơn phụ hoàng chỉ điểm!” Sau đó một khắc Hách Liên Phi Diễm cũng đã minh bạch ý tứ trong lời nói của Võ đế, nhất thời hiểu ra. Nếu hai đại thế lực phân tách, vậy thì nhất định phải lợi dụng thật tốt, không phải sao?

Hơn nữa, thân muội muội của đương gia đệ nhị thế gia Kiều Chiến, chính là Thục phi trong tứ đại phi tần ở hậu cung, mặc dù Thục phi trước đó khó sinh mà chết, nhưng phần quan hệ này vẫn tồn tại...

Âm mưu không có người biết đang chậm rãi tiến hành, lịch sử sẽ lại bởi vì định đoạt của một người mà biến động!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Tình Cờ Gặp Gỡ

Đã không còn hôn ước, Kiều Linh Nhi vẫn sống như cũ, vốn cho là hôn ước qua đi sẽ có thời gian yên bình thoải mái, chưa từng nghĩ địa vị của đệ nhị thế gia còn ở đó, người tìm đến nhà cầu thân đêm không hết, thiếu chút nữa đập phá thêm cửa Kiều phủ.

“Tiểu thư, Bạch tam công tử của đệ tứ thế gia và Hòa đại công tử của đệ ngũ thế gia đều ở trong phủ, chúng ta đi ra như vậy...” Ngưng Hương nom nớp lo sợ hỏi, những người khác cầu thân còn chưa tính, đây là đệ tứ thế gia và đệ ngũ thế gia nhiều ít cũng vẫn còn có chút địa vị, mặc dù không bằng hai nhà Phong Kiều, nhưng một phần chống đỡ kinh tế lớn của nước Nam Võ đó!

Nhưng mà, hiện tại công tử của hai đại thế gia đến Kiều phủ cầu thân, đương sự Kiều tứ tiểu thư lại ở trên đường cái kinh thành thông thả đi dạo, đây cũng quá...

“Ngưng Hương, người nói bọn họ là thành tâm muốn kết hôn với một nữ nhân bị từ bỏ là ta đây à?” Kiều Linh Nhi vừa nhìn hàng nhỏ chung quanh, vừa tùy ý hỏi.

“À?” Ngưng Hương bị hỏi, đẩy lòng lại có một câu trả lời phủ định.

Ở nước Nam Võ tuy dân phong cởi mở, thế nhưng một nữ nhân nếu bị hủy hôn, cũng sẽ bị người khác từ bỏ. Mặc dù là do Kiều Linh Nhi chủ động hủy hôn trước, nhưng đặt trên người nàng và Phong Khinh, mọi người có xem thường cũng chỉ là nàng mà thôi.

“Bạch gia và Hòa gia cùng Kiều gia ta đều thuộc lục đại thế gia, nhưng bọn hắn chỉ có thể đứng ở hàng đệ tứ và đệ ngũ, chính là không bằng Kiều gia ta. Phong gia, Tông Chính gia đều không con gái, mà ta lúc trước lại có hôn ước với công tử Phong gia, bọn họ vô phương kết giao tình, nhưng hôm nay ta cùng với công tử Phong gia hủy hôn, không phải là cho Bạch gia, Hòa gia bọn hắn cơ hội để vượt qua đệ tam thế gia hay đệ nhị thế gia ta sao?” Kiều Linh Nhi thế nhưng rất rõ ràng tâm tư những người đó.

“Nhưng mà tiểu thư, coi như là cùng người thành hôn, cơ nghiệp Kiều gia không phải là vẫn còn đại công tử, nhị công tử bọn họ sao? Người làm sao sẽ...” Ngưng Hương nhủ mảy mảy, từ xưa nữ tử xuất giá tòng phu.

“Ngưng Hương ngốc!” Kiều Linh Nhi đứng vững, gõ Ngưng Hương một cái, cười khanh khách nói: “Trong kinh thành này người nào không biết Kiều lão gia rất thương yêu nữ nhi, hơn nữa huynh trưởng đệ đệ cũng yêu mến có thừa, nếu như làm con rể của Kiều gia, người cho là một chút lợi ích cũng không có? Chẳng lẽ người không biết hoàng hậu gả cho hoàng đế, sau đó gia tộc của nàng cũng liền theo đó có thế lực cực lớn? Chính điều mà họ gọi là...”

“Một người đắc đạo gà chó thăng thiên, có đúng không tiểu thư?” Ngưng Hương tiếp lời nói ra.

“Không sai, vẫn là trẻ nhỏ dễ dạy!” Kiều Linh Nhi trêu ghẹo cười nói, ở nơi cổ đại này, nếu không có tiểu nha đầu này làm bạn, nàng thật đúng là sẽ

nhằm chán đến chết.

“Nhưng tiểu thư, hai vị công tử thế gia kia nói là lấy người, kỳ thực cũng chẳng khác nào là gả cho người có đúng không? Nam nhân gả cho nữ nhân, thật là kỳ quái... Ủi, tiểu thư, người sao lại đánh ta thế?” Ngưng Hương nghiêm túc nói, tiếc là đầu đưa nhỏ lại trúng chiêu.

Kiều Linh Nhi vừa bực mình vừa buồn cười, liếc nhìn Ngưng Hương một cái, mới nói: “Bọn họ muốn thú ta, lẽ nào ta phải gả cho bọn họ sao?” Cái loại người thế lực đó, nàng còn không có hứng thú để mắt tới.

“Vậy ý của tiểu thư là...”

“Ngưng Hương, ý tứ của tiểu thư nhà ngươi chính là...” Kiều Linh Nhi thần bí cười, khi Ngưng Hương lòng tràn đầy mong đợi thì giáo hoạt nói: “Chờ thời cơ chín muồi tiểu thư sẽ nói cho ngươi biết, ngoan!”

Ngưng Hương khóc không ra nước mắt, nàng sao không biết tính cách của tiểu thư nhà mình lại xấu xa như vậy chứ?

Đi một hồi, Kiều Linh Nhi bỗng nhiên ngừng lại, hỏi: “Ngưng Hương, ngươi đói bụng không?”

Ngưng Hương đầu đầy dấu hỏi, nhưng thấy nơi Kiều Linh Nhi dừng lại là tửu lâu nổi danh kinh thành Túy Phong lâu, trên thực tế Túy Phong lâu này thật ra là sản nghiệp của Kiều gia, Ngưng Hương lập tức biết ý của nàng.

“Là tiểu thư đói bụng đi?” Ngưng Hương giáo hoạt hề hề hỏi.

Kiều Linh Nhi cũng không nói, dẫn đầu đi vào, Ngưng Hương cũng đành phải ngượng ngùng đi theo.

“Tứ... Tứ tiểu thư?” Người của bảo đường thấy Kiều Linh Nhi cùng Ngưng Hương đi vào, đầu tiên là sững sốt một chút, tức thì phản ứng lại cung kính đón Kiều Linh Nhi vào.

“Tiểu thư, nơi này là tửu lâu đại thiếu gia mở.” Ngưng Hương ở bên tai Kiều Linh Nhi nhẹ giọng nói cho nàng.

Kiều Linh Nhi không thể không cười một tiếng, thực ra lúc tiến vào nàng đã thấy ký hiệu phía ngoài, là một ký hiệu bông lúa mạch, cũng là ký hiệu của Kiều gia.

“Tứ muội, sao muội lại ở đây?” Kiều Dực Lân từ ngoài thành đi vào Túy Phong lâu thấy Kiều Linh Nhi không khỏi giật mình sững sốt một chút, sau đó liền bước nhanh đi tới.

“Đại ca, Ngưng Hương đói bụng, có đồ ăn không?” Kiều Linh Nhi lấy lòng nhìn Kiều Dực Lân, giáo hoạt cười.

“Tiểu thư...” Ngưng Hương khóc không ra nước mắt, đâu phải là nàng đói bụng chứ?

Kiều Dực Lân nhìn thấy muội muội bây giờ so với trước kia sáng sủa không ít, thỉnh thoảng thậm chí còn có chút nghịch ngợm, cũng sẽ chủ động nói chuyện với nhiều người, tự nhiên là vui mừng cùng cao hứng. Không chỉ là hắn, những người khác ở Kiều gia, tuy rất kinh ngạc với thay đổi của nàng, thế nhưng đều rất vui mừng nàng có thể nhìn thông suốt như thế.

“Ồ trong nhà mình, làm sao lại không có cơm cho muội ăn chứ?” Kiều Dực Lân cưng chiều nói, “Đến, cùng đại ca lên lầu...” Đang lúc xoay người, bỗng nhiên nghĩ tới sự tồn tại của một người khác.

Trước đó Kiều Linh Nhi trái lại không chú ý tới người đi theo phía sau Kiều Dực Lân, bây giờ thấy cũng có chút hứng thú.

“Tông Chính công tử, biệt lai vô dạng.” Kiều Linh Nhi không xa lạ chào hỏi, cảm thấy hai người nhận thức đã lâu.

Tông Chính Diễm cùng Kiều Dực Lân đều bối vì Kiều Linh Nhi chào hỏi mà hơi ngạc nhiên, Kiều Dực Lân bất động thanh sắc cau mày lại, lúc trước hắn đã nghe nhị đệ cùng ngũ đệ nói Linh Nhi có thể đối với Tam công tử nhà Tông Chính kia...

Tông Chính Diễm rất nhanh bình tĩnh tâm trạng, chấp tay nói: “Kiều cô nương!”

“Đại ca đang bàn chuyện làm ăn với Tông Chính công tử à?” Kiều Linh Nhi cũng không đem quá nhiều ánh mắt đặt ở trên người của Tông Chính Diễm, sợ vị đại ca này sau khi về nhà sẽ ở trước mặt Kiều lão gia cùng các phu nhân không e dè tuyên dương một phen, đến lúc đó lỗi tai của nàng sẽ rất mệt mỏi.

“Ừ!” Kiều Dực Lân không phủ nhận gật đầu, rồi sau đó đi về hướng chương quỹ phân phó một câu: “Tiền Nhi, ngươi đi chuẩn bị thức ăn đưa lên, Tông Chính huynh...”

“Kiều cô nương cũng là người Kiều gia, nói vậy Kiều huynh sẽ không để ý việc Kiều cô nương nghe chúng ta nói chuyện đúng không?” Tông Chính Diễm hơi có chút suy nghĩ nhìn Kiều Linh Nhi một cái, trong mắt chứa một chút hứng thú thoáng qua rồi biến mất.

“Mời!” Kiều Dực Lân làm tư thế mời, trên thực tế, hắn ít nhiều vẫn còn có chút lo lắng Kiều Linh Nhi có gì đối với Tông Chính Diễm.

Kiều Linh Nhi thấy trên mặt Kiều Dực Lân trầm ổn có chút lo lắng, không khỏi thấy buồn cười, kéo ống tay áo hắn một cái để cho hắn chậm lại.

Kiều Dục Lân đi tới phía sau Tịnh Tề với Kiều Linh Nhi, nghe thấy nàng nói: “Đại ca, ta lúc đầu nói có hảo cảm với Tông Chính công tử cho nhị ca và ngũ đệ, là vì muốn mọi người tin tưởng ta thật sự muốn cùng Phong công tử hủy hôn, tuyệt không phải giả dối.”

“Hả?” Kiều Dục Lân vẻ mặt kinh ngạc.

Kiều Linh Nhi phì cười, nói: “Đại ca huynh không cần lo lắng, ta đối với Tông Chính công tử cũng không có nửa điểm tình yêu nam nữ!” Hắn chẳng qua là lớn lên giống Lam Táp, cho nên mới muốn đem hắn trở thành tiểu đệ đệ mà thôi.

“Thực sự?” Kiều Dục Lân rất khó tin.

“Đại ca, huynh tin tưởng ta đi, ta dám thề với trời, đối với hắn thật sự không có nửa điểm tình yêu nam nữ!” Kiều Linh Nhi trong bụng nín cười, trong lúc bất chợt cảm thấy cổ nhân thật đáng yêu.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, tới, đi vào ăn cái gì đi!” Kiều Dục Lân nghe được cam đoan của Kiều Linh Nhi cũng yên lòng.

Tông Chính Diễm nổi danh là công tử phong lưu, từ nhỏ đã ly kinh bạn đạo, so sánh với đại ca nhị ca của hắn, xem như là một người quái dị nhất. Có thể hắn mặc dù phong lưu, nhưng vẫn có đầu óc, bằng không cũng không có khả năng ở trong ba năm ngắn ngủi đem Tông Chính gia vốn là chính gia phát triển trở thành chính thương đều là đệ tam thế gia!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Đêm Vào Phủ Tông Chính

Sau khi cùng Tông Chính Diễm nói chuyện xong, Kiều Linh Nhi suy nghĩ hiện tại đám người kia cũng đã đi về, liền đi theo Kiều Dục Lân trở về phủ.

Chẳng qua Tông Chính Diễm nơi đó, vẫn làm cho Kiều Linh Nhi nổi cáu, hắn mới ra cửa, đã bị mấy người nữ nhân biết hắn vây quanh, sóng thu trong mắt đã tỏ rõ quan hệ nam nữ không đứng đắn giữa bọn họ.

Tuy rằng trong lòng nổi cáu đối với Tông Chính Diễm hoa hoa công tử này, nhưng Kiều Linh Nhi một chút cũng không biểu hiện ra, bằng không rơi vào trong mắt vị đại ca Kiều Dục Lân này, không chừng đến lúc đó lại càng phiền phức nhiều hơn.

Bộ dạng Tông Chính Diễm không giống với Lam Táp thì không tính, nhưng nếu giống hệt Lam Táp, thì hắn nhất định phải “an phận thủ thường” ở trong phạm vi tầm mắt của nàng, vốn Lam Táp chính là một đứa trẻ đơn thuần đáng yêu, đến Tông Chính Diễm nơi đây lại thay đổi hoàn toàn hình thức.

Tổng hợp lại tình hình, Kiều Linh Nhi quyết định “giáo dục yêu thương” cho đứa trẻ kia một lần. Người khác nàng không xen vào, nhưng Tông Chính Diễm mang gương mặt của Lam Táp, thì không thể làm ra chuyện phong lưu như thế.

Đêm đen gió lớn, cây dơi ảnh động.

Kiều Linh Nhi đã không an phận, ở trong sân Kiều phủ cao thấp tung bay. Thân hình thon nhỏ quý dị, bước chân nhanh nhẹn nhẹ nhàng, thừa dịp ánh trăng mờ mờ, tay áo tung bay, giống như tinh linh dưới trăng.

Xuyên qua đường tắt, cả con đường đều cho thấy một cảnh tượng phồn vinh, tuy nói là đêm, nhưng cũng đèn đuốc sáng trưng.

So sánh phòng ốc đứng đối diện đường cái, phủ Tông Chính thoáng vẻ vắng lặng, có lẽ vốn là đình viện to lớn, đem trong ngoài ngăn cách, cho nên người ngoài nhìn không thấy cảnh ca múa mừng thái bình bên trong.

Lúc trước nghe Kiều Dục Thuật bọn họ từng nói, Tông Chính Diễm này đúng là kim phòng giấu mười sáu danh mỹ kiều nương, trừ cái đó ra còn trên hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài. Không khỏi nghĩ đến tiểu đệ đệ đi theo mình gần mười năm thành ra như vậy, có thể nào không bất mãn?

Cho nên, Kiều Linh Nhi quyết định đêm nay sẽ tẩy não Tông Chính Diễm giống Lam Táp một phen.

“Xoạt” một tiếng, một thân ảnh thon nhỏ bay lên nóc nhà, ở trên nóc nhà việc quen dễ làm như giẫm trên đất bằng mà đi lên.

Cũng không phải là Kiều Linh Nhi đã thăm dò qua địa hình phủ Tông Chính trước đó, mà là năng lực điều khiển thích hợp với tư cách thần thủ cao cấp, có thể trong bóng đêm rõ ràng nhận ra phương hướng.

Thế nhưng, phủ Tông Chính lại đặc biệt lớn, mặc dù Kiều Linh Nhi có trí nhớ kinh người, nhưng đối mặt rất nhiều gian phòng tương tự nhau, nàng xác thực cũng tìm không được nơi ở của Tông Chính Diễm.

Khi tiến đến một lối sân nhỏ có ánh sáng, Kiều Linh Nhi quyết định đi xuống tìm người hỏi một câu.

Nói làm liền làm, tức thì thân hình khẽ chuyển, tránh được hộ vệ tuần tra, rơi vào trước cửa của căn phòng sáng ánh nến kia. Nhẹ tay khẽ đưng một cái, liền biết cửa phòng vẫn chưa gài then.

Ngay sau đó đẩy ra một khe hở nhỏ nhất, ẩn thân tiến vào phía sau cửa, thân không biết quý không hay.

Một mùi thơm được thảo nhàn nhạt thấm vào khoang mũi, tiếng động sau tấm bình phong khiến Kiều Linh Nhi lập tức nổi lên cảnh giác.

“Người là...” Một nam tử nửa cỡi y phục đi ra từ phía sau tấm bình phong, từ góc độ Kiều Linh Nhi nhìn sang, vừa vịn thấy lồng ngực vô cùng trắng nõn mà không thấy thứ khác.

Ngay sau đó chính là ánh nến bị dập tắt, một cục đá trong tay Kiều Linh Nhi chuẩn xác bắn về phía ngọn lửa của cây nến, thân hình nhảy một cái đã đến trước mặt nam tử, đồng thời kéo xuống thân thể của hắn bưng kín cái miệng của hắn.

“Đừng lên tiếng, ta không phải là kẻ trộm” Kiều Linh Nhi dè dặt giọng nói.

Nam tử đầu tiên chỉ sững sốt, sau đó gật đầu.

Kiều Linh Nhi cảm thấy trên người hắn cũng không có bất luận lệ khí nào, bình tĩnh giống như một hồ nước trong vậy, lại nói: “Nếu như người không gọi người, ta liền buông người ra.”

Nam tử tiếp tục gật đầu, cũng không lộ ra bất kì vẻ kinh hoàng nào, vô ý thức khiến người ta tin tưởng. Kiều Linh Nhi sau đó cũng buông lỏng tay che miệng hắn ra.

“Cô nương vì sao đến chỗ này?” Nam tử nhẹ giọng nói, thanh âm ôn hòa, nhưng không khiến cho người ta cảm thấy nữ tính hóa, ngược lại làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Ta đến tìm Tam công tử Tông Chính gia, người biết hắn ở viện nào không?” Kiều Linh Nhi kinh ngạc thể gian lại có giọng nam nghe hay như vậy đồng thời cũng không quên chính sự mình phải làm.

“Tam công tử?” Nam tử giạt mình không nhỏ, “Chẳng lẽ cô nương và hắn...”

“Không, ta cùng hắn không có quan hệ, miễn cưỡng chỉ có thể xem như là nhận thức.” Kiều Linh Nhi nghe được ý tứ trong lời nói của nam tử, bình tĩnh mà tỉnh táo nói.

“Vậy cô nương vì cái gì mà nửa đêm vào phủ?” Nam tử kinh ngạc càng đậm, càng kỳ quái hành vi to gan kia của nàng, “Nếu không cẩn thận, cô nương có thể sẽ bị hộ vệ trong phủ phát hiện.”

“Điểm này người không cần lo lắng, nếu ta dám tới, tức là đã nắm chắc sẽ không bị phát hiện.” Kiều Linh Nhi tự tin nói, phòng ốc và thủ vệ nơi này so với những khó khăn khi làm nhiệm vụ nàng từng làm ở thế kỷ hai mươi mốt thì không đáng kể chút nào. Dù sao từ nhỏ nàng đã học tập được những kỹ năng này, nếu bị phát hiện ở chỗ này chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề rồi.

Trong bóng tối, nam tử hơi nhú mày, khóe miệng chứa một ý cười nhàn nhạt.

“Thế nhưng cô nương không biết Tam công tử từ năm mười bốn tuổi đã đi buôn bán bên ngoài, cho dù hiện tại đã có chút thành tựu cũng vẫn ở bên ngoài à?” Nam tử mở miệng cười nhạt.

“Cái gì?” Kiều Linh Nhi kinh ngạc nói, Tông Chính Diễm lại không ở trong nhà hắn, mà mua nhà ở bên ngoài?

Lẽ nào nguyên nhân ở bên ngoài chính là vì giấu nấp mỹ kiều nương à? Suy nghĩ đến điểm này, khóe miệng Kiều Linh Nhi không khỏi co rút lại.

“Không biết cô nương tìm hắn có chuyện gì quan trọng?” Nam tử tiếp tục hỏi.

Kiều Linh Nhi đứng thẳng lưng, muốn đi ra ngoài cửa, một bên thuận miệng đáp: “Hắn rất lạ tình, ta chỉ là muốn dạy dỗ lại hắn mà thôi.”

“A?” Nam tử khẽ cười ra tiếng, hắn là lần đầu tiên nghe được nữ nhân nói ra lời như vậy.

“Đừng hiểu lầm, ta chỉ là bởi vì hắn lớn lên giống một đệ đệ của ta, không muốn nhìn thấy hắn như vậy mà thôi. Hôm nay quá rầy, cáo từ...”

“Cô nương xin đừng bước!” Kiều Linh Nhi còn chưa đi ra ngoài, nam tử lại ở phía sau gọi một tiếng.

“Người còn có việc?” Kiều Linh Nhi không khỏi đề cao cảnh giác, tuy là người trước mắt có cảm giác vô hại, thế nhưng vẫn nên có tâm phòng bị người.

Nam tử cười yếu ớt, đứng tại chỗ nói: “Nếu cô nương còn muốn đi tìm hắn, nhớ kỹ mang theo khăn che mặt, nếu như bị người ta nhìn thấy tướng mạo, sợ là sẽ phải rước lấy phiền toái không cần thiết.”

Nghe vậy, Kiều Linh Nhi theo bản năng sờ sờ mặt mình, kinh ngạc việc nam tử nhắc nhở nàng, thế nhưng ở nơi cổ đại này, tốt nhất vẫn nên dùng một chút phương tiện che giấu mới được. Mà ở trong lúc nhất thời, nàng cũng không có liên tưởng đến ý tứ trong lời nói của nam tử, cũng hoàn toàn không có ý thức đến việc ngay từ đầu khuôn mặt của mình đã lộ ra ngoài.

“Đa tạ!” Nói xong, Kiều Linh Nhi tựa như lúc đi đến, từ trong phòng nhanh chóng lách mình đi ra ngoài, đồng thời nhanh chóng lên nóc nhà.

Bên trong phòng, ngọn nến lần nữa được đốt lên. Kiều Linh Nhi liếc mắt nhìn gian phòng kia, không khỏi hơi nhú mào, hẳn có thân phận gì, vì cái gì chẳng biết tại sao nàng xông vào phòng của hắn như thế hắn đều thân nhiên đối đãi như vậy? Chẳng lẽ bị ngốc?

“Công tử, để nàng rời đi vậy à?” Vốn phòng trong không người, hai nam tử một thân hắc y khuôn mặt lãnh tuấn đứng ở trước mặt nam tử ôn nhuận như ngọc, mà nam tử ôn nhu đó, chính là người lúc trước bị Kiều Linh Nhi “uy hiếp”.

“Nàng cũng không có ác ý!” Nam tử khẽ mỉm cười, xán lạn như hoa đào tháng ba.

...

Mặt trời lên cao, Kiều Linh Nhi vẫn đang cùng Chu Công du sơn ngoạn thủy, mộng đẹp liên miên. Dĩ nhiên là bởi vì đêm qua bốn ba mệt nhọc, cho nên ngày hôm nay mới có thể ngủ đến vô cùng sâu.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Ngưng Hương một hồi chạy như điên, dáng vẻ như phi nước đại vậy, cũng không phải là lần đầu tiên.

Kiều Linh Nhi trở mình, quyết định không đếm xỉa nha đầu ồn ào này.

“Tiểu thư, nguy, nguy rồi...” Ngưng Hương dùng sức thở hổn hển, nhào tới chặn ngang trên người của Kiều Linh Nhi liền hô to gọi nhỏ.

“Ngưng Hương, chưa tới lúc ăn cơm đừng quấy rầy ta!” Kiều Linh Nhi đen hai con mắt, tính khí rõ ràng thật không tốt.

Trời nắng to, Ngưng Hương cũng không khỏi run rẩy một chút. Tiểu thư từ lần trước trên thuyền hoa trở về liền thay đổi, trước kia cũng không tham ngủ, hiện tại lại đặc biệt thích ngủ, hận không thể mỗi ngày đều ngủ đến khi mặt trời lên cao.

“Tiểu thư, Hoàng thượng tới!” Ngưng Hương nuốt xuống một hơi, bất chấp tiểu thư có phải sẽ nổi giận hay không, trôi chảy đem lời quan trọng nhất nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Tứ Hôn (1)

Vô sự bất đẳng tam bảo điện(1).

Kiều Linh Nhi theo Ngưng Hương cùng đi về phía đại sảnh, trên mặt cũng không có bất kỳ vẻ nôn nóng nào, ngày xưa hoàng đế là cao quý, nhưng đối với nàng mà nói cũng không phải là thần.

Huống hồ bây giờ Kiều gia chỉ là một gia đình giới thương nhân, hoàng đế đột nhiên đến thăm, chắc chắn có dụng ý khác.

Từ ngoài tiến vào đại sảnh, liền cảm thấy không khí khác với mọi ngày, vô hình chung khiến người ta áp lực, mặc dù trong đại sảnh chẳng qua là nhiều hơn hai người.

“Cha.” Kiều Linh Nhi đi lên phía trước, gọi Kiều Chiến đứng ở hạ vị một tiếng. Ở chủ vị, một cầm bào màu đen, nam nhân tuổi quá nửa một trăm, toàn thân tản ra khí tức tôn quý, chỉ liếc mắt là có thể nhận định thân phận của ông.

Sắc mặt Kiều Chiến có chút khó coi, vừa kéo Kiều Linh Nhi qua vừa nói: “Đến, Linh Nhi, ra mắt Hoàng thượng.”

Kiều Linh Nhi không thích cái loại ánh mắt quan sát đó của Vô đế, có chút tính kế.

“Dân nữ tham kiến Hoàng thượng!” Kiều Linh Nhi dựa theo quy củ học được trên tivi bắt đầu thỉnh an, đang muốn quỳ xuống, Vô đế đã mở miệng.

“Linh Nhi không cần đa lễ, lần này trăm chỉ là vì phục xuất tuần.” Vô đế đứng dậy, đánh giá Kiều Linh Nhi, chậm rãi mang theo chút hồi ức hàm xúc, nói: “Trăm cũng là dưỡng của Linh nhi, chỉ tiếc là cô cô con...”

Làm bộ! Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Kiều Linh Nhi.

Nàng tất nhiên biết vào hai mươi năm trước muội muội ruột duy nhất của Kiều Chiến, cô cô duy nhất của mình vào cung làm phi, tuy phong làm Thục phi nhưng cũng không được sủng ái, ở trong cung đợi ước chừng năm năm, chỉ phải lâm hạnh Võ đế một lần. Chỉ một lần đó lại có bầu, nhưng vào lúc lâm bồn lại khó sinh, tính mạng hai mẹ con cũng không giữ lại được, đồng thời quy thiên.

Tuyên bố nói là khó sinh, nhưng ở trong thâm cung, quỷ kế đa đoan, có ai biết có phải là một âm mưu hay không, hay hoặc giả là rắp tâm mưu sát chứ? Cũng mặc kệ là loại nào, đều không tới phiên hoàng đế vô tình vô nghĩa này hỏi tường lại mới phải, nếu ông ta thật sự hữu tình, cũng sẽ không muộn nhiều năm như vậy.

“Hoàng thượng, chuyện đã qua thì để nó qua đi, chỉ trách muội muội ta phúc bạc mệnh mỏng.” Kiều Chiến rõ ràng cũng không nguyện nhắc đến muội muội đã quá cố kia, u oán trong mắt cũng không tránh được ánh mắt của Kiều Linh Nhi.

Võ đế hí mắt, trầm giọng nói: “Đại ca vẫn là đang trách trăm năm đó không đối đãi thật tốt với Thục phi sao?”

“Thảo dân không dám!” Kiều Chiến lập tức tiếp lời.

Võ đế hỏi lời này đã mang theo ý sấm hối nồng đậm, cũng xưng hô “đại ca” với Kiều Chiến giống như người nhà bình thường, thế nhưng vừa nghe lời này cũng không khó nghe ra miễn cưỡng trong đó. Hôm nay ông ta tới nơi này, không thể không có mục đích.

Kiều Linh Nhi đứng ở một bên, luôn cảm thấy tâm cơ của vị hoàng đế này thâm sâu không lường được. Hai mươi năm trước, ông ta cưới cô cô của mình là vì thế lực của mình, để đạt được thế lực của Kiều gia leo lên ngai vàng hoàng đế, kỳ thực cũng là cách làm bình thường của người có dã tâm đối với ngôi vị hoàng đế; còn bây giờ đây? Ông ta đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế, cô cô cũng đã qua đời mười lăm năm trước, Kiều gia đối với ông ta mà nói còn có cái gì trọng yếu, hay là còn có cái gì có thể để cho ông ta lợi dụng?

Tầm mắt của Võ đế rơi xuống trên người của Kiều Linh Nhi, nhất thời khiến cho sống lưng nàng có chút phát lạnh.

“Linh Nhi, trầm nhớ rõ cô cô con vẫn luôn nhắc tới con ở trước mặt trẫm, khi đó lúc trẫm mới gặp con còn là một đứa nhỏ, không ngờ tới mười mấy năm đi qua, con đã thành đại cô nương thế này rồi!” Võ đế cười nhẹ nhàng nói.

Kiều Linh Nhi cười nhạt: “Tạ ơn Hoàng thượng khen ngợi!” Trong lòng cũng đồng thời lên tiếng, nàng dám khẳng định, kế tiếp mới là điều ông ta muốn nói.

“Không biết đã hứa hôn nhân gia nào chưa?” Võ đế đứng như Kiều Linh Nhi và Kiều Chiến đoán, rất nhanh đã nói ra mục đích thực sự chuyến đi này của ông ta.

Kiều Linh Nhi cùng Kiều Chiến liếc nhau, Kiều Chiến chấp tay nói: “Hoàng thượng, từ nhỏ Linh Nhi đã có hôn ước với công tử Phong gia của đệ nhất thế gia...”

Võ đế hơi nheo mắt lại, đứng phía sau ông ta hẳn là thái giám lập tức nói tiếp: “Kiều lão gia, trên phố có lời đồn đại Kiều tiểu thư mới đây đã hủy hôn với Phong công tử, không biết...”

Da đầu Kiều Chiến căng thẳng, thanh âm khẽ run nói: “Mười mấy ngày trước, tiểu nữ xác thực đã hủy hôn với Phong công tử.”

“Đối với một cô nương gia mà nói, ài... danh dự của Linh Nhi chẳng phải đã bị hao tổn?” Vẻ mặt Võ đế tiếc hận.

“Hoàng thượng không cần vì Linh Nhi mà lo lắng,” Kiều Linh Nhi lập tức cắt đứt lời nói làm bộ kia, “Cha và nương chỉ có một nữ nhi là Linh Nhi, Linh Nhi còn muốn hầu hạ cha và nương nhiều, dù cho không gả ra được...”

“Dù sao nữ nhi gia cũng phải tìm một phu gia tốt, đại ca và ba vị đại tẩu cũng nhất định mong muốn giao phó Linh nhi cho một phu quân, hạnh phúc cả đời, đại ca, người nói sao?” Võ đế một lần nữa đem căn nguyên ném trở lại trước mặt Kiều Chiến, cũng là trải cho hẳn một con đường kế tiếp.

“Đúng...” Bất an trong lòng Kiều Chiến càng tăng, ông mong muốn con gái của mình có thể hạnh phúc, thế nhưng nếu như hạnh phúc của con bé là phải tự tay để cho người khác đến ngăn chặn, ông làm sao có thể...

Kiều Linh Nhi lập tức hiểu ý của Võ đế, nói tới nói lui, ông ta là muốn cho thế lực Kiều gia rơi vào trong tay của mình, tuy rằng cụ thể là thế lực này cuối cùng thuộc về ai sở hữu thì nàng không biết, nhưng địa vị kinh tế của Kiều gia cũng không thấp.

“Hoàng thượng, lúc trước hủy hôn với Phong công tử đã khiến dân nữ không có một chút lưu luyến đối với tình cảm nam nữ, sợ là...” Kiều Linh Nhi lựa chọn một giải thích hợp lý, bởi vì hủy hôn mà sinh ra sợ hãi, đây là phản ứng bình thường bất kỳ một nữ tử nào cũng đều có.

Đáng tiếc là, Võ đế không để mình bị đẩy vòng vòng.

“Linh Nhi vô tâm đối với chuyện tình nam nữ là bởi vì chưa gặp được nam nhân đáng để Linh Nhi để ý, nếu như gặp được, Linh Nhi sẽ không nói như vậy!”

“Ý của Hoàng thượng là...” Kiều Chiến ngược mắt hỏi, quả nhiên, lần này mục đích của Hoàng thượng đến Kiều gia cũng không phải vì muội muội của mình, mà là có mưu đồ khác.

“Trẫm có một nhân tuyển tốt.” Vô đế thấy cha con Kiều Chiến đã đoán được không sai biệt lắm, cũng không muốn lòng vòng. Không đợi bọn họ hỏi, lại nói thẳng: “Thiếu niên tuổi trẻ tài cao Thừa tướng Tông Chính Dập.”

Nghe vậy, Kiều Chiến hoảng hốt, Kiều Linh Nhi cũng nhũn mảy.

Tông Chính Dập, tuổi gần hai mươi hai đã là Thừa tướng dưới một người trên vạn người, thừa kế năng lực của phụ thân hắn, càng là hậu sinh khả úy. Tuổi còn trẻ, năng lực vượt trội, tiếng tăm càng vượt qua phụ thân Tông Chính Vô Dịch của hắn.

Vô đế lại chỉ hôn cho Kiều gia và Tông Chính gia? Phải biết rằng Tông Chính gia này cũng không phải chỉ có một Tông Chính Dập, Tông Chính Dập chỉ đứng thứ hai, trên còn có huynh trưởng Tông Chính Diệp, đường đường Trấn Nam Đại tướng quân, nắm giữ một nửa binh quyền nước Nam Võ; ngoài ra, còn có một Tông Chính Diêm đem Tông Chính gia phát triển trở thành đệ tam thế gia. Một nhà Tông Chính thể hiện ra, toàn bộ nước Nam Võ người nào không biết?

Nhưng bởi vì như vậy, Tông Chính gia mới để cho người hiểu chuyện càng rõ ràng hơn, một gia tộc có thế lực quyền lực đông đảo như thế, là một gia tộc mâu thuẫn mà nguy hiểm.

“Hoàng thượng, Thừa tướng tuổi trẻ tài cao, địa vị cao quý, dân nữ thực sự không dám trèo cao!” Kiều Linh Nhi nhanh chóng phản ứng lại. Nàng càng rõ ràng hơn chính là, nếu như bước vào một gia tộc cơ hồ có thể đối kháng với triều đình như thế, quan hệ lợi hại dính dấp trong đó sẽ nhiều vô kể, hơn nữa trước mặt những người âm mưu trùng điệp nơi đó, sợ là sẽ gặp phải trở ngại.

“Đúng vậy, Hoàng thượng, thân phận Thừa tướng tôn quý, một nhà thảo dân...” Kiều Chiến chưa nói xong, Vô đế đã phát tay cắt đứt.

Trên mặt Vô đế có ý cười, thế nhưng khí thế không cho người phản bác kia lại không giảm chút nào, trái lại càng cường thịnh hơn.

“Đại ca quá khiêm nhường, Kiều gia chính là đệ nhị thế gia nước Nam Võ ta, cùng một nhà Thừa tướng chính là môn đăng hộ đối, há lại để ý tới trèo cao, chuyện này cứ định như vậy đi! Đứa bé Tông Chính Dập này tính tình hòa nhã, cùng Linh Nhi chính là trời sinh một đôi, trẫm tin tưởng nếu Linh Nhi gả cho hắn, nhất định sẽ thành một đoạn giai thoại!”

“Nhưng Hoàng thượng...” Kiều Chiến muốn mở miệng nữa, nhưng không ngờ Vô đế đã ra lệnh với tên thái giám bên người.

“Tiểu Chu Tử, theo trẫm hồi cung nghỉ ngơi!” Vô đế nói xong liền muốn rời khỏi.

“Hoàng thượng, Kiều gia ta tuyệt đối không thể với cao đến Thừa tướng, xin Hoàng thượng hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đi!” Kiều Chiến khẩn trương nói.

“Vua không nói đùa!”

Kiều Linh Nhi không nói câu nào, nhìn bóng lưng nam nhân tự cao tự đại kia rời đi, lạnh lùng cười một tiếng.

Ông ta ngay từ lúc tới đây đã đem tất cả mọi thứ an bài xong, còn muốn giả bộ nói đến cô cô mình, đây chính là đế vương à?

Quả nhiên, thực sự là quyền lực “tối cao” mà!

(1) Vô sự bất đăng tam bảo điện (无事不登三宝殿): đại ý không có việc gì thì không đến.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tứ Hôn (2)

Thánh chỉ vào ngày thứ hai liền rơi xuống Kiều phủ, nếu hoàng đế chỉ hôn cho người bình thường có lẽ không thỏa đáng, nhưng nếu chỉ hôn cho nữ tử có liên quan với hoàng thất, thì đó chính là chuyện đương nhiên.

Chỉ vào tên tuổi của Thục phi hai mươi năm trước, với cháu gái của Thục phi, cũng là hoàng đế chỉ hôn cho cháu gái của mình, đó là điều cực kỳ thỏa đáng.

Vốn mọi người đang ngấm ngầm chế nhạo Kiều Linh Nhi bị vứt bỏ, nhưng vào giờ khắc thánh chỉ xuống đến Kiều gia, Hoàng thượng tự mình chỉ hôn cho Kiều tứ tiểu thư cùng Thừa tướng đương thời, khiến danh tiếng của Kiều Linh Nhi một lần nữa vang xa.

Thừa tướng Tông Chính Dập, là một nam tử tiếng tăm đầu ngọn gió tuyệt đối không đứng dưới công tử Phong Khinh đệ nhất thế gia. Phong Khinh theo thương nghiệp, Tông Chính Dập theo chính trị, Phong Khinh văn võ song toàn, Tông Chính Dập tài đức vẹn toàn, tính tình hòa nhã thân thiện, tuyệt nhiên không thua Phong Khinh chút nào.

Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy tiếc nuối, là Tông Chính Dập không biết võ, chỉ có một điểm này, là không bằng với Phong Khinh.

Bên ngoài xôn xao, thánh chỉ vừa đến liền lập tức truyền khắp toàn bộ kinh thành, nhưng ở trong Kiều phủ, bầu không khí lại âm trầm đáng sợ.

“Lão gia, bây giờ nên làm gì đây?” Tàn thị khẩn trương hỏi Kiều Chiến, các bà ấy đều sinh ra ở danh môn, đạo thánh chỉ này của Hoàng thượng, chính là triệt để đưa Kiều gia bọn họ gắn liền cùng một chỗ với Hoàng thất.

Kiều Chiến không nói thờ dài, chuyện này đi xa ngoài dự liệu của ông, vốn thoái hôn với Phong Khinh liền tưởng rằng Kiều Linh Nhi có thể có được hạnh phúc, nhưng không nghĩ tới lại hấp dẫn đến Hoàng thất.

“Cha, Tứ tỷ thực sự phải thành thân với Thừa tướng à?” Về mặt Kiều Dục Thần cũng âm trầm, đầy lo âu.

“Cha, vì sao Hoàng thượng nhất định phải mượn sức Kiều gia chúng ta làm thế lực?” Kiều Dục Hạc không hiểu là ở chỗ này, Võ đế năm xưa nếu đã lên ngôi xưng hoàng, thế lực khắp nơi hẳn là đều cùng hắn không liên quan, hơn nữa Kiều gia chỉ là một thương nhân, đối với triều đình không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì mới phải. Cho dù là đệ nhị thế gia, bên trên còn có đệ nhất thế gia, cùng với tứ đại thế gia khác.

Kiều Dục Thuật đi lên chính sảnh, nói: “Tam đệ, Hoàng thượng cũng không phải chỉ vì chính hắn lôi kéo thế lực, mà là vì Thái tử tập hợp thế lực.”

“Nhị đệ, nói lời này là như thế nào?” Kiều Dục Lân hỏi.

Kiều Dục Thuật bước đi thông thả, nói: “Vô luận là triều đại nào, hoàng thất nhất định sẽ có tranh đoạt ngai vàng. Tại triều đình Võ đế này, có thể có năng lực leo lên ngai vàng Hoàng đế chỉ có Thái tử cùng Tam hoàng tử.”

“Thái tử là con của quý phi, cũng không phải là con của Hoàng hậu sinh ra, nhưng Hoàng thượng lại lập trường tử làm Thái tử; Tam hoàng tử chính là Hoàng hậu sở sanh, lẽ ra trở thành Thái tử, leo lên để vị. Thái tử văn thao vũ lược, Tam hoàng tử chiến công hiển hách, bọn họ là người có khả năng kế thừa ngôi vua nhất, Nhị đệ, đệ muốn nói không phải là những điều này?” Kiều Dục Lân dò hỏi.

“Không sai.” Kiều Dục Thuật gật đầu, nói: “Nguyên nhân chính là như thế, Hoàng thượng mới có thể vì Thái tử lôi kéo thế lực.”

“Hoàng thượng phải giúp Thái tử đối phó Tam hoàng tử?” Kiều Dục Thần kinh ngạc nói. Nếu như Hoàng thượng thực sự lôi kéo thế lực Kiều gia cho Thái tử, như vậy há lại không phải là đối phó Tam hoàng tử?

Kiều Chiến thờ dài nói: “Gia tộc của hoàng hậu Trần thị thế lực hùng hậu, là nữ nhi của tộc trưởng Duệ tộc phương bắc nước Nam Võ ta, Duệ tộc đối với nước Nam Võ đã tâm bưng bưng, nếu như Tam hoàng tử bước lên ngai vàng, e rằng Duệ tộc cũng sẽ thừa cơ nổi dậy.”

“Đó là lý do mà Hoàng thượng chịu giúp Thái tử giành được ngôi vua sao? Vậy tại sao muốn Kiều gia chúng ta?” Kiều Dục Hạc nhíu chặt chân mày, Kiều gia bọn họ an phận, cũng không ra mặt, nhưng lại cứ như vậy, bị đẩy tới đầu sóng gió.

“Đó là bởi vì quan hệ của Ngũ hoàng tử cùng Phong công tử đệ nhất thế gia rất tốt, Ngũ hoàng tử cùng Tam hoàng tử là huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ. Về tình về lý, Phong gia phải đứng ở trên lập trường của Tam hoàng tử!” Kiều Dục Thuật phân tích cho bọn hắn, “Chỉ có điều, Phong Khinh người này thâm tàng bất lộ, ai cũng không thể xác định trong lòng hắn đang suy nghĩ gì!”

Tính tình Phong Khinh khiến người ta thoát nhìn giống như tên của hắn, văn đạm phong khinh, nụ cười âm áp trên mặt kia khiến cho không người nào có thể biết được hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cho nên khi hắn ở đây, là ủng hộ Thái tử hay Tam hoàng tử cũng không thể cho ra một kết luận chắc chắn.

“Quả nhiên là xảo quyết!” Kiều Dục Lân hung hăng nắm chặt quyền, cũng khó trách Võ đế có thể đăng cơ xưng đế, cũng là bởi vì hắn có thủ đoạn, có năng lực, có mưu kế, cho nên mới có thể leo lên ngai vàng vốn không thuộc về hắn kia.

Kiều Dục Hạc tán đồng vuốt cằm nói: “Giữ càng già càng cay!”

Trầm lặng, hồi lâu, trong đại sảnh nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, Nhị phu nhân Phương thị mới rưng rưng có chút run rẩy hỏi: “Lão gia, bây giờ chúng ta phải làm gì chứ? Thánh chỉ đã xuống...”

Giương mặt Kiều Chiến cũng mệt mỏi, ông sống hơn nửa cuộc đời, lại không nghĩ rằng sẽ gặp phải loại cục diện ngày hôm nay, quả thực khiến người ta không biết phải làm sao.

“Tùy cơ ứng biến, Nhị nương, cha, tất cả mọi người không cần quá lo lắng.” Kiều Linh Nhi chậm rãi đi vào trong đại sảnh, thần sắc thản nhiên. Trước đó bọn họ nói năng đều đã nghe được, tình thế đại khái nàng cũng rõ ràng, Kiều Dục Thuật suy nghĩ không sai, nàng cũng cân nhắc không sai biệt lắm, nói chung quan hệ trong đó lợi hại sâu xa liên lụy đến cũng không chỉ một chút như thế.

“Linh Nhi, sao con lại tới đây?” Tàn thị bước nhanh tiến lên trước, nắm tay của Kiều Linh Nhi.

“Nương.” Kiều Linh Nhi mỉm cười với Tàn thị, vỗ vỗ tay của bà, ý bảo bà không nên khẩn trương thái quá.

“Linh Nhi, lẽ nào muối muốn... gả cho Thừa tướng ư? Muối cũng biết dụng ý tứ hôn của Hoàng thượng lần này?” Kiều Dực Hạc nhũn mày hỏi, đây là quan hệ tới chính trị, đồng thời cũng sẽ bởi vì một lần tứ hôn này cho Kiều gia một hình thức cố định.

Kiều Linh Nhi lạnh nhạt nói: “Nếu như không lấy chồng, chẳng phải là kháng chỉ, phạm tội khi quân, đem giết cửu tộc.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người Kiều Chiến đồng thời âm trầm xuống. Kháng chỉ chính là phạm tội khi quân, từ xưa hoàng đế có quyền lực như vậy, chỉ cần hần nói một câu, là có thể khiến một gia tộc nhà tan cửa nát.

Trong đại sảnh lại lần nữa rơi vào trong trầm mặc, Kiều Linh Nhi nhìn bốn phía chung quanh, nơi này mỗi người đều là thật tâm đối tốt với nàng, cũng từ đáy lòng để cho nàng cảm thấy ấm áp mà trước đây chưa từng cảm thụ qua. Trước đây chỉ có hai người nàng và Lam Táp, đều là trẻ mồ côi, hiện tại, đây là một mái nhà ấm áp chân chính.

“Cha, nương, mọi người đều không cần lo lắng, cho dù gả đi, con cũng sẽ chiếu cố mình thật tốt.” Kiều Linh Nhi vốn chưa hề để ý yêu cầu của hần, thế nhưng hiện tại nàng có lo lắng, mặc kệ thế nào, cũng không thể để cho bất cứ người nào của Kiều gia bị thương tổn. Nguyên do cũng bởi vì nàng vừa mới cùng Phong gia thoát hôn, khiến hoàng thất có thể thừa dịp, về tình về lý, nàng đều phải thay thế Kiều Linh Nhi trước kia, bảo hộ người nhà của mình.

“Linh Nhi...” Thanh âm Kiều Chiến có chút nghẹn ngào, ông không hy vọng nữ nhi có điều miễn cưỡng, con bé là người tất cả bọn họ đều yêu mến trong lòng!

Kiều Linh Nhi khẽ cười, trên mặt một tia ủy khuất cũng không có. Ngưng Hương cắn môi, nước mắt thì nhau chảy xuống.

Sau khi rời khỏi đại sảnh, Kiều Dực Thần cùng Kiều Dực Thuật đưa Kiều Linh Nhi trở về phòng nghỉ ngơi.

Đi một hồi, Kiều Dực Thần rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: “Nhị ca, nếu như Hoàng thượng thực sự là vì Thái tử tập hợp thế lực, tại sao không phải là tứ hôn cho Tử tỷ cùng Thái tử, mà là cho Thừa tướng?”

“Cái này...” Kiều Dực Thuật trong lòng chấn động, có phần do dự nhìn về phía Kiều Linh Nhi.

Kiều Linh Nhi ưu nhã cười một tiếng, “Dực Thần, sở dĩ tứ hôn cho Tử tỷ cùng Thừa tướng, đó là bởi vì Thừa tướng vốn do Hoàng thượng đào tạo, Thừa tướng và Thái tử thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, chính là tâm phúc của Thái tử, là người của Thái tử; về phần tại sao không phải là trực tiếp tứ hôn cho Thái tử, đó là bởi vì Tử tỷ đệ cùng Phong công tử trước kia đã từng có hôn ước, kinh thành đồn đãi Kiều gia Tử tiểu thư bị Phong gia từ hôn, hoàng thất đầu bỏ qua điều này, cho nên mới phải gả Tử tỷ đệ cho Thừa tướng đại nhân tâm phúc của Thái tử, hiểu không?”

Nghe Kiều Linh Nhi giải thích, Kiều Dực Thần càng tức giận hơn, hoàng thất quá ý thế hiếp người!

Kiều Dực Thần nhìn Kiều Linh Nhi vẫn đạm phong khinh, quả thật nàng như miêu tả rất khinh đạm, thế nhưng cũng đem mấu chốt trong đó chỉ điểm ra.

Nữ tử bị từ hôn nếu như gả vào hoàng thất, nhất định bị người chỉ trích, hoàng thượng làm như vậy, dĩ nhiên là để bảo đảm danh dự cho Thái tử, bằng không Hoàng thượng đích thân hạ chỉ dĩ nhiên chính là Thái tử phi, khó tránh bị người chê cười, liền tìm một người khác.

Trên mặt Kiều Linh Nhi cũng không cho thấy chút ưu tư nào, nhưng đáy lòng hiện lên lãnh ý, bất luận thế nào, sự việc hiện tại đã đến loại trình độ này, thì nàng cũng phải chuẩn bị thật tốt một chút. Nếu không đụng vào ranh giới cuối cùng của nàng thì nàng có thể xem như không biết, nếu như chạm đến nghịch lân của nàng, nàng sẽ không cứ khoanh tay đứng nhìn như vậy, mặc cho người khi dễ!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Tình Thế

Edit: BonBon Beta: Diệp Y Giai Điện Tụ Hiền.

Đây là một tòa kiến trúc khổng lồ với nóc chín mái hiện tầng lớp mà đứng ngay nga, đầu cùng(1) đan xen, ngói vàng phủ nóc, giống như một tòa điện Kim Loan. Phía trước có mấy cây thạch trụ dàn hàng, trên mỗi cây thạch trụ đều điêu khắc hai con cự long, lúc lên lúc xuống, uốn quanh bay lên, cười mây dập gió, đem song long hí châu hiện ra tinh tế.

Về phần công dụng của tòa điện này thì giống như tên gọi, là nơi hội tụ những người trí thức đức hạnh tài năng, ra sức vì nước.

“Thừa tướng, mời!” Chu công công bên người Võ đế cung kính dẫn đường cho Thừa tướng Tông Chính Dập, mà Hoàng thượng dường như đã sớm biết

hắn sẽ đến đây, cho nên mới lệnh cho thái giám bên người ở đây chờ đợi.

Tông Chính Dập chấp tay, cùng Chu công công hộ tống tiến vào điện Tự Hiền.

Lúc này trong điện chỉ có hai người Võ đế cùng Thái tử Hách Liên Phi Diễm, Hách Liên Phi Diễm thấy Tông Chính Dập đi vào, lập tức đứng dậy chào đón.

“Dập, người đến rồi?” Trong giọng nói, cũng không có thái độ Thái tử cao cao tại thượng, trái lại càng giống như giữa hai người bạn thân thiết.

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái tử điện hạ.” Nét mặt Tông Chính Dập vẫn ôn hòa như cũ, không thiếu lễ độ cần có, khoảng cách nên bảo trì hắn vẫn nắm giữ rất tốt.

“Thừa tướng không cần đa lễ.” Võ đế cũng đứng dậy, thân nhiên nói.

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Tông Chính Dập thân người đứng thẳng, lập tức đi vào chủ đề nói: “Vi thần cả gan, xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“A? Thừa tướng là muốn xin trăm thu hồi mệnh lệnh nào?” Võ đế giả bộ không hiểu hỏi.

Tông Chính Dập bất động thanh sắc, cúi người đáp: “Xin Hoàng thượng thu hồi lệnh tứ hôn vi thần cùng Kiều tứ tiểu thư.”

“Dập, vua không nói đùa.” Hách Liên Phi Diễm hiểu tính cách của Tông Chính Dập, cũng tin chắc hắn sẽ đến đây sau khi biết lệnh tứ hôn, thế nhưng chưa từng nghĩ qua hắn lại sẽ nói thẳng ra lời như vậy, kiên quyết yêu cầu vua của một nước thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Tông Chính Dập bất vì sở động, kiên định nhìn Võ đế nói: “Hoàng thượng, vi thần biết tâm tư Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không cần phải lo lắng, vi thần nhất định sống phục tùng Thái tử điện hạ, tuyệt không hai lòng. Xin Hoàng thượng chớ liên lụy đến người vô tội!”

Trên thực tế Tông Chính Dập hiểu tâm tư chân chính của Võ đế, thế nhưng hiện tại hắn không thể nói, nếu nói ra, sợ là sau đó sẽ có nhiều chuyện toan tính hơn.

Võ đế hơi híp mắt lại, chậm rãi nói: “Trăm đổi với người rất yên tâm, thế nhưng Kiều gia là đệ nhị thế gia nước Nam Võ ta, lại thêm đệ tam thế gia Tông Chính gia nhà người, vì sau này Thái tử đăng cơ thu được càng nhiều thế lực, trăm nhất định phải làm như vậy!”

“Nhưng Hoàng thượng, Kiều cô nương vô tội, nếu như vậy...” Tông Chính Dập hơi lộ ra lo lắng, lại bị Võ đế đưa tay ngăn lại.

“Thừa tướng, tài lực của Kiều gia trăm tuyệt đối sẽ không để rơi vào trong tay người ngoài, người là thần tử trăm tin tưởng nhất, trăm mới có thể đem Kiều gia tứ tiểu thư tứ hôn cho người. Nếu như người không chấp nhận, trăm cũng sẽ đem nàng gả cho người khác, người nhất định muốn kháng chỉ để trăm đem cô nương kia gả cho người khác ư?” Võ đế sở trường về tâm kế, Tông Chính Dập từ nhỏ ở dưới con mắt của ông lớn lên, ông tất nhiên rõ tính cách của hắn ra sao.

Võ đế vừa nói như vậy, Hách Liên Phi Diễm cũng lập tức góp thêm một câu: “Dập, lẽ nào người đã quên Kiều cô nương kia lúc trước đã cùng Phong gia đệ nhất công tử hủy bỏ hôn ước, nếu như lần này người cùng Phụ hoàng thỉnh cầu tứ hôn, danh dự của Kiều cô nương kia coi như...”

Tuy nói là bằng hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thế nhưng loại thời khắc mấu chốt này, Hách Liên Phi Diễm vẫn sẽ chọn đứng ở trên lợi ích của mình. Kiều gia là một lực lượng kinh tế không thể thiếu của nước Nam Võ, không lâu về sau, thêm một phần lực lượng thì càng nhiều phần thắng!

Tông Chính Dập nhàn nhạt nhìn thoáng qua Võ đế, lại liếc mắt nhìn Hách Liên Phi Diễm, trên mặt cũng không để lộ bất kỳ tâm tình gì.

“Vi thần hiểu, xin thứ cho vi thần lui ra trước.” Tông Chính Dập ngược mắt nói, thanh âm hơi có chút lạnh lạnh.

“Người tốt nhất chuẩn bị một chút, mười ngày sau chính là ngày đại hôn, Thái tử sẽ thay trăm đến chúc mừng ngày đại hi của ái khanh.” Võ đế biết mình bây giờ là đang ép hắn, nhưng trong lòng cũng có cảnh giác. Hắn biết năng lực của Tông Chính Dập rất mạnh, so với Thừa tướng Tông Chính Vô Song trước kia chỉ có hơn chứ không kém, càng khó có thể để cho người ta đoán thông suốt.

“Tạ ơn Hoàng thượng, vi thần xin cáo lui!” Tông Chính Dập thanh âm ôn hòa, sau khi được cho phép liền lui xuống.

Đội thân ảnh của Tông Chính Dập rời khỏi đại môn điện Tự Hiền, Hách Liên Phi Diễm khẽ nhủ mảy, nghiêng người mở miệng nói: “Phụ hoàng...”

Võ đế như đã biết Hách Liên Phi Diễm muốn nói gì, khi hắn mới mở miệng liền gờ tay ngăn cản lời của hắn, thân nhiên nói: “Trăm tin tưởng hắn tự có chừng mực.”

Nhưng trong lòng Hách Liên Phi Diễm lại có chút bất an mà trước giờ chưa từng tồn tại, Tông Chính Dập cùng mình cũng coi là huynh đệ, cho dù kế tiếp là tranh giành ngôi vua, hắn cũng không muốn vì vậy mà chặt đứt giao tình vài chục năm của hai người.

...

Lạc Hình viên.

Vào cửa chính là một còan đường dùng đá trải thành, một gốc cây bạch quả cao lớn giống như xòe ra những tán ô xanh, màu xanh tươi mới dưới ánh mặt trời lộ ra một chút ý xanh biếc. Đi qua đình viện, bước lên chín bậc gỗ nặng, tiến vào một lầu các nhỏ trên không lấy gỗ mà chế thành. Mặc dù không cao, nhưng bốn mái cong có treo chuông đồng, gió nhẹ lay động, dễ dàng diễn tấu ra một khúc nhạc vui “Đình đình đồng đồng”

Bên trong nhà gỗ, bày biện đơn giản, mặc dù không xa hoa nhưng cực kỳ nhã trí.

Mùi trà thơm khắp phòng, trên mặt của ba người trong phòng mặc dù đều giương ra nụ cười nhàn nhạt, thế nhưng so với lười biếng ngày thường mà nói, lúc này trong mắt của bọn họ lại càng nhiều thêm một chút thâm thúy.

“Đu, xem ra Hoàng thượng đã biểu lộ rõ ràng lập trường của mình rồi.” Tông Chính Diễm chậm rãi mở miệng, lướt qua mùi thơm đậm mùi phấn của trà kia.

Nụ cười trên mặt Hách Liên Phi Du sâu nhất, nhưng trong mắt nhiều hơn một phần hung ác nham hiểm. Tay cầm chén trà, giống như chỉ cần dùng một chút lực sẽ đem thân chén bóp vỡ.

“Với phụ hoàng trong huynh đệ chúng ta không ai có thể hiểu rõ, hôm nay ông trợ giúp Đại hoàng huynh, có lẽ ngày khác Tam hoàng huynh trở về, ông lại dùng cách thức khác nịnh nọt.” Những người khác không biết tính tình của Võ đế, hẳn ở một bên nhìn, chẳng lẽ lại còn không rõ ràng sao?

“Gừng càng già càng cay thôi!” Phong Khinh uống cạn một ngụm trà, khen ngợi nói: “Giang Nam công trà, quả nhiên trà ngon!”

“Đó là đương nhiên.” Thời điểm nói đến trà, thần sắc của Hách Liên Phi Du cũng thoáng chậm lại một chút. Có thể lấy tư cách tiến cống trà, trà tiến cống cho Hoàng thượng, sao có thể không phải là cực phẩm trong cực phẩm cho được?

Thời gian một nén nhang kế tiếp, ba người cũng đang thảo luận trà, nhắc tới trà đặc biệt, Tông Chính Diễm nghĩ đến một nữ nhân đặc biệt.

“Khinh, vị hôn thê trước của ngươi chớp mắt sắp trở thành Nhị tẩu của ta, có cảm giác gì không?” Tông Chính Diễm bung chén trà, nhiều hứng thú hỏi.

Tay của Phong Khinh cầm trà không khỏi dừng lại một chút, sau đó cười nói: “Hoàng thượng tứ hôn nhanh như vậy lại ngoài dự liệu của ta, thực sự là chưa từng nghĩ đến Phong gia ta cùng Kiều gia hủy hôn sẽ cho người khác có thể thừa dịp.”

“Nghe giọng điệu này của ngươi, hình như không có một chút nào tiếc hận à?” Hách Liên Phi Du trêu nói.

“Tiếc hận?” Tông Chính Diễm cười một tiếng, “Hắn đối với Kiều cô nương kia hoàn toàn vô tâm, hẳn cần gì phải tiếc hận chứ? Ta trái lại thấy tính cách Kiều Linh Nhi kia không tệ, Khinh, có lẽ ngươi bỏ lỡ năng, sẽ trở thành điều ngươi lấy làm tiếc ở kiếp này đấy!”

Phong Khinh bật cười, “Ta sẽ không làm chuyện khiến mình phải hối hận.” Mặc dù sau đó gặp lại hắn phát hiện Kiều Linh Nhi thật có chỗ đáng khen, nhưng chưa đến mức khiến hắn dừng chân.

Trái lại Hách Liên Phi Du, sau khi nghe Tông Chính Diễm nói lại trêu đùa: “Diễm, chẳng lẽ ngươi mới cùng nàng tiếp xúc hai lần đã động tâm với cô nương gia rồi à? Đừng quên, mấy ngày nữa nàng có thể sẽ trở thành chị dâu ngươi, ngươi là em chồng của nàng đó!”

Tông Chính Diễm lười biếng nhếch mày, dáng vẻ tà tử nói: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Có điều bây giờ là Nhị ca thành thân, Tam đệ ta đây cũng nên quay về chuẩn bị một phần hậu lễ, thuận tiện nhìn một chút lão đầu tử ngoan cố không thay đổi kia, ai...”

“Cẩn thận ngươi trở về lão đầu tử nhà ngươi sẽ dùng chổi đem ngươi đuổi ra khỏi nhà!” Hách Liên Phi Du chế nhạo.

Tông Chính Diễm là quái thai của Tông Chính gia, chỉ vì Tông Chính Vô Song suy nghĩ tương đối bảo thủ, vô pháp từ nội tâm tiếp nhận chuyện theo thương nghiệp, cho nên Tông Chính Diễm cũng đã sớm rời nhà. Lần này quay về, không thiếu được chính là sắc mặt lão gia tử.

Chẳng qua lần này hắn vốn định kết giao với Kiều Linh Nhi đã không còn cơ hội rồi...

(1) Đấu cồng (斗拱): một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cồng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cồng gọi là đấu

Q.1 - Chương 17: Nửa Đêm Khách Tới Thăm

Edit: BonBon Beta: Diệp Y Giai Kiều Linh Nhi cuối cùng cũng thấy được chế độ quân chủ chuyên chế cổ đại, ngày trước còn ở trong khóa học lịch sử nàng đã từng học về loại chuyên chế độc tài này đúng là khiến cho nàng chán ghét, nếu như chuyên chế đến trên đầu của nàng, nàng sẽ không dễ dàng chấp nhận như vậy.

Nhưng chỉ khi vào trong hiện thực, mới có thể cảm nhận được thực tế tàn khốc.

Nàng có thể quang minh chính đại rời đi nơi này, dù sao nàng cũng không phải là Kiều Linh Nhi trước kia, nàng chẳng qua chiếm cứ thân thể của Kiều gia Tử tiểu thư, linh hồn của nàng vẫn là Kiều Linh Nhi ban đầu, không hề liên quan đến gia đình Kiều gia này.

Không sai, nàng cuối cùng là chiếm cứ thân thể nữ nhi người ta, hơn nữa một nhà đối với nàng vô cùng tốt, cho nàng mái nhà ấm áp trước nay chưa từng có, để cho nàng cũng một lần thực sự làm con gái. Làm con gái, nhất định phải tận hiếu đạo, nếu như lúc này nàng rời đi, Kiều gia chính là kháng chỉ, khi quân phạm thượng, liên lụy chính là mấy chục nhân mạng ở Kiều gia. Nàng tuy rằng trời sinh lãnh đạm, thế nhưng những sinh mệnh vô tội này nàng cũng không thể cứ như vậy nhìn họ biến mất ở trước mặt nàng được.

Kiều phủ có vẻ có chút lạnh lẽo, những người khác ở Kiều gia đều biết đây là một quan hệ lợi dụng, cũng biết nàng bị vây trong vị trí nào, cơ hồ mỗi người đều nói qua với nàng muốn nàng rời đi, có thể thấy được người nhà này thật sự quan tâm nàng.

Chính vì như vậy, nàng lại càng không thể đi, nếu không thì lương tâm nàng sẽ cắn rứt.

Trong trời đêm, mặt trăng cong màu bạc treo thật cao trên ngọn cây, chiếu xuống ánh sáng rực rỡ trong suốt vô cùng.

Kiều Linh Nhi dựa vào trước cửa sổ, nhìn trời sao với trăng khuyết treo trên ngọn cây, ban đêm giữa mùa hạ này, ánh trăng cũng lộ ra chút hơi lạnh.

“Ánh trăng tối nay rất đẹp phải không?” Đột nhiên, một thanh âm hài hước vang lên ngay trên đỉnh đầu Kiều Linh Nhi.

Kiều Linh Nhi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cây nổi bật dưới ánh trăng, chợt bay qua một bóng người màu trắng, thanh âm chính là phát ra từ người nọ.

“Các hạ đêm khuya đến thăm, không biết có gì chỉ giáo?” Kiều Linh Nhi tùy ý khép lại áo lụa trên người, nhàn nhạt hỏi. Khinh công cổ đại nàng đã gặp, cho nên lúc này gặp lại, cũng không thấy có gì kinh ngạc.

“Ngày tốt cảnh đẹp như vậy, sao Kiều cô nương cũng không có lòng dạ nào thương thức?” Bạch y nam tử mở miệng lần nữa, nổi bật dưới ánh trăng sâu kín, thân hình càng có vẻ mỏng lung, lúc ẩn lúc hiện như trích tiên.

“À? Làm sao người biết ta không phải là đang thương thức ánh trăng này?” Kiều Linh Nhi nhún mày nói.

“Người của người ở chỗ này, thế nhưng, lòng của người không ở nơi này.” Bạch y nam tử thân nhiên nói, nói xong, tay hất dao động, tiếng tiêu thanh tịnh đẹp đẽ từ trong tay hất phóng khoáng bay ra.

Kiều Linh Nhi không biết người này rốt cuộc là ai, tuy không cảm giác được sát khí, nhưng vẫn không dám lơ là cảnh giác.

“Tiểu thư...” Ngưng Hương nghe thấy tiếng tiêu, thế nhưng khi vừa đến gần Kiều Linh Nhi nhìn thấy người bên ngoài.

Chỉ tiếc, Ngưng Hương chưa kịp kêu lên, đầu ngón tay của bạch y nam tử kia bắn ra một phiến lá cây, điểm trúng huyệt đạo của nàng. Mà nàng cũng cứ như vậy yếu ớt ngã xuống.

“Ngưng Hương?” Kiều Linh Nhi vội vã đón lấy cơ thể của Ngưng Hương.

“Kiều cô nương không cần phải lo lắng, tại hạ chẳng qua chỉ là điểm huyệt ngủ của nàng mà thôi, hai canh giờ sau sẽ tỉnh lại.” Bạch y nam tử tà tứ mở miệng nói, thân hình chợt lóe, cả người từ trên cây nhảy xuống.

Kiều Linh Nhi đem Ngưng Hương ổn định tốt sau đó xuất ra một chiêu, thế nhưng vào lúc còn chưa tiếp xúc được nam tử kia, đã bị hất giữ lại cổ tay vịn ra phía sau, tay còn lại của hắn cũng bóp ở cổ của nàng.

Kiều Linh Nhi rất chắc chắn, chỉ cần hất hơi dùng sức, cổ của nàng sẽ bị cắt đứt.

“Xem ra Kiều cô nương cùng lời đồn bên ngoài không hề giống nhau.” Nam tử cười tà mở miệng, sau đó buông Kiều Linh Nhi ra. Hắn không nhìn lắm, thời điểm nàng động thủ khi đó, hắn cũng biết đó chỉ là đã học qua thể tóm tay. Nếu nàng thật sự chỉ là thiên kim tiểu thư nuôi ở trong khuê phòng, hiểu biết nên chỉ là cảm kỳ thư họa như lời đồn bên ngoài mà thôi, mà không phải “công phu” này.

Người đập vào mắt khiến trong lòng Kiều Linh Nhi nao nao, dung mạo tuấn mỹ như thế, tồn tại tao nhã tâm phách khiếp người. Tao nhã như vậy cũng làm cho hắn miễn cưỡng che giấu, dùng dung nhan tuyệt mỹ kia che giấu kiêu ngạo của hắn, thế nhưng bản chất liều lĩnh trong cặp mắt phượng tình xảo kia lại không cách nào che giấu được toàn bộ.

Phong hoa tuyệt đại! Đây là từ đầu tiên Kiều Linh Nhi nghĩ tới dùng để hình dung hắn, tuyệt đại giai nhân có thể miêu tả nữ tử, thế nhưng lúc này nàng chỉ muốn hình dung người trước mắt này. Hắn khí chất kiêu ngạo mà tà mị khiến người ta không thể xem nhẹ.

Tuyệt đại tuy vô song, nhưng cũng không khiến Kiều Linh Nhi hoàn toàn bị dung mạo tuyệt mỹ kia của hấn làm cho mê hoặc.

“Không biết cao tính đại danh của công tử?” Kiều Linh Nhi lui về phía sau hai bước, duy trì cảnh giác nên có hỏi. Một đại nam nhân đêm nửa hôm xông vào sân trong của nàng, không phải chỉ là thuần túy tạt qua chứ.

Bạch y nam tử nhú mày, vẫn là lần đầu tiên có nữ nhân sau khi thấy diện mạo vốn có của hấn mà bình tĩnh như vậy.

“Ngươi xác định ngươi muốn biết ta là ai?” Vân Trung Nguyệt đi về phía trước từng bước, hắc trung hiện lên một chút con mắt màu xanh nhạt nhìn chăm chăm vào Kiều Linh Nhi.

“Công tử không nói cũng không sao, đêm đã khuya, nếu công tử không để ý, xin mời!” Kiều Linh Nhi lại lui về phía sau từng bước, nàng rất rõ ràng, nếu như bản thân trực tiếp cùng hấn giao thủ là hoàn toàn không có phần thắng.

Vân Trung Nguyệt không khỏi nhướn mày thật cao, nàng không bị dung mạo của hấn làm cho mê hoặc còn chưa tỉnh, lại vẫn trực tiếp đuổi người? Xem ra lời đồn bên ngoài không chỉ sai một chút thôi đâu, Kiều Linh Nhi này căn bản không giống như người kia đồn đãi.

“Ngươi thật sự là Tứ nữ nhi của Kiều Chiến?” Vân Trung Nguyệt nhàn nhạt cười.

Kiều Linh Nhi bình tĩnh tự nhiên hỏi đáp: “Nếu không phải là tiểu nữ tử, lẽ nào là công tử ư?” Người này mặc dù không có sát khí đối với nàng, nhưng nàng có thể nghĩ được mùi nguy hiểm ẩn nấp, trực giác của nàng nói cho nàng biết, người đàn ông này rất nguy hiểm.

Nghe vậy, Vân Trung Nguyệt đầu tiên là sùng sốt, sau đó nở nụ cười, “Haha... hay, hay cho một Kiều tứ tiểu thư, tại hạ Vân Trung Nguyệt.”

“Tà y Vân Trung Nguyệt?” Kiều Linh Nhi nghe nói không khỏi sùng sốt, đôi mi thanh tú cau lại.

“Ngươi biết ta?” Vân Trung Nguyệt càng thêm tò mò, tin đồn đều nói Kiều tứ tiểu thư trong lòng trong mắt đều chỉ chứa được đệ nhất thế gia đệ nhất công tử Phong Khinh, tại sao hiện tại nàng lại biết Tà y hấn?

Kiều Linh Nhi mang theo lãnh đạm xen lẫn trào phúng nói: “Tà y Vân Trung Nguyệt, cốc chủ Y Cốc, không cầu công danh bổng lộc, dụng độc dùng thuốc thiên hạ vô song, độc y nổi danh thiên hạ. Bởi vì dung mạo tuấn mỹ như yêu nghiệt, giết người không chớp mắt, cứu người có thể giành với Diêm vương, giết người cứu người toàn bằng tâm tình yêu thích, cho nên người trong thiên hạ dâng tặng danh hiệu Tà y.” Nghe nói cũng là lão sư phụ của Kiều Dục Thuật nhị ca nàng.

Nghe được Kiều Linh Nhi nói được ngọn nguồn danh hiệu của hấn, sắc mặt Vân Trung Nguyệt có chút lạnh lạnh, “Ngươi là người đầu tiên có dũng khí ở trước mặt ta nói ra căn nguyên hai chữ “Tà y” của ta đây.”

Thời điểm nhận thấy ngữ khí Vân Trung Nguyệt có gì không đúng, trong lòng Kiều Linh Nhi càng đề cao cảnh giác. Trước không biết hấn chính là Vân Trung Nguyệt thì thôi, hiện tại đã biết nhất định phải nâng cao một trăm hai mươi phần tâm tư.

Vân Trung Nguyệt giết người không có lý do, e rằng nàng không đắc tội hấn, sau một khắc cũng sẽ biến thành một xác chết.

“Cho nên?” Kiều Linh Nhi nắm chặt quyền phía dưới tay áo, sau lưng cũng toát mồ hôi lạnh.

Thấy Kiều Linh Nhi đáng vẻ tuy rằng căng thẳng nhưng cũng không tự loạn trận cước, tâm Vân Trung Nguyệt đột nhiên sinh ra một cỗ thương thức, tán thưởng đối với một nữ tử. Hấn vốn tùy ý rảnh rồi thoáng qua, nhưng khi đi ngang qua sân trong của nàng thấy được dung nhan tuyệt sắc mà trong đôi mắt lại để lộ ra là một nữ tử thông tuệ, nhất thời hiếu kỳ dừng lại, không nghĩ lại phát hiện nàng cùng người khác bất đồng.

“Nghe nói Kiều tứ tiểu thư cảm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, vừa khéo tại hạ nơi này có một bản nhạc phổ, chỉ tiếc có tiêu không cầm, muốn mượn cầm của Kiều cô nương cùng tại hạ hợp tấu một khúc thế nào?” Vân Trung Nguyệt vừa nói, đã từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách, đưa tới trước mặt của Kiều Linh Nhi.

Kiều Linh Nhi sùng sốt một chút mới đưa tay tới nhận quyển sách kia, nhưng vào lúc này ở bên ngoài truyền đến mấy tiếng bén nhọn nhưng có chút trầm thấp. Nàng có thể nghe ra, đó là tiếng kêu của hạc trắng.

Vân Trung Nguyệt thu tay về, chặn lại ống tay áo, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Kiều Linh Nhi, nói: “Khúc phổ này trước hết đặt ở chỗ ngươi được rồi, chờ ta xử lý xong mọi chuyện, lại tới tìm ngươi!”

“Ai...” Kiều Linh Nhi mới muốn nói, chỉ thấy Vân Trung Nguyệt giống như quỷ ảnh, trong nháy mắt bay ra ngoài cửa sổ, lúc lên lúc xuống đã biến mất vô ảnh vô tung.

Nhìn khúc phổ trong tay, chân mày Kiều Linh Nhi nhíu sâu hơn mấy phần, nàng thử qua, thời điểm chạm vào cầm huyền, ký ức trong đầu sẽ có đại khái. Nhưng dù sao nàng cũng không phải là Kiều Linh Nhi kia, không thể thông hiểu như vậy được, mấy thứ khúc phổ này, nàng xem thế nào?

Hy vọng Vân Trung Nguyệt tạm thời đừng tới, qua ba ngày, chính là ngày nàng xuất giá rồi!

Q.1 - Chương 18: Không Xứng Với Nàng

Edit: Bon Bon

Beta: Diệp Y Giai

Trước xuất giá một ngày, có hai vị khách quý tới Kiều phủ, hơn nữa chuẩn xác mà nói, là khách không mời mà đến.

Phong Khinh cùng Hách Liên Phi Du!

Người Kiều gia tự nhiên là không hoan nghênh Phong Khinh, thế nhưng lại không thể đuổi hẳn đi, dù sao Phong gia cùng Kiều gia ở trên phương diện làm ăn cũng có qua lại. Lại đi cùng Phong Khinh chính là Ngũ hoàng tử Hách Liên Phi Du, địa vị hoàng gia bao giờ cũng ở trên cao dân thường.

“Ngũ hoàng tử, Phong công tử, chúng tôi còn có chuyện phải bận rộn, tiếp đãi có chỗ không chu đáo, xin hãy thứ lỗi.” Kiều Dục Thần tương đối thẳng thắn cầm một hoa cầu màu đỏ trên tay, thần sắc lãnh đạm, trong lời nói ý vị châm chọc mười phần.

Phong Khinh cười nhạt, cũng không phải là không biết sau khi mình cùng Kiều Linh Nhi giải trừ hôn ước bọn họ đối với mình không có hảo cảm, trước đây dù chưa biểu hiện ra ở trên mặt, nhưng bọn họ bây giờ đã không cần cố kỵ.

Hách Liên Phi Du vẻ mặt cười tà, tâm tư Kiều gia hẳn tự nhiên cũng rõ ràng, dù sao đây cũng là do cái tên Phong Khinh này tự làm tự chịu.

“Kiều huynh, ngày mai chính là ngày đại hôn của Kiều cô nương, bản cung cùng Phong huynh chỉ là muốn ở trước mặt Kiều cô nương nói tiếng chúc mừng.” Hách Liên Phi Du ngượng ngùng nói.

“Tứ tỷ ta hôm nay bề bộn nhiều việc, không rảnh tiếp đãi hai vị, hai vị vẫn là mời trở về đi!” Ngũ hoàng tử thì sao, hẳn cũng không quên người thúc đẩy cửa hôn sự này, chính là sinh phụ của Ngũ hoàng tử đây, đương kim hoàng thượng!

Về phần Phong Khinh, hẳn thoát khỏi Tứ tỷ không phải là rất đắc ý à? Hiện tại hẳn hẳn là càng thêm đắc ý mới phải.

“Kiều huynh, chúng ta cũng không có ý tứ khác, Khinh cũng chỉ là muốn cùng Kiều cô nương nói tiếng xin lỗi mà thôi!” Hách Liên Phi Du thấy Kiều Dục Thần không cho một chút mặt mũi, cũng chỉ có thể hơi buông xuống tư thái. Đây là một màn thông gia có chứa mưu mô, người bình thường tuyệt đối sẽ không bởi vì được Hoàng thượng đích thân hạ chỉ tứ hôn mà hưng phấn, cho dù đối tượng được tứ hôn là Thừa tướng đương triều.

Kiều Dục Thần còn chuẩn bị nói cự tuyệt, Ngưng Hương lại cắt đứt lời của hắn, nói: “Ngũ công tử, tiểu thư nói mời Phong công tử cùng Ngũ hoàng tử đi vào viện uống chén trà.”

“Tứ tỷ nói muốn gặp bọn họ?” Kiều Dục Thần tựa hồ không quá tin tưởng lời của Ngưng Hương, mặc dù biết hiện tại Kiều Linh Nhi đã không còn giống với trước kia, nhưng Phong Khinh dù sao vẫn là Phong Khinh, Tứ tỷ sẽ thế nào?

“Ngũ công tử, tiểu thư thực sự nói...” Ngưng Hương cũng không rõ ràng lắm ý đồ chân chính của Kiều Linh Nhi, nhưng nếu tiểu thư nói như vậy, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là đi làm theo.

Phong Khinh cùng Hách Liên Phi Du thì lại liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt hai bên thấy được kinh ngạc.

Kiều Dục Thần hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó từ bên người Phong Khinh đi vòng qua, không hề liếc mắt nhìn bọn hắn nữa.

Nghĩ Phong Khinh hẳn, nổi tiếng cả nước Nam Vỗ, bao gồm cả trong hoàng thất, đối với hắn cũng sẽ né tránh ba phần, mà lúc này ở Kiều phủ, hắn chỉ là một người bị chán ghét.

Ngưng Hương ở phía trước dẫn đường, Phong Khinh cùng Hách Liên Phi Du đi theo phía sau nàng. Mặt của Ngưng Hương hơi hồng, phải biết rằng trước đây ngay cả tiểu thư có biểu hiện mình như thế nào đi nữa, Phong công tử cũng sẽ không nhìn nàng, hôm nay tính tình lại tốt như vậy chủ động tới cửa, thật khó có được.

Hậu viện Kiều gia, cả vườn ngập hương. Dù loại hoa muôn vàn tư thế, có đóa hoa đã mở ra toàn bộ, có đóa hoa chỉ mở ra hai ba cánh, có rất nhiều nụ hoa căng tròn, nhìn lên, tràn đầy tựa như sẽ vỡ tan ngay lập tức. Cây thùy trúc xanh biếc là lướt thấp thoáng giữa tiểu đình, giống như một thiếu nữ e thẹn đang dòm ngó du khách xa xa.

Tiếng đàn từ dưới tiểu đình Tuyết Liễm lượn lờ dâng lên, lời nói nhỏ nhẹ ni non như dòng nước lặng lẽ trôi, uyển chuyển du dương, ở trong không khí tỏa ra gọn sóng trầm bổng thật nhỏ. Nhẹ nhàng lắng xuống âm cuối, vài trắng mỏng uyển chuyển phát lên, dọc theo mép vảy màu trắng xanh thêu chỉ bạc nhìn lại, ống tay áo theo gió lay động, dáng vẻ cùng với âm vận qua đi mà nhẹ nhàng, lại tao nhã rơi xuống, tốt đẹp như cảnh tượng huyền ảo.

Ngưng Hương nghe tiếng đàn của Kiều Linh Nhi cũng không khỏi có chút kinh ngạc, trước đây tiểu thư đàn rất tinh tế, thế nhưng lúc này nghe cũng không có vẻ nhuần nhuyễn, nhưng lại mang theo một loại ý cảnh khác.

Kiều Linh Nhi thở dài một hơi, hai ngày trước sau khi Vân Trung Nguyệt xuất hiện nàng đã nghiên cứu đàn, sợ là hấn còn có thể lại xuất hiện. Trước đây đều là tiếp xúc qua đàn dương cầm, loại đàn cổ đại này đối với nàng không thể không nói là một thách thức. Cũng may tiềm năng của thân thể này cũng không tệ lắm, trong khi chính nàng nghiên cứu cũng dựa vào bản năng, từ từ khai phá, hiện tại miễn cưỡng cũng có thể đàn ra một khúc ca.

“Tiểu thư, Phong công tử cùng Ngũ hoàng tử tới.” Ngưng Hương rất nhanh lấy lại tinh thần, hướng về phía Kiều Linh Nhi xin chỉ thị.

“Mời bọn họ vào đi.” Kiều Linh Nhi cũng không câu nệ, lúc này từ trước cầm án đứng dậy, ngồi một buổi sáng, hồng của nàng đã có chút môi nhừ.

Ngưng Hương thu dọn đàn, Kiều Linh Nhi thì vén lên màn trắng, thản nhiên nói: “Phong công tử, Ngũ hoàng tử, mời!”

Cùng lúc nhìn thấy Kiều Linh Nhi, Phong Khinh và Hách Liên Phi Du đều ngẩn ra, một thân y phục màu trắng trẻ trung thêu viền bạc, cũng không có những thứ trang sức khác, tóc dài đen nhánh cũng chỉ chải một kiểu tóc đơn giản, dùng một chiếc trâm bạch ngọc để cố định, cùng trang phục tinh xảo trước kia khi gặp Phong Khinh hoàn toàn không đồng nhất.

Phong Khinh và Hách Liên Phi Du đi vào trong tiểu đình, trà để trên bàn tản ra mùi hương thoang thoảng. Ngưng Hương vén màn trắng lên, dùng móc ôm lấy.

“Không biết Phong công tử, Ngũ hoàng tử lần này đến đây có chuyện gì quan trọng?” Kiều Linh Nhi thấy nước trà đã chuẩn bị xong, cũng coi là chủ nhà tận tâm hết sức. Mà nàng cũng không muốn nói thêm cái gì với bọn họ, trực tiếp cất vào đề tài chính.

Nụ cười trên mặt Phong Khinh vẫn như cũ, ánh sáng bắn ra bốn phía, có điều hấn đã không còn là người trong lòng lúc này của Kiều Linh Nhi.

“Kiều cô nương, hôm nay tại hạ đến đây, chỉ là muốn nói một tiếng chúc mừng với cô nương, còn cả... xin lỗi.” Phong Khinh thành khẩn nói, nếu không phải nguyên do từ hấn, có lẽ Kiều gia Phong gia sẽ không từ hôn sớm như vậy, Kiều gia cũng sẽ không trở thành công cụ lợi dụng dưới chính trị.

“Phong lão thái gia đã phái người đến đây chúc mừng rồi, Phong công tử không cần khách khí như vậy.” Kiều Linh Nhi thản nhiên nói, dùng một chút, lại nói: “Không biết Phong công tử vì sao phải nói xin lỗi với tiểu nữ tử?”

“Kiều cô nương, Khinh chỉ vì hủy hôn với người mới để cho phụ hoàng ta có cơ hội thừa dịp, không được sự bằng lòng của người đã từ hôn cho người, vì thế xin lỗi người.” Hách Liên Phi Du đem lời Phong Khinh muốn nói nói ra, trên thực tế, đây đều là lỗi của hoàng thất.

Kiều Linh Nhi hơi híp mắt một cái, sau đó nói: “Phong công tử không cần vì thế mà trong lòng có áy náy, hôn nhân là tiểu nữ tử tự nguyện rút khỏi, Phong công tử cũng chỉ là thành toàn tiểu nữ tử. Hoàng Thượng từ hôn, coi như là phúc của Kiều gia ta, on vua mệnh mông, Kiều gia ta cảm thấy vinh hạnh sâu sắc.”

Hách Liên Phi Du cùng Phong Khinh đều hơi sững sờ, lời nói này của Kiều Linh Nhi thật có bản lĩnh, mặc dù đang ca ngợi, nhưng kỳ thực là đang châm chọc.

Cả kinh thành đều cho là Phong Khinh từ bỏ Kiều Linh Nhi, nhưng lúc này Kiều Linh Nhi lại trần thuật sự thật vứt bỏ cùng không vứt bỏ; mà việc từ hôn của hoàng thất, nhìn như là được tán dương, thực ra là bị chê cười, trong đó ý tứ hàm xúc châm chọc mười phần.

Phong Khinh cùng Hách Liên Phi Du đương nhiên cũng không phải là người thương, lời nói này của Kiều Linh Nhi dễ nghe, mà bọn họ cũng không cách nào cãi lại, trong lúc nhất thời lại cũng có chút không lời chống đỡ.

“Kiều cô nương, Thừa tướng chính là Nhị huynh của Diễm, tính tình ôn hòa, khiêm tốn, Kiều cô nương cùng Thừa tướng trai tài gái sắc, bổn cung tin tưởng, Kiều cô nương nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Hách Liên Phi Du gượng gạo nói, có lẽ bọn họ sau này sẽ thành địch nhân cũng không chừng.

Kiều Linh Nhi khoe miệng gọi lên một nụ cười châm chọc, nét mặt bất động thanh sắc nói: “Tạ ơn Ngũ hoàng tử chúc phúc.”

“Ha ha!” Nghe được Kiều Linh Nhi nói như vậy, Hách Liên Phi Du lại bất giác có phần chột dạ, chẳng bao lâu nữa là thời buổi loạn lạc, bản thân Thừa tướng chính là một thể mâu thuẫn, muốn hạnh phúc, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy.

“Kiều cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, tại hạ thật sự không xứng với cô nương, cũng chỉ có đương kim Thừa tướng mới có tư cách đứng ở bên người của Kiều cô nương.” Phong Khinh cười như không cười nói, trong giọng điệu dường như mang theo ý tiếc hận, thực ra ý tứ chỉ trong lòng hấn biết rõ.

Ngưng Hương ở một bên đã có chút cảm xúc, chỉ muốn nói Phong công tử đây quả thực không xứng với tiểu thư nhà nàng!

Ánh mắt của Kiều Linh Nhi hơi trầm xuống, nhưng rất nhanh biểu hiện đi qua, nói: “Phong công tử cần gì phải quá khiêm tốn, kinh thành người nào không biết Phong công tử là cái danh độc nhất vô nhị? Ngay cả vị hôn phu tương lai của tiểu nữ tử so với Phong công tử cũng không nổi danh như vậy, Phong công tử quả thật quá khiêm nhường.”

Lời vừa nói ra, Ngưng Hương thiếu chút nữa bật cười, nụ cười của Phong Khinh cùng Hách Liên Phi Du cứng ở bên mép.

Đem Phong Khinh so sánh với Thừa tướng Tông Chính Dật, thứ nhất nói Phong Khinh là tên phong lưu, nói hấn độc nhất vô nhị, lại là nói hấn có tiếng

tầm cùng phách lối; thứ hai nói Tông Chính Dập, là nhân vật nổi danh nước Nam Võ, nhưng lại khiêm tốn. Sau một phen so sánh, trái lại quả thực kiểm chứng theo lời hần nói_____

Phong Khinh không xứng với Kiều Linh Nhi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Ngày Xuất Giá

Edit: Bon Bon

Beta: Diệp Y Giai

Mùng một tháng tám.

Sau nửa tháng Kiều Linh Nhi đi tới thế giới xa lạ này, nàng sẽ phải xuất giá làm phụ nhân. Ngẫm lại cỗ thân thể này, mười bảy xuân xanh, theo pháp luật của thế kỷ hai mươi mốt, cái tuổi này so với tuổi kết hôn pháp luật định ra phải sớm hơn ba năm.

Thế nhưng, ở xã hội phong kiến này, hôn nhân của nữ tử là không có bất kỳ quyền ngôn luận nào, đến mười lăm tuổi đã có thể xuất giá, vốn chỉ là một hài tử, lại phải trở thành mẹ của mấy đứa bé.

Ngẫm lại thực sự là buồn cười, Kiều Linh Nhi nàng chính là thân mẫu của thế kỷ hai mươi mốt, sống ở thế giới cũ hai mươi hai năm, tự do tự tại không chỗ nào câu nệ, không nghĩ tới sau khi đến cái chỗ này lại mặc cho người khác sắp đặt. Mới chỉ một câu nói, lại quyết định cả đời một người, thậm chí là cả đời một gia tộc!

Đáng xấu hổ hơn là, đầu sỏ gây nên kia ép buộc đưa tư tưởng của mình vào trong đầu người khác lại dùng việc nhớ lại chuyện xưa này mượn cớ thỏa đáng.

Hoàng đế, so với người trong thiên hạ đều là đồ vô si đáng xấu hổ!

Sáng sớm, Kiều Linh Nhi đã bị Ngưng Hương gọi dậy từ trên giường, trên thực tế nàng mới ngủ không được bao lâu. Tối hôm qua, Tần thị, Phương thị cùng Ngô thị một mực ở trong phòng của nàng, ba nữ nhân khóc lớn thành một mảnh, đến khi tờ mờ sáng ba người vẫn còn cặp mắt sưng đỏ để cho Kiều Linh Nhi đưa từng người về phòng.

Mới nằm xuống không bao lâu, Kiều phủ cũng đã bắt đầu khua chiêng gõ trống, tuy rằng Kiều gia gả nữ nhi, thế nhưng Kiều gia cũng là đại gia, lễ nghi ắt không thể thiếu.

Kiều Linh Nhi mặc quần áo tử tế ngồi ở trước gương đồng, mặc dù nhìn thần sắc như chưa tỉnh ngủ, nhưng đầu óc nàng hôm nay lại vô cùng tỉnh táo. Một là bởi vì làm trọng, quan niệm chênh lệch thời gian ngược lại với người thường cũng không có vấn đề gì; hai là bởi vì lời của ba nương nói với nàng đêm qua, ba người họ mặc dù sinh ra là thiên kim tiểu thư, nhưng chút tình hình họ vẫn biết rất rõ ràng.

Tông Chính gia vốn là một gia đình phức tạp, một gia tộc bao gồm chính trị, kinh tế, quân sự làm một thể, tất cả nếu như tập trung vào cùng một chỗ, sợ là có thể chống đỡ được cùng hoàng thất nước Nam Võ. Đến nay khiến cho bọn họ đều khó hiểu chính là, vì sao Võ đế hiểu rõ thế lực to lớn của Tông Chính gia còn muốn cho bọn họ kết thông gia với Kiều gia? Quan hệ thông gia của đệ nhị thế gia và đệ tam thế gia này, thực lực kinh tế có thể nói lại lên thêm một tầng nữa.

Trước kia Kiều Linh Nhi đã nghe Kiều Chiến nói qua, sáu đại thế gia nước Nam Võ, ngay cả Trữ gia thế gia thứ sáu cũng có tài lực kinh tế tương xứng với quốc khố. Có thể tưởng tượng được, thực lực kinh tế đứng hàng đầu của đệ nhất thế gia và đệ nhị thế gia có thể bằng mấy cái quốc khố!

Duy chỉ có một điểm quan hệ thông gia của Tông Chính gia và Kiều gia này, làm cho không người nào có thể đoán được ý đồ của Võ đế. Thế nhưng Kiều Linh Nhi cũng tin tưởng, Võ đế làm như vậy, trong đó tuyệt đối còn có âm mưu lớn hơn.

Bà mỗi một thân màu đỏ chót điều khiển bọn nha hoàn trang điểm thay y phục cho Kiều Linh Nhi, cách đó không xa, Tần thị ba người lại che mặt mà khóc, trong lòng cho dù có không muốn hơn nữa, cũng không thể nói đủ.

Kiều Linh Nhi nhìn ba người khẽ mỉm cười, ý bảo họ đừng nên quá ưu tâm.

Bỗng một đầu tóc đen buông xuống ở sau lưng, Kiều Linh Nhi từ trong gương đồng thấy khuôn mặt tinh xảo kia, nhìn bà mỗi cười xán lạn cầm cây lược đào gỗ, từ đỉnh đầu của nàng bắt đầu chải, đồng thời vừa nói : « Một chải, chải đến đuôi... »

Lược bắt đầu từ đuôi tóc chải xuống, lại một lần nữa bắt đầu chải từ đầu, «Hai chải, chải đến tóc trắng ngang mi...»

Tóc trắng ngang mi? Kiều Linh Nhi cười nhạt, nàng ngay cả bộ dáng của đối phương cũng chưa từng thấy qua, càng không có chung đụng, sẽ tóc trắng ngang mi ư? Vô để sẽ để cho bọn họ sống thật yên lặng như vậy à?

«Ba chải, chải đến con cháu đầy đàn...»

«Bốn chải, chải đến bạc tiền tiêu cả đời không hết!»

Sau khi hết bốn lần chải lược, tính chất bốn câu tiêu chí cũng nói xong toàn bộ. Không thể không thừa nhận, bốn câu nói này thực sự rất hay, nếu như không phải là dưới tình huống như vậy, mà là có thể tìm được một nam nhân mình thật lòng yêu thương, cam tâm tình nguyện gả, có lẽ nàng sẽ nảy sinh không ít mơ mộng, mà bây giờ... Nàng không có được điều vui mừng ấy!

Sau một phen trang điểm, Kiều Linh Nhi tinh xảo thướt tha, mày liễu ừ sương xanh biếc, miệng thơm mùi đàn hương điểm chu sa, một đôi mắt thu thủy, da trong suốt, phong thái thanh nhã. Mũi không điểm mà hồng, mi không vẽ mà xanh, mặt như bôn bạc, mắt như nước hạnh. Phẩm cách vừa đoan chính, dung mạo lại tươi tốt, hai mi cong ngăn trở khối tựa như nhấn lại không phải nhấn, một đôi mắt chứa tình ý tựa như vui mà không phải vui.

Giá y là do ba người Tần thị tự mình đo thân người của nàng mà làm, vải sắc đỏ thắm thêu phượng hoàng trên cao, quần lụa mỏng màu hồng nhạt uốn lượn buông xuống đất, tay khoác lụa mỏng xanh biếc, vai như gọt thành thất lưng thon thon, da nõn nà hơi thở tựa u lan, kiều mị không xương tươi đẹp ba phần.

Chiết eo nhỏ nhắn với bước chân nhỏ nhẹ, cổ tay trắng hiện ra dưới lụa mỏng. Con người ngậm xuân thủy lặng sóng di chuyển, trên đỉnh đầu đội mũ phượng. Má lúm đồng tiền hương kiều ngọc nộn thanh tú xinh đẹp như hoa, ngón tay như gọt rở hành, miệng như ngậm chu đan, một cái nhãn mày một tiếng cười cũng rung động lòng người.

Người bên trong phòng cơ hồ nhìn đến ngây người, cho dù là nữ tử, nhìn thấy trang điểm công phu như thế của đệ nhất mỹ nhân nước Nam Võ cũng không khỏi thất thần.

“Kiều tiểu thư quả nhiên là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, nhũ mẫu ta đã thấy tân nương tử nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy qua tân nương xinh đẹp giống như thế này!” Bà mới không chút nào phóng đại ca ngợi nói. Trên thực tế, nữ tử dung mạo như thiên tiên này, thế gian hiếm có!

Ngưng Hương ở một bên nhìn cũng lệ nóng quanh tròn, nàng từ nhỏ đi theo tiểu thư nhà mình, nhưng chưa lúc nào từng thấy qua tiểu thư sau khi trang điểm xinh đẹp như vậy? Lễ nào nữ tử khi trở thành tân nương đều là khoảnh khắc xinh đẹp nhất trong đời ư? Thật không nghĩ tới, Ngưng Hương thấy Kiều Linh Nhi đẹp, không phải là bởi vì dung mạo của nàng, mà là bởi vì khí chất đặc biệt kia trên người nàng, trong trẻo lạnh lùng, lãnh đạm, thanh cao, đó là chỗ Kiều Linh Nhi lúc trước chưa từng có.

“Nương, Tứ tỷ, bên ngoài kiệu rước dâu đã tới...” Kiều Dục Thần với tư cách thông truyền, ở nơi thật xa đã lấy được tin tức của cỗ kiệu Tông Chính gia, nên đến trước thông tri đầu tiên.

Một mình Kiều Linh Nhi lúc này trang điểm thay y phục, ước chừng dùng một hai canh giờ, chớp mắt đã đến buổi trưa.

Lúc Kiều Dục Thần lại tiến vào gian phòng thấy Kiều Linh Nhi một thân trang phục lộng lẫy, tiếp theo cũng không nói thêm lời nào nữa đi xuống, lúc này Kiều Linh Nhi hào quang rực rỡ, lại làm cho không người nào có thể dời tầm mắt.

“Linh Nhi...” Tần thị lập tức tiến lên, bắt được tay của Kiều Linh Nhi, vốn ánh mắt đã sưng đỏ lúc này lại lần nữa rơi nước mắt.

“Nương... đừng khóc, hôm nay là ngày vui của nữ nhi, người nên vui vẻ mới đúng.” Kiều Linh Nhi hít mũi một cái, không để cho vành mắt của mình ẩm ướt, nàng biết, mình không thể để cho người một nhà bọn họ lo lắng.

“Thế nhưng Linh nhi...” Tần thị hơi lộ ra lo lắng, Tông Chính gia chính là một địa phương phức tạp mà nguy hiểm, bọn họ làm sao có thể yên tâm?

Kiều Linh Nhi lấy ra khăn mang bên mình, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Tần thị, ôn nhu nói: “Nương, Linh Nhi sẽ cẩn thận, ngày hôm qua nên nói cũng đã nói cả rồi, sau này Linh Nhi sẽ cùng phu quân quay về thăm cha cùng ba nương.” Nàng không thích đa sầu đa cảm thế này, thế nhưng chết tiệt lại thích cảm giác được người quan tâm.

“Linh Nhi...” Phương thị và Ngô thị cũng cùng tiến lên, anh anh khóc, tuy rằng Kiều Linh Nhi không phải là nữ nhi ruột thịt của hai người, thế nhưng họ đều coi là nữ nhi của mình cùng nhau thương yêu.

“Nhị nương, tam nương, mọi người đừng khóc, Linh Nhi vẫn thích nhìn thấy các nương cười.” Kiều Linh Nhi rung rung nặn ra một nụ cười, sau đó nhìn về phía Kiều Dục Thần, nói: “Dục Thần, sau này Tứ tỷ không ở nhà, đệ hãy thay Tứ tỷ hiếu thuận với cha cùng ba nương biết không?”

Nghe vậy, Kiều Dục Thần nghiêm túc gật đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào, nói: “Tứ tỷ, đệ nhất định sẽ hiếu thuận với cha cùng nương, ngược lại tỷ đó, ở Tông Chính gia nếu có gì không tốt, nhất định phải quay về nói với chúng ta biết không?”

“Được rồi được rồi, tân nương tử phải lên kiệu, nếu như lỡ giờ lành thì sẽ không tốt.” Bà mới nhìn một nhà mấy người viên mãn cũng có chút ẩm ướt, có điều bây giờ thời gian cũng không sai biệt lắm, bọn họ cần phải đi đến nhà tân lang.

Một quả táo sạch sẽ nhét vào lòng bàn tay của Kiều Linh Nhi, ngụ ý bình an. Khăn đỏ đội đầu, trùm lên trên đầu của Kiều Linh Nhi, ngăn chặn tầm mắt

của nàng

Ngưng Hương cùng một nha hoàn tên gọi Lam Phong là nha hoàn của hồi môn của Kiều Linh Nhi, Ngưng Hương từ nhỏ đi theo bên người của Kiều Linh Nhi, mà Lam Phong vốn là một nha hoàn bên người Kiều Dực Thần, hiểu võ công cùng y thuật, cả nhà đều đồng ý để cho nàng làm nha hoàn của Kiều Linh Nhi, bảo hộ Kiều Linh Nhi.

Bà mồi và hi nương dìu đỡ, Kiều Linh Nhi bắt đầu bước đi, đi vào trong cổ kiệu, phía sau vẫn còn nghe được tiếng khóc của ba người Tần thị, mà nước mắt của nàng, trong khoảnh khắc khăn phủ lên cũng đã chảy xuống.

Cấn đôi môi, nàng không muốn để cho tiếng khóc truyền ra. Bất luận như thế nào, Kiều gia, đều là nhà của nàng, cho dù sau này nàng ra sao, nàng nhất định sẽ bảo vệ tốt một nhà này!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Cướp Dâu

Edit: Bon Bon

Beta: Diệp Y Giai

Kiều hoa đỏ thắm dừng ở trước cửa Kiều phủ, đề nghị kết thông gia, hứa hôn như những nhà bình thường đều không có, trực tiếp đi đến khâu thứ ba ____ thành thân.

Trước khi lên kiệu, hi nương lại dừng bước, phía sau nghe được một giọng nữ thúc giục, mãi đến lần thứ ba, hi nương mới đỡ Kiều Linh Nhi để cho nàng lên kiệu, mà hi nương vừa thúc giục kia là hi nương của nhà trai.

Đa số lễ nghi Kiều Linh Nhi đều không hiểu, nhưng điều này cũng không có gì ảnh hưởng, hi nương và bà mồi nên dạy cũng đã dạy nàng rồi, trên thực tế nàng căn bản không phải làm cái gì, chỉ cần lúc đến Tổng Chính phủ, nghe chỉ thị của người xướng lễ là được.

Mũ phượng khăn quàng vai, đây cũng là nghi thức thành thân của cổ nhân, từ trong khăn hi nàng có thể thấy quả táo mình nắm trong tay, nghĩ đến trước kia ngồi ở trên đùi Tần thị, để bà bón cơm cho mình, loại động tác này, ngay cả khi con bé nàng cũng chưa từng trải qua.

Mẫu thân cho ăn, ngụ ý không nên quên ơn nuôi dạy. nàng tuy không phải nữ nhi ruột thịt của Tần thị, nhưng phần ân tình này, nàng ghi nhớ trong lòng.

Tám người khiêng kiệu hoa đỏ thắm, cảm giác đông đưa thật khó chịu, nhưng nàng là nhân vật chính của hôm nay, không thể rời khỏi không gian thu hẹp này. Chỉ có thể tâm tình nặng trĩu ngồi ngay ngắn ở trong kiệu, mọi thứ phía ngoài dường như đều ngăn cách với nàng.

Ngưng Hương và Lam Phong một trái một phải đi theo hai bên cổ kiệu, Ngưng Hương tỏ ra có chút hưng phấn, Lam Phong lại lộ vẻ nghiêm túc, cả người thoạt nhìn tương đối thận trọng.

Kiều gia và Tổng Chính gia đều là thế gia vọng tộc, nhất là được Hoàng thượng tự mình tứ hôn, bên ngoài dân chúng xem náo nhiệt càng không đếm xuể, nhưng lại rất ăn ý nhường con đường trước mặt lại cho đội ngũ rước dâu thật dài này.

Kiều Linh Nhi ở trong lòng thầm trách mắng, cho dù ở kiếp trước nàng đã hai mươi hai tuổi, thế nhưng từ trước đến giờ nàng lại chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn, không ngờ đến nơi này, không tới ba tháng, nàng đã phải đi hoàn thành chuyện chưa được thể nghiệm qua của kiếp trước. Buồn cười hơn là, nàng ngay cả tướng mạo, tính cách đối phương cũng không biết, chỉ biết duy nhất một điều tên hán là Tổng Chính Dập, Thừa tướng tuổi trẻ tài cao.

Đầu đường cuối ngõ có lẽ có không ít lời đồn đại về quan Thừa tướng, nhưng vẫn chỉ nghe kỳ danh, không thấy kỳ nhân. Đối với một người nam nhân chưa từng thấy qua, chưa bao giờ chung đụng, nàng vô pháp sinh ra mơ mộng, cũng không có một tia mong đợi, nàng tin tưởng, nếu Thừa tướng kia sáng suốt đúng như lời đồn, ắt hẳn rõ quan hệ thông gia chính trị này, hoặc giả có lẽ, hẳn chính là kẻ chủ mưu chân chính trong mối quan hệ thông gia này!

Chuyện tình dư thừa Kiều Linh Nhi cũng không muốn đi suy tư lúc này, đợi đến khi thực sự nhìn thấy Tổng Chính Dập có lẽ nàng có thể hỏi rõ. Nàng chưa từng hy vọng gì ở hán, miễn là Kiều gia có thể an an ổn ổn là được, về phần mình có gả cho phu quân của nàng hay không, nàng hiện tại cũng không quan tâm.

Kiều gia cách Tổng Chính gia kỳ thực cũng không quá xa, nhưng cổ kiệu phải lượn quanh kinh thành một vòng, biểu thị quang vinh đặc biệt do hoàng thất tứ hôn.

Kiều Linh Nhi nhàn rỗi buồn chán ở bên trong kiệu, trong đầu vu vu ong ong, có điều bây giờ nghĩ quá nhiều cũng vô ích, cùng lắm thì bình tới tướng đỡ.

Đột nhiên, cổ kiệu lắc lư một trận, bên tai truyền đến thanh âm rút kiếm của Lam Phong.

“Bảo hộ tân nương tử...” Thời điểm Kiều Linh Nhi đang bị cổ kiệu lắc lư làm cho rất không thoải mái, trong lúc bất chợt nghe được thanh âm thét chói tai, cổ kiệu đầu tiên là trầm xuống, sau đó lại trở nên vững vàng, tựa hồ bị người khác tiếp nhận.

“Đi!” Một giọng nữ trầm thấp vang lên ở cạnh kiệu, sau đó bốn gã nam nhân áo đen thay thế tám kiệu phu kia trong nháy mắt đã nâng cổ kiệu lên, đồng thời nhanh chóng bỏ chạy.

Kiều Linh Nhi ban đầu kinh hoàng sau đó lại nhanh chóng bình tĩnh lại, trong đầu hiện lên rất nhiều câu hỏi.

Mục đích của những người này là bắt cóc nàng, là có cừu oán với Tông Chính gia hay là có cừu oán với Kiều gia? Vậy mục đích bắt cóc nàng là gì? Còn nữa, nàng và Tông Chính Dật là do hoàng đế tử hôn, bọn họ giữa ban ngày bắt cóc nàng, coi như là công khai hướng về phía triều đình khiêu khích, đây cũng đã giải thích rõ điều gì?

Những người này nhất trí trong hành động, rõ ràng từng được huấn luyện qua.

Dưới đáy lòng âm thầm nhớ kỹ đường, Kiều Linh Nhi cũng ở một bên suy tính phương thức đào tẩu, những người này tuyệt không phải kẻ đầu đường xó chợ, mình tuy có công phu, thế nhưng so sánh với mấy người nơi đây, lại không một phần thắng.

Song, cổ kiệu thế nhưng rất nhanh ngừng lại, giống như bị cái gì ngăn cản.

“Trần Nam Đại tướng quân?” Người bắt cóc sau khi nhìn đến người đứng ở phía trước không khỏi kinh hô một tiếng, kể cả nữ nhân đang đứng bên cạnh cổ kiệu của Kiều Linh Nhi, thời điểm kêu lên cái danh hiệu này cũng có chút kinh ngạc cùng run rẩy.

“Thả tân nương tử xuống, bản tướng quân sẽ tha các ngươi một mạng!” Một thanh âm cuồng ngạo ngang ngạnh vang lên ở phía trước, không giận mà uy lại vô cùng áp bức.

“Đại tướng quân, chúng ta chẳng qua là làm việc theo mệnh lệnh của người khác, nước sông không phạm nước giếng với triều đình...” Nữ nhân nói chuyện lúc trước đi lên mờ lờ, một thân hắc y, bao quanh chỉ lộ ra cặp mắt.

“Kiều tử tiểu thư giả làm vợ Thừa tướng chính là người trong triều đình, các ngươi nói có quan hệ với bản tướng quân không đây?” Nam tử một thân hắc y thần sắc nghiêm nghị, một đôi mắt đẹp mây kiếm hơi giương lên, cả người thoát nhìn vô cùng khí thế.

“Nàng ta bây giờ còn chưa giả không phải à?” Thanh âm nữ tử thoáng có chút áp bức, “Nàng ta chưa giả, thì vẫn không có quan hệ với triều đình, xin Đại tướng quân hãy nhường đường.” Triều đình có quy củ của triều đình, giang hồ có phép tắc của giang hồ, quy củ của sát thủ, đó chính là làm nhiệm vụ cầm tiền thưởng.

“Người các ngươi động tới chính là đệ tử* tương lai của bản tướng quân, bản tướng quân sẽ để cho các ngươi đi qua sao?” Thanh âm chính nghĩa vang lên lần nữa, trường thương trong tay của hắn đã vất ngang, đâm thẳng sát thủ đối diện.

(*: em dâu)

Đệ tử? Kiều Linh Nhi nghe tiếng xưng hô này không khỏi có chút kinh ngạc, ngay sau đó lập tức nghĩ tới thân phận của người đến _____

Trần Nam Đại tướng quân: Tông Chính Diệp. Thân huynh trưởng của Thừa tướng Tông Chính Dật mà nàng phải gả.

Cổ kiệu đột nhiên rơi ở trên mặt đất, Kiều Linh Nhi đã dự kiến trước ngồi sát mép vịn ở bên trong kiệu, nên không bị chấn động đột nhiên này làm lay động dập đầu.

Xảy ra xung đột, nhiều tiếng động chói tai phát ra, càng nhiều chính là tiếng kêu của nam nhân, tiếng xương gãy nếu không phải là bị đao kiếm chém tới thì là âm thanh đâm bị thương, cũng không có mùi máu tanh.

Khi Kiều Linh Nhi định đi ra ngoài nhìn một chút, bên ngoài chợt im lặng, cùng thời khắc đó, một tiếng bước chân đang đi về phía nàng, bước chân trầm ổn, không chút do dự. Xa xa, còn có tiếng hừ hừ ha ha bi thống.

“Hôm nay là ngày vui của Nhị đệ bản tướng quân, không nên thấy máu, bản tướng quân tạm thời bỏ qua cho các ngươi, ngày khác, bản tướng quân sẽ đích thân tháo đầu trên cổ các ngươi xuống!” Tông Chính Diệp thân nhiên nói, thanh âm bình thản, nhưng cũng mang không ít ý tứ cảnh cáo.

Không đợi Tông Chính Diệp nói nhiều hơn, năm sát thủ tính gồm cả nữ nhân trong đó đều nhanh chóng chống đỡ nhau gấp rút tháo chạy.

Tông Chính Diệp nghiêng người sang vén màn kiệu lên, “Đệ muội thế nào, có bị thương không?”

Thanh âm này gần trong gang tấc, cùng giọng nói xa xa lúc trước càng thêm mấy phần tiêu sái, mấy phần mê hoặc, chỉ là nghe giọng nói này, Kiều Linh Nhi lại có cảm giác đáng đáp hẳn không tồi.

Thật không ngờ, ba nhi tử Tông Chính gia đều là tướng mạo đường đường, lão đại Tông Chính Diệp, tướng quân xuất sinh, so với lão nhị Tông Chính

Dập ôn nhả khiêm tốn cùng lão tam Tông Chính Diễm phong lưu phóng khoáng, thân là tướng quân càng hơn một phần uy nghiêm, đường nét như điêu tạc khắc phủ, ngũ quan nghiêm túc lại tuấn mỹ, nếu không phải phần khí chất thiết huyết* của thân sĩ kìa, thật không nhìn ra hắn sẽ là Trần Nam Đại tướng quân nổi danh khắp thiên hạ, nắm giữ một nửa binh quyền nước Nam Võ, trấn thủ vùng phía nam nước Nam Võ.

(*: ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh)

Kiều Linh Nhi sau khi nghe được thanh âm của Tông Chính Diệp rất nhanh bình phục tâm tình, khẽ lắc đầu một cái.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Phía sau, thanh âm của Ngưng Hương, Lam Phong, hi nương và bà mỗi cùng truyền tới, kể cả những người rước dâu khác cùng kiểu phu cũng đều chạy đến.

“Đại thiếu gia?” Thấy người đứng ở phía trước kiệu, người rước dâu của Tông Chính gia không khỏi ngạc nhiên thốt ra. Đại thiếu gia bọn họ xuất thủ, ai dám tranh phong?

Tông Chính Diệp nhẹ gật đầu, cũng không hỏi lại Kiều Linh Nhi cái gì, “Khỏi kiệu, trực tiếp hỏi phủ?”

“Vâng, Đại thiếu gia!” Trải qua trận kinh hải này, người rước dâu cùng người đưa tiền dâu còn tâm tư tiếp tục dạo phố nữa? Liền trực tiếp đi về hướng Tông Chính phủ.

Ngưng Hương và Lam Phong cũng không nói gì, Lam Phong nhìn ra được năng lực của Tông Chính Diệp, song phía sau chuyện cướp dâu này nhất định là có người giở trò, sau khi trở về phải điều tra rõ ràng mới được!

Kiểu hoa trùng trùng điệp điệp hướng về phía Tông Chính phủ bước đi, tất cả mọi người chỉ coi một hồi cướp dâu trước đó là hư kinh*, cũng không có bất kỳ người nào thương vong. Đến trước Tông Chính phủ, Tông Chính phủ đã bắt đầu tấu nhạc đốt pháo, nghênh kiệu!

(*: sợ bóng sợ gió)

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Thành Thân

Kiều Linh Nhi nghe tiếng pháo cùng tiếng kèn gần trong gang tấc, trong lòng lãnh ý càng sâu, mặc dù biết hiện tại nhất định sẽ có người đi điều tra vụ cướp dâu lần này, nhưng lại không làm quang minh chính đại như thế, dù sao nên bận tâm nhất định phải bận tâm.

Có điều lần này nếu không phải Trần Nam Đại tướng quân Tông Chính Diệp kịp thời trở về, sợ rằng “thân” nàng sớm không biết đi đến địa phương nào rồi, nàng không hề biết chút nào về mục đích của đối phương. Có lẽ không có ý giết nàng, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho nàng sống dễ chịu.

Sau một khắc đồng hồ, kiệu hoa đã dừng lại. Lúc này, tâm của Kiều Linh Nhi chợt ngừng một chút, vào lúc hi nương nói “Tân lang đá cửa kiệu”, lại đột nhiên có chút cảm giác khẩn trương.

Màn kiệu khẽ bị đá động một chút, Kiều Linh Nhi từ dưới hi khăn có thể thấy ánh sáng sau khi màn kiệu được vén lên, cùng lúc đó, trong tay cũng có một đoạn lụa đỏ.

Nghi thức kết hôn cổ đại không thể so với thế kỷ hai mươi mốt, trước đây nàng cũng chỉ từng xem ở trong ti vi, lại không ngờ bản thân cũng sẽ có một ngày mũ phượng khăn quàng vai, nắm lụa đỏ thế này.

Hi nương ở một bên đi xuống, Kiều Linh Nhi bước một bước nhỏ vượt qua một cái “yên ngựa(1)” làm ra từ gỗ sơn đỏ thắm, bước lên dạp đỏ.

Nàng không biết quy củ thành thân, hi nương ở một bên chỉ điểm, dưới chân, tất cả đều là dạp đỏ trải thành, từng bước một đi về phía trước. Đúng lúc, đứng ở vị trí phía bên phải hi đường.

Giữa đại sảnh cơ hồ lấy màu đỏ làm chủ, nam nữ ngồi ngay ngắn ở phía trên chủ vị trên dưới năm mươi y phục màu đỏ thắm, bọn họ chính là chủ nhân nhà này_____ tiền Thừa tướng Tông Chính Vô Song cùng phu nhân nguyên phối Tư Mã Nguyệt của ông.

Tông Chính Vô Song hé ra khuôn mặt nghiêm túc, trên mặt đã có chút dấu vết của năm tháng, nhưng không khó nhìn ra lúc còn trẻ ông hẳn có tướng mạo bất phàm. Chỉ là lúc nhìn Kiều Linh Nhi ở phía bên phải, đáy mắt lóe lên xem thường cùng chán ghét. Tính ra mà nói, phu nhân Tư Mã Nguyệt của Tông Chính Vô Song thoát nhìn còn khá trẻ, lông mày đoan trang, nhưng nào có ai biết nàng ta là nữ nhi của tiền Đại tướng quân, hiệp nữ vũ đạo lộng thương không thành vấn đề chứ?

Hi nương khẽ lui sang bên cạnh một chút, Kiều Linh Nhi biết đây là muốn bắt đầu bái đường.

Người xướng lễ cũng là một thân hồng y hoan hỉ, phần đầu sau khi nói một đồng lời mới tiến vào chủ đề _____

“Nhất bách thiên địa ____” Thanh âm cao vút từ trong miệng người xướng lễ hô lên, giữa đại sảnh an tĩnh lại càng chói tai.

Kiều Linh Nhi cầm lụa đỏ, cảm thấy động tĩnh ở một đầu khác của lụa đỏ, cũng không do dự, chậm rãi xoay người, đợi cho đến khi hi nương ở bên tai nói một chữ “Lạy”, nàng chậm rãi cúi người xuống.

Một lễ xong, Kiêu Linh Nhi khẽ híp mắt, chờ đợi trình tự kế tiếp.

Người xướng lễ tiếp tục hô: “Nhị bách cao đường...”

Tùy hi nương nâng đỡ lại lần nữa xoay người, nghe được lời của hi nương, rất thuận theo cúi người xuống lạy. Trước nàng đã nghe đại ca Kiêu Dực Lân nói qua, lão gia đương gia của Tông Chính gia không thích có qua lại cùng bất kỳ một nhà nào trong lục đại thế gia, cũng bao gồm tiểu nhị tử Tông Chính Diễm của ông ta.

Nghe nói ở trong mắt Tông Chính Vô Song, thương nhân đều háms lại, cho nên đặc biệt không thích, loại quan điểm này liên đới thuận dời đến trên người của Kiêu Linh Nhi, ai bảo nàng xuất thân gia đình thương nhân chứ?

Khi đó Kiêu Linh Nhi bất giác buồn cười, nếu không có thương nhân, như vậy nước Nam Võ, lại mở rộng xa một chút, những quốc gia khác phồn vinh lên như thế nào?

Có lẽ Tông Chính Vô Song này chỉ lấy bổng lộc của triều đình, nhưng tại sao ông ta không nghĩ tới, bổng lộc mà hoàng thất phát cho bọn họ đến từ quốc khố, nguồn gốc quốc khố không phải là sưu cao thuế nặng à? Mà trong thuế thu này, phần nhiều không phải đến từ thương nhân? Nếu không có thương nhân, bọn họ những người tự cho là thanh cao này làm thế nào để có cơm ăn?

“Phu thê giao bách ____” Người xướng lễ cao giọng nói.

Chậm rãi nghiêng thân đi, Kiêu Linh Nhi đội khăn hồng, nhìn vào lụa đỏ trong tay mình, tâm trạng không khỏi khẩn trương lên. Chỉ cần thêm một lạy này, nàng sẽ trở thành thê tử của một người, một nam nhân mà nàng thậm chí không biết là vương hay tròn, là xấu hay đẹp. Mặc dù ở bên ngoài đồn đại “Tướng công” nàng là một người kiệt xuất, nhưng đồn đại cũng là truyền miệng. Giống như Phong Khinh, đều nói Phong Khinh là một nam nhân rất rất tốt, nhưng nàng xem ra, ngoại trừ tướng mạo tạm qua, trong nhà có tiền ra cũng không tốt bao nhiêu, nàng thấy nhân phẩm của hắn chính là rác rưởi!

Tông Chính Dập nhìn cô gái trước mặt, trên mặt của hắn không có gì ngoài âm áp, hắn biết rất rõ bên trong là một hồi âm mưu, nhưng lại vẫn không can thiệp rơi vào trong bẫy của Vô đế, hơn nữa cũng để cho nữ tử này đi theo hắn.

Hắn không thể xin chỉ từ hôn, nếu không danh dự của Kiêu Linh Nhi sẽ bị hủy sạch; trước đó cũng không thể để cho toàn gia bọn họ rời khỏi, như vậy chính là kháng chỉ, kết quả chờ được sẽ chỉ là một con đường chết.

Nhìn nữ tử không hề hay biết kia, trong lòng của Tông Chính Dập có chút không đành lòng, chuyện đã đến mức này, muốn quay lại cũng không có khả năng Vô đế sẽ cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào. Nếu như tất cả nguyên nhân đưa nữ tử từ tội này đến bên người hắn, vậy thì hắn có nghĩa vụ chịu trách nhiệm đối với nàng, chỉ ít không thể để cho nàng chịu một chút thương tổn nào!

Cảm thấy động tĩnh của lụa đỏ bên kia, Kiêu Linh Nhi nhắm hai mắt lại, cúi người xuống, hoàn thành một lạy cuối cùng này.

Mới vừa đứng thẳng người lên, đã nghe thanh âm vui sướng của người xướng lễ: “Lễ thành, đưa vào động phòng...”

Tiếng nói vừa dứt, trong đại sảnh vốn an tĩnh lập tức hỗn loạn hẳn lên, mọi người bị đè nén nhưng đặc biệt hưng phấn mà bắt chuyện với nhau.

Ở nơi góc tối, Tông Chính Diệp tìm được Tông Chính Diễm tựa ở trên tường, nhíu mày hỏi: “Tam đệ, đệ cảm thấy như vậy tốt không?”

“Đại ca, huynh xác định lời này của huynh là hỏi ta mà không phải hỏi nhị ca?” Tông Chính Diễm nhếch mi nói.

“Nhị đệ nhất định biết ý tứ của hoàng thượng, theo tính tình của Nhị đệ, đệ ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý cử hành hôn sự này. Thế nhưng hiện tại...” Chân mày Tông Chính Diệp càng nhíu sâu hơn một chút, nhìn Thái tử Hách Liên Phi Diễm đứng phía trên, đối với hoàng thất lại thêm một phần cảnh giác.

“Hoàng thượng sẽ luôn nghĩ biện pháp chế trụ nhị ca, hơn nữa lần này, hoàng thượng chính là tự mình đi Kiêu phủ từ hôn, tiền trạm hậu tẩu, nhị ca ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có.” Tông Chính Diễm thản nhiên nói, trên mặt thoát nhìn lười biếng, nhưng tia sáng sắc bén trong mắt kia lại không giảm.

Nhưng mà tại sao lại là Kiêu Linh Nhi? Thời gian mấy năm trước trông thấy Kiêu Linh Nhi cùng với Kiêu Linh Nhi gần hai tháng này như hai người khác nhau, nếu nàng không phải đang giả vờ, thì hẳn thật sự có ý đối với nàng, chỉ là không nghĩ tới lúc này nàng lại đang đứng ở vị trí Nhị tẩu của mình.

Tông Chính Diệp cũng hiểu ý châm chọc trong lời nói của Tông Chính Diễm, hắn tuy là tướng quân trung quân, thế nhưng cũng vô pháp phản bác. Nếu là Tông Chính Dập kiên quyết cự tuyệt, không chỉ là làm cho cô nương gia nhà người ta mất thể diện, sau này sợ là sẽ phải bồi cả đời; đồng thời đối với Tông Chính gia mà nói cũng là kháng chỉ, cho dù Tông Chính gia chiến công hiển hách, lao khổ công cao, thì chuyện kháng chỉ này cũng không phải là chuyện đùa, toàn gia Tông Chính sẽ bị liên lụy theo.

Tổng hợp lại các loại nhân tố, cách làm thế này là biện pháp tốt nhất, đối với Kiêu gia, bọn họ trở thành vật hy sinh của Vô đế, vậy nhất định phải đem

hết toàn lực bảo toàn bọn họ.

“Đại ca đừng nói nữa, chúng ta đi uống rượu, huynh thật vất vả mới từ phương nam trở về, lát nữa chờ nhị ca ra rồi ba huynh đệ chúng ta tụ họp với nhau một chút!” Tông Chính Diễm che giấu mất mát nhân nhật, nói với Tông Chính Diệp.

Tông Chính Diệp cũng rất nhanh bình tĩnh lại, hỏi: “Đệ và cha thế nào?”

“Còn có thể thế nào? Lão đầu từ kia ngoan cố không thay đổi cũng không phải là huynh không biết, chỉ sợ cũng chỉ có nhị ca là hợp tâm ý của lão đầu từ nhất.” Nhắc tới Tông Chính Vô Song ngồi ở thượng vị, vẻ mặt Tông Chính Diễm lại khó chịu, đây cũng là nguyên nhân hấn ở bên ngoài.

“Đệ ấy mà, sao vẫn còn giống như một hài tử vậy?” Tông Chính Diệp bắt đầu nói, đệ đệ này của hấn chính là nổi danh ngang ngạnh, có điều tính cách này, ngược lại cũng không tệ, hấn thích.

Bên kia, Kiều Linh Nhi theo Tông Chính Dập kéo lụa đỏ đi qua túi vải gai, sờ đi túi vải gai, ngụ ý “Nói dối tông đường”, Kiều Linh Nhi không thể không bội phục tâm tư của người cổ đại, mấy thứ này cũng có thể nghĩ đến.

Sau khi đến phòng tân hôn, Tông Chính Dập chỉ cùng Kiều Linh Nhi ngồi hai bên mép giường, tân lang Tông Chính Dập ngồi một chút thì đi ra, chỉ lưu lại Kiều Linh Nhi cùng Ngưng Hương, Lam Phong ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Tiệc Rượu

Kiều Linh Nhi nghe được thanh âm mọi người đều đã đi ra ngoài, không khỏi định vén khăn hồng xuống, không ngờ mới chỉ đụng tới một chút đã bị Ngưng Hương bắt được tay.

“Tiểu thư, không thể lấy xuống, điềm xấu.” Ngưng Hương giống như đã biết ý nghĩ của Kiều Linh Nhi, rất nhanh đi qua ngăn lại.

“Nhất định phải chờ đến tối mới được à?” Sắc mặt của Kiều Linh Nhi rất khó coi, mặc dù bây giờ vẫn đang giữa trưa, nhưng khoảng thời gian cách buổi tối cũng rất dài, cũng không thể để mãi như vậy chứ!

“Tiểu thư, khăn hiều đều do tân lang gạt lên, cô gia giờ Dậu sẽ tới, người hiện tại kiên trì chờ một chút được không?” Ngưng Hương đi theo Kiều Linh Nhi cũng được mấy tháng, đã hiểu tương đối rõ tính cách của nàng, đương nhiên mới chỉ là tính cách được biểu hiện ra của Kiều Linh Nhi.

Giờ Dậu... Kiều Linh Nhi nghe được thời gian này thực sự không nói gì nhìn trời xanh, hiện tại mới qua buổi trưa, đến giờ Dậu, đó chính là ba canh giờ, ước chừng là sáu tiếng, ông trời, lẽ nào nàng phải ngồi mãi ở chỗ này sáu tiếng à?

“Tiểu thư, yên tĩnh một chút chớ nóng, trong cuộc đời nữ tử có một lần là đủ rồi.” Mười ngày trước Lam Phong cũng đã đi theo ở bên người Kiều Linh Nhi, nghe Ngưng Hương huyền thuyên cũng đã có hiểu biết tương đối với nàng, hoàn toàn không giống với Tứ tiểu thư từng thấy trong ấn tượng trước kia.

Kiều Linh Nhi còn có thể nói cái gì, có thể làm duy nhất chính là chờ, thôi được, cơ hội như vậy cũng không nhiều, nhiều nhất lần này qua đi thì thôi!

Nội viện Tông Chính gia, trên một bàn đầu là cao lương mỹ vị, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, tiệc rượu cũng đều đã sớm được đặt trước rồi, căn bản cũng không để Tông Chính gia có phiền toái gì, nhiều nhất chính là làm chủ nhân đi tiếp đón mà thôi.

“Dập, chúc mừng chúc mừng!” Hách Liên Phi Diễm phụng hoàng mệnh đưa lễ vật chúc mừng tới kính một chén rượu, trên mặt mang nụ cười lấp lánh.

“Đa tạ Thái tử!” Tông Chính Dập cười ôn hòa trước sau như một, đôi mắt hàm chứa nụ cười giống như một ngôi sao, rất lóa mắt.

Hách Liên Phi Diễm cùng Tông Chính Dập đối ẩm một chén, Hách Liên Phi Diễm ở nơi người bên ngoài không nhìn thấy nhẹ giọng hỏi: “Dập, người sẽ hận hoàng thất chúng ta chứ?” Trong thanh âm này xen lẫn bất đắc dĩ, còn có áy náy.

“Thái tử quá lo lắng, Tông Chính Dập không dám.” Tông Chính Dập cũng không sửng sốt, khi Hách Liên Phi Diễm hỏi đã đưa ra câu trả lời.

Nghe vậy, Hách Liên Phi Diễm nhú mày một cái, “Không dám, không có nghĩa là không hận, phải không?”

Tông Chính Dập không trả lời, Hách Liên Phi Diễm nói tiếp: “Dập, sinh ra ở hoàng thất, rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ, thường thường có rất nhiều chuyện đều không thể tùy theo bản thân, kể cả người bên cạnh, cũng bất lực giống vậy...”

“Tâm ý của Thái tử Tông Chính Dập hiểu, Tông Chính Dập cũng không có ý tứ gì khác.” Tông Chính Dập cười một tiếng, nụ cười này, tựa hồ ngay cả hoa tươi trong bồn cũng phải tự thẹn không bằng.

Tông Chính Dập xưng tên với mình làm cho Hách Liên Phi Diễm cau mày, nói: “Dập, người nhất định phải xưng hô như thế này à?” Hẳn lúc nào cũng gọi mình là Thái tử, rồi lại tự xưng tên của mình, trước đây hẳn chỉ ít còn dùng chữ “Ta”, ngược lại ba chữ “Tông Chính Dập” khiến khoảng cách giữa bọn họ càng kéo ra xa hơn.

Tông Chính Dập lại tựa hồ như hiểu sai ý, nói: “Thái tử, lẽ không thể bỏ, quân là quân, thần là thần, Tông Chính Dập không dám vượt qua khuôn phép.”

Hách Liên Phi Diễm nhất thời như bị đại chùy nặng nề đánh một trận, một lời này, rõ ràng vạch rõ quan hệ của bọn họ _____ quan hệ quân thần, không bao giờ có thể nói lời trong lòng với nhau, có thể là bằng hữu xưng huynh gọi đệ nữa!

Trên một cái bàn cách đó không xa, đang ngồi là lục đại thế gia giữa những thế gia khác.

Tông Chính Vô Song tuy không hài lòng Tông Chính Diễm theo thương nghiệp, thế nhưng hẳn nếu đã làm, hơn nữa còn lấy danh nghĩa Tông Chính gia, ông cũng không thể nói thêm cái gì. Mà lục đại thế gia vốn có quan hệ trên kinh tế, đang lúc có chuyện trọng đại thế này vẫn cần phải đưa lên một phần lễ mọn rồi uống thêm chén rượu.

“Khinh, không ngờ người cũng sẽ đến!” Tông Chính Diễm vừa rót rượu cho Phong Khinh, vừa gọi đến vân đạm phong khinh.

Phong Khinh sao lại nghe không ra ý tứ giấu cọt trong giọng nói của Tông Chính Diễm, lập tức cười nhạt, trả lời: “Thừa tướng đại hôn, là Nhị công tử của đệ tam thế gia, ta có thể không tới à?” Phong gia chỉ có hần là con trai độc nhất, Phong gia lão gia trước đó qua đời, cũng không thể để Phong lão thái gia đến đây được! Nếu để hạ nhân đến cũng có chút không nể mặt, ngoại trừ Kiều gia ra Tam đại thế gia khác đều là thiếu gia đến đây, Phong gia hẳn cũng không thể ngoại lệ phải không?

“Vốn nên là vị hôn thê của người, hiện tại đào mất lại gả cho Thừa tướng, thế nào, trong lòng có cảm giác gì, cùng anh em nói một chút coi.” Hách Liên Phi Du mập mờ hỏi.

“Tại sao Kiều cô nương lại giải trừ hôn ước với Phong công tử?” Cùng ở trên một bàn còn có trưởng tử Tông Chính gia Tông Chính Diệp, chỉ có điều hẳn xem như là một người tương đối trầm mặc ít nói, về chuyện này lúc hẳn ở phía nam nghe nói đã rất kinh ngạc.

“Tại hạ cùng với Kiều cô nương tình không đầu, ý không hợp, đều cảm thấy hai bên hủy hôn mới là biện pháp tốt nhất.” Phong Khinh nhàn nhạt cười nói.

“Cắt, gì mà tình không đầu ý không hợp chứ, rõ ràng chính người không thích Kiều cô nương, khắp nơi làm khó dễ...” Hách Liên Phi Du nói trắng ra, thế nhưng nói đến một nửa chợt ngừng miệng.

Đừng quên nơi này chính là Tông Chính gia, Tông Chính Diệp còn ở nơi này, hẳn cứ như vậy nói về người mà Kiều tứ tiểu thư từng ái mộ, như vậy rõ ràng là muốn cho Thừa tướng khó xử, chỉ tiếc Hách Liên Phi Du vẫn nhanh miệng nói ra.

Tông Chính Diệp lại đi suy đoán, hẳn cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là hẳn không hiểu, vì sao Kiều tứ tiểu thư kia rõ ràng tình hữu độc chung đối với thiên hạ đệ nhất công tử, hôm nay lại gả tới Tông Chính gia hẳn?

“Cũng may Nhị tâu ta đã sớm thấy rõ, đi theo Nhị ca ta tuyệt đối tốt hơn đi theo người.” Tông Chính Diễm trái lại đã kích không để chút mặt mũi.

Nghe Tông Chính Diễm nói như vậy Tông Chính Diệp càng thêm tò mò, sao nghe khẩu khí của Tam đệ lại giống như là Kiều Tứ tiểu thư nói ra trước?

“Đại ca, huynh cũng biết, trên thực tế là đệ nhất công tử của chúng ta bị Kiều Tứ tiểu thư từ bỏ, cho nên hôm nay mới trở thành Nhị đệ muội của huynh, Nhị tâu của đệ.” Tông Chính Diễm như nhìn thấu tâm tư của Tông Chính Diệp, lòng mày nhếch cao nói.

“À?” Tông Chính Diệp lần này lại càng thêm kinh ngạc, khi đó hẳn từ trong tay của sát thủ chặn được nàng lại đã nhận ra khí tức trấn định trên người nàng, ở dưới tình huống như vậy lại không hề thét chói tai hay ngốc lảng, nữ tử này sao có thể là nữ tử ít giao du bên ngoài?

“Diễm, người thực sự muốn thấy ta bị chê cười như vậy à?” Phong Khinh rất bất đắc dĩ nói, tuy không bằng lòng Tông Chính Diễm nói tường tận chuyện hẳn và Kiều Linh Nhi từ hôn ra, thế nhưng cũng không có ý trách cứ, căn bản chính là nói đùa.

Tông Chính Diễm nhử mày nói: “Có thể thấy truyện cười của đệ nhất công tử người, thật sự cũng không tệ, Du, người nói phải không?”

Hách Liên Phi Du bị chỉ đích danh lập tức gật đầu, đùa cợt nói: “Không sai!” Thiên hạ đệ nhất công tử, chính là hóa thân của nam tử hoàn mỹ, có thể thấy được chuyện cười của hẳn cũng không phải là việc dễ dàng.

“Xem ra ta thực sự rất không trâu người à?” Phong Khinh cười như không cười uống rượu, nụ cười tràn ra ở khóe môi lại câu hồn đoạt phách đến vậy.

Thừa tướng Tông Chính Dập tài mạo có đủ thành thân làm cho bao nhiêu nữ tử khóc đỏ hai mắt, hiện tại tốt rồi, vẫn còn Phong Khinh, nữ tử muốn gả vào Tông Chính gia, trở thành thê tử của Tông Chính Dập, đa phần đều đưa mắt chuyển tới trên người khác, đó chính là Phong Khinh.

Phong Khinh cũng không để ý ánh mắt xấu hổ mang theo e dè của những nữ tử xung quanh, nếu như tình cờ chú ý tới, cũng chỉ lễ phép gật đầu, không có biểu tình dư thừa.

Trong đầu lại không khỏi hiện ra dáng dấp của Kiều Linh Nhi hôm đó khi ở trong đình hậu viện Kiều phủ, tiêu sái tự nhiên như vậy, như bạch lan cao nhã, lại như hoa hồng có gai, muốn tới gần, nhưng lại phải đề phòng bị gai đâm.

Chỉ tiếc, hẳn lại không có nhiều thời gian hơn đi nghiên cứu sự “thay đổi” của nàng.

“Được rồi đại ca, lần này huynh trở về, sẽ không đi sớm chứ?” Đang lúc uống rượu cười nói, Tông Chính Diễm rót rượu cho Tông Chính Dập, vừa hỏi.

“Hiện tại phía nam tương đối yên ổn, huynh có thể ở lại chừng mười ngày.” Tông Chính Diệp hồi đáp.

“Như vậy là tốt rồi, đợi ngày mai sau khi nhị ca động phòng hoa chúc xong, chúng ta lại tìm một chỗ uống chén rượu.” Tông Chính Diễm đối với hai huynh đệ của mình lại rất có lòng.

“Nhị đệ không biết uống rượu, ngày mai đệ cũng uống ít chút.” Tông Chính Diệp liếc mắt nhìn Tông Chính Dập đang mời rượu, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Giống như tâm hũu linh tề, Tông Chính Dập ngẩng đầu, chạm đến ánh mắt của Tông Chính Diệp, nụ cười nơi khóe miệng hẳn cũng không khỏi sâu hơn một phần. Lại không ngờ, chỉ một nụ cười mỉa mai này, làm cho những nữ tử kia định chết tâm lại dấy lên ý chí chiến đấu.

Cười thế thì thế nào? Vị trí của chính thế đã không còn, lẽ nào vị trí tiểu thiếp cũng sẽ không còn à?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (1)

Kiều Linh Nhi ở trong phòng tân hôn đã sớm đối bụng đến mức trước ngực dán sau lưng, bao nhiêu lần nàng muốn vén khăn hi trên đầu mình lên, tìm một vài món lấp đầy bụng mình, thế nhưng Ngưng Hương cùng Lam Phong đều là người thẳng thắn nghiêm túc, tư tưởng thâm căn cố đế, không chịu nhượng bộ chút nào.

Kỳ thực nàng hoàn toàn có thể không để ý tới hai người Ngưng Hương và Lam Phong, nhưng nàng biết hiện tại bản thân ở trên vị trí này, có bao nhiêu ánh mắt đứng ở ngoài cửa nhìn chằm chằm, bất kỳ nhược điểm nào cũng không thể để rơi vào trong ánh mắt thăm dò ở bên ngoài.

Rốt cuộc, sau khi chờ đợi thật lâu, trời tối đen, bên trong gian phòng thêm đèn. Bên ngoài, cũng truyền đến tiếng bước chân.

“Két” một tiếng, cánh cửa gỗ lim bị đẩy ra, trong lòng Ngưng Hương cùng Lam Phong không khỏi cả kinh, khi nhìn thấy nam tử một thân hồng bào kia, trong nháy mắt, tim của các nàng đột nhiên ngừng đập.

Khuôn mặt Tông Chính Dập rất đẹp, không có sự lười biếng cùng cao ngạo như có như không ở giữa chân mày giống Phong Khinh, trên người hẳn chỉ có khí chất ôn hòa của trich tiên hoàn chỉnh sẵn có.

Nếu nói Phong Khinh là vàng tán ra tia sáng chói mắt, thì Tông Chính Dập chính là bảo thạch giấu ở dưới tuyết, tuy thu lại hào quang vào trong, nhưng nếu gạt tuyết ra, nhìn thấy chính là bảo thạch thuần khiết nhất.

“Cô gia!” Sau khi Ngưng Hương và Lam Phong nhất thời ngốc lảng trở lại bình thường, trên mặt hiện lên rằng mây đỏ khả nghi.

“Ừ!” Tông Chính Dập gật đầu đi về phía các nàng, trên mặt mang nụ cười ôn nhu.

Tim của Ngưng Hương cùng Lam Phong lại lần nữa nhảy lên, mất đi tiết tấu nên có.

“Cô gia, chúng ta đi xuống trước.” Ngưng Hương cúi người mở miệng nói, thẹn thùng cúi thấp đầu xuống.

“Được, các người cực khổ!” Tông Chính Dập nhàn nhạt cười, thanh âm kia, giống như gió mát tháng ba, thổi tan đi khí lạnh mùa đông.

Khi Kiều Linh Nhi ở dưới khăn hi nghe thanh âm ôn nhuận này đột nhiên ngẩn ra, cái giọng này... hình như đã nghe qua ở đâu đó...

Bị Tông Chính Dập cười một tiếng như thế, Ngưng Hương lại lần nữa phấn khích đỏ mặt, cùng Lam Phong cúi chào đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Kiều Linh Nhi vẫn luôn bình tĩnh vào giờ phút này lại khấn trương trước nay chưa từng có, nghe thanh âm hô hấp cũng không rõ ràng, xen lẫn tiếng tim đập “Thùng thùng” của chính mình, lại để cho nàng trong lúc nhất thời không biết nên suy tính ra sao.

Nàng ở đời trước tuy đã hai mươi hai tuổi, thế nhưng nàng chưa bao giờ đem thời gian lãng phí ở trên loại chuyện yêu đương này, càng khỏi bàn hai chữ

kết hôn, giờ đây, nàng lại chỉ vì ba câu “Nhất bá thiên địa, Nhị bá cao đường, Phu thê giao bá” mà trở thành thê tử của một người, còn là thê tử của một nam nhân xa lạ mà nàng không quen.

Nàng sẽ không mặc cho người hiếp đáp, cho nên, nếu như hấn muốn làm cái gì, mình cũng sẽ không ngồi chờ chết!

Tông Chính Dập nhìn nữ tử ngồi ở trên giường, trên khuôn mặt tuấn đạt ôn hòa nổi lên u buồn nhàn nhạt.

“Thật xin lỗi, Kiều cô nương.” Tông Chính Dập nhẹ giọng mở miệng, nói xin lỗi tự đáy lòng. Hấn dĩ nhiên là biết hiện tại bên ngoài có người đang chờ, chờ bọn họ có động tĩnh sau đó báo cáo với chủ nhân của bọn họ.

Kiều Linh Nhi nghe vậy không khỏi sùng sốt, hấn vừa nói xin lỗi nàng? Vì sao? Còn có giọng nói của hấn, vì sao giống như đã từng quen biết?

“Kiều cô nương, tại hạ thực sự rất xin lỗi không đủ sức ngăn cản Hoàng thượng tứ hôn, khiến Kiều gia bị buộc lựa chọn lập trường, để mọi người phải đưa thân vào trong nguy hiểm.” Tông Chính Dập chậm rãi nói, hấn là hồi hận, vì sao ngay từ đầu không nhận ra được mưu tính của Võ đế, để xảy ra mọi thứ ngày hôm nay.

Chân thành xin lỗi cộng thêm thanh âm ôn hòa mê hoặc lòng người kia, làm cho Kiều Linh Nhi buông lỏng đề phòng, nàng từ trên người của hấn không cảm thấy bất kỳ uy hiếp gì, chỉ có là mùi thuốc nhàn nhạt.

Mùi thuốc, không sai, chính là mùi vị hôm đó nàng lên tới Tông Chính phủ xông vào một căn phòng ngửi được.

Là người kia!

Kiều Linh Nhi là thần thái, luyện tập không chỉ tay chân cùng với ánh mắt, thường thường một thần thái xuất sắc cũng đồng dạng có khí tức xuất sắc, cho nên độ nhạy cảm đối với mùi vị của nàng so với người bình thường càng tốt hơn.

Theo như lời đồn đại, Tứ tiểu thư Kiều phủ vẫn tinh hiền thực, cảm cung trong nhà, cũng sẽ không để ý tới những chuyện khác, nếu như nàng không biết tình cảnh của mình, hấn sẽ không mạnh mẽ truyền thụ cho nàng. Hấn cũng sẽ không ép buộc nàng, trách nhiệm của hấn bây giờ là bảo vệ nàng, bảo vệ Kiều gia không bị chút thương tổn nào, về phần những thứ khác...

Vào lúc Tông Chính Dập định nói cho nàng biết nàng có thể có tự do tuyệt đối, thì Kiều Linh Nhi chuyển động, chỉ chỉ khăn hi vẫn luôn ở trên đầu mình, che khuất khuôn mặt mình, mục đích là để cho hấn lấy ra.

Tân nương sau khi thành thân phải tuân theo quy củ, không được nói chuyện, không được tự mình lấy khăn hi ra, nếu không thì xem là không may, những thứ này, nàng làm theo. Ngoại trừ nói chuyện trước.

Tông Chính Dập đầu tiên là sùng sốt, lập tức nói: “Xin lỗi, Kiều cô nương, là tại hạ sơ sót.” Tiếp theo cầm lấy gậy ở một bên, tiến lên từng bước, đưa tới phía dưới khăn hi.

Kiều Linh Nhi chợt nín thở, giọng nói ôn nhuận ngày đó, sau khi nàng trở về Kiều phủ cũng đã từng nghĩ qua một nam tử có thanh âm như thế sẽ là một nam tử như thế nào, không nghĩ tới, bây giờ lại có cơ hội chân chính gặp mặt, chỉ có điều là với loại phương thức này...

Ánh nến sáng rực nhất thời làm cho ánh mắt của Kiều Linh Nhi không thể tiếp nhận được, theo bản năng híp mắt lại, ngay sau đó lại tiếp tục nín thở nhìn về phía nam tử đang đứng trước mặt nàng.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn Kiều Linh Nhi tức khắc đầu óc trống rỗng_____

“Là người?” Bá phúc năng lực đã gặp qua là không quên được của nàng, nàng nhìn một cái đã nhận ra người trước mặt chính là nam tử bạch y mà mừng một tháng sáu nàng và Ngưng Hương trên đường quay về Kiều phủ đã nhìn thấy, lúc đó hấn mặc bào phục tuyết trắng, không nhiễm một hạt bụi, cùng lúc này một thân hi bào đỏ thắm có sự cách biệt một trời một vực, thế nhưng màu sắc đỏ thắm như vậy mặc ở trên người của hấn, vẫn nhẹ nhàng xuất trần như cũ.

Khi khăn hi hạ xuống Tông Chính Dập nhìn thấy dung mạo nữ tử cũng không khỏi sùng sốt một chút, hóa ra là nàng?

“Người chính là đương kim Thừa tướng, Tông Chính Dập?” Thật lâu Kiều Linh Nhi rốt cuộc tìm về thanh âm của mình, đối với nghi vấn về thân phận nam tử bạch y hôm đó đã in dấu trong đầu nàng.

“Chính là tại hạ.” Tông Chính Dập cũng rất nhanh sắp xếp xong suy nghĩ của mình, nhưng không thể không thừa nhận, khi thấy khuôn mặt nàng, quả thực là kinh ngạc nhiều hơn áy náy. Tuy rằng chuyện này cũng không phải lỗi của hấn.

Về thần thái của Tông Chính Dập cũng làm cho Kiều Linh Nhi không khỏi có chút lúng túng, gò má cũng có chút hơi nóng. Hôm đó nàng lên đột nhập vào Tông Chính phủ, thấy được hấn sắp tắm rửa, khi đó ánh sáng mặc dù cũng không quá rõ ràng, nhưng lại để cho nàng nhìn thấy lồng ngực trắng nõn của hấn.

Kiều Linh Nhi không nói lời nào, Tông Chính Dập cũng không nói gì, tựa như đang ấp ủ, vừa tựa như đang không biết nên mở miệng thế nào.

“Người...” “Cô nương...” Hoặc là hai người đều không nói lời nào, hoặc là hai người cùng nhau mở lời, kết quả như vậy chính là hai người đồng thời ngậm miệng.

Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi nhìn nhau, sau đó đều bật cười. Tông Chính Dập là cười ảm áp, Kiều Linh Nhi thì cười có chút không hợp phong phạm của đại gia khuê tú.

Trước đây Tông Chính Dập cũng chưa gặp qua Kiều Linh Nhi, chỉ nghe nói một vài chuyện của nàng, đa phần lấy ôn nhu nhân thực, tuyệt sắc khuynh thành để hình dung nàng, đồng thời cũng nhu nhược, thậm chí ở nơi có người sẽ không ngẩng đầu lên. Hôm đó ở trên đường thấy nàng không dấu vết đưa chân ra làm cháu ngoại của Trần quốc cữu vấp ngã, bình tĩnh như gió, giảo hoạt trong mắt kia cũng không phải nhu nhược theo như đồn đại, khí chất cao ngạo kia cũng không phải thiên kim văn nhược nên có.

“Cô nương thực sự là Kiều Tứ tiểu thư?” Tông Chính Dập biết rõ là thật, nhưng vẫn hỏi ra.

“Thế nào, người không tin?” Kiều Linh Nhi hơi nhếch mày.

“... cũng không phải vậy.” Tông Chính Dập lắc đầu.

“Bên ngoài đồn đại Kiều Tứ tiểu thư văn tĩnh hiền thực, nhu nhược nhất gan, cho nên lúc này Thừa tướng nhìn thấy tiểu nữ tử nên có điều nghi ngờ phải không?” Kiều Linh Nhi tiếp lời Tông Chính Dập, trong giọng nói mang chút châm chọc.

Nghe vậy, khoe miệng Tông Chính Dập gọi lên một nụ cười mỉa hoặc trí mạng, nói: “Đồn đại cuối cùng vẫn là đồn đại, mắt thấy là thật, tai nghe là giả!” Hiện tại nàng thật sự đứng ở chỗ này, hẳn càng tin tưởng hai mắt của mình.

Tông Chính Dập bình tĩnh thông dong khiến Kiều Linh Nhi có một cỗ hứng thú, nam tử mờ ảo như gió này, cho người ta một loại thần nhiên siêu trần thoát tục, không tự chủ được muốn tới gần, rồi lại không tự chủ dừng lại ở bên ngoài hẳn, cũng hẳn bảo trì khoảng cách nhất định, như sợ dựa vào quá gần sẽ khinh nhờn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (2)

“Ta tin tưởng người là vô tội, cho nên, ta không trách người.” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt cười nói.

“Kiều cô nương, cô nương cũng biết tình thế lúc này?” Tông Chính Dập điềm đàm hỏi, ở trong lòng hẳn mặc dù biết người Kiều gia có thể rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó, nhưng Kiều Tứ tiểu thư...

“Người coi thường ta?” Kiều Linh Nhi nâng mi lên, trong giọng nói mang theo chút không vui.

Thấy vậy, Tông Chính Dập khẽ mỉm cười, nói: “Tại hạ cũng không có ý đó.”

“Ta biết mục đích thật sự của mối quan hệ thống gia này chẳng qua chỉ là muốn lôi kéo thế lực, triều đình...” Lời của Kiều Linh Nhi mới chỉ nói đến phân nửa, Tông Chính Dập đã đưa mắt ra hiệu với nàng, lời của nàng cũng bởi vậy nhỏ lại một chút. “Triều đình hai vị hoàng tử đối với cuộc tranh giành hoàng vị.”

Tông Chính Dập trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nhưng đáy lòng lại càng thêm kinh ngạc cặp mắt tinh tường của nữ tử này, thậm chí cả sự kiên định cùng tự tin mà hẳn chưa từng thấy qua, trong mắt của nam tử bình thường cũng không thể nhìn thấy được ánh mắt như thế, nhưng ở trên người nàng lại thấy rõ ràng, khiến người ta không khỏi sinh ra hảo cảm.

“Cho nên nguyên nhân Kiều cô nương tự nguyện xuất giá...” Tông Chính Dập cũng là người thông minh, hẳn hiện tại đã hoàn toàn gạt bỏ hình dáng Kiều Tứ tiểu thư nhu nhược, duy mệnh thị tông, nàng lúc này, là một nữ tử cơ trí thông minh lạnh lợi.

“Ta thích nói chuyện cùng người thông minh!” Kiều Linh Nhi nụ cười càng thêm xán lạn một phần, dừng một chút lại nói: “Ta nguyện ý cùng người diễn tuồng vui này.”

“Kiều cô nương không cảm thấy thân phận này sẽ rất phức tạp ư?” Tông Chính Dập cũng có chút kinh ngạc, dù sao cái thân phận này kể từ hôm nay đã là phu nhân Thừa tướng, đã từ thương nhân biến thành người nhà của quan chức chính trị, đứng ở một phương này, con đường phía trước không thể tưởng tượng được.

“Phức tạp?” Kiều Linh Nhi lạnh lùng cười, “Đường đường phu nhân Thừa tướng, thân phận cao cao tại thượng này, ta tại sao phải cảm thấy phức tạp chứ?”

Hoàng đế ngự ban cho nàng thân phận, nàng cũng không có quyền nói không, không phải à?

Từ trong mắt của Kiều Linh Nhi Tông Chính Dập thấy được sự xem thường, được Hoàng thượng ban ân đối với người khác mà nói có lẽ thực sự là quang vinh trời ban, nhưng đối với nàng, với Kiều phủ mà nói, ban ân như vậy cũng là đặt vào bọn họ một món tai họa vạn kiếp bất phục. Cho dù sau này như thế nào, an bài như vậy chung quy cũng sẽ liên lụy rộng lớn.

Tông Chính Dập không thể không cười một tiếng được, chuyện này cũng không ở trong dự liệu của hắn, Võ đế cho hắn một cái đánh bất ngờ.

“Chuyện này cũng không phải lỗi của ngươi, bị buộc lấy một nữ tử mình không thích, ngươi cũng là người bị hại!” Kiều Linh Nhi ngược lại cũng có chút thương cảm nữ nhân nam nhân cổ đại, nhất là tiểu thư công tử có thân phận có địa vị hoặc là người nhà có tiền, hôn nhân của mình cũng không làm chủ được, còn không bằng một người dân thường, có thể từ trong hôn nhân có được quyền lợi thuộc về chính mình.

Nghe được Kiều Linh Nhi cảm khái, Tông Chính Dập lại có phần kinh ngạc, chính nàng cũng không phải là gả cho nam tử mình không thích ư?

“Đừng dùng ánh mắt quái dị như thế nhìn ta, ta đồng tình ngươi không phải là đang cảm khái chính mình.” Kiều Linh Nhi không khỏi bật cười, liếc mắt một cái thấy ngay tâm tư của Tông Chính Dập.

“Đồng tình?” Tông Chính Dập có chút hết chỗ nói rồi, nên cần đồng tình chắc là nàng mới đúng.

Kiều Linh Nhi vừa mới muốn nói cái gì, lại nhảy cảm phát giác ra người bên ngoài, nắm lấy y phục của Tông Chính Dập níu chặt hắn ném lên trên giường.

Bóng người áp ngoài cửa sổ vẫn không nhúc nhích, dường như đang nghe thanh âm bên trong.

Tầm mắt của Kiều Linh Nhi rơi vào trên người của Tông Chính Dập, cũng không bởi vì lúc này bản thân gần như nửa người đè ở trên người của hắn mà có chút e lệ, chỉ thấp giọng nói: “Ta không đòi hỏi cái gì khác, ta gả tới đây, chỉ là vì bảo vệ người của Kiều gia, ta không hy vọng bất cứ người nào trong bọn họ bị thương tổn.”

Lời nói chân thành mang theo nghiêm túc đặc biệt, không giống như đang nói qua loa, trái lại như thương lượng.

Hồi lâu, Tông Chính Dập cười một tiếng thanh nhã như cúc, nhưng ôn hòa trong mắt không thiếu được sự nghiêm túc.

“Kiều cô nương hy vọng tại hạ làm thế nào?” Hắn thật sự rất kỳ lạ rốt cuộc nàng là một nữ tử như thế nào, sao khiến hắn kinh ngạc đến vậy?

Kiều Linh Nhi chậm rãi đứng dậy, giảm thấp âm thanh nói: “Chúng ta đây là đang coi như diễn một tuồng kịch, tuy ngươi cũng vô tội, thế nhưng ngươi cuối cùng là người trong triều. Có thể ta nói như vậy đối với ngươi không công bằng, nhưng hành vi lập trường của ta...”

“Tại hạ hiểu!” Kiều Linh Nhi chưa nói xong Tông Chính Dập đã hiểu, “Tại hạ nhất định đem hết toàn lực bảo vệ Kiều gia.” Điều này vốn cũng là ý tứ của hắn, Kiều gia là vô tội.

“Ta sẽ giúp ngươi.” Kiều Linh Nhi chậm rãi đi tới trước bàn để thức ăn cùng rượu, rót thêm rượu vào trong chén hai người, cầm lên rồi bung đến trước mặt Tông Chính Dập, “Ta có thể hỗ trợ cái gì ngươi cứ việc mở miệng, chỉ cần ta có thể làm được, ta cũng sẽ dốc hết toàn lực.”

Tông Chính Dập nhận lấy chén rượu Kiều Linh Nhi đưa tới, nhìn nước rượu trong veo kia, mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn, trong màn đêm ngợp lẫn vàng son này, lộ ra vẻ đặc biệt mê người.

“Tướng công, rượu hợp cần.” Kiều Linh Nhi cười tinh nghịch, nếu đã diễn trò, như vậy thì làm đầy đủ một chút cũng tốt.

Tông Chính Dập nhìn nụ cười của nàng cũng cười một tiếng cao thâm khó lường, cùng động tác của nàng nhất trí, cong cánh tay, vượt qua khuỷu tay của nàng, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch. Tông Chính Dập nuốt xuống vị rượu khó chịu kia, cũng không bày ra không thoải mái.

Rượu hợp cần sau khi uống xong hai người lại có chút khó khăn, nếu như nói diễn kịch, chẳng lẽ lên trên giường cũng phải làm trò à? Trong căn phòng này chỉ bày một chiếc giường có thể ngủ, người bên ngoài còn đó, sợ là nhất định phải vậy.

“Việc này... Kiều cô nương...” Tông Chính Dập cười khờ nhìn chiếc giường bày ra trước mặt, danh dự nữ tử hắn cần phải bận tâm.

“Ngươi... sẽ không có tư tưởng gì không an phận chứ?” Kiều Linh Nhi thờ dãi thật sâu hỏi, vào lúc này nói nàng không khẩn trương cũng có chút giả dối, nàng là một nữ tử chưa trải qua việc đời, mạo muội cùng một người nam nhân chung sống một phòng cũng không phải nàng trong lúc nhất thời có thể tiếp nhận.

Tông Chính Dập thận trọng gật đầu, “Kiều cô nương chẳng lẽ là muốn...”

“Đừng gọi ta Kiều cô nương, nếu là diễn kịch, như vậy thì không nên xa lạ như vậy. Gọi ta Linh Nhi có thể không?” Kiều Linh Nhi đã lên giường trước, cùng lúc cũng ra hiệu Tông Chính Dập đi lên.

Do dự một chút, Tông Chính Dập bình tĩnh gọi một tiếng: “Linh Nhi.”

Cách gọi thân nhiên như vậy cũng làm cho Kiều Linh Nhi có phần tư tưởng không tập trung, tên của nàng kiếp trước đã đơn giản vô cùng, vốn xưng hô như vậy đã thành thói quen, mà lúc này từ miệng một nam tử phiêu dật xuất trần như vậy gọi ra, ngược lại cũng làm người ta tinh thần sáng khoái.

Màn trướng được Tổng Chính Dập thả xuống, che lại ánh mắt có tâm tư khác bên ngoài.

Nam tử dán chặt cửa sổ bên ngoài ánh mắt xem thường, cảm thấy sâu sắc Hoàng thượng quá mức sầu lo, mỹ sắc trước mặt như vậy, cho dù là Thừa tướng ưu nhã cao quý, cũng vô pháp khống chế. Nam nhân hiểu rõ nhất bản sắc nam nhân, nhất định sẽ không bởi vì nữ nhân ngồi trong lòng vẫn không loạn.

Bóng đen lóe lên, trong nháy mắt biến mất ở dưới mái hiên, nhiệm vụ hoàn thành, hẳn có thể hồi báo với Hoàng thượng!

...

Ngự thư phòng

“Phụ hoàng, thế này... Thực sự được không?” Hách Liên Phi Diễm ở trên hôn lễ thấy sự lãnh đạm của Tổng Chính Dập, hẳn biết, quan hệ bằng hữu giữa bọn họ đã phai nhạt. Lúc này hẳn lo lắng, là một chuyện khác ____ Nếu bởi vì việc này mà đá hất ta sang bên Tam hoàng đệ của mình kia, chẳng phải là lợi bất cập hại sao?

Võ đế ngồi ở sau bàn, một đôi mắt như chim ưng khế híp, từ sắc mặt của ông nhìn không ra tâm tình dư thừa, cùng lo lắng có trên mặt Hách Liên Phi Diễm tạo thành đối lập rõ ràng.

Cho dù chỉ là một chút, Võ đế cũng nhìn thấu Hách Liên Phi Diễm bị kích động.

“Diễm Nhi, con đi ra ngoài nhìn một chút, Thương Ly có trở về không.” Võ đế nhàn nhạt mở miệng, cũng không nói lời an ủi gì.

“Phụ hoàng?” Hách Liên Phi Diễm càng lo lắng thêm, nhưng khi thấy ánh mắt bình tĩnh kia của Võ đế lại đột nhiên dừng lại, biểu tình cũng lập tức bình thản xuống. Hắn quá nóng nảy rồi, bỗng lại tiêu sái cười nói: “Nhi thần đi ngay.”

Nhìn bóng lưng của Hách Liên Phi Diễm, Võ đế vui mừng cười, ở trên điểm này, Hách Liên Phi Diễm vẫn có đầy đủ năng lực, muốn làm vua, trọng yếu nhất chính là bình tĩnh che giấu, hiện tại Thái tử của ông vẫn còn thiếu sót, như vậy ông càng phải “mài giũa” hắn, về phần Tổng Chính Dập... Trên khuôn mặt ông nổi lên nụ cười hung ác nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Tân Phụ

Hôm sau, Lưu Vân Uyển.

Kiều Linh Nhi vốn đang ngủ say, nhưng nàng thân là thân thiêu có cảnh giác bén nhạy không gì sánh được, cho nên khi người ở bên cạnh có chút động tĩnh thì đột nhiên mở mắt.

Thời điểm Tổng Chính Dập nghiêng mặt sang bên lại thấy được ánh mắt sáng trong của Kiều Linh Nhi, động tác trên tay cũng bỗng chốc ngưng lại.

“Ta đánh thức nàng?” Tổng Chính Dập nhẹ giọng hỏi.

Giọng nam tử dễ nghe như vậy trong lúc nhất thời khiến Kiều Linh Nhi nhận rõ một sự thật, nàng đã lấy chồng, gả cho một nam tử ôn nhu như ngọc!

Chỉ có điều, hai người cũng là tuấn thủ nghiêm ngặt lễ chế, mặc dù cùng giường mà ngủ, nhưng cũng không phát sinh bất kỳ quan hệ thực sự gì.

“Bây giờ là lúc nào?” Kiều Linh Nhi ngồi dậy có phần mệt mỏi hỏi, thân thể đau nhức bởi vì hôm qua phải ngồi trong kiệu quá lâu, cộng thêm thời gian ngồi ở trong phòng dài như vậy, xương sống thất lưng, xương cổ đều có chút đau nhức.

“Hiện tại mới là giờ Dần, nàng lại ngủ thêm một lúc.” Tổng Chính Dập thân thiết nói.

“Sớm như vậy?” Kiều Linh Nhi nháy mắt một cái, vén màn trướng lên, hướng ra phía ngoài nhìn, bởi vì là mùa hè, cho nên ngày cũng sáng rất sớm. Giờ Dần, chính là năm giờ sáng, thời gian này đối với nàng mà nói thực sự quá sớm.

Tổng Chính Dập nhìn dáng vẻ đánh thức mà kinh ngạc kia của nàng không khỏi khẽ mỉm cười, động tác đi xuống mặc quần áo vẫn rất nhẹ.

Kiều Linh Nhi nhìn Tổng Chính Dập, chợt nhớ trước khi xuất giá Tần thị đọc nữ giới ở bên tai, nói là nữ tử sau khi xuất giá nên vì tướng công chuẩn bị y phục, phục vụ tướng công trên dưới, làm một hiền thê tốt.

Tranh chấp mấy phút, Kiều Linh Nhi rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: “Cái đó... muốn ta giúp một tay không?”

Tay đang ở giữa vạt áo trong chột dừng lại một chút, thấy sắc mặt không được tự nhiên kia của Kiều Linh Nhi bỗng cười khẽ một tiếng.

“Người cười cái gì?” Kiều Linh Nhi cau mày nói, luôn cảm thấy hần cười là đang cười nhạo bộ dáng của nàng.

Tông Chính Dập quay lưng lại cảm phiền phức của mình, nhưng ý cười nơi khóe miệng vẫn không giảm chút nào.

“Người bây giờ sẽ phải đi thượng triều à?” Tông Chính Dập vẫn không trả lời, Kiều Linh Nhi thấy y phục hần đang mặc không giống với người bình thường, hoa lệ thì hoa lệ, nhưng nhìn rất cứng nhắc, cũng một Tông Chính Dập có thể mặc ra một loại phong vị khác.

“Ừm, bây giờ còn sớm, cùng cha nương thỉnh an vào giờ Mão, nàng ngủ tiếp một canh giờ nữa đi.” Tông Chính Dập thấp giọng, như sợ quấy nhiễu đến nàng vậy.

“Oh...” Kiều Linh Nhi kéo dài âm, không để cho bất luận kẻ nào nắm được nhược điểm của mình, cho nên công phu trên mặt nàng nhất định phải có đủ.

Thấy vậy, Tông Chính Dập tiến lên kéo chần vào cho nàng, mùi thơm mát như thể khiến mặt của Kiều Linh Nhi có chút nóng.

“Ngày hôm nay Diễm sẽ ở nhà, nếu như nhàn rồi buồn chán, có thể để cho đệ ấy dẫn nàng đi khắp nơi.” Tông Chính Dập khẽ cười nói.

“Diễm?” Kiều Linh Nhi vốn là hơi có chút buồn ngủ, nhưng nghe đến cái chữ này lại thanh tỉnh một chút. “Tam đệ của người?”

Tông Chính Dập vuốt cằm nói: “Cũng là Tam đệ của nàng rồi.” Hần trong lời có ý.

Trong lòng Kiều Linh Nhi run lên: Lễ nào hần biết hôm đó nàng là người xông vào Tông Chính gia? Không, không thể nào, ngày đó khi nàng chỉ vừa vào nhà đã dập tắt ngọn nến, hần sẽ không thể biết nàng là ai, hơn nữa nàng còn thoáng thấp giọng...

Dùng sức lắc đầu, vớt cảm giác quái dị kia đi, ở trong lòng tự nói với mình, nhất định sẽ không bị nhìn thấu, bình tĩnh, bình tĩnh, không được phép lộ ra bất kỳ sơ hở!

Tông Chính Dập nhìn nữ tử giả bộ trấn định cũng không đi vạch trần, mỉm cười nói: “Ta phải đi ra ngoài trước, nàng nghỉ ngơi thật tốt.”

“Được...” Mân trướng được để xuống, thân ảnh của Tông Chính Dập cũng rời đi trong tầm mắt của nàng.

Tâm trạng Kiều Linh Nhi bỗng nhiên có chút hoảng hốt, nam tử như vậy, thực sự một động tác lơ đãng cũng sẽ tác động đến cảm xúc của người khác, tạo nên rung động không sâu không cạn.

Vì sao Phong Kinh được gọi là công tử đệ nhất thiên hạ, mà không phải Tông Chính Dập chứ?

Mang theo vấn đề này, Kiều Linh Nhi lơ mơ tiến vào trong mộng...

Trong chớp mắt, thời gian một canh giờ vẫn chưa tới, Kiều Linh Nhi đã bị Ngưng Hương đánh thức.

Mất thấy giờ Mão sắp đến, động tác tay của Ngưng Hương cũng nhanh hơn một chút, lão gia cùng phu nhân hiện tại chính là đang chờ uống trà tân phụ, tân phụ này cũng không thể từ ngày đầu tiên đã để cha mẹ chồng chờ đi!

Đi theo bên cạnh Kiều Linh Nhi, Ngưng Hương không khỏi có chút khản trương, nghe nói lão Thừa tướng không hề chào đón gia đình thương nhân, hơn nữa hôm qua ở trên hi đường gương mặt lại càng cứng nhắc, nàng thật sự không khỏi lo lắng cho tiểu thư.

Trong đại sảnh nhà chính, Kiều Linh Nhi mới vừa bước vào, đã cảm thấy bầu không khí bị đè nén, nhưng với kiến thức rộng rãi của nàng mà nói, những thứ này cũng không tạo được uy hiếp gì.

Trong lòng bàn tay Ngưng Hương đã bị ướt mồ hôi, ngay cả Lam Phong luôn luôn lạnh lùng, lúc này cũng có chút kinh tâm, nàng mặc dù đi theo Kiều Dục Thuật hiểu biết không ít người có thân phận có địa vị, nhưng bây giờ ở cùng một phòng với lão Thừa tướng cùng Trần Nam Đại tướng quân, cũng đủ để cho nàng nghĩ mà sợ.

Bất cứ lúc nào, người xinh đẹp luôn luôn hấp dẫn ánh mắt người khác nhất. Kiều Linh Nhi vừa đi vào, nhìn thấy đầu tiên không phải là lão Thừa tướng ngồi ở chính đường, mà là Tông Chính Diệp ngồi ngang tầm mắt cùng Tông Chính Diễm tuần mã phong lưu ngồi ở phía dưới.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, Tông Chính Diệp đúng là một nam tử tuấn mã, so sánh với Tông Chính Dập và Tông Chính Diễm, giữa hai lông mày càng nhiều hơn một phần trang nghiêm của quân nhân.

Vân trang điểm đơn giản, Kiều Linh Nhi một thân quần dài màu xanh nhạt, trên ống tay áo thêu mẫu đơn màu lam nhạt, sợi chỉ bạc vẽ ra mấy đám tường vân, vạt dưới sợi dây tề tề một hàng ảnh mây màu xanh nước biển, trước ngực là mảnh rộng gấm vóc màu vàng nhạt quấn ngực, cơ thể nhẹ nhàng chuyển động váy dài tản ra, gợn tay nhấc chân như gió phát dương liễu thướt tha vậy.

Ngoài Tông Chính lão gia ra, những người khác khi nhìn thấy Kiều Linh Nhi đều là trước mắt sáng ngời. Y phục của nàng cũng không phải vô cùng chói

mắt, nhưng mặc ở trên người nàng lại bị sự tươi sáng của bản thân nàng che giấu lại.

Tông Chính Diễm lúc trước đã gặp Kiều Linh Nhi mấy lần, thế nhưng hôm nay vừa thấy, trước mắt cũng đều sáng lên.

Tư Mã Nguyệt cơ hồ từ lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Linh Nhi đã thích nàng, không phải vì khí thể thiên kim tiểu thư của nàng, mà là cặp mắt kia của nàng, đôi mắt ấy, thấy thế nào cũng không phải dáng dấp của thiên kim tiểu thư hèn yếu.

Tân phụ kính trà thì phải quý xuống, ở trước mặt nhị lão đã để một cái đệm hương bồ. Hai đầu gối Kiều Linh Nhi giống như lúc trước ở dưới thánh chỉ lại phải cong xuống lần nữa.

“Cha, uống trà!” Kiều Linh Nhi đóng vai đáng về một thiên kim tiểu thư nên có, chỉ là “Cha chồng” này, tính tình xem ra không phải là tốt.

“Hừ!” Tông Chính Vô Song hừ lạnh một tiếng, căn bản khinh thường trà Kiều Linh Nhi mời.

Tư Mã Nguyệt thấy vậy đầu ngón tay bất động thanh sắc bắn ra một viên đá nho nhỏ, lướt qua ria mép của Tông Chính Vô Song. Đây là ý cảnh cáo.

Tông Chính Vô Song nghiêng mặt sang bên tròng mắt nhìn Tư Mã Nguyệt đang cười một tiếng, không vui vẻ tiến lên nhận lấy nước trà giờ cao của Kiều Linh Nhi, uống một hớp, nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là con dâu Tông Chính gia ta, ngoài ra...”

“Lão gia!” Tư Mã Nguyệt nhanh chóng cắt đứt Tông Chính Vô Song đang sắp bắt đầu “răn dạy”.

Tông Chính Vô Song không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng có thể không quan tâm, duy chỉ có thể tử này, ông không thể không nề tình.

Đen mặt, Tông Chính Vô Song từ trong tay của gã sai vặt bên người nhận lấy một hồng bao đưa tới trước mặt của Kiều Linh Nhi, thanh âm lạnh nhạt nói: “Sau này ngươi phải hầu hạ Dật thật tốt, hần sẽ là phu quân của ngươi, trời của ngươi, biết không?”

Cổ đề nén xung động muốn cười ra tiếng, Kiều Linh Nhi vẫn rất bình tĩnh trả lời: “Con dâu đã hiểu, cảm ơn cha.” Dứt lời, đưa hồng bao cho Ngưng Hương thu vào, lại nhận lấy nước trà khác đến trước mặt của Tư Mã Nguyệt, cung kính nói: “Nương, uống trà.”

Tư Mã Nguyệt cười khanh khách nhận lấy rồi uống, sau đó thì đem trà cho thị tỳ bên người, tiến lên đỡ Kiều Linh Nhi, “Đến, đây là hồng bao của nương, về sau nếu như có gì cần, thì cứ nói với nương, sau này nơi đây chính là nhà của con, không cần câu nệ.”

“Cảm ơn nương” Từ trên người của Tư Mã Nguyệt nàng cảm thấy ấm áp, so sánh với “cha chồng” lạnh như băng, “mẹ chồng” này thực sự rất thú vị.

Tông Chính Diễm cùng Tông Chính Diệp đều nhìn Kiều Linh Nhi, Tông Chính Diễm không hiểu vì sao lúc trước Phong Khinh lại nhìn lầm người, bây giờ Kiều Linh Nhi này, căn bản tìm không ra bóng dáng của Kiều Linh Nhi trước đây; mà Tông Chính Diệp thì kinh ngạc một nữ tử mảnh khảnh như vậy, tại sao lại có một đôi mắt lạnh nhạt như thế. Hơn nữa việc cướp dâu ngày hôm qua, hần càng tin tưởng, nàng không trả lời vấn đề của hần không phải là bởi vì bị sợ choáng váng, mà là nàng thuận theo tính cách, cũng không hề sợ hãi.

Cùng Tư Mã Nguyệt nói chuyện với nhau một lát, Kiều Linh Nhi sẽ chính thức tiếp kiến hai người “đại bá” cùng “tiểu thúc” của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Người Là Ai?

Ra khỏi chính sảnh, một đường đi về phía trước, đi vào trong một cái sân nhỏ. Kiều Linh Nhi mới phát hiện cái sân này kiểu dáng lịch sự tao nhã, khắp nơi bài trí thỏa đáng, từng khúc cong trong viện, mỗi bông hoa mỗi gốc cây mỗi viên đá mỗi hồ nước đều có ý tứ khéo léo.

Có điều trong phủ viện lớn như vậy lại không nhiều hạ nhân, Kiều Linh Nhi đi đoạn đường này, không gặp được mấy người.

Một đường đi tới, thấy không ít sân nhỏ rất giống với Lưu Vân uyển của nàng, đều là phong cách biệt viện, giữa các sân nhỏ dùng vườn hoa nối nhau.

Đi tới một vườn hoa, ở giữa là một hồ nước nhỏ, bên hồ dựng một tiểu đình, tiểu đình nằm chính giữa toàn bộ hoa viên, lấy bạch ngọc làm lan can, cạnh đình có một núi giả, bạch ngọc chiếu sáng rực rỡ càng thêm nhã trí gấp bội. Bên đình là cảnh liễu cây đào, khắp nơi gió mát thoảng qua, làn gió khẽ lay động giữa cảnh trí này, phong cảnh cực kỳ say lòng người.

Kiều Linh Nhi ngửi lấy hương thơm nhẹ bay đến từ phía đối diện, khoe mắt cong cong, thỏa mãn dễ chịu thở dài một hơi. Một lần trước “lên vào” là lúc đêm tối, lại thêm có nhiệm vụ trong người, cho nên căn bản không thể thưởng thức cảnh đẹp nơi đây!

“Nhị tẩu cảm thấy thế nào?” Tông Chính Diễm nhìn đáng về tả lỏng của Kiều Linh Nhi, đột nhiên rất có hứng thú muốn biết hiện giờ nàng đang nghĩ gì.

“Rất đẹp, chỉ có điều...” Lời trước của Kiều Linh Nhi là thật tâm khen ngợi, tiếp đó lại biến chuyển, quả nhiên, Tông Chính Diễm lộ ra thần sắc chờ đợi, khẽ cười một tiếng, nói: “Có chút xa xỉ.”

Tầm mắt của Tông Chính Diễm rơi vào trên lan can bạch ngọc kia, không khỏi bật cười, đối với gia đình bình thường mà nói, dùng bạch ngọc làm lan can, quả thực là cách làm xa xỉ.

Bước vào trong tiểu đình, Ngưng Hương và Lam Phong rất nhanh chuẩn bị xong trà nước cùng điểm tâm.

“Hôm qua đa tạ ân cứu mạng của đại ca!” Kiều Linh Nhi bưng một chén trà tiến lên đưa cho Tông Chính Diệp, hoàn toàn hợp với lễ nghi.

Tông Chính Diệp cũng không từ chối, đứng dậy nhận lấy chén trà, nói: “Đệ muội không cần khách khí, chúng ta đều là người một nhà.” Dù sao cũng là thê tử của Nhị đệ mình, đừng nói là thê tử đã qua cửa của Nhị đệ mình, cho dù là những nữ tử khác, hẳn cũng sẽ làm giống vậy.

“Đại ca, chuyện ngày hôm qua sẽ sớm tra ra được manh mối chứ?” Tông Chính Diễm ngẩng ngửa chén trà, một bộ dáng phóng túng tùy tiện, duy chỉ có tinh quang ẩn chứa trong đôi mắt kia không cho người ta dễ dàng xem nhẹ.

“Nhị đệ nói chuyện này giao cho đệ ấy đi điều tra.” Tông Chính Diệp đáp.

Nghe vậy, Kiều Linh Nhi không khỏi sùng sốt, ngày hôm qua Tông Chính Dập cũng không nói gì, thậm chí cũng không hỏi nàng có bị thương không, mà nàng cũng không thể không biết người của Tông Chính gia không biết đã xảy ra chuyện gì. Hiện tại nghe thấy Tông Chính Diệp bọn họ nói như vậy, lại nghĩ tới hứa hẹn mà hôm qua Tông Chính Dập nói với nàng_____ bảo vệ Kiều gia, nàng, cũng là người của Kiều gia.

Thì ra, nam nhân kia cũng không phải có ý không hỏi, mà là muốn đến lúc điều tra rõ rồi mới nói sau!

“Ngày hôm qua thật sự khiến Nhị tẩu sợ hãi rồi.” Tông Chính Diễm suy nghĩ, bỗng lời nói xoay chuyển, lại lần nữa dòi tới trên người Kiều Linh Nhi.

Kiều Linh Nhi thần sắc tự nhiên, tuy vừa rồi có thất thần, nhưng xử sự không sợ hãi cũng là một sở trường lớn của nàng, cho nên giờ khắc này cũng không bởi vì bị Tông Chính Diễm đột nhiên nói đến mà bị hù sợ.

“Đại ca tôi rất đúng lúc, cho nên ta cũng không bị hoảng sợ.” Kiều Linh Nhi nói chuyện đồng thời cũng liếc mắt nhìn Tông Chính Diệp, khí chất cương trực công chính trên người hẳn không giống với Tông Chính Dập và Tông Chính Diễm, nhưng lại làm cho người ta nảy sinh bội phục từ tận đáy lòng.

Tông Chính Diệp bị Kiều Linh Nhi nhìn như thế cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, biểu tình trên mặt vẫn rất thản nhiên, định lực mười phần.

“Tướng quân!” Một người từ ngoài viện chạy vào, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhưng không thấy hơi thở hỗn loạn, có thể thấy hẳn ta nhất định có công phu.

“Ừm!” Tông Chính Diệp đứng dậy, người nọ thuận thực ở bên tai hẳn nói mấy câu mới lui sang một bên. Sau đó xoay người nói với Tông Chính Diễm và Kiều Linh Nhi: “Diễm, đệ muội, trong triều có việc, vi huynh phải cáo từ trước.”

“Đại ca có việc thì đi mau đi!” Tông Chính Diễm không hề bất ngờ với việc Tông Chính Diệp đột nhiên nói phải đi, huynh ấy không cần phải vào triều, nhưng không có nghĩa là huynh ấy từ phương nam trở về sẽ không có công chuyện phải làm.

Kiều Linh Nhi cũng phúc thân kiêu thực nữ, trên thực tế, nàng không hề thích lễ nghi nhiều như vậy của cổ nhân.

Tông Chính Diệp bước nhanh rời đi, trong tiểu đình chỉ còn hai người Kiều Linh Nhi và Tông Chính Diễm ngồi, Kiều Linh Nhi thì một chút đáng vẻ không được tự nhiên cũng không có, vẫn thường thức mỹ vị của điểm tâm.

“Ngưng Hương, đi đem cầm cùng khúc phở của ta mang tới đây.” Kiều Linh Nhi nói với Ngưng Hương.

“Vâng, tiểu thư.”

“Ngưng Hương, ngươi phải sửa xưng hô đi.” Kiều Linh Nhi uốn nắn lỗi sai.

Mặt nhỏ của Ngưng Hương đỏ lên, cúi đầu gọi một tiếng “Phu nhân”, một tiếng “Phu nhân” này thật sự rất không quen.

Đối với hành động bình thường này của Kiều Linh Nhi Tông Chính Diễm lại càng có hứng thú, nghĩ đến lời nói hôm đó ở trên thuyền hoa, vì thế nên hỏi: “Nhị tẩu, hai tháng trước ở trên thuyền hoa tẩu nói ta giống một người băng hữu của tẩu, không biết là vị băng hữu nào?”

Tay đang lấy điểm tâm cũng không bởi vì câu hỏi này của Tông Chính Diễm mà dừng lại, Tông Chính Diễm bề ngoài nhìn như phóng túng tùy tiện, nhưng mức độ khôn khéo của hẳn cũng không phải bình thường.

Kiều Linh Nhi vẻ mặt thản nhiên, vô tội hỏi ngược lại: “Ta từng nói thế à?”

Tông Chính Diễm bởi vì vấn đề này mà sùng sốt một chút, sau đó tà tà bật cười, nói: “Không nói qua ư?”

“Lời ta đã nói ta đều nhớ được, nhưng ta thực sự không nhớ rõ đã từng nói Tam đệ giống bằng hữu của ta!” Kiều Linh Nhi nói vô cùng vô tội, trước khi hẳn muốn mở miệng lại nói: “Lẽ nào Tam đệ không nhớ sao, Kiều Tứ tiểu thư trước giờ đều không có bằng hữu, bất kể là thiên kim hay công tử nhà khác, đều không phải bằng hữu. Nhất là những công tử khác, nếu lỡ đụng phải thì ngay cả tên cũng không gọi ra được, Tam đệ, đệ hẳn rất rõ ràng không phải ư?”

Nhìn Kiều Linh Nhi tiêu sái thoải mái, Tông Chính Diễm khẽ nhún mày, lời này của nàng nói ra rất nhẹ nhàng, thế nhưng mùi châm chọc trong đó lại vô cùng dày đặc.

Có điều, trong thời gian ngắn nhất Tông Chính Diễm đã điều chỉnh tốt tâm tư, hơn nữa còn di chuyển thân thể của mình một chút, nhích tới gần Kiều Linh Nhi.

“Ngươi là ai? Thực sự là Kiều Linh Nhi?” Tông Chính Diễm thấp giọng hỏi.

Phía sau Lam Phong cũng chuẩn bị kỹ càng, kinh thành người nào không biết Tam công tử phong lưu, cũng bởi vì hẳn vốn có bản tính đó, mà vô số nữ tử đều cam tâm tình nguyện. Nhưng bây giờ, tiểu thư nhà nàng đã là Nhị tẩu của hắn, hắn không thể có bất kỳ tâm tư nào!

“Không phải là ta, chẳng lẽ là ngươi?” Kiều Linh Nhi lười biếng hỏi.

Nàng là Kiều Linh Nhi, nhưng lại không phải là Kiều Linh Nhi thiên kim tiểu thư yếu đuối trước kia, nàng càng không quên, người trước mắt có một khuôn mặt quen thuộc, nhưng lại là một trong những người đồng lõa hại chết chủ nhân thân thể trước kia của nàng.

Nếu như là Lam Táp, cậu ấy tuyệt đối không có khả năng trở mặt nhìn có người rơi xuống nước mà ngồi yên không để ý đến, đương nhiên là ngoại trừ kẻ xấu.

Còn Tông Chính Diễm, không phải là nàng hạ thấp hắn, nhưng ở trong mắt của nàng, Tông Chính Diễm kém xa Lam Táp.

“Ta hoài nghi, ngươi là giả mạo.” Tông Chính Diễm ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Có lẽ, ta có thể đi kiểm chứng một lần...”

“Miễn là ngươi có bản lĩnh đó!” Kiều Linh Nhi không đổi sắc mặt cười một tiếng, không hề sợ hãi.

Tông Chính Diễm cũng có chút không rõ ràng, nụ cười của nàng tự tin như thế, chẳng lẽ là hắn đoán sai rồi? Thế nhưng chênh lệch giữa hai người trước sau lại vô cùng lớn, hắn có chút vô phương tiếp nhận.

Kiều Linh Nhi cười ranh mãnh, cho dù hoài nghi thì có ích lợi gì, nàng bây giờ hoàn toàn là Kiều Linh Nhi!

Về phần Tông Chính Diễm, có lẽ nàng cũng có thể mượn cơ hội này “giáo dục dạy dỗ” hắn thật tốt, để hắn đi vào “nề nếp”, vẫn là Lam Táp lúc trước đáng yêu hơn.

“Tam đệ, Nhị tẩu biết đệ tinh thông âm luật, trước đó vài ngày tẩu vô tình có được một quyển khúc phổ, có nhiều chỗ không cách nào hiểu rõ, có thể hay không xin đệ giúp một chút?” Kiều Linh Nhi thấy Ngưng Hương mang cảm tới, rất nhanh thay đổi đề tài.

Tông Chính Diễm nhìn thoáng qua nữ tử rất nhanh thu liễm lại bộ dáng giao hoạt, tầm mắt dời đến trên khúc phổ kia, tâm tư bách chuyển, lại vẫn không có cách nào nhìn rõ ràng, quên đi, tối nay cứ tìm Khinh và Du thảo luận một chút tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Nghi Ngờ

Ngâm Nhân cư.

Trong sảnh đường trước mặt, văn nhân nhà sĩ chơi chữ, cực kỳ thoải mái.

Trong gian phòng nhỏ lịch sự tao nhã, Hách Liên Phi Du cùng Ninh Tiêu Kiếm đang chơi cờ, Phong Khinh thì ở một bên gảy Phượng Ngâm cảm để trên đùi.

“Khinh, lần trước người động tay động chân vào cầm, tra được là ai chưa?” Ninh Tiêu Kiếm vừa nói, vừa đánh xuống một quân đen.

“Còn ai vào đây? Cũng không nhìn xem hiện tại cầm đang ở trong tay người nào, đã rõ ràng như vậy rồi.” Hách Liên Phi Du cười nhạo nói, một lòng chuyên chú ở trên quân cờ đen trắng, căn bản không nhìn Phong Khinh lấy một cái.

“Còn không phải là Khinh cho phép, không thì dựa vào lá gan của Yên Hồng, nàng ta không có khả năng làm ra loại sự tình này.” Ninh Tiêu Kiếm liếc mắt nhìn Phong Khinh đang nhàn nhai.

“Khinh, không phải sẽ là chủ ý của ngươi chứ, trên châm có kịch độc đó, nếu Kiều Tứ tiểu thư không cẩn thận đụng vào, Kiều gia sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế đâu.” Ngờ khí của Hách Liên Phi Du nghe vẫn thoải mái như trước, chỉ có điều trong mắt xẹt qua tia sắc bén không để người ta khinh thường.

Có lẽ đúng như lời Kiều Linh Nhi nói, người hạ độc nhằm vào là Phong Khinh, mà không phải những người khác. Phong Khinh biết Yên Hồng có bao nhiêu cân lượng, nàng ta nhiều nhất cũng chỉ dám để một cây châm trên cằm, thế nhưng độc kiến huyết phong hầu* kia, nàng ta không có cái năng lực đó.

(*: Kiến huyết phong hầu: Thấy máu là cổ họng khép lại, hiểu sâu xa hơn là máu vừa chảy ra thì đã chết ngay lập tức)

Nhưng Yên Hồng cũng thực sự xem địa vị của mình lên quá cao, cho là mình động một cây châm rồi tiền trạm hậu tẩu thì Phong Khinh sẽ bỏ qua cho nàng ta, lại không biết bản tính chân chính của Phong Khinh.

Nữ nhân tự chủ trương đối với Phong Khinh mà nói là loại ngu xuẩn nhất, kết quả của Yên Hồng so với làm những trò khác càng thêm không tốt.

“Diễm, ngươi hôm nay có tâm sự?” Một khúc đàn xong, Phong Khinh nhàn nhạt hỏi Tông Chính Diễm từ lúc đi tới nơi này vẫn không nói một câu.

Phong Khinh vừa nói như vậy, Hách Liên Phi Du cùng Ninh Tiêu Kiếm đều buông động tác trong tay, ngay từ đầu còn không có chú ý tới, hiện tại vừa nhìn, Tông Chính Diễm mặc dù người còn đang ở nơi này, thế nhưng tâm tư rõ ràng đã bay đi mất.

“Diễm, ngươi nói Kiều Tứ tiểu thư ‘hảo cầu*’ trở thành Nhị tẩu của ngươi, cho nên ở nơi này phiền muộn à?” Hách Liên Phi Du lấy lời nói lúc trước ra trêu chọc.

(*: ý nghĩa như trong câu Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu)

“Nếu sau khi Kiều Tứ tiểu thư cùng Phong Khinh giải trừ hôn ước xong thì chủ động theo đuổi người ta, nói không chừng nàng đã thành thê tử của ngươi rồi.” Ninh Tiêu Kiếm chế nhạo nói, bốn người là quan hệ vững chắc, giễu cợt cũng trở thành một loại phương thức thả lỏng.

Tông Chính Diễm không trả lời, ánh mắt cũng miễn cưỡng, đối với Kiều Linh Nhi mặc dù không phải là cái loại cảm giác đó, thế nhưng ít nhất bây giờ hiện lên ở trong đầu của hắn đều là gương mặt xinh đẹp đó.

“Thực sự động tình?” Phong Khinh cũng hiếm khi bắt quái một chút, thần sắc của Tông Chính Diễm khiến hắn lưu tâm.

Tông Chính Diễm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phong Khinh, thần nhiên nói: “Ngôn hành cử chỉ của nàng cùng Kiều Linh Nhi lúc trước thực sự hoàn toàn khác nhau...”

“Không giống nhau thế nào?” Ninh Tiêu Kiếm hỏi.

“Khinh, ngươi biết đội ngũ hôm qua cướp đi cỗ kiệu tân nương có thể lực nào không?” Tông Chính Diễm không trả lời ngay, đầu tiên là hỏi một vấn đề khác.

“Người của Vô Ưu Cung.” Chuyện hôm qua lớn như vậy Phong Khinh biết cũng cực kỳ bình thường, hơn nữa với mạng lưới tình báo của hắn, thậm chí có thể lấy được tin tức chính xác trước cả tình báo của triều đình.

Vô Ưu Cung, một tổ chức như chính như tà, đại chúng nói là một tổ chức giao dịch, nhưng mà có thể là giao dịch những vật ngoài thân như tiền tài, khế ước, cũng có thể là tính mạng. Không có ai biết trung tâm giao dịch thần bí này, chỉ cần có thể làm được, bọn họ sẽ đi làm, người ở bên trong cho tới bây giờ đều không lấy khuôn mặt thực gặp người, thậm chí cho tới bây giờ cũng không có ai biết phương hướng vị trí của Vô Ưu Cung.

Khi nói đến Vô Ưu Cung chân mày của Hách Liên Phi Du không khỏi nhăn lại, đối với hoàng thất mà nói, Vô Ưu Cung đã trở thành một tai họa ngầm vững chắc cực lớn.

“Hôm qua nàng bị cướp đi, nhưng nghe đại ca của ta nói lại rất bình tĩnh tự nhiên, không hề khẩn trương.” Tông Chính Diễm suy tính miêu tả của Tông Chính Diệp, càng bình tĩnh hơn người học võ.

“Thật sự?” Ninh Tiêu Kiếm mở to hai mắt kinh ngạc.

Tông Chính Diễm bình tĩnh gật đầu, Hách Liên Phi Du nói ngay: “Nếu như là Kiều Tứ tiểu thư yếu đuối trước kia thấy Khinh động một chút là khóc, giờ gặp phải tình huống này thì khả năng ngất xỉu lại càng lớn.”

“Nàng không phải là Kiều Linh Nhi?” Ninh Tiêu Kiếm nhận được cái kết luận này, hơn nữa liên tưởng đến tình cảnh trước kia, nói: “Hôm đó sau khi rơi xuống nước, nàng dường như cũng có chút thay đổi, chẳng lẽ có người giả mạo?”

“Sáng sớm hôm nay ta đã hỏi qua nàng, thế nhưng nàng rất tự tin.” Tông Chính Diễm bắt đầu nói, “Nếu như thật sự có người khác giả trang, bất luận thế nào cũng sẽ lộ ra một chút sơ hở.”

“Người của Kiều gia không phát hiện ra à?” Hách Liên Phi Du hỏi, những người ngoài như bọn họ không nắm rõ ràng, người của Kiều gia nhìn Kiều Linh Nhi lớn lên hẳn là rõ ràng hơn không phải ư?

“Nàng đối với người và việc của Kiều gia đều nắm trong lòng bàn tay, mới đầu nha hoàn bên người cũng từng hoài nghi, thế nhưng đối với mấy chuyện riêng tư, nàng đều biết. Cho nên...” Tông Chính Diễm nhàn nhạt nói, câu nói kế tiếp cũng không cần nói ra.

Nếu có người cố ý muốn giả trang, thì sẽ phải tận lực điều tra hết thảy về Kiều Linh Nhi, thế nhưng chuyện riêng tư thì người ngoài lại không cách nào điều tra rõ ràng được.

Hơn nữa, hôm đó trước khi rơi xuống nước là bản thân, nếu như lúc rơi xuống nước có người giả mạo, trong nước có hành động gì bằng vào năng lực của Phong Khinh không thể nào không biết, hơn nữa lúc nàng đập nước thì tất cả mọi người đều thấy được, căn bản không kịp trộm long chuyển phượng.

Nói cách khác, Kiều Linh Nhi vẫn là Kiều Linh Nhi, chẳng qua là vì sao tính tình đại biến, lại thực sự không ai biết được.

“Khinh, ngươi có ý kiến gì không?” Tông Chính Diễm đem ánh mắt chuyển tới trên người của Phong Khinh, trước là hẳn luôn trầm mặc, bây giờ là Phong Khinh.

Trên mặt Phong Khinh mang nụ cười vô hại, đôi mắt đen như trời đêm lấp lánh ánh sao, phóng ra hào quang dịu dàng, chỉ một cái liếc mắt, có thể khiến người ta sa vào trong đó.

“Nàng cam tâm tình nguyện gả cho Thừa tướng?” Phong Khinh không suy nghĩ hỏi một câu.

Ba người Tông Chính Diễm nhất thời yên lặng, Hách Liên Phi Du sừng sốt sau đó nói: “Không phải là cam tâm tình nguyện, chẳng lẽ là bị buộc lên kiệu hoa à?”

“Khinh không phải là ý tứ này.” Ninh Tiêu Kiếm im lặng liếc Hách Liên Phi Du một cái.

“...Có lẽ, chúng ta nên quan tâm vị “Nhị tẩu” kia nhiều hơn một chút.” Tông Chính Diễm nghiêm túc nói.

Hách Liên Phi Du nhìn mặt của mấy người đều nghiêm túc lại, cũng lập tức nhận ra huyền bí trong đó.

Kiều Linh Nhi được gọi là đệ nhất mỹ nhân nước Nam Võ, hơn nữa cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, cũng là tài nữ nổi danh. Chỉ là “tài” của nàng chưa bao giờ lộ ra ngoài, thông tuệ hơn người, nhưng tính tình tương đối nhu nhược cùng nhất gan. Chuyện hoàng đế tứ hôn có thể thấy rõ mờ ám trong đó, Kiều Linh Nhi cảm cung trong nhà, chính sự lại càng không quan tâm, nhưng tứ hôn chung quy vẫn là tứ hôn, nàng sẽ bởi vì tội khi quân mà không thể không gả cho à. Nhưng nếu như không thể không gả, nàng nhất định không phải là cam tâm tình nguyện.

Lúc này lời của Tông Chính Diễm hiển nhiên đã nói rõ Kiều Linh Nhi là cam tâm tình nguyện, không thể không khiến bọn họ để ở trong lòng.

...

“Hắt xì ____” Kiều Linh Nhi đang chuyên tâm nghiên cứu cầm phổ chợt hắt hơi một cái.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Ngưng Hương đến gần hỏi.

Kiều Linh Nhi xoa xoa chớp mũi, tùy ý phát phát tay, đáp: “Không có gì, đoán chừng có người ở sau lưng nói tiểu thư nhà người thị phi...” Sợ rằng lần nói chuyện với Tông Chính Diễm vào sáng sớm hôm nay đã khiến cho hắn để ý, hiện tại đang cùng “một vài người” thảo luận đi!

Nàng biết mình đã khiến cho Tông Chính Diễm hoài nghi, nhưng vậy thì như thế nào, nàng trái lại muốn nhìn xem, bọn họ kế tiếp sẽ làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Mắt Thấy Là Thật, Tai Nghe Là Giả

Thay đổi một cái bàn ăn, thay đổi một cái giường ngủ...

Sau khi Kiều Linh Nhi phụng bồi lão Thừa tướng Tông Chính Vô Song và phu nhân Tư Mã Nguyệt dùng xong tiệc thì trở lại phòng nghỉ trưa, trong lúc dùng bữa, Tông Chính Vô Song vẫn không cho nàng cái nhìn tốt, trái lại Tư Mã Nguyệt, đối với nàng không tồi.

Chẳng qua Kiều Linh Nhi thấy, Tông Chính Vô Song chính là một lão đầu bảo thủ còn cố giữ lấy thanh bản mà thôi, cho nên mới có thành kiến đối với

thương nhân.

Cũng khó trách Tông Chính Diễm không được mắt Tông Chính Vô Song, ngôi nhà này ngoại trừ chỗ hoàng đế ban cho, những nơi khác xa xỉ một chút đều là Tông Chính Diễm kinh thương mới sửa chữa trang trí, thế nhưng vị trí nơi này khá gần hoàng cung, lại tương đối thanh nhàn, lão nhân gia cũng không tiện tự mình dọn ra ngoài, đành phải ở lại.

Tông Chính Diễm là quái thai của Tông Chính gia, có đầu óc buồn bán phi phạm, Kiều Linh Nhi nghe Kiều Chiến nói qua, Phong Khinh và Tông Chính Diễm đều là nhân tài kinh thương hiếm thấy, tuổi còn trẻ đã khởi đầu được sự nghiệp to lớn. Nếu không phải Tông Chính Diễm không muốn lộ hết tài năng, sợ là đệ nhị thế gia này đã sớm là vật trong túi Tông Chính gia.

Kiều Linh Nhi sao lại không hiểu tâm tư của Tông Chính Diễm, kẹp ở giữa, bất kể có chuyện gì xảy ra, thì phía trước đều có một Phong gia một Kiều gia chống đỡ, hơn nữa đại ca là Trần Nam Đại tướng quân, nhị ca là Thừa tướng đương thời, nếu như trên kinh tế lại độc lĩnh đứng đầu, e rằng toàn bộ hoàng thất đã sớm nhắm thẳng mũi nhọn vào.

Đương nhiên trong lòng Kiều Linh Nhi cũng có cân nhắc, dù cho khiêm tốn như thế nào đi nữa, cũng đã trở thành cái gai của hoàng thất, mặc dù bây giờ cũng không rõ ràng lắm mục đích thực sự của Võ đế, nhưng tuyệt đối không phải chỉ bỏ qua đơn giản như vậy!

Thờ dài một hồi, Kiều Linh Nhi ngồi xuống tám chân mông trải trên giường, tâm tư không tự chủ nhớ lại đêm qua.

Đêm qua lần đầu tiên nàng cùng một nam nhân xa lạ nằm ở trên một chiếc giường, tuy là Sở hà Hán giới(1), phân biệt rõ ràng, thế nhưng hô hấp gần trong gang tấc lại khiến cho nàng gần hơn nửa đêm cũng không ngủ được. Nàng là nữ tử chưa trải qua việc đời, nhưng việc này nàng vẫn hiểu, nam nhân rất có thể nói một đẳng làm một nẻo, tuy rằng Tông Chính Dập thoát nhìn cũng không phải loại người như vậy.

Một cái giường lớn, giữa hai người có khoảng cách trống rất lớn, phải đem giường chia làm hai phần, may mà cuối cùng vẫn bình an vô sự.

Nằm ở trên giường, Kiều Linh Nhi ngửi được mùi thuốc nhân nhật, giống như mùi vị nàng từng ngửi thấy khi nàng lên vào Tông Chính gia xông vào phòng Tông Chính Dập lúc trước.

Lẽ nào hần có bệnh gì? Kiều Linh Nhi không khỏi nghĩ đến vấn đề này.

Đêm qua ngủ rất muộn, hơn nữa sáng sớm đã rời giường, cho nên sau khi Kiều Linh Nhi dính vào giường thì lại buồn ngủ. Tông Chính Dập vốn nên quay về ăn bữa trưa nhưng sau khi hạ triều bị Thái tử cản lại, phải người trở về thông báo sẽ trở về muộn chút nữa.

Nói thật, nam tử nhìn thấy trên đường ngày hôm đó, lại chính là Thừa tướng nàng gả, hơn nữa còn là nam nhân mà ngày đó nàng lên vào Tông Chính gia gặp được, trùng hợp như vậy trái lại khiến cho nàng có chút trở tay không kịp. Có điều, cũng may một nam tử ôn nhuận như ngọc, khí chất xuất chúng thế này, nhìn ngắm thôi cũng tương đối thoải mái, cho nên “lưu tâm” cũng tạm thời gác lại!

Lúc Tông Chính Dập trở về phòng thay quần áo lại nhìn thấy Kiều Linh Nhi ôm chăn ngủ say, đáng vẻ không tính là thực nữ, nhưng với gương mặt thanh tú kia, cũng có một phong vị khác.

Kiều Linh Nhi khẽ lật người, chặn mông trên thân liền tuột xuống.

Tông Chính Dập lắc đầu nhân nhật cười một tiếng, đem mũ quan đặt ở trên kỷ trà, nhẹ nhàng đi lên phía trước.

Cúi người nhặt chặn mông trên đất lên, mới ngẩng đầu lại lập tức cảm thấy một luồng gió khác thường.

Kiều Linh Nhi mặc dù đang ngủ, nhưng thần kinh tương đối mẫn cảm, giấc ngủ của nàng luôn không quá sâu cũng đã phát giác có người tới gần, nên phản xạ có điều kiện xuất thủ đối với Tông Chính Dập.

Tay cầm vừa ra, cánh tay của Tông Chính Dập đã bị tay của Kiều Linh Nhi vịn lại, cả người ngã ngồi ở trên giường. Tốc độ cùng vị trí tinh chuẩn hạng nhất.

“Tông Chính Dập?” Đến khi thấy rõ ràng người tới, Kiều Linh Nhi đầu tiên là sững sốt, sau đó lộ ra kinh ngạc, rồi vội vàng buông hần ra. “Ngươi sao không?” Lực đạo nàng dùng nên nàng hiểu, vừa mới nghe một tiếng “răng rắc” kia cũng biết không tốt chút nào.

Tông Chính Dập buông tay nắm chặn ra, đổi lại đụng đụng cánh tay bị xoay của mình, mới đầu thực sự rất kinh ngạc hành động của Kiều Linh Nhi, lưu loát như vậy hơn nửa tràn đầy khí lực, dường như đã diễn luyện qua không ít lần.

“Ta không sao, không cần lo lắng.” Tông Chính Dập vẫn cười ôn hòa như cũ.

“Ta dùng khí lực thế nào ta biết, ngươi ngồi xuống trước đi.” Khi Kiều Linh Nhi thấy Tông Chính Dập cầm một góc chăn cũng biết vì sao hần đến gần rồi, thế nhưng sự nhanh trí lại thêm phản xạ có điều kiện của nàng thắng cả suy nghĩ của nàng.

Từ trong ngăn kéo màu đỏ lấy ra một chai rượu thuốc, nàng lần nữa trở lại giường ngồi xuống, nói với Tông Chính Dập: “Đưa tay ra.” Chỗ khớp xương không ngoài dự đoán đã bị nàng thương tổn.

Tông Chính Dập không chút do dự đưa tay ra, được đôi tay mềm mại nắm lấy, rót rượu thuốc, nhẹ nhàng xoa bóp.

Chỗ cổ tay kia bị Kiều Linh Nhi không chút khách khí xoay một cái đã đỏ lên, ấn vào, nàng mới xác định thực sự chưa xoay tay hắn đến trật khớp, may mắn!

Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói gì, Tông Chính Dập lẳng lặng nhìn Kiều Linh Nhi bôi thuốc cho hắn, trong lòng có chút ngạc nhiên một đòn kia của nàng là học từ ai, nhưng lại không hỏi ra miệng.

Đợi đến sau khi bôi thuốc xong Kiều Linh Nhi mới nói với hắn: “Buổi tối lại xoa thêm một lần, hắn sẽ không có vấn đề gì.”

“Ừm!” Tông Chính Dập nhìn cổ tay vẫn có chút hồng hồng, cũng không nói gì, mà đứng dậy tiếp tục thay quần áo.

Đối với sự bình tĩnh của Tông Chính Dập Kiều Linh Nhi lại tò mò, nhìn nam nhân vẫn đang làm việc của mình không khỏi hỏi ra: “Ngươi không hiểu kỳ à?”

“Cái gì?” Tông Chính Dập nghiêng đầu hỏi.

“Ngươi không hiểu kì tại sao ta biết công phu ư?” Một thiên kim tiểu thư có tri thức hiểu lẽ nghĩa bỗng nhiên lại biết công phu, chẳng lẽ vẫn không khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái?

Tông Chính Dập nghiêng đầu suy tư một chút, sau đó nghiêm túc hỏi: “Vấn đề này rất quan trọng à?”

Nghe vậy, Kiều Linh Nhi không khỏi nhíu mày một cái, vì sao hắn hỏi lại đương nhiên như vậy chứ?

“Lẽ nào ngươi không nghĩ ngờ ta không phải Kiều Linh Nhi chân chính ư?” Kiều Linh Nhi đi tới chỗ bình phong, nhìn nam nhân thay quần áo lộ ra khuôn mặt ở sau tấm bình phong hỏi.

Tông Chính Dập cười nhạt, hỏi ngược lại: “Nàng là giả?”

Kiều Linh Nhi nhất thời cứng họng, không thể không thừa nhận, nói chuyện với loại người thông minh này, người vĩnh viễn bị chặn đến không nói được lời nào tuyệt đối là chính mình.

Trong chớp mắt Tông Chính Dập đã đổi xong quần áo màu trắng thanh nhã, cũng chỉ có hắn mới mặc quần áo màu trắng có ý nghĩa như vậy, cũng không phải nói Phong Khinh bọn họ mặc không đẹp, mà là trong mắt của nam nhân này đều rất trong sáng, không như Phong Khinh sâu không lường được.

“Ta là Kiều Linh Nhi, không thể giả được.” Kiều Linh Nhi nói thật, nàng không chờ mong có người có thể tin tưởng, nhưng nhìn dáng vẻ của Tông Chính Dập vẫn làm cho nàng không tự chủ được nói ra.

Tông Chính Dập gật đầu, “Ta tin tưởng!”

“Ngươi tin tưởng?” Kiều Linh Nhi lại không tin mở to hai mắt.

“Đồn đại thủy chung chỉ là đồn đại, ta tin tưởng mắt thấy là thật tai nghe là giả.” Tông Chính Dập thành khẩn nói.

“...ngươi và những người khác thực sự không giống nhau.” Kiều Linh Nhi lộ ra một nụ cười, mang theo tán thưởng.

Kiều Linh Nhi vừa nói như vậy Tông Chính Dập cũng hiểu, có lẽ là có người hoài nghi, có điều bản thân hắn vẫn là câu nói kia: Mắt thấy là thật tai nghe là giả.

“Được rồi, ngươi sao lại trở về sớm như vậy, không phải bảo Thái tử tìm ngươi nói chuyện à?” Kiều Linh Nhi chợt nghĩ tới một vấn đề.

“Thái tử muốn lấy lại một bức tranh chữ bản gốc một năm trước đã để lại ở chỗ này của ta.” Tông Chính Dập nhìn ngoài cửa sổ rồi nói, “Muốn đi thư phòng nhìn một chút với ta không?”

“Được!” Kiều Linh Nhi sáng khoái đáp ứng.

Buổi sáng Tông Chính Diễm mang theo nàng gần như đã nhìn qua toàn bộ trong phủ một lượt, nhưng duy chỉ có thư phòng của Tông Chính Dập không phải ai cũng có thể vào, thư phòng của hắn có riêng một viện, cũng là nơi lúc đầu nàng lên vào, nàng không ngại hôm nay quang minh chính đại đi nhìn một chút.

Nhưng Kiều Linh Nhi cũng có thể nghe ra huyền bí trong đó, nếu như Thái tử tới nơi này chỉ vì một bức tranh chữ, đại khái sau khi hạ triều có thể theo Tông Chính Dập trở về đây, không cần ăn cơm xong mới trở lại. Có điều nếu là sự tình Tông Chính Dập cất giữ, nàng cũng sẽ không đi thám thính.

(1) Sở hà Hán giới (楚河漢界): con sông định ra biên giới giữa nước Sở và nước Hán. Theo lịch sử Trung Hoa cổ thì khởi nghiệp nhà Hán, Lưu Bang có cuộc chiến liên miên với Sở vương là Hạng Vũ. Cuộc chiến giữa hai bên làm trăm họ lầm than. Hạng Vũ bèn nói với Hán vương: “Mấy năm nay thiên hạ khốn khổ chỉ vì hai chúng ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ nữa”. Hán vương trả lời: “Ta chỉ đấu trí chứ không thêm đấu sức”. Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quảng Vũ. Hán vương bèn kể 10 tội lớn của Hạng vương, Hạng vương tức giận dùng nỏ bắn trúng Hán vương, Hán vương đeo tên chạy vào Thành Cao. Hai bên giữ vững đất của mình. Mãi đến khi thấy không còn đủ lực lượng để triệt hạ lẫn nhau, hai bên mới chịu giao

ước chia đôi thiên hạ: từ Hồng Cầu về Tây thuộc Hán, từ Hồng Cầu về Đông thuộc Sở. Từ điển tích này, người ta hình dung bàn cờ tướng như hai quốc gia Hán và Sở, coi ranh giới là một dòng sông. Cho tới nay, trên các bàn cờ tướng, ở khoảng “hà” nằm chính giữa, chia đôi bàn cờ, người ta thường ghi “Sở hà Hán giới” (bằng chữ Hán) là vì như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Là Nàng?

Kiều Linh Nhi đi theo sau Tông Chính Dập, đi qua phía trước một tòa tiểu viện đơn độc, nghĩ đến lần đầu tiên mình tới Tông Chính phủ đã xông đến nơi này vẫn cảm thấy thật thú vị, khi đó đã nhìn Tông Chính Dập hơn phân nửa, nàng sẽ không nói cho hắn biết.

Tông Chính Dập đi ở bên cạnh Kiều Linh Nhi, thấy nụ cười lên lên kia của nàng không khỏi khẽ cười một tiếng, kỳ thực hắn không nói nàng sao có thể biết được hắn đang mang nàng đi tham quan “chôn cũ” một chút chứ?

“Sao vậy?” Tông Chính Dập biết mà còn hỏi.

Kiều Linh Nhi vì để cho ánh mắt của mình có tính suy đoán, cho nên khi Tông Chính Dập hỏi tới nàng cũng rất thản nhiên trả lời: “Không có việc gì.” Chẳng qua là cảm thấy có chút buồn cười mà thôi.

“Được rồi!” Nếu nàng nói không có việc gì thì là không có việc gì, hắn cũng không phải người thích truy vấn đến cùng.

“Thái tử và Ngũ hoàng tử lớn lên giống nhau à?” Kiều Linh Nhi đột nhiên hỏi, khiến Tông Chính Dập bị hỏi khẽ sững sốt một lúc, chợt nói: “Ta còn nhớ Ngũ hoàng tử, trước từng thấy qua lúc ở cùng với Phong Khinh.” Lúc nói chuyện với Phong Khinh bọn họ quả thực đã gặp qua.

Nàng có thể bình tĩnh gọi tên Phong Khinh như vậy, cũng không có biểu tình dư thừa, chỉ vì bản thân nàng không có cảm giác gì đối với Phong Khinh.

Nếu đổi lại những người khác có lẽ kinh ngạc đối với sự yên lặng phong khinh này của Kiều Linh Nhi, nhưng giờ đây đứng ở bên người nàng chính là Tông Chính Dập, hắn chỉ là tin tưởng một câu nói kia: Mắt thấy là thật tai nghe là giả!

“Thái tử nàng cũng đã gặp.” Tông Chính Dập khẽ cười nói.

“Ta đã gặp rồi?” Kiều Linh Nhi nghiêng đầu kinh ngạc nói, sau đó khẽ nhún mày hỏi: “Lúc nào?”

“Còn nhớ lần đầu tiên ta với nàng gặp mặt không?” Tông Chính Dập nhắc nhở, nếu như ký ức của nàng tốt, có lẽ sẽ nhớ lại chuyện ngày đó.

Kiều Linh Nhi chợt dừng bước, Tông Chính Dập cũng ngừng lại theo, “Làm sao vậy?”

“Ta không đi.” Kiều Linh Nhi lập tức muốn xoay người rời khỏi.

Tông Chính Dập duỗi cánh tay dài, kéo Kiều Linh Nhi lại, bật cười nói: “Thái tử không khùng bỏ đến vậy chứ?”

“Nam nhân tùy tiện chào hỏi với nữ nhân ở trên đường cái, sẽ không phải là nam nhân tốt gì.” Tuy lúc đó chỉ thoáng nhìn qua, thế nhưng nàng vẫn nhớ ánh mắt mang theo ý cười của nam nhân lúc đó, tỏ rõ đang muốn tiến lên bắt chuyện.

“Vậy ta có phải nên vui mừng không?” Tông Chính Dập hơi buông lỏng nắm tay Linh Nhi ra, cười nói.

“Người vui mừng cái gì?” Kiều Linh Nhi chớp mắt hỏi.

“Vui mừng vì lúc đó ta không tiến lên bắt chuyện với nàng...” Tông Chính Dập có thâm ý khác cười, nụ cười kia nhìn thế nào cũng thật đẹp mắt.

Mặt của Kiều Linh Nhi hơi nóng lên, nhất là ý thức được một khắc trước tay của mình bị Tông Chính Dập nắm qua, không phải là chưa từng đụng chạm với nam nhân, thế nhưng... Điều do nụ cười của hắn gây ra họa.

Nam nhân vóc người tốt cũng thôi đi, nếu như cười đáng ghét giống Phong Khinh thì cũng không sao, hắn lại cứ cười vô hại như vậy, khiến người ta vô cùng không quen.

“Không nói nữa, ta đi về trước...” Kiều Linh Nhi vừa muốn xoay người rời đi, từ cửa bỗng truyền đến một giọng nói có phần ngạc nhiên.

“Là nàng?” Hách Liên Phi Diễm vốn chỉ ra xem Tông Chính Dập đã tới hay chưa, không ngờ mình sẽ ở nơi này nhìn thấy nữ tử hôm đó ở trên đường đưa chân làm vấp ngã cháu ngoại của Trần quốc cữu.

Kiều Linh Nhi nhắm mắt, nhàn nhạt hỏi: “Công tử biết thiếp thân?” Gương mặt vô tội, tựa như bản thân căn bản từ trước đến giờ đều chưa từng gặp qua Hách Liên Phi Diễm.

Tông Chính Dập im lặng cười cười, nhìn đáng vẻ nhàn thực kia của nàng ngược lại cũng rất thú vị, không nghĩ tới nàng lại dùng phương pháp này.

Nụ cười trên mặt của Hách Liên Phi Diễm có chút lúng túng, hơi vội vàng nói: “Hai tháng trước ở phố đông, cô nương ra tay giúp đỡ...” Thấy Kiêu Linh Nhi vẫn không có bất kỳ ấn tượng nên hắn chuyển về hướng Tông Chính Dập, “Dập...”

Tông Chính Dập không nghĩ tới Hách Liên Phi Diễm lại chấp nhất như thế, lập tức cũng theo lời của hắn nói với Kiêu Linh Nhi: “Linh Nhi, hôm đó gây rối trên phố, từ y nam tử.” Khái quát đơn giản.

“A... chính là lần đầu tiên ta thấy chàng, vị công tử kia đi cùng chàng phải không?” Kiêu Linh Nhi cười giảo hoạt, “bừng tỉnh đại ngộ” như thế để tôn Tông Chính Dập lên, hiển nhiên cũng không để Hách Liên Phi Diễm vào trong mắt.

Hách Liên Phi Diễm không khỏi có chút đè nén trong lòng, hôm đó người xuất thủ là hắn, vì sao nàng chỉ thấy được Tông Chính Dập đứng ở phía sau?

Hậu tri hậu giác Hách Liên Phi Diễm chợt ý thức được có cái gì không đúng, ngược lại hỏi: “Dập, ngươi biết vị cô nương này?” Nếu như hắn biết, vì sao khi đó lúc hắn cùng mình thảo luận với cô nương kia hắn lại không nói một câu nào?

“Trước hôm qua chỉ mới gặp qua một lần.” Lời nói của Tông Chính Dập rất có kỹ xảo, cũng nói ra một phần sự thật.

“Vây vì sao...” Hách Liên Phi Diễm không hiểu, giữa hai người bọn họ xem ra đã quen biết, cũng không giống như chỉ là hai người mới gặp qua một lần.

“Thiếp thân có thể quen biết với Thừa tướng, đều nhờ phúc của Hoàng thượng.” Kiêu Linh Nhi ngoài cười nhưng trong không cười nói, chăm chọc trong đáy mắt càng đậm.

Hách Liên Phi Diễm ý thức được hai chữ “thiếp thân”, không còn là “tiểu nữ tử”, tiểu nữ tử là để nữ tử chưa lập gia đình tự xưng, mà thiếp thân lại là tự xưng cho nữ nhân đã xuất giá.

“Lẽ nào nàng là...” Suy nghĩ của Hách Liên Phi Diễm khẽ chuyển.

Tông Chính Dập nhìn Kiêu Linh Nhi cười khinh đạm, đem chăm chọc trong mắt nàng đều nhìn vào trong mắt, sau đó nói: “Thái tử không phải muốn đi lấy tranh chữ à? Linh Nhi chỉ là cùng vì thân đến thư phòng nhìn qua một chút.”

Một tiếng Linh Nhi này đã chứng thực suy đoán không nên có của Hách Liên Phi Diễm, Linh Nhi, Kiêu Linh Nhi, Tứ tiểu thư Kiêu phủ trước đây!

Không để ý đến Hách Liên Phi Diễm đang giật mình, Kiêu Linh Nhi mỉm cười nói với Tông Chính Dập: “Tướng công, tranh chữ mà Thái tử muốn vẫn nên nhanh chóng đi lấy ra đi, đừng để cho Thái tử chờ lâu.”

Hai người này chẳng một câu thiếp một lời, phối hợp rất ăn ý.

Cho dù là Hách Liên Phi Diễm cũng không cách nào tưởng tượng được Kiêu tứ tiểu thư lại sẽ có tâm tư như vậy đối với Tông Chính Dập, nàng không phải đã lập lời thề không phải Phong Khinh không lấy chồng ư?

Tông Chính Dập và Kiêu Linh Nhi căn bản không nhìn Hách Liên Phi Diễm lấy một lần, sấm vai phụ thê rất hợp, Kiêu Linh Nhi trái lại cũng không ngờ rằng, Tông Chính Dập lại có diễn kỹ tốt như vậy. Có điều, công lao biểu diễn kỹ xảo của hắn thuộc về gương mặt hắn, thế nào cũng đều lộ vẻ tươi cười, cho dù đang diễn trò cũng không nhìn ra hắn đang giả bộ.

“Nhị thiếu gia...” Một nam tử tuấn mỹ dung mạo lãnh khốc nhưng ngũ quan khắc sâu, quần áo màu đen đang cầm một cuốn văn tự từ trong phòng đi ra, khi nhìn thấy Kiêu Linh Nhi không khỏi sững sốt một chút, mới hô: “Nhị thiếu phu nhân!”

Kiều Linh Nhi nhìn nam tử mặt lạnh, Tông Chính Dập giới thiệu cho nàng: “Hắn là Nguyệt Ảnh.”

“Ừm.” Kiêu Linh Nhi gật đầu, từ trong mắt Nguyệt Ảnh cũng nhìn thấy xem thường mơ hồ.

“Thái tử, Nhị thiếu gia, mời dùng trà.” Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng từ bên ngoài bay tới, ngay sau đó lộ ra khuôn mặt nữ tử tinh xảo xuất hiện ở trong tầm mắt. Vóc người có vẻ nhỏ xinh, đôi mắt linh hoạt rất động lòng người, y phục màu đen tôn lên làn da trắng nõn của nàng ta.

Hách Liên Phi Diễm bình tĩnh dời tầm mắt từ trên người của Kiêu Linh Nhi, đã khôi phục tâm thái bình tĩnh, từ giữa khay trong tay nữ tử bưng nước trà qua.

“Nàng là Nguyệt Hồng, muội muội của Nguyệt Ảnh.” Tông Chính Dập tiếp tục giới thiệu.

Tông Chính Dập vừa nói như vậy, Kiêu Linh Nhi mới phát hiện ngũ quan của nàng ta và Nguyệt Ảnh có điểm tương tự, thế nhưng trong ánh mắt nhìn nàng lại càng nhiều xem thường.

“Nhị thiếu gia, Nguyệt Hồng chỉ rót hai chén trà.” Nguyệt Hồng nhìn Tông Chính Dập, lãnh đạm nói.

Ngụ ý chính là không có phần của Kiều Linh Nhi nàg!

Lập tức Kiều Linh Nhi nhướn mày thật cao, nàg đây đến phủ chỉ mới một ngày, làm tỳ nữ đã cho nàg nhìn sắc mặt rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Ra Oai Phủ Đầu

Tông Chính Dập thấy vậy khẽ nhướn mày, Hách Liên Phi Diễm cũng cảm giác được sự xem thường trong giọng nói của Nguyệt Hồng, Nguyệt Ảnh lại lo lắng nhíu mày lại, nói thế nào Kiều Linh Nhi cũng là thê tử của Nhị thiếu gia bọn họ, muội muội như vậy...

Nguyệt Hồng trái lại tuyệt không tự hiểu lạnh lùng nhìn Kiều Linh Nhi, rõ ràng không đem nàg coi vào đâu. Cho dù Kiều tứ tiểu thư có tiếng gần xa thì như thế nào, một người nhát gan như vậy hơn nữa một nữ tử vì Phong Khinh lại không biết liêm sỉ, không xứng với công tử bọn họ!

“Nguyệt Ảnh bây giờ sẽ đi pha một chén!” Nguyệt Ảnh nhìn Nguyệt Hồng không có một chút đáng vẻ buồn lòng, lập tức nhận lấy nói.

“Nguyệt Ảnh chờ một chút,” Tông Chính Dập gọi Nguyệt Ảnh đang sắp đi lại, từ giữa khay bưng lấy chén trà đưa tới trước mặt của Kiều Linh Nhi, “Phu nhân uống của ta là được.” Hai chữ “phu nhân” này là đang nhắc nhở bọn họ thân phận của Kiều Linh Nhi.

“Công tử, đó là trà của ngài...” Nguyệt Hồng lần này không vui, công tử nhà nàg có tâm địa tốt, thế nhưng cũng không cần phải vì một nữ nhân mà đưa trà của mình.

“Nguyệt Hồng!” Tông Chính Dập nhàn nhạt gọi một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng tồn tại áp lực không thể phản bác.

Kiều Linh Nhi cười châm chọc, đẩy chén trà trở lại trong tay của Tông Chính Dập. Sau đó đi về phía Nguyệt Hồng, thấy nàg ta không chút sợ hãi nhìn thẳng mình, càng cảm thấy cao cao tại thượng, ngược lại Nguyệt Hồng nàg ta giống như là chủ nhân, mà Kiều Linh Nhi nàg lại là người làm.

“Ngươi là tỳ nữ của tướng công ta?” Kiều Linh Nhi nhẹ giọng ngữ điệu chậm rãi hỏi.

“Nguyệt Hồng từ nhỏ đã theo hầu bên người công tử!” Nguyệt Hồng trả lời không kiêu ngạo không siểm nịnh, đồng thời còn có một chút ý tứ khoe khoang.

Kiều Linh Nhi khẽ vuốt cằm, “Nói cách khác vẫn là tỳ nữ phải không?”

“...Đúng!” Nguyệt Hồng do dự một chút mới hồi đáp, đã có chút ngại rắc rối. Nếu như nàg muốn dùng thân phận tới đè ép nàg, thì nàg càng không sợ, phải biết rằng công tử cho tới bây giờ đều không coi các nàg như hạ nhân!

“Đúng? Ngươi ngay cả phép tắc cơ bản của tỳ nữ cũng không hiểu, còn không biết xấu hổ trả lời đồng dạng như vậy!” Thanh âm của Kiều Linh Nhi đột nhiên đề cao, sắc mặt cũng nhất thời lạnh lại.

“Nhị thiếu phu nhân...” Nguyệt Ảnh không khỏi gọi một tiếng.

“Nguyệt Ảnh, chuyện không liên quan tới ngươi ngươi đứng một bên đi.” Lời của Nguyệt Ảnh mới ra khỏi miệng Kiều Linh Nhi đã lớn tiếng trách mắng, rất có phong phạm của một chủ tử.

Nguyệt Ảnh cau mày lui ra, Nguyệt Hồng và Hách Liên Phi Diễm đều bị chuyển biến đột nhiên này của nàg làm cho đầu óc mơ hồ, lẽ nào lời đồn đều là giả?

“Nô tỳ xin hỏi cái gì là phép tắc cơ bản của nô tỳ?” Nguyệt Hồng trầm giọng hỏi.

Kiều Linh Nhi cười lạnh, “Thứ nhất, ta là thê tử của chủ tử ngươi, ngươi ngay cả một câu Nhị thiếu phu nhân cũng không có, bất kính đối với ta cũng chính là bất kính đối với chủ tử ngươi; thứ hai, mặc dù là khách nhân tới, bất kỳ một thị tỳ nào đều có nghĩa vụ bưng trà rót nước, ta cũng không biết quy củ của Tông Chính gia, trong mắt ngươi ta đường đường một phu nhân Thừa tướng lại thua kém một khách nhân, ngay cả chén nước cũng phải phiền tiểu thư Nguyệt Hồng ngai xa giả có phải hay không?”

Mặt của Nguyệt Hồng cũng bởi vì lời của Kiều Linh Nhi mà một hồi xanh một hồi trắng, giống như băng pha màu vậy, màu sắc phức tạp khó hiểu.

Phía sau Nguyệt Ảnh rõ ràng đã nhận ra khí chất cao cao tại thượng kia trên người của Kiều Linh Nhi, không phải cố ý giả bộ, mà là bẩm sinh, lời nói dùng từ sắc bén vô cùng, khiến người ta theo bản năng trở nên thần phục.

“Nhị thiếu phu nhân, Nguyệt Hồng không hiểu chuyện, xin phu nhân hãy thứ lỗi!” Nguyệt Ánh lúc này kéo Nguyệt Hồng qua, ép buộc nàng ta quỳ xuống.

Nguyệt Hồng cũng không chút động dung, sắc mặt đã xanh mét, nàng ta lại bị một thiên kim tiểu thư hèn yếu dạy dỗ!!!

“Không cần, bản phu nhân không chịu nổi lễ lớn như thế của Nguyệt Hồng cô nương, sợ là sẽ phải tổn thọ.” Khi Nguyệt Hồng gần như sắp quỳ xuống, Kiều Linh Nhi bất chợt nói một câu ý vị mỉa mai mười phần.

Thân thể Nguyệt Ánh cứng ngắc, quỳ cũng không phải, mà không quỳ cũng không đứng, đành phải về mặt khó qua nhìn về phía Tông Chính Dập, hướng hần cầu cứu.

Hách Liên Phi Diễm lại có hứng thú khác nhìn Kiều Linh Nhi, lời nói ra sắc bén như vậy, đâu có đáng về thiên kim nhu nhược theo như lời đồn, trái lại giống như nữ vương cao cao tại thượng.

“Linh Nhi, Nguyệt Hồng còn nhỏ, nàng ta không hiểu chuyện, uống chén trà bớt giận đi!” Tông Chính Dập cung kính dâng nước trà của mình, rất đúng lúc, hần lại thấy được mặt khác của nàng.

“Thị nữ của người pha trà ta cũng không dám uống, ta vẫn nên trở về tìm Ngưng Hương pha cho ta chút trà xanh là được rồi.” Kiều Linh Nhi cũng không liếc nhìn ngọn lửa bên trong đôi mắt của Nguyệt Hồng, không cho nàng ta một chút ra oai phủ đầu, thật sự coi nàng thành con mèo bệnh.

Nếu bây giờ đổi thành bất luận kẻ nào nàng đều có thể không đếm xỉa đến, nàng vốn không quan tâm những giai cấp phong kiến này. Thế nhưng rất xin lỗi, nàng là Kiều Linh Nhi, cả đời này không thích nhất là bị người xem thường. Một con nhóc miệng còn hôi sữa, thật sự coi mình là trời à!

“Được rồi, muộn chút nữa ta đi tìm nàng.” Tông Chính Dập hiển nhiên biết nàng cũng không phải thật sự tức giận, cho nên để mặc nàng “dạy bảo” Nguyệt Hồng. Nguyệt Hồng vẫn luôn ở bên cạnh hần, đối với tâm tư của nàng ta ít nhiều cũng có biết, Kiều Linh Nhi ra oai phủ đầu cho nàng ta cũng tốt.

Kiều Linh Nhi tươi cười rạng rỡ. “Vậy ta đi trước!” Phản xạ có điều kiện vẫy vẫy tay, cũng không liếc mắt nhìn tới ba người khác trong phòng, đi thẳng ra ngoài.

Nha đầu Nguyệt Hồng kia vừa nhìn cũng không phải thứ gì dễ chọc, dư quang nơi khóe mắt nàng nhìn qua chính là phần nộ, sợ rằng nàng ta sẽ không tiếp nhận như vậy, xem ra sau này phải đề phòng chút.

Hách Liên Phi Diễm mang theo đầy bụng nghi vấn trở về, Nguyệt Ánh và Nguyệt Hồng một mực đứng cung kính, sau lưng hơi đổ mồ hôi lạnh.

Tông Chính Dập cứ bình tĩnh đứng đó như vậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, dù cho không nói một lời, cũng khiến cho Nguyệt Hồng và Nguyệt Ánh da đầu tê dại.

Trong tầm mắt Nguyệt Ánh, Nguyệt Hồng rút cuộc kiên trì tiến lên từng bước nói: “Công tử, nô tỳ biết sai rồi.”

“Sai ở chỗ nào?” Hồi lâu, Tông Chính Dập mới mở miệng hỏi, lại chưa xoay người lại.

“Sai ở chỗ không nên vô lễ với Kiều tứ tiểu thư như thế!” Nguyệt Hồng trả lời tâm không cam tình không nguyện.

Nguyệt Ánh lúc này vội kéo y phục của Nguyệt Hồng một chút, mới chuẩn bị dùng khẩu hình nói chuyện với nàng ta, nhưng Tông Chính Dập lại quay người sang.

Trên khuôn mặt ôn nhuận của Tông Chính Dập sinh ra một tầng lãnh đạm cùng xa lánh, khí chất trên người cũng mang chút rét lạnh.

“Nguyệt Hồng, nàng ấy là Nhị thiếu phu nhân.” Tông Chính Dập thân nhiên nói, trong giọng nói không nghe ra một tia tâm tình.

Nguyệt Hồng nâng mi mắt lên, cau mày nói: “Công tử, nàng ta chẳng qua là một con cò Hoàng thượng dùng để mượn sức Kiều gia, hơn nữa ở trong lòng nàng ta chỉ có công tử đệ nhất thiên hạ, nữ tử như vậy làm sao xứng với...”

“Nguyệt Hồng!” Nguyệt Hồng còn chưa dứt lời, Nguyệt Ánh đã lập tức cắt đứt, “Công tử, Nguyệt Hồng nhỏ dại, là thuộc hạ dạy dỗ không đúng!”

“Đại ca, muội đâu có...” Nguyệt Hồng mới định nói, Nguyệt Ánh đã lập tức găm nhẹ một tiếng: “Câm miệng!”

Tông Chính Dập nhìn hai người Nguyệt Ánh và Nguyệt Hồng, Nguyệt Ánh trầm ổn, Nguyệt Hồng thông minh, thế nhưng Nguyệt Hồng cũng quá xúc động.

“Công tử?” Nguyệt Ánh một tay dắt Nguyệt Hồng, vừa hướng Tông Chính Dập nói: “Công tử muốn xử trí Nguyệt Hồng thế nào?”

“Đại ca, muội không sai...” Nguyệt Hồng nghe vậy mở to hai mắt nhìn, công tử vì sao phải xử trí nàng?

“Ngày mai, Nguyệt Hồng đi An Sơn, theo Phương Chứng đại sư khổ tu hai năm!” Tông Chính Dập bình tĩnh nói.

“Cái gì?” “...vâng!” Nguyệt Hồng kinh ngạc kêu to, Nguyệt Ánh cũng giật mình một lúc sau mới gật đầu.

Phương Chứng đại sư là sư phụ mà trước đây lúc hai người Nguyệt Ánh, Nguyệt Hồng học nghệ đã bá, là cao tăng đắc đạo nhất An Sơn, thuở thiếu thời Tông Chính Dập từng cùng ông nghiên cứu thảo luận Phật pháp, sau mới hồi kinh học chính sự.

Lời của Tông Chính Dập không cho phép Nguyệt Ánh và Nguyệt Hồng bác bỏ, sau khi hắn rời đi Nguyệt Hồng muốn tiến lên đuổi theo lại bị Nguyệt Ánh ngăn lại.

“Đại ca, tại sao chứ? Tại sao công tử muốn đuổi muội đi?” Nguyệt Hồng thút thít, lẽ nào mười mấy năm này còn thua kém một nữ tử hôm qua mới gặp mặt với công tử ư?

Nguyệt Ánh thờ dài, thiên ngôn vạn ngữ chỉ dung thành một câu nói: “Nguyệt Hồng, muội nên trưởng thành rồi!”

Công tử biết tâm tư thiếu nữ của Nguyệt Hồng, cũng nhiều lần giữ khoảng cách, thế nhưng Nguyệt Hồng lại không tự hiểu. Hôm nay công tử để mặc Kiều tứ tiểu thư thuyết giáo Nguyệt Hồng, vốn muốn để cho Nguyệt Hồng hiểu rõ tâm tư của công tử, nhưng Nguyệt Hồng vẫn bất vì sở động, thậm chí không đem Kiều tứ tiểu thư để vào mắt, cho nên đành phải đưa muội ấy đi An Sơn.

Chỉ có điều, vì sao công tử lại đối với Kiều tứ tiểu thư kia... Hơn nữa, Kiều tứ tiểu thư vì sao lại không giống lời đồn đại như thế...

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Hành Thịch

Mặt trời hạ xuống, cung trăng treo cao.

Bóng người màu đen lướt qua ngọn cây, biến mất ở dưới bóng đêm mập mờ.

Bởi vì không buồn ngủ, Tông Chính Dập lại đang ở thư phòng bận rộn xử lý công vụ, Kiều Linh Nhi thì ở bên ngoài Lưu Vân uyển của nàng thưởng thức bầu trời đêm. Nhìn vầng trăng rằm kia, sáng ngời nhưng lại mang một chút ưu thương, làm cho nàng không khỏi nghĩ tới Lam Táp.

“Ài!” Kiều Linh Nhi dựa lan can, khẽ thở dài một hơi.

Bên cạnh Ngưng Hương cùng Lam Phong liếc mắt nhìn nhau, sau đó Ngưng Hương mới mở miệng hỏi: “Tiểu thư đang nhớ lão gia và phu nhân à?”

Lời của Ngưng Hương khiến Kiều Linh Nhi khẽ giật mình, nha đầu này làm sao biết nàng đang nghĩ đến Kiều Chiến và Tần thị bọn họ hả? Lẽ nào nàng đều viết hết ở trên mặt à? Nhưng nếu nàng nói cho các nàng ấy biết là không phải, nàng đang nghĩ đến Lam Táp, một người mà các nàng đều không biết, thì có thể sẽ coi loại hành vi này của nàng trở thành bất hiểu không đây.

“Cha và nương không biết bây giờ thế nào?” Kiều Linh Nhi dứt khoát tiếp lấy lời của Ngưng Hương.

Ngưng Hương tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Kiều Linh Nhi, thanh âm có chút nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, người yên tâm đi, đại công tử bọn họ nhất định sẽ thay người hiểu thuận với lão gia và phu nhân...” Nói xong, nước mắt còn rơi xuống.

Thấy vậy, khóe miệng Kiều Linh Nhi giật giật, nói nha đầu này là một túi lệ thật sự không sai một chút nào, sao có thể hở ra là khóc chứ?

Lam Phong vốn muốn nói gì, đột nhiên rút kiếm ra, nói: “Phu nhân cẩn thận!” Đồng thời kéo hai người Kiều Linh Nhi và Ngưng Hương qua một bên.

“Keng” một tiếng, kiếm của Lam Phong cùng một thanh kiếm khác va chạm vào nhau, ma sát ra hoa lửa kim hồng, hắc y nhân kia vốn ẩn nấp trong bóng tối, lại bị Lam Phong làm cho đi ra.

“A...” Ngưng Hương thấy vậy không khỏi kêu lên một tiếng.

“Mang phu nhân đi trước đi!” Lam Phong vừa ứng phó, vừa phản phó Ngưng Hương, trong tay cũng không dám buông lỏng.

Ngưng Hương ngây ngốc, thật vất vả mới kéo lại tinh thần, vừa gật đầu vừa lôi kéo Kiều Linh Nhi đi, “A... tiểu... phu nhân mau...”

Kiều Linh Nhi thấy Ngưng Hương bị dọa đến ngây ngốc không khỏi cười nhẹ một tiếng, nha đầu túi lệ này!

Hắc y nhân thấy Kiều Linh Nhi được Ngưng Hương kéo đi, ánh mắt chợt lạnh, lập tức vòng qua cây cột ở hành lang, nâng kiếm ngang trời khẽ lật, thanh kiếm ánh bạc nhảy mất đã chặn trước mặt Kiều Linh Nhi.

Phía sau Lam Phong theo sát, Kiều Linh Nhi thấy ánh mắt của hắc y nhân vụt sáng, lập tức nói với Lam Phong: “Lam Phong, cẩn thận_____”

Chỉ nghe “huu” một tiếng, một cục đá cùng một thanh kiếm đồng thời bay đến trên người Lam Phong đang chỉ chuyên tâm cứu người, Lam Phong chẳng thể đề phòng, cục đá kia từ trong tay hắc y nhân bay ra, đánh vào trên huyệt đạo Lam Phong, rồi rơi xuống đất.

Kiếm của Lam Phong đâm trên mặt đất, ngăn ở trước mặt của Kiều Linh Nhi và Ngưng Hương, Ngưng Hương gọi Lam Phong, nhưng Lam Phong lại không thể động đậy, hạ quyết tâm, tự mình vội vàng rút kiếm từ trên mặt đất lên.

“Tiểu thư, ta bảo vệ người... người... người đi mau...” Ngưng Hương vừa run rẩy nói, vừa hoảng sợ giờ kiếm đâm về hướng hắc y nhân, rất có dũng cảm thấy chết không sờn.

Hắc y nhân dễ dàng né tránh, tránh được công kích không đáng kể này của Ngưng Hương, kiếm trong tay lại nhắm thẳng vào Kiều Linh Nhi.

“Tiểu thư...” Ngưng Hương kinh hô một tiếng, Lam Phong muốn dùng chân khí giải khai huyệt đạo, lại không dự đoán được thủ pháp điểm huyệt của người này rất quái dị, nàng còn không từng gặp qua.

Tiếng kiếm cắt gió, thanh âm nhộn nhạo rất nhỏ, đâm thẳng nơi bả vai của Kiều Linh Nhi, không hề do dự.

Kiều Linh Nhi nhìn đúng thời cơ, lập tức nghiêng người, dễ dàng tránh được một kiếm này. Hắc y nhân không nghĩ tới nàng lại tránh được, lập tức khê lật cổ tay, kiếm một lần nữa truy đuổi theo hướng nàng.

Làm một thân thủ nổi tiếng thế giới, không chỉ là thân thể nhanh nhẹn, còn có tay chân linh hoạt cùng công phu quyền cước khi chẳng may bị phát hiện. Tuy là nàng không thể nói là các kiểu kỹ năng mọi thứ đều tinh thông, nhưng dùng kiếm vẫn không làm khó được nàng.

“Đưa ta kiếm” Kiều Linh Nhi bình tĩnh vươn tay về hướng Ngưng Hương.

Ngưng Hương đã bị hành động đuổi theo Kiều Linh Nhi của hắc y nhân dọa sợ, nhưng sau đó chợt “a” một tiếng liền phản xạ có điều kiện ném kiếm qua.

Kiều Linh Nhi nhận lấy kiếm liền cắt ngang ở trước mặt mình, cản trở đợt tấn công của hắc y nhân. Đồng thời rút tay lại, chỗ cổ tay khê cong, kiếm từ trước mặt của hắc y nhân vể qua.

Hắc y nhân hoảng hốt, cũng lập tức không dám tiếp tục lơ là cảnh giác, dần nghiêm túc lên.

Trên mặt Kiều Linh Nhi mang biểu tình nhân nhậ, nàng không có nội lực, cho nên đánh nhau tương đối mất sức. Có điều, mặc dù đối phương có nội lực duy trì vẫn làm cho kiếm của nàng sức lực mạnh một chút, nàng lại biết cách sử dụng khéo léo, mượn lực đã lực. Dùng sức lực của hắc y nhân cộng thêm sức lực của chính mình đồng thời kết hợp tài tình, là có thể làm cho sức mạnh đường kiếm của mình càng hữu dụng hơn hắc y nhân.

Không chỉ hắc y nhân bị hành động của Kiều Linh Nhi dọa sợ, Ngưng Hương ở bên cạnh lại càng kinh hãi há to miệng nói không nên lời, thần sắc Lam Phong dù chưa có nhiều biến hóa, nhưng vẫn có thể nhìn ra kinh ngạc nơi đáy mắt.

Hơn nữa Kiều Linh Nhi dùng không phải bất kỳ một loại kiếm pháp nào, cho nên hắc y nhân muốn phán đoán còn muốn ra chiêu phá giải thì đã khó càng thêm khó. Thật không ngờ, những thứ Kiều Linh Nhi học chẳng qua đều là phương thức tự vệ, năm đó sư phụ đã dạy bọn họ, công phu là phải vận dụng linh hoạt tự nhiên, không chỉ mỗi một chiêu mỗi một thức, chỉ cần có thể đánh ngã kẻ địch, thì chính là công phu giỏi.

Đến cô đại lâu như vậy, Kiều Linh Nhi vẫn là lần đầu tiên có cơ hội động quyền cước, xem ra sau này vẫn cần luyện tập chăm chỉ, nếu không bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người giết.

Chiêu thức của Kiều Linh Nhi càng thấy nhanh hơn, chiêu thức của hắc y nhân không hoa lệ, nhưng lúc này đối với Kiều Linh Nhi lại có chút không chống đỡ được.

“Người đâu, cứu mạng_____” Ngưng Hương không để gì mới kéo lại tinh thần rồi cuộc biết nên cầu cứu rồi, lập tức kéo căng cổ họng rống to lên.

Hắc y nhân vừa nghe, động tác trong tay cũng càng thêm mãnh liệt, sát khí càng đậm, có điều sát khí lúc này lại hướng về phía Ngưng Hương.

Kiều Linh Nhi thấy hắc y nhân chợt thay đổi ánh mắt, sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống, lúc hắc y nhân tiến lên muốn giải quyết Ngưng Hương, thân thể nàng nhảy lên, đập trên đá giả, chặn ngang kiếm của hắc y nhân, đồng thời cũng đẩy mặt nạ của hắc y nhân ra.

“Nguyệt Hồng, ta không vạch trần ngươi, ngươi thật sự đừng coi ta dễ bắt nạt như vậy, còn có lần nữa, ta muốn chính là mạng của ngươi!” Kiếm trong tay Kiều Linh Nhi đâm thẳng gây Nguyệt Hồng, lúc này đã vạch ra một đạo vết thương không cạn.

Tóc đen phủ xuống, hé ra khuôn mặt trắng bệch, trên gương mặt có một vết thương đỏ tươi, là vết thương vừa rồi bị kiếm của Kiều Linh Nhi vạch ra. Vết thương trên cổ, lại càng nghiêm trọng hơn!

“Tiểu thư?!” Giọng nói Ngưng Hương run rẩy, cơ thể cũng đang run rẩy, gương mặt không còn chút máu.

“Dựa vào cái gì mà chỉ vì mấy câu nói của ngươi, công tử lại bắt ta trở lại trên núi? Ta không phục...” Nguyệt Hồng xoay người hét, lời còn chưa dứt,

một thanh âm khác đã cắt đứt nằng.

“Nguyệt Hồng!” Nguyệt Ánh phi thân tới trước, một tay bắt lấy Nguyệt Hồng, túm lấy hai tay giữ lại sau lưng.

“Đại ca...” Nguyệt Hồng thấy đại ca của mình không khỏi gọi một tiếng, sau đó trông thấy một người khác, thanh âm tức khắc nhỏ xuống, “Công... tử?”

Tông Chính Dập từ bên cạnh nằng ta đi qua lại không hề liếc nhìn nằng ta lấy một cái, gương mặt ngày thường ôn nhuận lúc này cũng có chút lạnh lùng.

“Cô gia...” Ngưng Hương sợ hãi kêu một tiếng, tự biết lui về sau hai bước.

Tông Chính Dập gật đầu, đáy mắt lộ ra lo lắng, nhìn Kiều Linh Nhi hỏi: “Thế nào, có bị thương không?” Hắn phát hiện quá muộn, nếu như đến sớm một chút, có lẽ nằng cũng sẽ không...

Kiều Linh Nhi thấy được sự tự trách nơi đáy mắt của Tông Chính Dập, thu hồi kiếm khẽ mỉm cười nói: “Không có việc gì, nằng ấy không thể thương tổn ta được.” Công phu của cô nhân rất lợi hại, thế nhưng trọng yếu hơn vẫn phải có đầu óc.

“Thực sự không có chuyện gì?” Tông Chính Dập không tin hỏi, ánh mắt lại nương theo ánh sáng yếu ớt quan sát nằng.

Kiều Linh Nhi vỗ vỗ cánh tay hắn, thân nhiên xoay một vòng nói, nói: “Yên tâm đi, ta thật sự không sao.”

“Nhị thiếu phu nhân, thuộc hạ không biết dạy muối muối, xin phu nhân hãy trách phạt!” Bên kia, Nguyệt Ánh ép Nguyệt Hồng quỳ xuống, vẻ mặt lạnh băng, nhưng cũng lộ ra áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Khí Thế

Tầm mắt Kiều Linh Nhi dừng ở trên người Nguyệt Hồng với vẻ mặt không cam lòng, nhân nhạ hỏi: “Nằng bao nhiêu tuổi rồi?”

Nguyệt Ánh bị hỏi sững sốt một chút, lập tức thay mặt đáp: “Nguyệt Hồng năm nay mười tám.”

Mười tám? Nói cách khác tuổi tác còn lớn hơn chủ nhân trước của thân thể này của nằng một tuổi.

“Nữ tử mười tám còn cần người đến dạy à? Nguyệt Ánh, ngươi không cần ôm tất cả mọi chuyện vào người mình.” Thanh âm của Kiều Linh Nhi lên xuống ổn định, nhưng trong nháy mắt lại khiến cơ thể Nguyệt Ánh cứng đờ, hai tay không biết nên để ở nơi nào.

Nguyệt Ánh yên lặng, tuy rằng nữ tử mười tám tuổi nên là nữ tử hiểu chuyện, thế nhưng hắn lại luôn gìn giữ di ngôn trước đây của cha mẹ, phải chăm sóc cho muối muối của mình.

“Nhị thiếu phu nhân, huynh trưởng như cha, Nguyệt Hồng cũng bởi vì đi theo Nguyệt Ánh, mới có thể như vậy.” Nguyệt Ánh không nao núng nói.

“Ý của ngươi là muốn nói thượng bất chính hạ tắc loạn, phải không?” Trò hành văn của cô nhân có lẽ chơi thật sự rất vui, mà nằng cũng không lưu lại một chút mặt mũi nào cho Nguyệt Ánh.

“Nhị thiếu phu nhân...”

“Ngươi nói ta là đủ rồi, tại sao phải nói đại ca ta? Là ta muốn giết ngươi mắc mớ gì đến đại ca ta?” Nguyệt Hồng giống như một con báo nhỏ bị chọc giận, “vụt” một tiếng từ dưới đất nhảy lên, cũng may Nguyệt Ánh kịp thời giữ nằng ta lại, bằng không nằng ta thật sự sẽ nhảy đến trước mặt của Kiều Linh Nhi để bóp chết nằng.

Ngưng Hương bị dáng vẻ hung ác của Nguyệt Hồng dọa sợ, muốn kéo Kiều Linh Nhi lui về phía sau một chút, nhưng nằng vẫn không hề cử động.

“Nguyệt Hồng, không được vô lễ với Nhị thiếu phu nhân!” Nguyệt Ánh giữ cả hai tay của Nguyệt Hồng, nghiêm túc nói.

“Muối không vô lễ, nằng ta căn bản không phải Tử tiểu thư Kiều phủ Kiều Linh Nhi.” Nguyệt Hồng không tránh thoát được Nguyệt Ánh, nhưng vẫn không buông tha miệng lưỡi, chuyển sang nói với Tông Chính Dập ở một bên: “Công tử, nằng ta không phải là Tử tiểu thư của Kiều phủ, nằng ta có công phu, nằng ta là giả, bụng dạ khó lường, tuyệt đối không thể...”

“Nguyệt Hồng!” Nguyệt Hồng giận dữ còn chưa dứt lời, Tông Chính Dập đã thấp giọng trách mắng.

Nguyệt Hồng chưa từng thấy qua biểu tình nghiêm túc như thế của công tử, sau lưng nhất thời lạnh thấu một trận, trên khuôn mặt ôn nhu tuy không nhìn ra biểu tình nào khác, nhưng trong cặp mắt sáng như đuốc kia đã biểu lộ hết thảy.

Tông Chính Dật nhìn thoáng qua Lam Phong bên cạnh, nói với Nguyệt Ảnh: “Nguyệt Ảnh, giải huyệt đạo cho Lam Phong trước.”

“Vâng, công tử.” Nguyệt Ảnh điểm huyệt đạo của Nguyệt Hồng, lúc này mới đi giải huyệt đạo cho Lam Phong.

Nguyệt Hồng gắt gao trừng hai mắt, oán độc trong mắt cho dù là ai cũng có thể nhìn ra, “Công tử, nàng ta thật sự không phải là Tứ tiểu thư Kiều phủ, người đừng bị nàng ta lừa.”

“Ha!” Kiều Linh Nhi trào phúng cười một tiếng, nàng vốn cho rằng nữ tử thế gia vọng tộc ở cổ đại này đều sẽ biết thu liễm, sẽ càng giỏi tâm kế, không ngờ đến lúc này lại đụng phải nữ nhân ngu ngốc cái gì cũng không để ý chỉ biết làm bừa. Cùng với những nữ nhân hậu cung khôn khéo trong tưởng tượng của nàng, thật sự là có sai lệch quá nhiều.

Tiếng cười châm chọc của Kiều Linh Nhi bị Nguyệt Hồng trông thấy, nàng ta lập tức muốn mở miệng mắng to lần nữa.

“Nguyệt Hồng, đủ rồi.” Tông Chính Dật lãnh đạm lên tiếng, không xen lẫn bất kỳ tâm tư gì, lại thành công khiến Nguyệt Hồng run rẩy.

“Công... công tử...” Nguyệt Hồng thay đổi vẻ gương cung bật kiếm lúc trước, thanh âm cũng nhất thời nhỏ đi không ít, nước mắt đã chảy xuống, so với trước đó thì như hai người khác nhau.

“Nguyệt Hồng, ta tưởng rằng ngươi đã hiểu chuyện, thế nhưng ngươi đã khiến cho ta quá thất vọng rồi.” Giọng nói của Tông Chính Dật rõ ràng thản nhiên, không có trách cứ, không có đe dọa, vô cùng bình tĩnh, cũng vô cùng mang theo lực uy hiếp.

“Công tử, ta không có... ta chỉ là...” Nguyệt Hồng không thấy được bất kỳ hy vọng nào trong mắt Tông Chính Dật, giống như một hồ nước yên ả, mặt hồ trong như gương, không có chút gợn sóng nào.

“Linh Nhi, lần này là ta khiến cho nàng bị sợ hãi, nhưng Nguyệt Hồng cũng đã đi theo ta từ nhỏ, mong nàng có thể nể tình ta, tha cho nàng ấy một lần.” Tông Chính Dật xoay người nhìn về phía Kiều Linh Nhi, trong mắt hơi lóe lên, hẳn biết yêu cầu thế này là không công bằng đối với nàng, nhưng lần này, nên do hắn xử lý...

Nguyệt Ảnh thấy Tông Chính Dật nói chuyện vì Nguyệt Hồng, cũng lập tức quỳ một gối xuống, cầu xin: “Xin Nhị thiếu phu nhân tha cho Nguyệt Hồng một lần, Nguyệt Ảnh nguyện làm trâu làm ngựa, báo đáp phu nhân.”

Ngưng Hương và Lam Phong cũng đều nhìn Kiều Linh Nhi, lúc này Nguyệt Hồng vì cái nhìn chăm chăm của Nguyệt Ảnh nên mới không mở miệng, bằng không với cá tính của nàng ta, làm sao có thể bằng lòng xin tha?

Kiều Linh Nhi nhìn mấy ánh mắt chung quanh không khỏi bật cười một tiếng, “Các ngươi khẩn trương như vậy làm gì? Ta cũng vốn không muốn làm gì nàng ta.” Tuy nàng nhìn Nguyệt Hồng cũng không thể nào dễ chịu, nhưng cũng không thực sự muốn đuổi tận giết tuyệt hoặc là làm gì khác. Hơn nữa, bây giờ không thể để cho người đang ẩn nấp trong bóng tối xem được quá nhiều, càng không thể đẩy Nguyệt Hồng về phía địch nhân. Mặt khác, nàng cũng tin tưởng vào Tông Chính Dật!

“Nhị thiếu phu nhân?” Nguyệt Ảnh có chút ngây ngắc, không hiểu Kiều Linh Nhi rốt cuộc là đang nói thật hay giả.

Kiều Linh Nhi trả kiếm lại cho Lam Phong, sau đó nói: “Trống công, Nguyệt Hồng là người bên cạnh chàng, chuyện này ta sẽ không hỏi tới, chàng toàn quyền xử lý đi. Lam Phong, Ngưng Hương, sắc trời không còn sớm, quay về đi ngủ thôi!” Nàng tin tưởng Tông Chính Dật sẽ xử lý tốt, nếu để cho nàng xử lý, nàng cũng không biết nên xử lý thế nào, có lẽ sẽ giơ tay chém xuống, thế nhưng nàng không phải là sát thủ, thực sự giết người có lẽ không thể làm được.

Tông Chính Dật gật đầu một cái, đưa mắt nhìn theo ba người các nàng rời đi, không khỏi lắc đầu khẽ cười khổ. Hôm qua mới nói bảo vệ nàng, không ngờ hôm nay lại đưa tới phiền toái cho nàng, xem ra mình cần phải tự kiểm điểm lại thật tốt.

“Công tử?” Nguyệt Ảnh có chút hoảng hốt nhìn Tông Chính Dật, Nguyệt Hồng làm ra chuyện như vậy quả thực nằm ngoài dự liệu của bọn họ, nhưng chuyện đã làm, sao có thể làm cho thời gian quay ngược trở lại đây?

“Công tử...” Nguyệt Hồng khẽ khóc, trong lòng ngũ vị tạp trần, nàng hận sự vọng động của mình. Vốn chỉ muốn dọa Kiều Linh Nhi một chút, lại không ngờ nhìn thấy bộ dáng của nàng ta, lại khiến cho chán ghét đáng lên, nàng mất nhiều hơn được, được không bù nổi mất mà!

Tông Chính Dật liếc mắt qua Nguyệt Hồng, sau nói với Nguyệt Ảnh: “Nguyệt Ảnh, mang Nguyệt Hồng đi Thanh Diệp!”

“... vâng, công tử!” Nguyệt Ảnh cứng đờ một lúc mới cung kính chấp tay lên tiếng, trước khi Nguyệt Hồng còn chưa oán trách đã điểm trúng á huyệt của nàng ta, để cho nàng ta chỉ có thể buồn bã nhìn bóng lưng rời đi của Tông Chính Dật.

Nếu như Nguyệt Hồng còn có chút đúng mực, có chút hiểu chuyện, hẳn nên biết tình cảnh lúc này của nàng ta, nàng ta đã không còn được Tông Chính Dật chào đón. Hơn nữa, giao cho Thanh Diệp... Nguyệt Ảnh hiểu lần này vô luận thế nào cũng không thể vẫn hồi!

Kiều Linh Nhi mới trở lại trong phòng, Ngưng Hương và Lam Phong còn đang kinh ngạc chưa kịp hỏi ra, Tông Chính Dật đã trở về phòng.

“Sao ngươi trở lại nhanh như vậy?” Kiều Linh Nhi kinh ngạc hỏi, lẽ nào hắn đi theo phía sau nàng?

Tông Chính Dập nhàn nhạt cười, Ngưng Hương và Lam Phong lập tức đứng dậy, cung kính nói: “Cô gia, chúng ta đi xuống trước, ngài và phu nhân nghỉ ngơi.”

Tông Chính Dập gật đầu, nụ cười ôn nhu nơi khóe miệng, không chứa tạp chất.

Kiều Linh Nhi đi lên trước, cười hỏi: “Là muốn hỏi ta tại sao lại biết công phu à?”

Tông Chính Dập vừa nghe đầu tiên là sững sốt, sau đó lắc đầu, nói: “Mất thấy là thật tai nghe là giả, ta chỉ tin tưởng vào thứ chính ta nhìn thấy. Ta đến, chỉ là muốn xin lỗi nàng.”

“Xin lỗi ta? Bởi vì thị nữ của ngươi?” Kiều Linh Nhi giả bộ không biết hỏi.

Tông Chính Dập cũng không phủ nhận, thẳng thắn nói: “Ta cho rằng ban ngày ta nói với nàng ấy để nàng ấy đi tu hành là vì tốt cho nàng ấy, không ngờ tới nàng ấy lại trút giận sang nàng.”

“Ngươi bảo nàng ta đi?” Kiều Linh Nhi nhảy cảm hỏi, sau khi thấy hắn gật đầu lại hỏi: “Nàng ta là thị thiếp của ngươi?” Nghe nói nha hoàn bên người của nam tử cổ đại chủ yếu đều là công cụ làm ấm giường, nếu được sủng ái thì có thể từ nha hoàn thăng làm thị thiếp, khả năng làm chính thê lại tương đối nhỏ.

Tông Chính Dập nghe vậy không khỏi sững sốt một chút, sau lắc đầu bật cười, “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Nàng ta không phải đã hầu hạ ngươi từ nhỏ đến lớn à?” Một đại mỹ nữ như thế ở bên người, chẳng nhẽ hắn lại không ngắt lấy?

“Cho nên nàng ấy chính là thị thiếp của ta à?” Tuy có rất nhiều nam tử cổ đại đều như vậy, nhưng hắn lại không giống như những kẻ khác.

Kiều Linh Nhi chớp chớp mắt, dường như không thể nào tin được lời hắn nói. “Vậy nàng ta đối với ngươi...” Nàng thấy rất rõ ràng ánh mắt của Nguyệt Hồng khi nhìn Tông Chính Dập, là loại ánh mắt đã vượt ra ngoài quan hệ chủ tớ này.

“Ta trước đây chỉ xem nàng ấy như muối của mình, cũng không có tư tình gì với nàng ấy...” Tông Chính Dập nghiêm túc nói. Về phần hiện tại coi Nguyệt Hồng trở thành người thế nào, trong lòng hắn rõ ràng là được rồi.

Giải thích như vậy lập tức khiến Kiều Linh Nhi nhướng mày thật cao, “Ngươi đối với nàng ta thế nào không liên quan đến ta, ta cũng không muốn quan tâm, tóm lại ta chỉ muốn nàng ta không chạm vào ranh giới cuối cùng của ta, nếu như chạm vào ranh giới cuối cùng của ta, ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy.” Nàng cũng không phải là người tranh cường hão thắng, người không phạm ta ta không phạm người, ở thế giới này, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nàng cũng không muốn vì một nữ nhân không đáng coi trọng mà phí phạm thời gian!

“Ngày mai, ta tìm người bảo vệ nàng.” Do dự hồi lâu, Tông Chính Dập mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Hộ Vệ Băng Sơn

Ngày hôm sau.

“Không được, nói không được chính là không được!” Ngưng Hương chắn lưng đứng ở trước cửa phòng, rống to với một khối băng đầu gối, hai má đỏ bừng.

Lam Phong ở một bên nhìn, không nói một lời, cũng không chen vào.

“Thuộc hạ phụng mệnh Thừa tướng bảo vệ phu nhân.” Khối băng đầu gối có gương mặt lạnh lùng, làn da hơi đen, nhưng là một nam tử ngũ quan tuấn mỹ.

“Thừa tướng nói cần người bảo vệ tiểu thư nhà ta lúc nào, ngươi là một đại nam nhân, Thừa tướng làm sao sẽ để cho ngươi đến?” Ngưng Hương đỏ mặt tía tai, sáng sớm đã cãi nhau với khối băng sơn này.

Khối băng đầu gối nghe vậy trong mắt lóe lên một tia băng lãnh cùng sát ý, đi một bước đến trước mặt Ngưng Hương.

Bị đôi mắt như gió rét thảng ba kia trừng, kiều ngạo của Ngưng Hương nhanh chóng bị đè xuống, hai bước lùi ra phía sau Lam Phong, kéo y phục của Lam Phong nói: “Lam Phong, người động thủ đuổi hắn đi, hắn nhất định không có lòng tốt gì đâu!”

“Ta...” Lam Phong còn chưa nói, cánh cửa “két” một tiếng mở ra, nữ tử đi ra ngáp liên tục. “Phu nhân!”

Kiều Linh Nhi híp mắt, tóc cũng có chút rối, không quá hữu hảo hỏi: “Sáng sớm đã ồn ào cái gì hả?”

“Tiểu... phu nhân, khối băng lớn này nói Thừa tướng bảo hắn đến bảo vệ người, chết ý ở chỗ này không chịu đi.” Ngưng Hương lập tức nhảy tới bên cạnh Kiều Linh Nhi, trừng nức nở.

Ánh mắt của Kiều Linh Nhi cũng rơi vào trên người nam tử có khuôn mặt tuấn lãng, chỉ thấy hắn cúi người lễ độ cung kính nói: “Thuộc hạ Thanh Diệp, ra mắt phu nhân.”

Thanh Diệp nhìn người rất chuẩn, chỉ liếc mắt đã nhìn ra trong mắt Kiều Linh Nhi không phải mang theo sự nhu nhược như lời đồn đại, mà là khôn khéo cùng thông tuệ, đối với sai lầm mà Nguyệt Hồng phạm phải, hắn rốt cuộc biết vì sao Nguyệt Ảnh lại nói nàng ta nên trưởng thành.

Nữ tử đứng ở trước mặt tuy có vẻ lười biếng, nhưng tuyệt không phải bình thường!

“Người chính là người mà hôm qua Tông Chính Dập nói với ta?” Kiều Linh Nhi giống như thắc mắc nhưng lại nói rất khẳng định.

“Chính là thuộc hạ.” Thanh Diệp cất cao giọng nói.

“Người tên là Thanh Diệp?” Kiều Linh Nhi tiếp tục hỏi.

“Vâng!”

“Được rồi, sau này người đi theo bên cạnh ta là được, chẳng qua ở chỗ này của ta không có nhiều quy củ, về cơ bản lúc ta ở đây không có chuyện gì thì người có thể đi giúp Tông Chính Dập.” Kiều Linh Nhi đơn giản phân phó. Ngày hôm qua Tông Chính Dập nói với nàng muốn tìm một người qua đây bảo vệ nàng, có thể có liên quan với ngày thành thân bị người ta bắt cóc, thế dù hắn không nói rõ cụ thể, nhưng nàng tin tưởng, Tông Chính Dập sẽ không làm mấy chuyện không có lý do gì.

Chỉ là không nghĩ đến, hôm qua Tông Chính Dập mới đề cập đến việc muốn tìm một người tới, vậy mà sáng sớm hôm nay đã tới rồi.

“Cái gì? Tiểu... phu nhân, người nói hắn phải đi theo chúng ta?” Ngưng Hương nhất thời tròn to hai mắt, nhìn bộ dáng kia, chỉ hận không thể ăn luôn Thanh Diệp.

Kiều Linh Nhi thấy đáng vẻ Ngưng Hương gương cung bật kiếm như thế không khỏi cười khẽ, “Ngưng Hương, người phải ngoan ngoãn đừng khi dễ người ta, biết không?”

“Cái gì? Ta khi dễ hắn???” Tiếng hét chói tai cao gấp bội lần từ trong miệng Ngưng Hương phát ra, chấn động màng nhĩ của Kiều Linh Nhi.

“Được rồi được rồi, người không khi dễ hắn, vào giúp ta chải đầu đi!” Tầm mắt Kiều Linh Nhi đảo qua trên người Lam Phong, nhìn thấu sự do dự trong mắt nàng ta, đương nhiên cũng biết hiện tại nàng ta nhất định đang nghi ngờ chồng chất.

Ngưng Hương oán hận tròn mắt nhìn Thanh Diệp một cái, mà cái tên kia căn bản không thèm nhìn nàng cái nào, đành phải giậm chân đi theo Kiều Linh Nhi. Lam Phong đi ở phía sau, không nói một lời.

Rửa sạch mặt xong, thay y phục sạch sẽ, Kiều Linh Nhi ngồi ở trước gương đồng để Ngưng Hương chải tóc cho nàng.

Từ trong gương đồng thấy Lam Phong cầm kiếm đứng ở phía sau, Kiều Linh Nhi nhẹ nhàng cười nói: “Lam Phong, người có gì muốn hỏi thì hỏi đi!”

Động tác trong tay Ngưng Hương cũng hơi chậm lại, vẻ mặt cũng khản trương lên, liếc mắt nhìn nhau với Lam Phong, nói rõ sự kinh ngạc của nàng ta.

Lam Phong cũng không vòng vo, lãnh đạm hỏi: “Phu nhân tại sao lại biết công phu?”

“Ta biết công phu rất kỳ quái à?” Kiều Linh Nhi cười nhạt hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Có Hối Hận Hay Không Cũng Không Quan Hệ

Đến Ta

Ngưng Hương nhíu chặt chân mày nói: “Nhưng mà tiểu thư, Ngưng Hương từ nhỏ đi theo ở bên cạnh người, người làm sao có thể học công phu được?” Một ngày mười hai canh giờ, trừ ăn cơm đi ngủ, nàng gần như đều ở cùng một chỗ với tiểu thư, tiểu thư làm sao có thể học công phu mà nàng lại không biết chứ?

“Ngưng Hương, ngươi lại gọi ta là tiểu thư rồi?” Kiều Linh Nhi nhắc nhở xưng hô của nàng.

“Tiểu thư, ta gọi đã thành thói quen, trong thoáng chốc thực sự rất khó sửa miệng!” Ngưng Hương bĩu môi, cũng đã gọi mười mấy năm rồi, nàng sao có thể nói sửa là sửa được?

“Quên đi, tùy ngươi vậy!” Kiều Linh Nhi cũng lười so đo, thấy dáng vẻ Lam Phong vẫn cẩn thận tỉ mỉ khẽ mỉm cười: “Lam Phong, đôi khi càng ít bộc lộ bản thân ra ngoài là vì che giấu tài năng của người khác, năng lực của mình, có thể dùng để bảo vệ mình cùng người bên cạnh mà không phải để cho mọi người đều biết, ngươi hiểu không?”

Lam Phong nghe vậy chau mày, nói: “Tiểu thư vẫn luôn ẩn dấu bản thân, chính là vì không để cho người ta nhìn thấy tiểu thư chân chính ư?”

“Có thể nói như vậy.” Kiều Linh Nhi nở nụ cười sáng ngời, nàng không thể nói mình không phải là Kiều Linh Nhi lúc trước, mà đeo cho mình lúc đầu một cái mặt nạ, cũng là cách giải thích tốt nhất.

“Vậy tiểu thư đối với Phong công tử... cũng là giả vờ?” Ngưng Hương ngây ngốc hỏi.

Kiều Linh Nhi không khỏi đen mặt, nàng thiếu chút nữa quên mất việc Kiều Linh Nhi trước đây luôn một lòng đối với Phong Khinh!

Đứng dậy xoay người lại, nhìn hai người Ngưng Hương và Lam Phong, nàng bình tĩnh nói: “Ngưng Hương, Lam Phong, ta muốn nói cho các ngươi biết, bất cứ chuyện gì cũng không thể bị bề ngoài che mắt hai mắt. Nhìn sự việc nhìn con người đều phải nhìn từ bản chất và nội tâm, thường thì mắt thường nhìn thấy cũng không phải là chân thật nhất, cho nên các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, đừng chỉ nhìn người hoặc sự việc từ một góc độ.”

Lời của Kiều Linh Nhi thành công dời đi lực chú ý của Lam Phong và Ngưng Hương, giống như Kiều Linh Nhi lúc trước cùng Kiều Linh Nhi lúc này, các nàng đều cần dùng ánh mắt mới để nhìn.

“Vâng, tiểu thư, Lam Phong hiểu.” Lam Phong làm dáng hiệp nữ ôm quyền nói.

Hôm qua từ lúc nàng thấy tâm tình của tiểu thư biểu hiện ra ngoài khi Ngưng Hương sắp bị Nguyệt Ảnh gây thương tích thì nàng có thể khẳng định, tiểu thư quan tâm những người bên cạnh nàng ấy.

Có công phu thì làm sao? Có công phu mới không bị người ta ức hiếp, mặc dù hành động rất khác biệt so với tiểu thư trước kia, nhưng nàng ấy vẫn là tiểu thư.

“Tiểu thư, Ngưng Hương thật sùng bái người.” Hai mắt Ngưng Hương tỏa ra ánh sao ôm cánh tay của Kiều Linh Nhi, nàng tư tưởng đơn thuần, mặc dù không thể hiểu hoàn toàn lời của Kiều Linh Nhi, thế nhưng cái cảm giác được bảo vệ này lại làm cho nàng thấy rất ấm áp.

Kiều Linh Nhi cười rất vui vẻ, nha đầu ngốc nghếch này!

Lam Phong cũng lộ ra một nụ cười không thể thấy rõ, tiểu thư hiện tại, so với tiểu thư lúc trước mà nàng được thấy qua mấy lần khi ở Kiều phủ khiến nàng nhìn càng thêm vừa mắt. Từ tiểu thư lúc trước giống như một đứa bé linh hoạt, một cái nhăn mày một tiếng cười đều trải qua sự hóa trang tỉ mỉ, bởi vì vẻ đẹp của nàng ấy mà động lòng người, còn Từ tiểu thư của lúc này, không, là phu nhân Thừa tướng, lại chân chân chính chính khiến cho người ta yêu mến từ đáy lòng.

“Tiểu thư, ta nói Phong công tử kia bỏ qua người, tuyệt đối là việc hấn hối hận nhất đời này!” Ngưng Hương chưa thông qua đại não suy nghĩ đã phản xạ có điều kiện nói.

Lam Phong tức khắc cho Ngưng Hương một ánh mắt, Ngưng Hương lập tức hối hận, không khỏi thè lưỡi, thật là cái lưỡi thối, vậy mà lại nói bậy.

Nhưng Kiều Linh Nhi căn bản không quan tâm một chút nào nói: “Hắn có hối hận hay không cũng không quan hệ đến ta.”

Nam nhân kiêu ngạo như Phong Khinh, từ ngày đầu tiên nàng đi tới nơi này đã không có bất kỳ hảo cảm gì đối với hắn rồi, sống chết của hắn đều không liên quan đến nàng, huống chi là việc hắn có hối hận hay không chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Phong Thái Thừa Tướng

Điện Càn Khôn.

Võ đế ngồi ở trên long ý nhìn xuống chúng thần, thái giám ở một bên cao giọng hô: “Có việc bẩm tấu, không việc bãi triều_____”

Dưới điện, hai hàng quan viên nghiêm nghị, một bên lấy Thừa tướng Tông Chính Dập dẫn đầu, bên kia là lấy Thái tử Hách Liên Phi Diễm dẫn đầu, coi như đứng đầu quần thần.

“Hoàng thượng, vì thần có việc khởi tấu.” Một nam nhân bộ dáng võ tướng đứng ở phía sau Hách Liên Phi Diễm đi ra, tay dâng sớ màu vàng.

“Chuẩn!” Võ đế chỉ thị cho thái giám bên người, thái giám lập tức đi xuống tiếp lấy bản tấu trình lên.

Mở tấu sớ màu vàng ra, nhanh chóng xem hết nội dung trong bản tấu, sắc mặt của Võ đế trở nên khó coi, đồng thời “Ba” một tiếng khép tấu chương lại.

“Bọn giặc Di tộc thật to gan, dám quấy nhiễu cư dân vùng biên cảnh Nam Võ ta!” Võ đế từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói, thái giám bên cạnh ông ta còn có thể nghe được tiếng hàm răng mài vào nhau.

Hách Liên Phi Diễm cùng Tông Chính Diễm liếc nhau, sau đó Hách Liên Phi Diễm nói: “Phụ hoàng, Di tộc lại khiêu khích triều ta, nếu như tiếp tục mặc kệ không để ý, bọn chúng nhất định sẽ ngày càng táo tợn hơn, hậu họa vô cùng!”

Võ đế hừ lạnh một tiếng, ông làm sao lại không biết quan hệ thiệt hơn trong đó?

Mấy năm gần đây thế lực Di tộc ngày càng tăng lên, bất luận là kinh tế hay phương diện quân sự, đều từng bước bắt kịp nước Nam Võ, mặc dù chỉ là một tộc, nhưng cũng không thể khinh thường.

Võ tướng lúc trước cao giọng nói: “Hoàng thượng, Di tộc quấy nhiễu cư dân vùng biên cảnh ta không phải là cư dân địa phương, cũng không phải quân đội, mà là cường đạo.”

“Trẫm biết.” Võ đế cầm tấu chương trong tay ngay cả nắm tay vang lên răng rắc, tầm mắt vừa chuyển, rơi vào trên người Tông Chính Dập, hỏi: “Thừa tướng đối với lần này thấy thế nào?”

Cơ hồ tất cả ánh mắt đều rơi vào trên người của Tông Chính Dập, ở trong mắt của quần thần, vị Thừa tướng này là hóa thân của trí tuệ, bất cứ chuyện gì đến chỗ hần tựa hồ đều sẽ giải quyết dễ dàng, cho nên lúc này trong mắt mọi người cũng nhiều hơn sự mong đợi.

Tông Chính Dập suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Hai năm trước Di tộc và triều đình ta ký kết hiệp ước hòa bình, bổ sung vi phạm. Mà lần này cường đạo Di tộc quấy nhiễu, không ở trong quản lý của triều đình Di tộc, nếu mạnh mẽ tấn công, sợ là sẽ khiến Di tộc coi đây là cái cớ khởi binh tiến đánh; nếu chúng ta thờ ơ lãnh đạm, sẽ chỉ làm cho cường đạo Di tộc càng thêm kiêu ngạo, dân chúng phải chịu khổ.”

Điểm này, hoàn toàn là điểm mấu chốt, quần thần cũng đều trầm mặc.

Cuối cùng, Võ đế thờ dài hỏi: “Vậy Thừa tướng, ngươi cảm thấy chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

“Theo ý của thần, có thể để Ngô tướng quân chỉ huy một số tướng sĩ đi trước thương lượng với cường đạo, nếu như phản kháng, có thể bắt giữ bọn họ lại, giao cho tộc trưởng Di tộc định đoạt.” Tông Chính Dập đưa ra ý kiến của mình.

Võ tướng tham tấu kia chính là Ngô tướng quân, lúc này nghe Tông Chính Dập nói như vậy không khỏi lên tiếng: “Thừa tướng, cường đạo Di tộc đi qua nơi nào cũng đều đốt giết cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, cứ thương lượng hoặc bắt giữ bọn chúng như vậy có phải...” Thấy tận mắt bản tính hung tàn của đám cường đạo đó, hần tất nhiên hận bọn chúng thấu xương.

“Ngô tướng quân, cứ làm theo lời của Thừa tướng đi.” Hách Liên Phi Diễm tiếp lời của Ngô tướng quân, dừng một chút mới giải thích: “Nếu giết chết cường đạo, Di tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua cho lỗi hồng này, nếu như bắt sống bọn họ, giao cho tộc trưởng Di tộc xử trí, một mặt biểu hiện thành ý của nước Nam Võ ta, mặt khác chứng cứ vô cùng xác thực, Di tộc nhất định không còn lời nào để nói, tuy là cường đạo, nhưng cũng sinh ra ở Di tộc, là con dân Di tộc. Trong con mắt của bách tính nhìn thấy chính là sự thật không thể tranh cãi, nếu Di tộc cố ý bao che, chắc chắn không tránh khỏi việc dân chúng lên án, cho nên, tộc trưởng Di tộc sẽ biết phải làm sao!”

Tuy không thể phủ nhận tâm tư của Di tộc, nhưng bọn chúng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, quy định trong hiệp ước rất rõ ràng, những tộc khác có thể làm chứng, hần suy tính Di tộc cũng sẽ không thể không biết đúng mực như thế. Cho nên, không thể để cho bọn họ tìm được chỗ hồng để động binh, bằng không gặp nạn chính là bách tính thiên hạ, hơn nữa cũng sẽ cho tộc khác một cơ hội!

Võ đế tâm tư trăm vòng, trong lòng đồng ý quan điểm của Tông Chính Dập, trước mắt, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Chuyện của Di tộc Võ đế hạ chỉ, một vài chuyện vụn vặt cũng không cần báo cáo trên triều đình, Ngô tướng quân lĩnh chỉ nhanh chóng mang thánh chỉ đi đến Di tộc trước, đuổi cường đạo đi trước khi chúng có hành động tiếp theo thì bắt giữ bọn chúng.

Sau khi hạ triều, Hách Liên Phi Diễm một thân cảm bào đuổi theo Tông Chính Dập.

“Dập!”

Tông Chính Dập dừng bước chân, xoay người thấy được thần sắc trên mặt Hách Liên Phi Diễm có phần không được tự nhiên, cung kính hỏi: “Thái tử có chuyện gì vậy?”

Bị Tông Chính Dập nhìn như thế, Hách Liên Phi Diễm cũng có chút khó mở miệng, mà ánh mắt của Tông Chính Dập lại nhìn ngang, chờ hắn nói chuyện.

Rốt cục, Hách Liên Phi Diễm hít sâu một hơi, hỏi: “Dập, ngày đó chúng ta ở trên đường gặp phải cô gái kia, nàng... thật sự là Tứ tiểu thư Kiều phủ à?”

Thật ra thì ngay từ lúc Hách Liên Phi Diễm gọi hắn lại hắn cũng biết hắn ta muốn nói cái gì, chẳng qua vẫn chưa biểu hiện ra ngoài.

“Không phải hôm qua Thái tử đã gặp qua Linh Nhi rồi à?” Tông Chính Dập hỏi ngược lại, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc chân chính từ nội tâm của hắn.

Về mặt Hách Liên Phi Diễm lại là có chút cứng ngắc, bọn họ mới trở thành phu thê, quan hệ đã tốt như vậy rồi?

“Dập, người xác định nàng là Tứ tiểu thư Kiều phủ?” Hách Liên Phi Diễm không khỏi hỏi lại, đối với hành động ngày hôm qua của Kiều Linh Nhi, hắn thật sự không cảm thấy nàng là Kiều Linh Nhi một chút nào, theo như lời đồn đại thì ngược lại hoàn toàn.

“Thái tử, Kiều gia sẽ không làm chuyện không có chừng mực, huống chi đây là do Hoàng thượng đích thân tứ hôn.” Tông Chính Dập nhắc nhở, nếu như lừa dối Hoàng thượng, thì đây chính là tội khi quân, ai có gan này?

“Thế nhưng nàng cùng với Tứ tiểu thư trong lời đồn...” Hách Liên Phi Diễm có chút khản trương nói.

“Thái tử!” Tông Chính Dập cắt đứt lời của Hách Liên Phi Diễm, đáy mắt lóe lên ánh sáng nghiêm túc, “Linh Nhi thật sự là Tứ tiểu thư Kiều phủ, điểm này không thể nghi ngờ.”

Lời Hách Liên Phi Diễm muốn nói tiếp nhất thời mắc ở trong cổ họng, không thể nói ra.

Thấy vậy Tông Chính Dập khẽ mỉm cười nói: “Thái tử còn có việc à?”

“Người có việc phải làm?” Hách Liên Phi Diễm hỏi.

“Ngày mai vì thần muốn lại mặt với Linh Nhi, nương nói sau khi hạ triều phải đi tìm bà, có một số việc cần dặn dò.” Tông Chính Dập thẳng thắn nói.

Hách Liên Phi Diễm khẽ nhủ mảy một cái khó nhìn thấy, tùy ý nói: “Vậy người sớm trở về đi, trong nhà có mỹ kiều nương cũng nên hưởng thụ cho tốt. Đứng rồi, ngày mai người cũng không cần vào triều, ta sẽ nói mấy câu với phụ hoàng giúp người.”

“Vậy làm phiền Thái tử điện hạ.” Tông Chính Dập cảm kích nói.

Sau đó hai người cũng không nói gì nữa, nhìn bóng lưng Tông Chính Dập, trong mắt Hách Liên Phi Diễm nhanh chóng lóe lên một tia hung ác nham hiểm, chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức không cách nào làm cho người ta nắm giữ.

Đi ra khỏi hoàng cung, Nguyệt Ảnh đã chờ ở bên ngoài cửa cung, thấy Tông Chính Dập đi ra lập tức nghênh đón.

“Có tin tức rồi?” Tông Chính Dập nhàn nhạt hỏi.

Nguyệt Ảnh ôm quyền, đáp lại: “Công tử, ngoại trừ chúng ta ra, Phong công tử đệ nhất thế gia còn có Tam thiếu gia bọn họ dường như cũng đang điều tra.”

“... ừm, chúng ta cứ điều tra của chúng ta, Phong công tử và Diễm bên kia, cứ tùy bọn hắn đi!” Tông Chính Dập nói xong cũng bước nhanh hơn.

Hôm Kiều Linh Nhi được gả tới đã bị người của Vô Ưu Cung bắt cóc, tuy biết là người của Vô Ưu Cung, thế nhưng cần điều tra kỹ thực vẫn là cổ chủ phía sau, cần phải biết mục đích của bọn họ là cái gì. Đương nhiên Phong Khinh bọn họ điều tra, hắn không thể ngăn cản, cũng không cần biết nguyên nhân, hắn chỉ cần hoàn thành trách nhiệm của mình là được!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Định Trong Tối Ta Ngoài Sáng

“Đưa con bắt hiểu này, còn trở về làm gì, cút cho ta!” Kiều Linh Nhi mới đi đến đại sảnh, đã nghe thấy tiếng rống giận của Tông Chính Vô Song.

“Cha, con đã trở về hai ngày rồi, sao hai ngày trước lại không thấy người nói như vậy nhỉ?” Thanh âm trả lời kia của Tông Chính Diễm mang theo hài hước, dễ nhận thấy không bởi vì Tông Chính Vô Song rống giận mà có chút động dung.

“Hai ngày trước nhị ca ngại thành thân, lão tử mới không đuổi người đi, hiện tại ngại lập tức cút ra ngoài cho lão tử.” Tông Chính Vô Song nhìn tiểu nhi tử với tư tưởng chống đối vô pháp vô thiên của mình thì cực kỳ tức giận, hiện tại chỉ thiếu không cầm chổi đuổi người!

Kiều Linh Nhi mới đi vào cửa, một vật không rõ từ đâu nhanh chóng bay tới.

“Đệ muội cẩn thận!” Kiều Linh Nhi chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, chén trà vốn sắp đánh úp về phía mặt nàng lại thay đổi một phương hướng khác.

Trên tay Tông Chính Diệp đón lấy chén trà bị Tông Chính Vô Song ném ra, hơi thở không hề hỗn loạn, có thể thấy được công phu của hắn rất cao.

“Nhị tẩu, tẩu không sao chứ?” Tông Chính Diễm muốn cãi lại Tông Chính Vô Song, nhưng lúc này thấy Kiều Linh Nhi xuất hiện, cũng tạm thời bỏ qua tranh cãi không thú vị kia, nói tới nói lui, lão đầu tử cũng chỉ nói được có hai câu đó mà thôi.

Kiều Linh Nhi rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt cười nói: “Ta không sao, công phu đại ca thật tốt!” Nàng cho là tay chân của mình đã rất nhanh rồi, không nghĩ tới thực sự là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Thần sắc Tông Chính Diệp vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ nói: “Đệ muội quá khen.”

“Lão gia, ông xem lại ông một chút, nếu không phải có Diệp Nhi ở chỗ này, ông có thể đã ngộ thương Linh Nhi rồi.” Tư Mã Nguyệt từ vào nội đường, sau khi liếc mắt một cái đã biết tiền căn hậu quả, lập tức đem tội lỗi đẩy tới trên người Tông Chính Vô Song đồng thời đi về phía Kiều Linh Nhi. “Tối, Linh Nhi, để cho nương nhìn một chút, có chỗ nào bị thương không?”

Kiều Linh Nhi mỉm cười lắc đầu, “Nương, con không sao, là đại ca đã cứu con.”

“Đúng vậy nương, thân thủ đại ca nương rõ ràng nhất mà.” Tông Chính Diễm mang theo một chút nghịch ngợm nói với Tư Mã Nguyệt, xoa bóp bả vai bà, lại nói: “Dù cho đại ca không ở đây, con cũng sẽ không để cho Nhị tẩu bị thương đâu.”

Bộ dạng Tông Chính Diễm nghịch ngợm như thế nhưng thật ra lại có chỗ đáng khen, có chút giống với Lam Táp.

“Con ấy à, sao không thể học tập Nhị ca con một ít, tại sao nhất định phải chọc cho cha con tức giận?” Tư Mã Nguyệt đối với nhi tử quái đản của mình cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hai cha con này gặp mặt giống như kẻ thù thấy nhau, đặc biệt tức giận!

“Nương, người biết rõ con trai người có bao nhiêu hiếu thuận, là cha quá bảo thủ, còn không hiểu phong tình, sao mỗi lần lại đều tại con chứ?” Tông Chính Diễm than phiền nói, cũng không nhìn tới gương mặt xanh đen kia của Tông Chính Vô Song.

“Người... Đồ vô liêm sỉ này...” Tông Chính Vô Song dựng râu tròng mắt, sắc mặt đều tái xanh.

“Được rồi được rồi, lão gia, Linh Nhi mới vào cửa, chớ dọa con bé sợ.” Tư Mã Nguyệt thấy Tông Chính Vô Song muốn nổi đóa, không khỏi tiến lên vội vàng xoa dịu. Cái khác không sợ, chỉ sợ dọa mất đứa con dâu này.

Khóe miệng Kiều Linh Nhi giật giật mấy cái khó nhìn ra, Tông Chính lão gia không chào đón nàng, lại vẫn muốn dùng nàng làm lá chắn, không phải là càng khiến nàng bị khinh thường thêm sao?

“Người Tông Chính gia ta nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng bị dọa sợ, vậy chẳng phải người trong thiên hạ đều sẽ chế nhạo mỗi người Tông Chính gia ta nhất như chuột ư?” Quả nhiên, Tông Chính Vô Song đứng là sẽ không để cho Kiều Linh Nhi nhìn thấy sắc mặt tốt.

Lập tức đi tới trước mặt Tông Chính Vô Song, nghiêm túc đáp: “Cha nói rất đúng, con dâu ghi nhớ trong lòng.” Lá gan của nàng dù không phải vô cùng lớn, nhưng cũng không nhỏ, thế nào cũng lớn hơn gan chuột mới phải.

“Hừ!” Tông Chính Vô Song hừ lạnh một tiếng, giống như nàng đứng gần thêm một chút cũng đủ để ông có thể ngửi thấy mùi tiền, không kịp tránh đi.

“Lão gia!” Tư Mã Nguyệt đối với cách làm không nề mặt này của Tông Chính Vô Song thực sự là không nói nổi, Linh Nhi khiến người yêu thích như thế, hết lần này tới lần khác lão bảo thủ này lại không hiểu một chút phong tình, quả thực khiến bà hận không thể đập ông ấy hai cái.

Tông Chính Vô Song căn bản là lười nhìn Kiều Linh Nhi cùng Tông Chính Diễm lấy một cái, trực tiếp rời đi.

“Lão gia, sắp dùng bữa, ông muốn đi...” Lời của Tư Mã Nguyệt còn chưa hỏi xong, Tông Chính Vô Song đã biến mất ở lối vào nội đường.

Tông Chính Diễm không dấu vết đem tầm mắt từ trên người của Kiều Linh Nhi dời đến trên người Tư Mã Nguyệt, nói: “Nương, lão ngoan cố kia nương hẳn là người rõ ràng nhất, chỉ có đại ca và nhị ca ông ấy mới nhìn thấy thuận mắt.”

“Tam đệ, đệ cũng đừng quá ham chơi, lúc rảnh rồi thì ở nhà phụng bồi cha đi.” Tông Chính Diệp với dáng vẻ bề trên trưởng thành, phối với khuôn mặt nghiêm túc kia, ngược lại khá giống với Tông Chính Vô Song.

“Đại ca...” Tông Chính Diễm gương mặt đau khổ, bồi lão gia tử kia á, còn không bằng hấn ôm mỹ nhân ngắm hoa, uống rượu mua vui cho rồi.

“Đến, Linh Nhi, trò chuyện với nương.” Tư Mã Nguyệt không một chút xa lạ lôi kéo Kiều Linh Nhi qua một bên nói chuyện phiếm.

“Nương, đại ca, tam đệ...” Tư Mã Nguyệt mới lôi kéo Kiều Linh Nhi ngồi xuống, phía sau thanh âm của Tông Chính Dập đã vang lên, xuất hiện theo sau đó là khuôn mặt dịu dàng.

Trên gương mặt nghiêm túc lúc này của Tông Chính Diệp cũng nhiều hơn vẻ tươi cười, “Dập, đệ trở về rồi!”

“Nhị ca.” Tông Chính Diễm đối với nhị ca này cũng giống vậy, cũng càng thân cận hơn.

“... tướng công.” Làm một thê tử, nhất là thê tử của gia đình giàu có, chút quy củ này vẫn cần phải có, tuy Kiều Linh Nhi cảm thấy xưng hô như thế thực sự là rất không quen.

Tông Chính Dập khẽ mỉm cười, gọi một tiếng “Linh Nhi”, lại làm cho mặt của Kiều Linh Nhi hơi nóng lên.

Tư Mã Nguyệt thấy đôi vợ chồng son này dường như ở chung cũng không tệ lắm, trong lòng cũng yên tâm.

Tông Chính Diễm cũng nhìn thái độ của nhị ca mình đối với Kiều Linh Nhi, đâu giống dáng vẻ sau khi mới thành thân nên có, phải nói nhị ca hấn thường ngày không gần nữ sắc, tuy bên người có thị nữ, nhưng lại không nhìn nhiều lấy một cái, mà lúc này nhìn Kiều Linh Nhi, lại có điều không giống.

“Nhị ca, lát nữa ba huynh đệ chúng ta tụ họp lại một chút, hiếm khi lần này đại ca có thời gian trở về.” Tông Chính Diễm tạm thời áp chế không nói ra cuộc thảo luận với bọn Phong Khinh lúc trước về việc hoài nghi Kiều Linh Nhi ở trong lòng, việc này không gấp được, bọn họ phải cẩn thận điều tra.

Tông Chính Dập do dự một chút, sau đó nói với Tông Chính Diệp: “Đại ca, Di tộc vừa lấy danh cường đạo cướp sạch một thôn trang, Hoàng thượng đã hạ chỉ để cho Ngô tướng quân đi trước, huynh xem...”

“Huynh phải lập tức chạy về phía nam!” Tông Chính Dập còn chưa dứt lời, Tông Chính Diệp đã xoay người rời đi.

“Đại ca chờ chút!” Tông Chính Dập vội vàng kéo lấy hấn, tiếp tục nói: “Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn.”

Tông Chính Dập nói cần bàn bạc kỹ hơn dĩ nhiên là cần đi xử lý việc khác, Ngô tướng quân là phó tướng cũng chính là thủ hạ của Tông Chính Dập, thế nhưng Võ đế biết rõ Trần Nam Đại tướng quân ở kinh thành lại không để hấn lĩnh chỉ đi trước, quan hệ thiết hơn trong đó sợ là sẽ không đơn giản như vậy.

Lúc trước Kiều Linh Nhi đã biết Di tộc ở phía nam, hơn nữa tất cả quân sự vùng phía nam đều do Trần Nam Đại tướng quân xử lý, mà bây giờ Đại tướng quân ở nơi này, vua hạ chỉ phái một tướng quân khác đi... Nàng không phải nữ tử cái gì cũng không hiểu, chỉ cần thoáng suy nghĩ một chút là có thể hiểu chỗ không rõ ràng trong đó.

Võ đế bây giờ đã đi bước đầu tiên rồi, như vậy kế tiếp chỉ sợ càng không phải đơn giản như vậy!

Ánh mắt của Kiều Linh Nhi không khỏi nghiêm túc, đến tận cùng Võ đế đang muốn làm cái gì bọn họ đều không biết, địch ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, âm mưu quỷ kế khó lòng phòng bị!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Lại Mặt 1

Nữ nhi xuất giá ở nhà chồng sau ba ngày thì lại mặt, cho dù là Võ đế tứ hôn, điều này cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm, sau khi Kiều Linh Nhi qua thính an cha chồng cùng mẹ chồng thì cùng Tông Chính Dập ngồi trên xe ngựa trở về Kiều gia, Võ đế dường như đã sớm biết, nên không để Tông Chính Dập vào triều.

“Ngươi khản trương à?” Kiều Linh Nhi bỗng rất có hứng thú hỏi, nghe người ta nói con rể khi nhìn thấy cha mẹ vợ đều sẽ rất hồi hộp, thế nhưng nàng từ trên mặt của Tông Chính Dập lại không nhìn ra cái gì.

Tông Chính Dập khẽ mỉm cười nói: “Có một chút.”

“Phải không?” Hai chữ này Kiều Linh Nhi kéo dài thanh âm, nàng dù một chút cũng nhìn không ra.

“Phải.” Tông Chính Dập trả lời rất nghiêm túc.

“...” Kiều Linh Nhi không hỏi nữa, không nhìn ra được chút cảm xúc nào từ trên mặt nam nhân, ngay cả lời nói cũng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, hẳn nói phải thì là phải đi!

Thấy Kiều Linh Nhi không nói nữa, Tông Chính Dập lại lên tiếng: “Kiều lão gia và Kiều phu nhân ắt hẳn đã biết lần tứ hôn này của Hoàng thượng là có tâm tư khác, ta là người của Hoàng thượng, sợ gặp bọn họ...”

“Điểm ấy người không cần lo lắng!” Tông Chính Dập còn chưa dứt lời, Kiều Linh Nhi đã cắt đứt. “Cha nương và đại ca bọn họ đều biết tình hình lần này, người chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay Hoàng thượng, sẽ không giận chó đánh mèo với người.”

“Ta không phải...” Tông Chính Dập vừa muốn nói mình không phải sợ bị giận chó đánh mèo, nhưng thấy Kiều Linh Nhi cười giảo hoạt thì lại không nói ra. Nàng nhất định đã hiểu ý tứ thực sự của hắn, nhưng cố ý xuyên tạc, vậy thì theo ý nàng thôi.

Ánh mắt của Kiều Linh Nhi khi cười đều cong thành hình trăng lưỡi liềm, thậm chí cảm giác mình là một ác bá cường đoạt mỹ nữ, đang rất hưng phấn!

Không lâu sau, xe ngựa đã đến cửa Kiều phủ, Nguyệt Ảnh hướng vào bên trong xe ngựa nói: “Công tử, nhị thiếu phu nhân, đã đến nơi.”

“Ừm.” Tông Chính Dập đáp một tiếng, đi ra khỏi xe ngựa trước, sau đó đưa tay về hướng bên trong xe ngựa.

Kiều Linh Nhi cũng không câu nệ, nếu là nam nhân bình thường đưa tay đỡ nàng xuống xe ngựa thì sẽ rất kỳ quái, nhưng bây giờ là trượng phu danh chính ngôn thuận của nàng, đương nhiên nên làm như vậy.

“Tứ tỷ...” Kiều Linh Nhi mới đứng thẳng trên đất, tiếng gọi mang theo kích động của Kiều Dục Thần đã vang lên, lúc trước khi nhìn thấy một màn Tông Chính Dập đỡ tứ tỷ từ trong xe ngựa đi ra, thật sự làm cho hắn ngỡ bản thân như đang nhìn thấy một bức tranh cảm tử.

“Dục Thần.” Kiều Linh Nhi cũng lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Kiều Dục Thần thấy tứ tỷ tất nhiên là kích động, đồng thời ánh mắt lại rất không tự chủ rơi lên trên người Tông Chính Dập bất luận là tướng mạo hay khí chất đều không cho người xem nhẹ.

Tông Chính Dập thấy vậy khẽ mỉm cười, cũng gọi một tiếng “Dục Thần” giống Kiều Linh Nhi.

Không phải chỉ có thanh âm của nữ tử mới có thể dùng hoàng anh xuất cốc để hình dung, lúc này giọng nói của Tông Chính Dập càng hơn chim hoàng anh, cho dù chỉ nghe được âm thanh, cũng không khỏi khiến người ta cảm thấy tướng mạo của hắn bất phàm.

So với vẻ bình tĩnh tự nhiên của Tông Chính Dập, Kiều Dục Thần lại có chút thất kinh, sớm đã nghe Thừa tướng tuổi trẻ anh tuấn tiêu sái, tao nhã lịch sự, lại chưa từng thấy qua, hôm nay vừa gặp, thật sự làm cho người ta không thể dời đi tầm mắt.

“Ngũ thiếu gia!” Ngưng Hương thấp giọng gọi Kiều Dục Thần đang xuất thần một tiếng, Ngũ thiếu gia này thật đúng là kỳ quái, cũng không phải nữ tử, sao nhìn cô gia thì lại ngây người chứ?

Ngưng Hương vừa nhắc như thế, Kiều Dục Thần chợt cảm thấy lúng túng gãi đầu, gọi một tiếng: “Tỷ phu!” Tiếng tỷ phu này gọi ra quả thực là không được tự nhiên.

Kiều Linh Nhi nhìn dáng vẻ của Kiều Dục Thần không khỏi buồn cười, liền nói ngay: “Được rồi Dục Thần, lẽ nào đệ định để tỷ và tỷ phu đệ đứng ở nơi này lại mãi à?”

“Tứ tỷ...” Kiều Dục Thần nhất thời đỏ mặt xấu hổ, khăn trương nói: “Tứ tỷ, tỷ phu, mau vào đi thôi!”

Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi nắm tay nhau mà vào, hạ nhân của Kiều phủ đã gặp qua không ít nhân vật lớn. Nam tử tuấn mỹ cũng đã gặp không ít, gặp qua công tử đệ nhất thiên hạ Phong Khinh, Ngũ hoàng tử Hách Liên Phi Du, còn có bốn vị công tử nhà mình cũng đã gặp, nhưng chưa từng thấy qua nam tử nào có khí chất giống trích tiên như vậy. Trẻ tuổi từng ấy, lại đã là Thừa tướng vang danh cả nước Nam Võ, thực sự không thể không vỗ tay tán tụng.

“Đúng rồi, Tứ tỷ, trong phủ hiện tại...” Kiều Dục Thần nhất thời hưng phấn quên mất không nói nguyên nhân vì sao cha nương chưa đi ra ngoài, bây giờ đi vào lại đột nhiên nghĩ đến, làm cho hắn không khỏi cau chân mày.

“Làm sao vậy?” Kiều Linh Nhi nhìn ra dáng vẻ rầu rĩ của Kiều Dục Thần, không khỏi hỏi.

“Chính là hiện tại...” Kiều Dục Thần nói chuyện đồng thời liếc trộm Tông Chính Dập một cái, dưới chân dừng một chút mới nói: “Phong Khinh cũng ở đây.”

Phong Khinh, ở Kiều gia đã trở thành một từ cấm, Kiều gia từ Kiều Chiến, cho tới tiểu thiếu gia Kiều Dục Mẫn cũng bị cha nương các ca ca hun đúc đều không thích danh tự này. Mà giờ khắc này, Phong Khinh lại ở Kiều gia, điều này có hơi...

Kiều Linh Nhi dĩ nhiên là biết vì sao Kiều Dục Thần có vẻ mặt khổ tâm, vị hôn phu lúc trước cùng trượng phu hiện tại đồng thời gặp mặt, một là sợ nàng xấu hổ, hai là sợ cô gia danh chính ngôn thuận của Kiều gia nhìn thấy Phong Khinh mà ăn dấm chua.

“Hắn hôm nay tới có việc gì không?” Kiều Linh Nhi hiểu rõ địa vị Phong Khinh trong lòng người Kiều gia, mà bây giờ người Kiều gia lại không làm khó dễ, chắc chắn là có nguyên nhân.

Kiều Dực Thần thấy Kiều Linh Nhi hỏi đơn giản như vậy, thậm chí tuyệt không bận tâm Tông Chính Dập càng vô cùng kinh ngạc, nhưng thấy Tông Chính Dập vẫn là đáng vẻ bình tĩnh lạnh nhạt, quả thực cũng nhìn không ra tâm tình dư thừa.

Kiều Dực Thần còn chưa nói chuyện, một giọng nói lộ vẻ non nớt vang lên bên cạnh _____

“Tứ tỷ...” Cả tiếng đang chạy “cộp cộp”, thân thể mũm mĩm đong đưa đôi tay nhỏ bé, bước hai bước chân nhỏ chạy về hướng Kiều Linh Nhi.

Thấy viên thịt nhỏ kia đến, trong mắt Kiều Linh Nhi lóe lên tinh quang, lập tức cúi người xuống để tiểu tử kia chạy vào trong lòng của nàng.

Ôm lấy viên thịt nhỏ, Kiều Linh Nhi không khỏi khẽ cau mày hỏi: “Mẫn Nhi, có phải đệ tăng cân không? Sao lại nặng vậy?” Mới hai ba ngày, tiểu tử này đã tăng cân rồi?

“Linh Nhi, trên người đệ ấy buộc bao cát.” Tông Chính Dập thấy bọc nhỏ sau lưng Kiều Dực Mẫn không khỏi cười nói, sau đó lấy xuống.

“Bao cát?” Bao cát của Kiều Dực Mẫn bị lấy đi rồi, tiểu tử kia nhẹ đi không ít, “Mẫn Nhi đeo bao cát làm gì?”

Kiều Dực Mẫn vui vẻ ôm Kiều Linh Nhi nói: “Tứ tỷ, Mẫn Nhi nói muốn học bản lĩnh bay tới bay lui với Tam ca, Tam ca nói phải buộc ở trên người vật này, mới có thể bay tới bay lui.”

Nghe vậy, khoe miệng Kiều Linh Nhi không khỏi giật giật, cho dù muốn học khinh công, cũng không nhất định nhỏ như vậy chứ, nàng cũng chưa quên viên thịt nhỏ này mới sáu tuổi.

Kiều Dực Thần cũng một đầu hắc tuyến, tam ca không khỏi cũng quá nôn nóng rồi!

Tông Chính Dập mỉm cười đứng ở một bên, Kiều Dực Mẫn nhìn Tông Chính Dập đứng ở bên cạnh Kiều Linh Nhi, tuy nói là tiểu hài tử, nhưng cũng vẫn có quan niệm thẩm mỹ.

“Ca ca xinh đẹp là ai? Mẫn Nhi chưa từng nhìn thấy huynh.” Kiều Dực Mẫn ngây thơ hỏi.

Kiều Dực Thần hắc tuyến càng đậm, vội nói: “Mẫn nhi, ca ca xinh đẹp này là tướng công của Tứ tỷ, phải gọi tỷ phu.”

“Tỷ phu?” Kiều Dực Mẫn nghe cái từ xa lạ này, đầu nghiêng một chút sau cười nói: “Tỷ phu, ôm một cái!”

“Mẫn Nhi?” Kiều Dực Thần nhất thời kinh ngạc gọi một tiếng, tên tiểu tử Mẫn Nhi này cũng rất sợ người lạ, ngoại trừ cha nương cùng mấy người huynh trưởng, những người khác đều không cho đụng, hôm nay lại chủ động muốn người ôm. Cho dù là muốn người ôm, cũng nên đối người chứ, trước mặt chính là Thừa tướng đại danh鼎鼎鼎鼎 đó!

“Đến, tỷ phu ôm!” Lời của Tông Chính Dập càng làm cho Kiều Dực Thần vô cùng hoảng hốt.

Chỉ thấy Tông Chính Dập vẫn duy trì nụ cười từ trên tay của Kiều Linh Nhi nhận lấy viên thịt nhỏ qua, Kiều Linh Nhi cũng rất phối hợp lấy bao cát từ trong tay hắn.

Nhìn từ đằng xa, bọn họ giống như một nhà ba người ấm áp.

Từ đại sảnh đi ra, mọi người nhìn thấy chính là một màn ấm áp dưới ánh mặt trời kia, vừa nhìn, đã làm cho người ta không thể dời tầm mắt đi, bao gồm cả Phong Khinh, chẳng biết tại sao lại cảm giác có chút nhức mắt!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 38: Lại Mặt 2

“Linh Nhi...” Tần thị từ phía trong đi ra thì thấy Kiều Linh Nhi, trong lòng nói không kích động hoàn toàn là gạt người.

Kiều Chiến cùng mấy huynh đệ Kiều gia nhìn thấy Kiều Linh Nhi đương nhiên cũng cùng lộ ra khuôn mặt tươi cười, thay đổi vẻ nghiêm túc trên mặt trước đó.

Lấy Kiều Chiến dẫn đầu, toàn gia đều đi tới trước mặt của Kiều Linh Nhi cùng Tông Chính Dập, thời điểm trông thấy Tông Chính Dập đều mang theo chút nghiêm túc.

“Tham kiến Thừa tướng!” Thân phận Tông Chính Dập đặt ở nơi này, Kiều Chiến cho dù có vô số bất mãn với lần tứ hôn này, nhưng cuối cùng phép tắc giữa thần dân này ông vẫn nên tuân thủ, miễn để người ngoài nói ra nói vào.

“Tham kiến Thừa tướng!” Phía sau kể cả Phong Khinh cũng đều hành lễ với Tông Chính Dập.

Tông Chính Dập thấy vậy vội đưa trả Kiều Dục Mẫn lại cho Kiều Linh Nhi, nửa đỡ Kiều Chiến nói: “Nhạc phụ, nhạc mẫu, đại ca, nhị ca, tam ca, Phong công tử, đều không cần đa lễ, đây không phải trong triều, ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.”

Thanh âm ôn nhã khiến người Kiều gia đồng thời sinh ra hảo cảm, không có chút đáng về kiều ngạo, mà một câu nhạc phụ, nhạc mẫu, cùng ca ca kia cũng gọi rất tự nhiên, nửa điểm cũng không có đáng về không kiên nhẫn.

Trái lại một nhà Kiều gia, lại cảm thấy thụ sủng nhược kinh!

Kiều Linh Nhi cũng cười cười nói: “Cha nương, tướng công lần này chỉ là đi theo nữ nhi về nhà, không nên quá câu nệ.” Quá câu nệ, sợ là chính Tông Chính Dập cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi liếc nhau, càng hiểu rõ cười.

“Thừa tướng...” Kiều Chiến có chút lúng túng gọi một tiếng.

Nghe vậy Tông Chính Dập lập tức nói: “Nhạc phụ gọi tên tiểu tử là được.”

“Cái này không...” Một bên Kiều Chiến muốn nói không được, một bên Kiều Linh Nhi đã nói tiếp.

“Cha, cứ gọi Dập đi, nếu như ở trước mặt người trong nhà gọi thừa tướng thừa tướng, chẳng phải xem chàng như người ngoài?” Kiều Linh Nhi cười tủm tỉm nói, đồng thời liếc mắt nhìn Tông Chính Dập bên cạnh. Hắn xấu hổ mặc dù không biểu hiện ra trên mặt, thế nhưng nàng từ trong mắt hắn vẫn nhìn ra được một ít.

“Linh Nhi nói phải, nhạc phụ, cứ gọi tên của con là được.” Tông Chính Dập đương nhiên tiếp nhận đề nghị của Kiều Linh Nhi, nếu như gọi Thừa tướng, thật sự khiến hắn cảm thấy lúng túng.

Trên mặt của Kiều Chiến vẫn còn có chút cứng ngắc, nhưng vẫn miễn cưỡng gọi ra một tiếng “Dập”.

Phía sau Kiều Dục Thuật lại thân nhiên gọi “Muội phụ”, hắn từng ở phía xa gặp qua vị Thừa tướng này, khi đó đã cảm thấy hắn ta khí chất phi phàm, hôm nay vừa nhìn ở khoảng cách gần, quả thực là làm cho người ta hai mắt tỏa sáng.

“Được rồi được rồi, cha, Tứ muội và muội phụ đều trở về, vẫn nên đi vào nhà trước đi!” Lão tam Kiều Dục Hạc thấy một đám người đứng như thế cũng không phải biện pháp, cũng không thể để cô gia mang theo Linh Nhi lại mặt, lại chỉ ở trong sân nhà nói chuyện phiếm ăn cơm chứ!

Kiều Dục Hạc vừa nhắc tới, Kiều Chiến liền lúng túng cười nói: “Nào, nào, thừa... Dập, mau vào...”

Đi hai bước, bỗng nhiên lại phát hiện vẫn có một vị khách không mời mà đến còn ở chỗ này.

Phong Khinh giương mi, chấp tay nói: “Kiều thế bá, Phong Khinh xin trước cáo từ.”

“Sắp đến giờ Ngọ thiện rồi, Phong công tử không bằng lưu lại dùng bữa đi!” Kiều Dục Lâm chủ yếu qua lại trên phương diện làm ăn nên nói lời khách khí, tuyệt đối không có ý từ khác.

Lời vừa nói ra, nhiệt độ chung quanh nhất thời lạnh đi, Phong Khinh thấy tình cảnh có chút lúng túng không khỏi cười nói: “Đa tạ đại công tử, chỉ là hôm nay đã quấy rầy lâu, Phong Khinh ở chỗ này có chút không tiện, không bằng hôm khác lại đến nhà thăm hỏi.”

Tùy mặt gửi lời Phong Khinh hắn vẫn biết, hôm nay nếu không phải có chuyện quan trọng, sợ là người Kiều gia ngay cả cửa cũng không để cho hắn tiến vào.

“Vậy hôm khác tại hạ sẽ tự mình mang hoàng kim trả lại Phong phủ!” Kiều Dục Lâm cũng không mời ở lại nhiều, hôm nay nếu không phải tình hình thực sự nghiêm trọng, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không chọn hôm nay để tiếp đãi Phong Khinh.

“Cáo từ!” Phong Khinh chấp tay cáo biệt với mấy người ở đây, nét mặt cao ngạo tự phụ trước sau như một.

“Mời!”

Ánh mắt Phong Khinh không dấu vết đảo qua Kiều Linh Nhi, thế nhưng nàng lúc này đang nói chuyện với Tông Chính Dập, đề thấp giọng nói, giống như đang thăm thỉ. Tông Chính Dập cười ôn hòa, rồi lại lập tức lấy lại tinh thần chấp tay với hắn: “Phong công tử, mời!”

“Mời!” Sau khi nói xong một chữ, Phong Khinh có chút trầm muộn sai bước rồi đi.

Rốt cuộc là hấn trước đây nhìn lầm Kiều Linh Nhi, hay là nàng thực sự đã không phải là nàng? Nàng bây giờ với trước đây vẫn là hình dáng ấy, nhưng lại đặc biệt làm cho người ta không thể dời khỏi tầm mắt. Nàng cười, trước đây lại chưa từng thấy nụ cười không hề cố kỵ như thế ở trên mặt nàng, nhất là bây giờ càng không thêm ngó tới hấn!

Một nhà Kiều gia cùng đón Kiều Linh Nhi và tân cô gia đi vào trong phòng, khi vào đến nơi thì thấy hai rương lớn màu đỏ thẫm, Kiều Chiến thấy hạ nhân vẫn chưa mang rương vào trong không khỏi cau mày.

“Cha, những thứ này là cái gì?” Kiều Linh Nhi đã hỏi trước, nếu như không ngoài suy đoán, hấn là có liên quan với việc Phong Khinh tới đây.

Kiều Dực Lâm bước nhanh đi lên phía trước nói: “Tứ muội, đây chỉ là một chút hoàng kim, còn chưa kịp mang xuống đấy mà!” Không nghĩ tới lại để cô gia nhìn thấy chê cười, sợ là sẽ coi bọn họ trở thành kẻ hám lợi.

“Những hoàng kim này có vấn đề gì ư?” Kiều Linh Nhi lại không thêm đề ý đến việc Tông Chính Dập sẽ có ánh mắt khác thường gì, gia đình thương nhân, dĩ nhiên là không thể thiếu đủ loại tiền bạc xuất hiện.

“... những hoàng kim này đều là hôm qua mới chế tạo ra, xuất hiện một vài vấn đề.” Kiều Dực Thuật thấy vậy cũng không giấu diếm, chân mày nhíu lại nói rõ tình huống, ánh mắt cũng rơi vào trên người Tông Chính Dập.

“Nhị ca, có vấn đề gì?” Tông Chính Dập thấy Kiều Dực Thuật nhìn hấn như vậy, đương nhiên cũng đoán được có thể sẽ có liên quan với hấn, lập tức hỏi.

“Thuật Nhi...” Kiều Chiến thấy Kiều Dực Thuật sắp nói rõ ràng với Tông Chính Dập không khỏi cắt ngang.

“Cha, chuyện này không thể coi thường, muội phu sớm muội cũng phải biết.” Kiều Dực Thuật trầm giọng nói.

Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi nhìn nhau, Kiều Linh Nhi nói ngay: “Cha, nếu như có liên quan đến tướng công, như vậy vẫn nên nói rõ ràng ra mới tốt.”

Vừa nói đồng thời Kiều Dực Thuật đã mở ra một cái rương gần đấy, Tông Chính Dập cũng không nói gì nhiều tiến lên phía trước, cũng không bởi vì cái rương đầy vàng mà trước mắt phát sáng, thần nhiên lãnh đạm lấy ra một thỏi vàng.

“Quan kim!” Sau khi Tông Chính Dập nhìn phía dưới thỏi vàng một chút thì khẽ kinh ngạc, nhìn về phía Kiều Dực Thuật hỏi: “Nhị ca, có vấn đề gì?”

Luyện chế vàng thỏi trên cơ bản đều do sáu đại thế gia nước Nam Võ tiến hành, nhưng quan kim lại do đệ nhất thế gia và đệ nhị thế gia cùng nhau luyện chế, đệ nhất thế gia và đệ nhị thế gia cung cấp phương pháp luyện chế, luyện chế sư của triều đình phụ trách quản lý luyện chế, sau đó giao cho Phong gia và Kiều gia đến giám định.

Kiều Dực Thuật gương mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Đây là hai mươi lượng quan kim nhẹ, so với vàng chân chính nhẹ hơn những tám tiền năm phần.”

Người ngoài có thể không phát hiện ra cái gì, nhưng từ nhỏ đã tiếp xúc với những thứ này, tự nhiên khi tay tiếp xúc đến là có thể biết trọng lượng bao nhiêu, dù cho chỉ có một chút xiu cũng có thể phát giác ra.

Nghe tiếng Tông Chính Dập khê than, Kiều Linh Nhi cũng hơi nhíu mày hỏi: “Ý tứ muốn nói lượng vàng này là ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu?”

“Thế nhưng quan kim không được tự tiện di chuyển, di chuyển thì coi như đại bất kính, hơn nữa luyện chế sư của triều đình một hơi nhận định tất cả thỏi vàng đều phù hợp tiêu chuẩn.” Thần sắc Kiều Dực Hạc cũng không phải dễ coi, chuyện này không nhỏ, đã không thể dùng tiêu chuẩn của bọn họ để giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Nô Lệ Tiền Tài?

Quan kim quan ngân tuy nói đến cuối cùng đều dùng để lưu thông, nhưng thông thường bách tính bình dân đều dùng một ít bạc vụn, bạc không nói, vàng thì càng hiếm thấy, chỉ có một vài gia đình đại phú mới có thể lấy ra buôn bán hoặc gửi đến tiền trang.

Trọng yếu hơn là, quan ngân có thể do một số quan viên nhỏ địa phương phát ra, mà quan kim, lại tương đối nghiêm, ở nước Nam Võ đều do triều đình thống nhất phát đến các tiền trang lớn.

Kết quả giám định hoàng kim sau cùng đều vẫn phải báo cho Hoàng thượng nắm rõ, lúc nộp lên nhất định phải còn nguyên, nói cách khác nếu có ý kiếm

nghiệm dung hóa, sẽ tạo thành tội lớn.

Thông thường bách tính sẽ không để ý đến việc lưu thông hoàng kim bạc trắng, nhưng điều đó không có nghĩa là Kiều Linh Nhi không thấy được sự phức tạp ở bên trong.

Thứ nhất, nếu triều đình đem việc giám định giao cho đệ nhất đệ nhị thế gia, nếu như kiểm tra ra vấn đề không đi kiểm nghiệm thì làm sao chứng minh được độ tin cậy trong lời nói của bọn họ? Lúc nộp lên vẫn còn nguyên? Triều đình có bản lĩnh như vậy, vậy hãy để cho bọn họ đi giám định một quả táo bẻ ngoài xinh đẹp nhưng bên trong đã sớm thối rữa, xem bọn họ có bản lĩnh này không!

Thứ hai, nếu như vứt bỏ lương tâm mà nói một lượng lớn hoàng kim này đều là chính phẩm, báo lên hoàng đế, vậy nếu như có người cố ý hãm hại, lộ ra chân tướng trong đó, thì đệ nhất thế gia cùng đệ nhị thế gia không chỉ danh dự mất hết, hơn nữa lại bởi vậy bị mang thêm tội danh khi quân phạm thượng.

Nói đơn giản, chuyện lần này tuyệt đối không đơn giản như vậy. Hơn nữa theo như lời Kiều Dục Thuật, tất cả hoàng kim đều nhẹ đi, nói cách khác cho dù loại bỏ hiểm nghi một hai thợ triều đình ăn bớt một chút nguyên vật liệu, thì đằng sau không chừng có người thao túng.

Người phía sau là ai hiện tại còn chưa thể kết luận bừa, nhưng không loại trừ Võ đế; bên cạnh đó là người có liên quan với Trần quốc cữu lúc trước hoặc là với Hoàng hậu.

Nguyên do hoàng hậu có hiểm nghi bởi Trần quốc cữu ca ca bà, vì Trần quốc cữu giữ chức giám công luyện chế quan kim, từ đó lấy được không ít lợi ích, người đi theo ông ta cũng giống như vậy. Một thần tài lớn như thế bị Thái tử giết, xé đàn tan ghé, hiển nhiên cũng sẽ có người ghi hận trong lòng. Nhưng có thể không chế chuẩn xác như vậy, hơn nữa tất cả hoàng kim đều giống nhau, sợ là không phải người bình thường có thể làm được. Cứ như vậy, có thể liên tưởng đến hậu thuẫn mạnh mẽ của Trần quốc cữu _____ Hoàng hậu!

“Muội phu, chuyện này không thể coi thường.” Yên lặng hồi lâu, Kiều Dục Thuật mới nghiêm túc mở miệng.

Tông Chính Dập cau mày, hẳn dù gì cũng là Thừa tướng, mặc dù đối với chế tạo và giám định quan kim cũng không có bất kỳ kinh nghiệm gì, thế nhưng quan hệ cũng dính líu không ít, hơn nữa bây giờ Kiều gia cũng bị dính vào. Hắn làm thần tử đương nhiên phải dốc sức vì triều đình, chỉ là, đây là âm mưu hay là điều gì khác, vậy thì không có cách nào biết được!

Khi Kiều Dục Lâm nói đề Tông Chính Dập nói rõ ràng với Hoàng thượng, những người khác kể cả Tông Chính Dập cũng đều hùy bỏ ý nghĩ này, sự tình có phải do Hoàng thượng điều khiển hay không bọn họ cũng không biết, cho nên lúc này nếu như lỗ mãng đi hỏi, sợ rằng sẽ chọc giận người giết dây tiếp đó lại càng làm ra chuyện khiến kẻ khác chân tay luống cuống.

Vốn là lại một giờ phút này lại có chút nghiêm túc, Tông Chính Dập và đám người Kiều Chiến nói cần phải nghĩ một biện pháp chứng minh quan kim nhẹ mới được, biện pháp vừa xưng tên đã bị bác bỏ ngay từ đầu.

Tám tiền năm phân, con số này quá nhỏ, trọng lượng một đồng tiền, dùng cân của hiệu thuốc có lẽ có thể cân ra, nhưng trọng lượng quan kim lại không cách nào chuẩn xác. Hơn nữa đây là cổ đại, không cách nào chính xác đến vị trí số lẻ sau dấu phẩy, cũng không có biện pháp chính xác đến hào khác, cái này đặc biệt khiến người ta phiền toái.

Thời điểm Kiều Linh Nhi và Tông Chính Dập trở lại Tông Chính phủ, đụng phải Tông Chính Diễm đang muốn ra ngoài, trên tay của hắn cầm một khối vàng thoi, chau mày.

“Diễm?” Tông Chính Dập gọi một tiếng, nhưng thấy Tông Chính Diễm căn bản không nghe được, nên cùng Kiều Linh Nhi liếc nhau, lại gọi một lần nữa: “Diễm!”

Lần này Tông Chính Diễm nghe thấy, sau đó dừng bước, hơi kinh ngạc nhìn Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi xuống xe ngựa, lộ ra sắc mặt tươi cười: “Nhị ca, nhị tẩu!”

“Tiểu thúc, cảm thôi vàng không sợ bị người ta cướp mất à?” Kiều Linh Nhi trêu nói, ban ngày có ai lại cảm thôi vàng ở trên đường cái lác lác chứ?

“Ha ha...” Vừa bị Kiều Linh Nhi nói như vậy, Tông Chính Diễm có chút lúng túng sờ sờ mũi, rồi đem giấu thôi vàng đi. Hơn nữa, một tiếng “tiểu thúc” này thực sự là...

Tông Chính Dập thấy vậy tiểu ý cũng sâu hơn mấy phần, không khỏi hỏi: “Diễm, đệ đang muốn đi nơi nào?”

“Khinh phái người nói cho đệ biết quan kim mới luyện chế ra có chút vấn đề, đệ đang muốn đi tìm hắn, xem có biện pháp gì có thể biết được lượng vàng này nhẹ đi hay không.” Tông Chính Diễm khôi phục vẻ ngả ngón lại xen lẫn một chút nghiêm túc.

“Chuyện này huynh cũng đã biết.” Tông Chính Dập thấp giọng nói.

“?” Tông Chính Diễm thoáng mở to mắt, có chút không hiểu.

“Hôm nay khi thăm hỏi Kiều gia, Phong công tử cũng ở đấy, cha và ca ca đã nói nguyên nhân với chúng ta.” Kiều Linh Nhi nhìn đáng vẻ hắn không hiểu nên giải thích.

Tông Chính Diễm nhanh chóng phản ứng kịp, đệ nhất thế gia và đệ nhị thế gia đều có trách nhiệm giám định quan kim, Phong gia nếu đã biết, Kiều gia đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Kiều lão gia có biện pháp gì không?” Tông Chính Diễm hỏi.

Kiều Linh Nhi và Tông Chính Diễm đều lắc đầu, Kiều Linh Nhi kỳ thực vô cùng cảm khái kỹ thuật lạc hậu của cổ đại này, nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, thời đại mà nàng sống, đừng nói là vấn đề giám định lượng nhẹ, chỉ cần giám định ra bên trong xen lẫn bao nhiêu vật chất khác cũng không thành vấn đề.

Mà thôi miễn, muốn cái gì cũng không có, nơi đây đã là cổ đại, nàng có thể có biện pháp gì? Cũng không thể bảo nàng cố ý vượt trở về thế kỷ hai mươi mốt đem một máy giám định đến đây được?

Trong lúc nhất thời mấy người đều không nói chuyện, cuộc nói chuyện của hai đứa trẻ đi tới bên cạnh hấp dẫn tầm mắt của bọn họ_____

“Ca ca, tại sao búp bê gỗ của muội không nặng bằng tượng đất của huynh chứ?” Tiểu hài có lẽ chỉ khoảng ba tuổi dùng dây đỏ buộc một bím tóc hướng lên trời, một tay để tiểu nam hài khoảng năm sáu tuổi dắt đi ở phía trước, một tay cầm một búp bê gỗ.

“Ngốc, đương nhiên bởi vì búp bê của huynh là đất, của muội là gỗ, gỗ rất nhẹ có hiểu không hả?” Tiểu nam hài năm sáu tuổi đáng vẻ già dặn trả lời, tượng đất nắm trong tay biến đổi hình dạng.

“Vì sao gỗ lại nhẹ hơn ạ?” Tiểu oa nhi phía sau theo sát tung tăng hỏi.

“...”

Nhìn một màn này, Kiều Linh Nhi không khỏi nở nụ cười, sau đó trong đầu linh quang chợt lóe, trước mắt sáng lên, lại chuyển hướng Tông Chính Diễm đang sờ thỏi vàng nghiên cứu, cười tủm tỉm hỏi: “Tiểu thúc, tẩu có thể hỏi thúc một vấn đề không?”

Ngờ khi Kiều Linh Nhi kỳ quái như thế khiến Tông Chính Diễm thiếu chút nữa đập thỏi vàng cầm trong tay, Tông Chính Dập cũng không khỏi nhìn về phía nàng, khẽ nhướn mày chờ đợi câu hỏi của nàng.

“Nhị tẩu, có vấn đề gì tẩu cứ hỏi, không cần khách khí!” Chẳng biết tại sao, Tông Chính Diễm lại cảm thấy nụ cười của Kiều Linh Nhi có chút sồn tóc gáy.

Kiều Linh Nhi bất động thanh sắc mở miệng hỏi: “Một cân sắt so với một cân vàng, cái nào nặng hơn?”

Vốn tưởng sẽ hỏi ra vấn đề gì ghê gớm, sau khi Tông Chính Diễm nghe xong đương nhiên cho ra câu trả lời: “Đương nhiên là vàng nặng hơn!” Thật sự cho rằng hắn chưa từng thấy qua sắt với vàng à? Vấn đề đơn giản này còn phải hỏi ư?

“Sai rồi!” Lam Phong ở một bên lạnh như băng mở miệng.

“Tiểu thúc... ại!” Kiều Linh Nhi một bộ đáng tiếc hận thở dài một tiếng.

Ngưng Hương ở bên cạnh vốn có đáp án giống Tông Chính Diễm, sau khi nghe thấy Kiều Linh Nhi thở dài, trong đầu linh quang chợt lóe nói: “Tiểu thư, sắt và vàng đều là một cân, là nặng bằng nhau có đúng không?”

“Vẫn là Ngưng Hương nhà ta thông minh!” Kiều Linh Nhi dứt lời néo má Ngưng Hương.

Nhưng câu nói kế tiếp của Ngưng Hương khiến Kiều Linh Nhi lập tức phủ định khen ngợi trước đó, nàng hỏi: “Tiểu thư, có ai lại cầm vàng đi cân chứ, đúng là người kỳ quái!”

“...”

Tông Chính Diễm nhất thời giật giật khóe miệng, hay cho một cân sắt và một cân vàng, hắn hận sắt với vàng!

“Tiểu thúc, thúc đã không trả lời đúng, thì giao thỏi vàng trên tay thúc cho tẩu đi!” Vòng một vòng, Kiều Linh Nhi rút cuộc nói ra mục đích của nàng.

“Linh nhi...” Tông Chính Dập bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Tiểu thư...” Ngưng Hương và Lam Phong im lặng cười.

“...” Tông Chính Diễm không nói gì nhìn trời, thậm chí muốn rống một tiếng với Tông Chính Dập: Nhị ca, thê tử của huynh đúng là nô lệ tiền tài!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Phép Tính

Thật xin lỗi, nghề của Kiều Linh Nhi tuy là thần châu, nhưng đối với mấy thứ vàng bình thường này nàng không có bất kỳ hứng thú gì, hơn nữa, thân phận kiếp này của nàng: Đường đường Tứ tiểu thư đệ nhị thế gia, lẽ nào lại không có tiền, phải dùng tới cướp vàng của tiểu thúc ư?

Đáp án dĩ nhiên là không, chỉ có điều nếu hỏi nàng muốn vàng kia để làm gì, rất nhanh Tông Chính Dập bọn họ sẽ biết.

Một ấm trà, rót nước vào trong ấm, ngang bằng với vị trí miệng bình; một cái chén, chén đặt ở trước miệng ấm trà, cùng với đó phân phó người hầu chuẩn bị xong giấy bút.

Kiều Linh Nhi liếc chiều cao vòi vàng một cái, lại nhìn thoáng qua nước trong ấm trà, cho dù vàng hoàn toàn bỏ vào trong đó, cũng sẽ không lộ ra chút nào.

Đám người Tông Chính Dập không rõ nguyên do, nhất là khi nàng cẩn thận bỏ vàng vào trong ấm trà, nước chậm rãi tràn ra ngoài miệng bình. Trước đó Kiều Linh Nhi đem một miếng dán nhỏ nhỏ ở chỗ miệng bình, dù cho nước từ miệng bình chảy ra, cũng không chảy xuống thân ấm, toàn bộ đều rơi vào trong chén.

Tông Chính Diễm nhũn mày nhìn hành động quái dị này, hẳn không thật sự cho rằng Kiều Linh Nhi không có việc gì cho bọn hắn nhìn vàng được bỏ vào trong ấm dùng thành lá trà, như thế vàng sẽ khóc vậy!

Động tác của Kiều Linh Nhi rất cẩn thận, nếu lập tức bỏ vàng vào, không phải nước ở miệng bình lập tức phun ra xa thì là nước sẽ bắn lên từ miệng bình, cho nên nàng đặc biệt cẩn thận, cũng may những thứ này đều là sở trường sống của nàng, không thành vấn đề.

Thời điểm vàng hoàn toàn được bỏ vào, trong chén cũng có không ít nước, nàng cũng không vội lấy vàng ra, chỉ bung nước qua hỏi Tông Chính Diễm: “Tiểu thúc, thúc có thể ghi lại dung tích của một chén nước này không?”

“... dung tích?” Tông Chính Diễm nghe từ xa lạ này thì hơi nhũn mày.

Kiều Linh Nhi không khỏi im lặng, nàng quên mất, ở thế giới này vẫn chưa có khái niệm dung tích! Mà nàng cũng không biết cái gì có thể thay thế, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nói: “Giống như lúc gọi thước ấy, một thăng hoặc là một đấu.” Thăng và đấu đều là đơn vị dung tích cổ đại.

(1 thước 米 = 1 mét; 1 thăng 升 = 1 lít; 1 đấu 斗 = 10 lít)

“Tiểu thư, cũng giống như mua dầu à...” Ngưng Hương ở phía sau khẽ hỏi.

Kiều Linh Nhi khước miệng gạt một cái, đúng, nàng phải nói mua dầu chứ, chỉ ít đều là chất lỏng.

Ngay sau đó đem chén đưa cho Tông Chính Diễm, nói: “Cứ dựa theo mua dầu mà ghi chép đi, ghi ở chỗ này!”

Muốn nói giấy, cũng được vạch ra, chia làm ba cột. Dùng ngôn ngữ hiện đại của Kiều Linh Nhi mà nói, cột bên trái là dùng để ghi khối lượng, cũng chính là trọng lượng của vàng; cột ở giữa là ghi dung tích, tức là thể tích của vàng, đương nhiên đồng nhất với một khối đá lúc trước; một cột cuối cùng thì dùng để ghi mật độ, hóa lý là sở thích của nàng, tỉ lệ khối lượng và thể tích, chính là mật độ.

Tông Chính Dập vô cùng hứng thú cười cười, hỏi: “Linh Nhi, còn cần gì không?”

“Ừm, ta còn cần một ít vàng, tốt nhất là lớn nhỏ không giống nhau.” Kiều Linh Nhi đối với việc Tông Chính Dập hiểu rõ còn thật sự cao hứng, sau đó hướng về Tông Chính Diễm nói: “Còn nữa tiểu thúc, thúc ở trong cột đầu tiên điền trọng lượng tương ứng của vàng, mỗi một thỏi vàng lớn nhỏ sẽ ứng với một số.”

Tông Chính Diễm xoắn xuýt một hồi, đột nhiên cảm giác bản thân giống như đang phụng bồi Nhị tiểu thư chơi đùa, lại ngại mở miệng nói ra, nhất thời có chút khó xử.

“Tam công tử, Nhị thiếu phu nhân làm như vậy là có nguyên nhân của nàng.” Thanh Diệp vẫn luôn trầm mặc kiệm lời lại chủ động mở miệng, bình thường hẳn chỉ im lặng khiến người ta trực tiếp bỏ qua.

Ngay cả nam nhân băng sơn cũng đã lên tiếng, Tông Chính Diễm lần này bất chấp tò mò, lập tức sử dụng tài trí của hắn, nhất định làm việc đến hoàn mỹ trọn vẹn.

Phía kia, Tông Chính Dập dường như đã biết Kiều Linh Nhi muốn làm cái gì, đã đặt một cái chén ở trước miệng ấm trà trước nàng, đem lượng nước lúc trước lại rót đầy một lần nữa.

“Công tử, đã cảm tới!” Thời điểm Tông Chính Dập đổ đến lượng nước như lúc trước, Nguyệt Ảnh đã cầm ba loại vàng nguyên bảo năm lượng, mười lượng và hai mươi lượng tiến vào. Năm mươi lượng không phải là không có, nhưng miệng bình quá nhỏ không thể vào được.

“Những thứ này đã đủ chưa?” Tông Chính Dập ngược mắt hỏi.

Một đôi mắt xán lạn như kim cương đen lóe ra ánh sáng mê người, cơ hồ trong nháy mắt Kiều Linh Nhi nhìn đến ngây người, nhưng lại rất nhanh bình

tình đáp: “Thử trước một chút xem, không được chúng ta lại đổi sang thứ khác.” Ở đây nàng không thể bảo đảm làm đến chính xác, thí nghiệm vài lần sẽ tương đối ổn thỏa.

Lại một lần nữa giống như lúc trước, Kiều Linh Nhi thí nghiệm, Tông Chính Dập ở một bên chuẩn bị nước và chén, Tông Chính Diễm thì ghi chép, rốt cuộc sau nửa canh giờ đã lấy được bốn nhóm số liệu ban đầu.

“Nhị tẩu, đều ghi lại được rồi, tẩu nhìn một chút.” Tông Chính Diễm đưa tờ giấy đã ghi chép cho nàng.

Kiều Linh Nhi nhìn sơ qua kết quả sau cùng một lượt, tuy những ký tự này tương đối phiền phức, nhưng nàng miễn cưỡng có thể dùng số lẻ ở trong đầu để thay thế, đồng thời sau khi tính nhẩm cho ra một đáp án hải lòng. Mặc dù hơi hơi có chút sai sót, thế nhưng cũng không kém bao nhiêu.

“Tiểu thúc, thúc thử tính toán ghi chép lại phần trăm số liệu cột thứ nhất và số liệu cột thứ hai xem.” Kiều Linh Nhi lại lần nữa đưa giấy cho Tông Chính Diễm.

Tông Chính Diễm sững sốt một chút, vẫn không hiểu Kiều Linh Nhi rốt cuộc đang làm cái gì, Ngưng Hương và Lam Phong cũng là đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không biết trong hồ lô của Kiều Linh Nhi đến cùng là bán thuốc gì.

Chỉ thấy Tông Chính Diễm sau khi nhận lấy thì nhìn hai nhóm số liệu, nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng đưa bút nhanh chóng viết ra một vài số liệu.

Ngưng Hương không khỏi trở mắt đứng nhìn, sát lại gần Kiều Linh Nhi hỏi: “Tam công tử cũng không cần tính à?”

“Khả năng tính nhẩm của Tam công tử là không ai bằng!” Nguyệt Ảnh ở một bên cho câu trả lời.

Ngưng Hương không phản đối, đã từng nghe người ta nói qua Tam thiếu gia nhà Tông Chính đầu óc thông minh lanh lợi, nhưng lại không ngờ tới việc tính nhẩm này cũng nằm trong số đó, lúc này chỉ thấy hấn ở trong thời gian chưa tới một nén nhang đã viết ra bốn con số, càng không khỏi bội phục.

Kiều Linh Nhi ý thức được Tông Chính Diễm đang tính nhẩm, hơn nữa khả năng có lẽ còn không dưới nàng, điểm này lại rất trùng hợp giống với Lam Táp, đều có trí óc thiên tài.

Mà Tông Chính Diễm bởi hai nhóm số liệu ban đầu mà trên mặt hiện lên kinh ngạc, đến ba bốn nhóm số liệu phía sau, thì đã không biết nên dùng tâm tình nào để diễn tả kinh hãi của hấn.

Rốt cuộc là trùng hợp hay vì cái khác? Vì sao bốn nhóm số liệu này cơ hồ đều giống nhau? Cho dù tính nhẩm đến đằng sau, cũng vẫn không sai lệch bao nhiêu!

“Nhị tẩu, đây...” Tông Chính Diễm nhíu mày quay đầu nhìn Kiều Linh Nhi, dường như vẫn hoài nghi tính xác thực của bốn nhóm số liệu này.

Trên mặt Kiều Linh Nhi lại không hề kinh ngạc, ở cổ đại không có số lẻ, mà là dùng một ký hiệu đặc thù để biểu thị, phỏng chừng cũng xấp xỉ với con số của mấy số lẻ phía sau. Hơn nữa đều là đến một vị trí cuối cùng mới hơi có thay đổi, còn đều ở trong khoảng “một”, xem ra Tông Chính Diễm quả thực có chút tài năng.

“Số lượng vàng có trong mỗi một đấu chênh lệch không bao nhiêu.” Tông Chính Dập nhìn thoáng qua bốn số liệu sau cùng, tiếp đó chuyển hướng về phía Kiều Linh Nhi, “Linh Nhi, nàng muốn nói chính là cái này à?”

Nghe vậy Kiều Linh Nhi thoáng sững sốt, tiếp đó mới phản ứng lại “đầu” theo lời Tông Chính Dập nói là đơn vị dung tích. Nhưng đối với sự miễn cảm của Tông Chính Dập, nàng ngược lại cảm thấy giải thích như vậy cũng rất thích hợp.

“Có thể hình dung như vậy, thế nhưng có một điểm ta cũng có thể nói rõ một chút.” Kiều Linh Nhi nói xong thì cầm cái chén đựng nước kia lên, thần nhiên nói: “Lấy đầu làm đơn vị cũng có thể, nhưng nếu như vàng lớn, khi nước nhiều, cũng có thể dùng phương pháp tương đối mà tính, cuối cùng sau khi chuyển đổi cũng có thể lấy được số liệu giống nhau.”

Mấy người nghe như rơi vào trong sương mù, Tông Chính Dập và Tông Chính Diễm còn may, chứ Ngưng Hương thì hai mắt vòng vòng như nhang chóng muỗi.

Cuối cùng vẫn không ngại học hỏi: “Tiểu thư... có ý gì? Ta nghe không hiểu...”

“Cái này tới nay ta sẽ từ từ giải thích với các ngươi, bây giờ mọi người có thể dùng bất kỳ đồ vật nào khác đến kiểm tra một chút.” Kiều Linh Nhi không phải sợ phiền phức, mà là giải thích thật sự rất phiền toái, hiện tại quan trọng nhất vẫn là giải quyết sự tình trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 41: Thí Nghiệm

Ngày hôm sau.

Sau khi Tông Chính Dập hạ triều lại cùng Kiều Linh Nhi đi đến Kiều gia, Tông Chính Diễm cũng gọi Phong Khinh cùng đi, không thông báo cho Ngũ hoàng tử Hách Liên Phi Du là bởi vì thân phận của hắn. Mà Tông Chính Dập là con rể của Kiều gia, lại là Thừa tướng, đương nhiên cũng tham dự. Về phần nguyên nhân Tông Chính Diễm ở đây thì càng đơn giản hơn, Phong Khinh thỉnh giáo, cùng với việc sẽ do hắn giải thích làm thế nào giám định vàng có nhẹ hay không!

Trong đó trước khi Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi đến Kiều gia có một việc nhỏ xen giữa, Tông Chính Dập mới về nhà thì Tông Chính lão gia tức Tông Chính Vô Song đã gọi hắn lại.

Nguyên nhân gì đây? Còn không phải là Kiều Linh Nhi lại muốn về nhà mẹ đẻ, lão gia tử không hài lòng, nhưng vị thế từ hung hãn kia của ông lại không cho phép ông thuyết tam đạo tứ, đành phải tìm con trai.

Kết quả Tông Chính Dập nói một câu: “Là con muốn Linh Nhi theo con đi bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu.”

Tông Chính Vô Song ủy khuất muốn ngồi trong góc vể vờn tròn, người ta là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi, ông là nhi tử cưới vợ như ngựa tuốt cương, mới cưới bốn ngày, đã liên tục chạy qua nhà cha mẹ vợ, lão gia tử rất buồn bực.

Có điều, lão nhân gia ông buồn bực thì buồn bực, con trai con dâu một lòng đều ở trên lưng vàng giả kia, chuyện này Tông Chính Dập không để cho Tông Chính Vô Song biết, chính là sợ ông sẽ đứng ngồi không yên.

Một nhà Kiều gia, Phong Khinh, Tông Chính Dập, Kiều Linh Nhi đều nhìn thí nghiệm của Tông Chính Diễm, đó là do Kiều Linh Nhi đích thân truyền thụ cho, tuy Tông Chính Dập cũng có thể làm, nhưng Kiều Linh Nhi khẳng khái muốn Tông Chính Diễm làm. Về phần nguyên nhân, thì là bởi vì thấy hắn quá rảnh rồi!

Nếu như Tông Chính Diễm biết nguyên nhân mình được “lựa chọn” đảm đương “đảm nhiệm to lớn” là vì thế, có lẽ sẽ đập đầu vào tường mất!

Kiều Linh Nhi lên lút lỏi kéo tay áo của Tông Chính Dập, thừa lúc tất cả mọi người đang nhìn thí nghiệm, không tiếng động nói mấy chữ với hắn, sau đó hai người lên lút rồi khỏi đại sảnh.

Khỏe mắt Phong Khinh thấy được lưng của Kiều Linh Nhi và Tông Chính Dập, ánh mắt không khỏi trầm xuống, lại trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh, giống như chưa từng nhìn thấy cái gì.

Đi ở trong hành lang yên tĩnh, Kiều Linh Nhi và Tông Chính Dập nhất thời đều không nói gì. Kiều Linh Nhi là đang chuẩn bị mở miệng như thế nào, mà Tông Chính Dập thì đang chờ nàng mở miệng.

Rốt cuộc, Kiều Linh Nhi mở đầu, hỏi: “Chuyện này, ngươi cảm thấy ai có thể là chủ mưu hơn?” Nói chuyện với Tông Chính Dập, nàng không cần quanh co lòng vòng, tình thế của hắn càng rõ ràng hơn so với nàng, nếu như nàng cũng nhìn thấy được sự mờ ám trong đó, thì Tông Chính Dập không thể nào không biết.

Đối với vấn đề của Kiều Linh Nhi, Tông Chính Dập tuyệt không cảm thấy hiếu kỳ, chỉ hơi nhún nhún.

Trầm mặc một hồi, Tông Chính Dập cho ra suy đoán của hắn: “Hoàng hậu.”

“Vi sao?” Kiều Linh Nhi vốn cho là hắn sẽ nói không có cách nào khẳng định, nhưng không nghĩ đến hắn lại dứt khoát nói ra hai chữ hoàng hậu như vậy. “Là vì báo thù cho Trần quốc cừu ư?” Nhưng chém giết Trần quốc cừu không phải là Thái tử ư?

“Linh Nhi, có một điểm có thể nàng không nghĩ tới.” Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi ngồi ở trong lương đình, giữa ánh mắt kinh ngạc của Kiều Linh Nhi hắn tiếp tục nói: “Cướp hôn ngày hôm đó, người thuê sát thủ của Vô Ưu cung, là người bên cạnh của Hoàng hậu.”

“Cái gì?” Kiều Linh Nhi không khỏi hơi cao giọng, trong lúc nhất thời đầu óc cũng có phần không theo kịp.

Tông Chính Dập lập tức nhìn thoáng qua xung quanh, bảo đảm chắc chắn gần đây không có ánh mắt ai mới một lần nữa rơi trở lại trên người của Kiều Linh Nhi.

Kiều Linh Nhi cũng lập tức hiểu nguyên do Tông Chính Dập làm vậy, tuy bây giờ bọn họ đang ở Kiều phủ, nhưng không dám đảm bảo tai vách mạch rừng, bọn họ bây giờ đang ẩn trong đầu sóng ngọn gió, phải cẩn thận một chút, chỉ cần có chút nhược điểm cũng sẽ rơi vào trong tay của người có lòng.

Lập tức thấp giọng hỏi: “Ta và hoàng hậu không thù không oán, vì sao bà ta phải sai người cướp ta đi?” Kiều Linh Nhi nhún nhún, nàng đã nghĩ đến người bắt cóc lúc đó có thể có thân phận địa vị, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ là Hoàng hậu.

“Hoàng hậu cũng không phải là nhắm vào nàng.” Tông Chính Dập lắc đầu nhẹ giọng nói.

Không phải là nhắm vào nàng? “Là nhắm vào Kiều gia?” Kiều Linh Nhi lập tức cho ra kết luận, thần sắc trong nháy mắt cũng nghiêm túc lên, nhiệt độ chung quanh cũng không khỏi thấp xuống.

“Không” Tông Chính Dập lại phủ nhận, “Đối tượng của Hoàng hậu thật ra là Hoàng thượng...”

...

Thời điểm Tông chính Dập và Kiều Linh Nhi trở lại đại sảnh, thí nghiệm của Tông Chính Diễm cũng không sai biệt lắm đã

làm xong, mà lần này, người tính trị giá mật độ là ba người Phong Khinh và Kiều Chiến cùng với Kiều Dực Lân. Kiều Chiến mặc dù đã có tuổi, nhưng lại không ảnh hưởng đến năng lực của ông. Kiều Dực Lân cũng trông coi hơn phân nửa việc làm ăn buôn bán của Kiều gia, chút chuyện này cũng không làm khó được hắn. Về phần Phong Khinh thì càng không cần phải nói, tuổi trẻ đã có thể một mình đảm đương một phương, những năm gần đây việc buôn bán của Phong gia đều do hắn xử lý, nếu không có đầu óc tinh khôn thông minh, thì làm sao có được thành quả như vậy?

Sáu trang giấy, phân biệt vàng và bạc dùng làm thí nghiệm, mười hai nhóm số liệu, vàng lớn nhỏ không đồng nhất, thậm chí còn đổi cái loại âm trả nhỏ mà Kiều Linh Nhi dùng ngày hôm qua thành âm trả lớn trong tủ lâu, vàng lớn cũng có thể thả vào.

Tất cả số liệu có hai cột trước là cố định, cổ nhân có công cụ đo dung tích của cổ nhân, bọn họ dùng dạng đơn vị gì cũng là chuyện của bọn họ, dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết luận sau cùng.

Đem phần trăm của một cột cuối cùng đặt chung một chỗ để so sánh, không nhìn thì không rõ, vừa nhìn thì thấy số liệu trong mười hai nhóm này hoàn toàn giống nhau, trên mặt ba người phụ trách tính toán càng nhiều hơn một phần trăm trọng.

Đây tuyệt đối không phải là trùng hợp!

“Nhị tẩu, kết quả đều giống nhau.” Hôm qua Tông Chính Diễm đã ở trong phòng thí nghiệm qua vô số lần, hôm nay cho ra số liệu vẫn giống với ngày hôm qua hẳn tính ra, hẳn tin phục rồi.

“Rất tốt!” Một giây trước tuy tâm tình Kiều Linh Nhi còn nặng nề, nhưng lúc này vẫn chú ý đến nơi này. “Bây giờ mọi người có thể lấy lượng quan kim kia ra, dùng phương thức giống nhau, nếu quan kim quả thực nhẹ theo như lời mọi người nói, thì số liệu cuối cùng mà mọi người cho ra sẽ nhỏ hơn so với những số mà mọi người đã tính được.” Chất lượng nhẹ, dưới tình huống dung tích không đổi, mật độ đương nhiên cũng sẽ nhỏ hơn.

Mọi người nghe thấy không khỏi đồng loạt nhìn về phía Kiều Linh Nhi, trong đầu nghi hoặc: Lễ nào phương pháp này là nàng nghĩ ra được?

Tuy rằng đều rất nghi hoặc, thế nhưng không ai hỏi ra.

Một lượng quan kim kia sau khi cầm ra, trợ thủ Ngưng Hương và Lam Phong tiếp tục hỗ trợ, Tông Chính Diễm tiếp tục thí nghiệm. Bởi vì thể tích của quan kim đều giống nhau, hơn nữa lúc trước cũng nói trọng lượng đều nhẹ như nhau, khảo nghiệm một cái, còn lại cũng không nhất thiết phải tiếp tục.

Sau cùng Tông Chính Diễm cũng gia nhập vào trong hàng ngũ tính nhẩm, bốn nhóm số liệu thu được, mọi người nín lặng. Số liệu mà Kiều Linh Nhi tính toán trong lòng không sai biệt với bọn họ, hầu như không có sai lệch.

Mà khi so sánh “mật độ” với các loại vàng trước đó, lúc đếm ngược số thứ ba, xảy ra ít nhất một sai lệch.

Mặc dù chỉ là một số rất nhỏ, thế nhưng ở trong mắt người thông minh, điều này đủ để chứng minh lượng quan kim này nhẹ hơn vàng chân chính.

“Thái phó trong cung, sẽ rất rõ ràng điều này đại biểu cái gì.” Phong Khinh nhìn số liệu chênh lệch không bao nhiêu, trên khuôn mặt đẹp lộ ra nụ cười.

Người chưa hề tính toán sổ sách tiếp xúc qua phương diện này sẽ không biết, thế nhưng Thái phó ngự dụng của triều đình, tuyệt đối là nhân vật đứng đầu, chỉ cần giải quyết vấn đề cơ bản rồi, thì muốn chứng minh vàng có pha trộn hay không, sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Hạ Màn

Ngoài dự đoán là, tham gia nghiệm chứng vàng giả không phải là Phong gia, cũng không phải Kiều gia, mà là Tông Chính Dập.

Lúc đầu Kiều Linh Nhi cũng không đồng ý làm như vậy, nếu như người phía sau thực sự là Hoàng hậu, mà Thừa tướng vốn không nên tham gia giám định hoàng kim lại gia nhập, tất sẽ đắc tội hoàng hậu, nếu nói là sau khi sự việc xảy ra, thì cần hắn đến bày mưu tính kế. Bây giờ trước nhất, Tông Chính Dập chẳng khác nào trực tiếp lựa chọn rõ với Hoàng hậu.

Sự thật chứng minh, ngoại trừ Hoàng hậu ra, còn có một người cũng không phải là đèn càn dầu, người này chính là đương kim hoàng thượng!

Ở trên triều, Tông Chính Dập hiển nhiên đã ngờ tới Võ đế sẽ gây khó dễ, nên đã lấy ra một thân phận khác của mình: Con rể Kiều gia.

Những người khác không thể tham gia loại chuyện cơ mật này, thế nhưng hắn là con rể người ta, cũng không thể coi là người ngoài chứ?

Sau khi Võ đế nghe xong thì á khẩu không trả lời được, vốn muốn mượn chuyện này để mở rộng một chút, không nghĩ tới lại quên chuyện mình làm khi ấy, thất sách!

Có điều nói đi thì nói lại, có người chủ ý động đến hoàng kim, ít nhất một phen thí nghiệm được làm quang minh chính đại ở trên đại điện cùng với nhận định của Thái phó, trái lại khiến cho hắn ta càng thêm phòng bị.

Về phần “phép tính” mà Tông Chính Dập đưa ra, chiếm được tán thưởng của toàn bộ đại thần trong triều, tiếng tăm càng vang động toàn bộ triều đình. Ngay cả Thái phó học rộng tài cao, cũng là đối với hắn bội phục sát đất.

Kỳ thực Tông Chính Dập rất muốn nói người nghĩ ra phép tính này không phải là hắn, mà là vị thể tử thần bí kia, thế nhưng không thể! Hoàng hậu vốn là trong tâm có ý đồ xấu, nếu để cho bà ta biết là Kiều Linh Nhi chọc phá mảnh khoe vàng giả, sợ là sẽ khiến Kiều Linh Nhi càng thêm nguy hiểm. Tạm thời không bàn Hoàng hậu có phải là kẻ chủ mưu sau cùng tham gia vào vụ vàng giả này hay không, cho dù không phải bà ta, nếu để cho người ta biết là Kiều Linh Nhi đưa ra, sợ là cũng sẽ đắc tội không ít người.

Sau khi cẩn thận điều tra, Hình bộ tra được giám công Hình Sơn mới bổ nhiệm. Theo đó tra ra Hình Sơn là môn sinh của Trần quốc cửu, có thể làm đến vị trí tổng quản bộ phận luyện chế là do Trần quốc cửu một tay đề bạt. Về chuyện làm giả hoàng kim, khi Hình bộ đi vào phòng luyện chế để bắt giữ, Hình Sơn đã treo cổ tự vẫn, đồng thời viết xuống một phần di thư nhận tội trạng, thông báo rõ ràng tại sao muốn làm vàng giả.

Trong cáo trạng nhận tội tỏ rõ, hắn cảm kích ơn tri ngộ của Trần quốc cửu, nhưng Trần quốc cửu bị người chém giết quả thật uổng mạng, muốn dùng việc này khiến cho Hoàng thượng chú ý, vì mình oan cho Trần quốc cửu, trên đây đều là tiếng lòng của tất cả luyện chế sư.

Võ đế mặt rùng rợn, các luyện chế sư có tham gia đều bị bắt lại, toàn bộ chém đầu. Ý đồ của Hình Sơn kỳ thật là muốn chỉ ra Võ đế thiên vị Thái tử, nhưng Võ đế cố tình bao che, những người như bọn họ đương nhiên chỉ có thể bị giết, Võ đế sao có thể động đến Thái tử?

Kết quả sự tình vẫn là không giải quyết được gì, tuy liên quan đến tính mạng của không ít người, nhưng ở trong cung, đây đã là việc tập mãi thành quen.

Còn chuyện tình phía sau, cũng theo cái chết của Hình Sơn bị chôn vào trong mộ.

...

“Tông Chính Dập, người làm như vậy thực sự quá lỗ mãng.” Kiều Linh Nhi ngồi ở bên cạnh Tông Chính Dập, không cho người hầu hạ.

Vụ án làm vàng giả huyên náo cả thành, ban đầu là Tông Chính Dập giải thích, sau là Phong Khinh, Kiều Chiến mới tự mình gặp Hoàng thượng, nói rõ ràng tất cả. Kiều Linh Nhi không lo Phong Khinh, thế nhưng Tông Chính Dập lại bối vì vụ án này mà bị đẩy tới đầu sóng ngọn gió, Kiều gia cũng bối vì vậy mà thanh danh càng lan truyền ra.

“Không sao.” Ở trước mặt mọi người, Kiều Linh Nhi gọi hắn là tướng công, khi ở riêng, hắn cũng đã quen với việc nàng gọi tên hắn.

“Cái gì gọi là không sao?” Kiều Linh Nhi có chút tức giận, “Cho dù người không nói ta cũng biết, giám công Hình Sơn chẳng qua chỉ là một con cừu non chịu tội thay, thế lực của người phía sau to lớn, người cứ như vậy nhất định đắc tội người nọ, người có biết không hả...”

“Bà ta không dám đụng đến ta.” Tông Chính Dập mỉm cười nói tiếp câu mà Kiều Linh Nhi định nói, “Hoàng hậu bây giờ còn chưa đụng đến ta, vì Hoàng thượng biết rõ đằng sau chuyện này còn có chân tướng nên mới không vạch trần.”

Tông Chính Dập trực tiếp nói ra người giật dây là Hoàng hậu, cũng nói lên Võ đế hiển nhiên cũng biết.

Kiều Linh Nhi thay đổi suy nghĩ cũng nghĩ đến Võ đế, lão già giáo hoạt đó, bọn họ có thể biết, Võ đế tuyệt đối cũng sẽ nhát thanh nhị sở, mà ông ta bây giờ lại cái gì cũng không nói... Chờ đã, Võ đế biết rất rõ ràng tâm tư của Hoàng hậu nhưng vẫn bắt động thanh sắc, chính là để cho Tông Chính Dập ôm tất cả mọi chuyện vào trên người mình là có ý gì?

Trong đầu linh quang chợt lóe, mặt của Kiều Linh Nhi nhất thời đen lại: “Hoàng thượng là muốn tọa sơn quan hổ đấu, ông ta muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi!”

Không sai, đây chính là tâm tư trong lòng Võ đế.

Hoàng hậu là địch nhân khó giải quyết nhất dưới mắt ông, cho dù là phu thê đồng sàng cộng chẩm nhiều năm, nhưng đủ loại thế lực, lực lượng ngang nhau. Võ đế vì thái bình thiên hạ không động được đến Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng vì chặn miệng lưỡi thiên hạ không thể không kiêng kỵ Võ đế ba phần, hai phe theo đó cũng đều ngang hàng.

Nếu như một ngày kia thế lực một người trong đó yếu đi, vậy thì bên còn lại sẽ phá bỏ phòng thủ, sẽ tiến vào chiếm giữ nội bộ địch nhân.

Nếu như Hoàng hậu và Tông Chính gia, Phong gia cùng Kiều gia đều đối nghịch, ắt phải tiêu hao không ít sức chiến đấu, từ đó sẽ cho Võ đế một cơ hội rất lớn. Thử hỏi, cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mặt của Võ đế, ông ta sao có thể thêm một chân?

Tông Chính Dập nghĩ Kiều Linh Nhi thông minh, nhưng không nghĩ tới chỉ mới nói một chút mà nàng đã hoàn toàn hiểu ra, rốt cuộc lời đồn bên ngoài sao lại truyền nàng chỉ biết cảm kỳ thư họa chứ?

“Người là vì tập trung toàn bộ lực chú ý của Hoàng hậu đến chỗ người, cho nên ngay từ đầu đã không liên lụy Kiều gia phải không?” Phong gia nàng không thể xen vào, thế nhưng Kiều gia thì có quan hệ lớn lao, người này rốt cuộc...

Tông Chính Dập ôn nhu cười, nói: “Lực lượng của bản thân ta không đủ, hơn nữa tin tưởng Hoàng hậu cũng biết thế cục trong đó, bà ta không dám tùy tiện đánh vỡ cục diện này.”

Thân phận của hần đặt ở nơi đó, Kiều gia Phong gia đều là bách tính thông thường, cho dù có động đến thì nhiều nhất là kinh tế đại loạn, nhưng phía sau còn có tứ đại thế gia khác, tin tưởng rất nhanh là có thể khôi phục như cũ; còn hần là Thừa tướng đương thời, nếu hần có chuyện, chính là trực tiếp trở mặt với Võ đế. Cho nên, hần nhận định Hoàng hậu sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Kiều Linh Nhi nhướn mi, “Thế nhưng người có biết hay không, như vậy cũng sẽ mang đến nguy hiểm cho Tông Chính gia?” Trong lòng bỗng nhiên có chút cảm giác là lạ, không được tự nhiên.

“Không sao, có cha ta và đại ca ở đây, hoàng hậu càng không mạnh động.” Tông Chính Dập an ủi nói, tiếp đó lại hỏi: “Đúng rồi, Linh Nhi, sao nàng nghĩ đến biện pháp nghiệm chứng vàng giả?”

Nghe đến hai tiếng “Linh Nhi”, mặt của Kiều Linh Nhi hơi nóng, nhưng trên mặt vẫn như cũ bình tĩnh hỏi đáp: “Kỳ thực trước đây lúc ở nhà, nhân rồi không có chuyện gì làm sẽ tùy tiện chơi đùa.” Nàng cũng không thể nói cho hần biết là lúc cấp hai được thầy giáo vật lý dạy đi?

“Thì ra là thế.” Tông Chính Dập cười ôn hòa.

Kiều Linh Nhi tiếp tục nóng mặt, đổi đề tài hỏi: “Chỗ vàng làm giả kia đâu? Hiện tại thế nào?”

“Đã không thể dùng để lưu thông, Hoàng thượng để Hình bộ tạm thời thu giữ.” Tông Chính Dập thấy tình quang lóe lên trong mắt Kiều Linh Nhi, không khỏi hiếu kỳ, nàng lại đang suy nghĩ gì.

“Nếu không thể dùng để lưu thông, vậy dùng để làm một vài chuyện có ý nghĩa là được rồi.” Kiều Linh Nhi chớp mắt xinh đẹp.

...

Tông Chính Diễm đang uống trà với Phong Khinh bọn họ chợt nháy mắt một cái, mí mắt lại giựt một cái, không biết là ai đang nghĩ đến hần!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Âm Mưu

Vàng sau khi bị làm giả tuyệt đối không thể dùng để lưu thông trên thị trường, tất cả ngân hàng tư nhân ở kinh thành hầu như đều bị đệ nhất thế gia và đệ nhị thế gia độc quyền, tuy cũng có địa bàn của mấy thế gia khác, nhưng tỷ lệ chiếm cứ vẫn thua xa đệ nhất thế gia và đệ nhị thế gia.

Về phần lượng hoàng kim này, Kiều Linh Nhi nói cho Tông Chính Diễm, Tông Chính Diễm dĩ nhiên cũng nóng lòng dùng vàng thật ngang giá đổi lượng vàng kia về. Tuy cũng không thua thiệt bao nhiêu, thế nhưng Tông Chính Diễm vẫn lo, đồng vàng làm giả này hần dùng tới có gì hữu dụng đâu?

Tông Chính Dập nhìn vẻ mặt hắc tuyến của Tông Chính Diễm không khỏi cảm thấy buồn cười, đệ đệ này từ trước đến nay đều rất thông minh tinh trí, không nghĩ tới lần này lại bị kích động như thế, kỳ tích!

“Linh Nhi, nàng đến rồi?” Tông Chính Dập đứng dậy, đón Kiều Linh Nhi vào bên trong phòng.

Kiều Linh Nhi gạt đầu, thấy khóe miệng hần có nụ cười như xem kịch vui, ánh mắt cũng không khỏi rơi vào trên người của tiểu thúc Tông Chính Diễm.

“Tiểu thúc, hôm nay ăn khổ qua à?” Kiều Linh Nhi cùng với Ngưng Hương đứng ở bên người nàng, nhìn thấy một khuôn mặt vụn vặt không khỏi buồn cười, cũng may Lam Phong định lực mười phần, rất nể mặt không cười ra tiếng.

“Nhị tẩu, tẩu cũng đừng chế giễu ta!” Tông Chính Diễm phun ra một hơi, lẽ nào nàng không biết hần ăn khổ qua là nguyên nhân gì ư?

“Diễm đang lo lượng vàng giả kia nên làm thế nào!” Tông Chính Dập đưa tay rót cho Linh Nhi một chén trà, đưa tới trước mặt nàng.

“A? Vậy nên làm sao đây?” Kiều Linh Nhi cười với Tông Chính Dập một tiếng, sau đó lại theo lời của hắn nói ra.

Tông Chính Diễm gãi gãi sau ót, lần đầu tiên cảm giác mình giống Phong Khinh, đều là mắt người già, lại đem Kiều tứ tiểu thư lúc trước nhìn thành một thiên kim khuê các nhu nhược vô năng. Thất sách!

Tông Chính Dập cũng lắc đầu, sợ rằng đây là lần đầu tiên Tông Chính Diễm bối rối đi?

Kiều Linh Nhi thấy mọi người đều ở đây, cũng không muốn lãng phí thời gian, xoay người nói với Thanh Diệp và Lam Phong bọn họ: “Thanh Diệp, Ngưng Hương, Lam Phong, các người đi ra bên ngoài coi chừng trước.” Tuy trong câu nói không có bao nhiêu pháp phông, nhưng lại thể hiện ra cơ mật.

Thanh Diệp và Lam Phong đều không phải ngu ngốc, Ngưng Hương tuy không thông minh, thế nhưng lúc này cũng biết tính chất chuyện nghiêm trọng, lập tức không nói gì theo Thanh Diệp và Lam Phong đi ra ngoài.

Đi hai bước, Ngưng Hương lại nghiêng đầu, hỏi: “Tiểu thư, khối đại đầu gỗ kia không cần đi ra ngoài à?” “Đại đầu gỗ” là biệt hiệu mà Ngưng Hương tự mình cấp cho Nguyệt Ảnh bên người Tông Chính Dập, mà Thanh Diệp lại được gọi là “Khối băng lớn”.

Nguyệt Ảnh nghe thấy xưng hô của Ngưng Hương đối với hắn, trán không khỏi co rút, thế nhưng khuôn mặt bất động thanh sắc lại che giấu rất tốt.

Tông Chính Diễm nghe vậy cũng sững sờ, sau đó không lên tiếng nở nụ cười.

Ánh mắt khinh đạm của Kiều Linh Nhi từ trên người của Nguyệt Ảnh đảo qua một cái, thần nhiên nói: “Ngưng Hương, ngươi và Lam Phong còn có Thanh Diệp mới là người của ta, những người khác, không ở trong vòng phạm vi ta quản lý.”

Ngưng Hương nghiêng đầu suy tư một chút, Lam Phong đã ở một bên giục một tiếng, sau đó “Á” một tiếng liền đi ra ngoài.

Ánh mắt của Nguyệt Ảnh lại như ngừng lại trên người của Kiều Linh Nhi, chỉ tiếc nàng không nhìn hắn lấy một cái, nàng từ trước đến nay đều không có cảm giác mình đại nhân đại lượng chỗ nào, Nguyệt Ảnh và nàng đã từng đụng chạm, nhìn nàng khó chịu, lẽ nào nàng nhìn hắn sẽ dễ chịu à? Đáp án là sẽ không.

“Nguyệt Ảnh, ngươi cũng đi ra ngoài đi, đừng cho người tới gần nơi này.” Tông Chính Dập ở thời điểm Nguyệt Ảnh lúng túng phân phó cho hắn, rốt cuộc làm cho hắn có thể danh chính ngôn thuận rồi đi.

Nguyệt Ảnh cung kính nói: “Vâng, công tử!”

Đội Nguyệt Ảnh đi rồi, trong thư phòng cũng chỉ còn lại ba người, Tông Chính Diễm cũng đem chuyện chế nhạo khối đại đầu gỗ kia ném ra sau đầu.

“Nhị tẩu, có chuyện rất quan trọng à?” Tông Chính Diễm khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, hỏi.

“Tình thế bây giờ đệ hẳn là rõ ràng chứ? Tông Chính gia và triều đình ấy.” Kiều Linh Nhi hỏi thẳng vào vấn đề.

Tông Chính Diễm sững sờ một chút mới gật đầu, hắn cũng không phải hạng người dốt nát, đương nhiên cũng biết bây giờ là tình huống gì, nhất là sau vụ án hoàng kim, chỉ cần người hơi nắm chắc thì sẽ biết người phía sau này lực lượng to lớn.

“Vậy ta sẽ nói rõ.” Kiều Linh Nhi hơi chấn chỉnh cơ thể.

Tông Chính Diễm cũng ngồi thẳng theo, “Chăm chú lắng nghe!”

“Diễm, ta muốn đệ mở một môn hộ khác, làm hậu thuẫn cho Tông Chính gia.” Kiều Linh Nhi thẳng thắn nói.

“Mở một môn hộ khác?” Tông Chính Diễm đầu tiên là bối rối vì xưng hô của nàng mà có chút bối rối, sau đó lại vì lời nàng nói khiến hắn nghĩ không ra.

“Giống như đệ phát triển nhà chúng ta thành đệ tam thế gia vậy.” Tông Chính Dập thoáng suy nghĩ một chút.

Tông Chính Diễm rơi mồ hôi, ngay sau đó buông lỏng xuống, “Đệ đã sáng lập đệ tam thế gia, sao còn muốn đệ lại lập một cái nữa, chẳng lẽ còn muốn làm cho một đệ thất thế gia xuất hiện à?”

Nét mặt Kiều Linh Nhi vẫn nghiêm túc như cũ, “Có thể nói là muốn đệ lập một đệ thất thế gia, thế nhưng...” Câu nói kế tiếp khiến lỗ tai Tông Chính Diễm dựng lên, “Phải thân không biết quý không hay!”

Đối với năng lực của Tông Chính Diễm Kiều Linh Nhi đã nghe Tông Chính Dập nói, hắn tuổi còn trẻ đã có thể đem Tông Chính gia phát triển thành đệ tam thế gia, thế gian này sợ là hiếm có. Cho nên nàng giao cho Tông Chính Diễm nhiệm vụ này, cũng phải cẩn thận không biết quý không hay, chỉ sợ là cũng không dễ dàng như vậy.

Trầm mặc một hồi, Tông Chính Diễm ngược mắt hỏi: “Không thể để cho bất luận kẻ nào biết?”

“Không sai.” Kiều Linh Nhi gật đầu.

“Kể cả Phong Khinh?”

“Ta nói là bất luận người nào trừ ba người chúng ta ra.” Kiều Linh Nhi lại một lần nữa tuyên bố, dừng một chút, lại hỏi thêm: “Phong Khinh là người Tông Chính gia à?”

Không phải! Phong Khinh không phải là người Tông Chính gia, hơn nữa tâm tư của hắn không ai biết, người như vậy tốt nhất vẫn nên đề phòng thì tốt hơn.

“Ta hiểu.” Tông Chính Diễm dù sao cũng không phải là tiểu hài tử, kỳ thực khi Vô đề tứ hôn hắn đã có cái ý nghĩ này, chẳng qua chỉ là một cây non, vẫn chưa trưởng thành, không nghĩ đến hiện tại Nhị ca và Nhị tẩu lại không mưu mà hợp với ý nghĩ của hắn.

Tông Chính Dập đang trầm mặc sau đó mở miệng nói: “Diễm, lần này sự việc quan trọng, nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Nhị ca, đệ biết.” Ở thời khắc khẩn trương như thế, tuy nhìn biểu hiện bên ngoài thì không có bất kỳ khác thường gì, nhưng trong bóng tối, cũng đã là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, sợ là không lâu sau, sẽ có người không chịu nổi yên lặng, đánh vỡ một phần yên bình này.

“Về phần căn bản gây dựng sự nghiệp lần này, cứ dùng lượng vàng làm giả kia là được!” Kiều Linh Nhi ở một bên lạnh lạnh nói.

“Cái gì?” Tông Chính Diễm kinh hãi lên giọng, sau đó nhận thấy sự thất thố của mình, vội nói: “Dùng lượng vàng làm giả kia, Nhị tẩu, việc này...”

“Không có lòng tin đối với chính đệ, hay là không có lòng tin đối với kế hoạch của ta và nhị ca đệ?” Nói xong, Kiều Linh Nhi liếc mắt nhìn Tông Chính Dập bên cạnh.

Tông Chính Dập hiểu ý, quay lại với một nụ cười ôn nhu.

Tông Chính Diễm nhìn Kiều Linh Nhi, lại nhìn Tông Chính Dập, trong lòng thầm nghĩ: Nhị ca và Kiều tứ tiểu thư này từ lúc nào lại có “gian tình” sâu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Lãng Mạn Bất Chợt

“Cuộc sống bị theo dõi thực sự làm cho người ta vô cùng chán ghét!” Đêm qua trước khi đi ngủ, Kiều Linh Nhi không hài lòng phàn nàn với Tông Chính Dập một câu, kết quả hôm nay nàng mang theo Ngưng Hương và Lam Phong cùng đi ra phố.

Tông Chính gia có lão gia tử Tông Chính Vô Song đương gia, gia quy không ít, lúc bình thường căn bản không cho phép phụ nhân xuất đầu lộ diện, kết quả Tông Chính Dập vừa nói giúp, giờ không phải ngoan ngoãn cho đi rồi à?

Tuy rằng không biết Tông Chính Dập dùng phương pháp gì khiến lão gia tử đáp ứng, nhưng Kiều Linh Nhi vẫn rất vui vẻ.

Vô đề không có khả năng nói lòng cảnh giác với bọn họ, cho nên người lên theo dõi cửa nhà bọn họ cũng ở đây, vì không để lộ sơ hở, bọn họ mới quyết định làm trò đến cùng. Nhưng bị người ta theo dõi cũng không phải là một chuyện vui vẻ, nếu như không phải bởi vì lợi ích của đối phương, nàng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thỏa hiệp!

“Tiểu thư, ta nghe nói thành Đông mới mở một tiệm đồ nữ trang, rất nhiều phụ nhân viên ngoại đại thần còn có nương nương trong hoàng cung đều phải nha hoàn ra đó mua đấy!” Ngưng Hương vừa đi ra ngoài phủ đã hai mắt sáng lên, lúi rúi nói liên tục.

“Ngưng Hương, ngươi nói nhiều như vậy, kỳ thực câu nói này mới là lời mà ngươi muốn nói nhất đúng không?” Kiều Linh Nhi bất chợt vạch trần tâm tư trong lòng của Ngưng Hương.

Ngưng Hương sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười nói: “Tiểu thư, chúng ta thật vất vả mới có cơ hội ra đây một chuyến, cùng đi nhìn một chút có được không?”

“Thấy ngươi ngày thường tận tâm tận lực hầu hạ ta, cho phép!” Kiều Linh Nhi trêu ghẹo nói, bộ dáng kia, quả thực giống y như nữ vương.

Thời điểm ba người đi tới tiệm đồ nữ trang có tên là “Phượng Lai Nghi”, bên trong đã đầy ắp cả người. Nhưng lại không khó nhìn ra, rất ngay ngắn trật tự!

Kiều Linh Nhi được Ngưng Hương kéo chen vào bên trong một chút, sau đó thấy một bàn trưng bày thật dài, cự ly cách người các nàng khoảng tầm ba thước, không thể đụng vào, chỉ có thể nhìn.

“Tiểu thư, thật là đẹp...” Ngưng Hương nhìn đến mức mắt đều thẳng về phía trước. Nữ trang bằng vàng không phải là chưa từng gặp qua, bắt kể là đơn giản hay phức tạp đều đã thấy rồi, nhưng lại chưa từng thấy qua thứ tinh xảo như thế, chỉ nhìn như vậy thôi, cũng đã khiến cho người ta muốn giành lấy.

Những tiểu thư hoặc thị nữ kia nhìn thấy hàng mẫu, sau đó lựa đồ yêu thích, giao tiền đặt cọc, năm ngày sau mới có thể đến đây lấy nữ trang. Hơn nữa, lượng đặt hàng mỗi ngày chỉ có thể là một trăm bộ, nghe nói là bởi vì chế luyện phức tạp!

Tiệm trang sức thông thường đều bức thiết muốn sinh ý tới cửa, chứ không phải là đem khách đuổi đi mới đúng. Nhưng ở Phụng Lai Nghi, lại có quy củ như vậy, mỗi ngày một trăm bộ, tuyệt đối sẽ không làm trái quy củ.

Tuy quy củ rất khiến người ta nổi giận, hơn nữa giá cả đồ nữ trang lại càng cao đến thái quá, gần như gấp năm lần đồ nữ trang bằng vàng thông thường vậy. Nhưng lại chưa từng đắc tội với người ta, ngược lại càng ngày càng hấp dẫn rất nhiều người, kể cả Phong Khinh.

Khi một trăm bộ dự tính đã hết, có vài người tức giận rời đi, thế ngày mai nhất định phải tới sớm hơn mới được!

Thời điểm ít người, Kiều Linh Nhi liếc mắt đã thấy được nam tử tỏa sáng ở trong đám người _____ Phong Khinh. (Ai bảo hấn cứ cao hơn những nữ nhân đứng ở trước mắt hấn cơ chứ!)

Phong Khinh từ lúc Kiều Linh Nhi tiến vào cũng đã nhìn thấy nàng, nàng được nha hoàn bên cạnh bảo vệ tiến vào trong, nhìn những đồ nữ trang tinh xảo kia. Thế nhưng nàng không kinh ngạc như những nữ tử khác, thần sắc rất bình tĩnh, chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn qua, cũng không tham dự.

Chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, khí chất trên người Kiều Linh Nhi càng thêm xuất chúng, có lẽ bởi vì liên quan đến trượng phu hiện tại của nàng là Tông Chính Dập, ngay cả trên người nàng cũng bị lây nhiễm mấy phần siêu trần thoát tục.

“Tiểu thư, Phong công tử tới kìa!” Thời điểm Ngưng Hương nhìn đến Phong Khinh thì nụ cười trên mặt chợt biến mất, dán chặt lỗ tai Kiều Linh Nhi nói.

Tầm mắt Kiều Linh Nhi rất tự nhiên chuyển về hướng Phong Khinh, cũng không lộ ra bao nhiêu thần sắc. Trước kia đều là Kiều Linh Nhi có ý chờ ở những nơi Phong Khinh xuất hiện, bây giờ lại chủ động đưa tới cửa, không thể không nói, trái đất này vẫn luân phiên xoay tròn.

“Kiều cô nương, thật là khéo!” Phong Khinh chủ động chào hỏi.

“Sai rồi.” Kiều Linh Nhi môi đỏ mọng khẽ mở, lạnh nhạt phun ra hai chữ, “Xưng hô của Phong công tử sai rồi.” Thấy hấn không hiểu, hảo tâm nhắc nhở một câu.

Phong Khinh nhất thời phản ứng lại, hơi xấu hổ cười nói: “Tông Chính phu nhân, tại hạ thất lễ.”

Kiều Linh Nhi cười nhạt, Ngưng Hương ở đáy lòng vẽ vòng vòng nguyên rủa: Vô sỉ, hỗn đản, hỗn đản, vô sỉ!

“Phong công tử cũng tới xem trang sức à?” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt hỏi một câu.

Tuy lúc này hai người đứng chệch ở một góc, thế nhưng hai người đẹp mắt ít nhiều vẫn hấp dẫn ánh mắt không ít người, nhất là hai người đã từng có quan hệ mức độ sâu xa!

“Trang sức của gian ‘Phụng Lai Nghi’ này rất đặc thù, rất tinh xảo.” Phong Khinh thần nhiên nhìn lướt qua những nữ tử đang nhìn bọn họ ở nơi này, nhưng chủ yếu vẫn là nhìn những đồ trang sức được chế tác mà ngay cả hấn cũng không thể không kinh ngạc.

“Thì ra là Phong công tử muốn đến nói chuyện làm ăn, vậy thiếp thân sẽ không quấy rầy.” Kiều Linh Nhi lập tức biết ý tứ của Phong Khinh, vốn là việc buôn bán thôi, Phong gia hấn cũng có sản nghiệp về trang sức, hiện tại đột nhiên xuất hiện một đối thủ cạnh tranh, dĩ nhiên là cần phải “điều tra khảo sát” kỹ càng một phen.

“Tông Chính phu nhân... Mời...” Phong Khinh vốn muốn nói cái gì, thế nhưng sau đó lại bình tĩnh mang theo nụ cười nhạt nói ra một chữ khách khí.

“Mời!” Kiều Linh Nhi khẽ phất thân, sau đó nói với Ngưng Hương và Lam Phong: “Ngưng Hương, Lam Phong, chúng ta đi thôi!”

Mới đi tới cửa, không hẹn mà gặp một người, cũng là một người khiến cho tiểu điểm này sáng lên.

Cơ mà, cũng có phần quá trùng hợp rồi, bởi vì người nọ không phải ai khác, chính là Tông Chính Dập.

“Linh Nhi?” Tông Chính Dập hiển nhiên cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ Kiều Linh Nhi nói ra ngoài lại đến chỗ này.

Kiều Linh Nhi cũng mở to hai mắt nhìn, ba chữ “Tông Chính Dập” còn chưa gọi ra khỏi miệng, vội vàng theo bản năng đổi thành hai từ khác: “Tướng công, chàng hạ triều rồi à?” Sau khi nói xong mới phát hiện mình hỏi thừa, nếu không phải hạ triều sớm, thì tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tông Chính Dập gật đầu, phía kia một tiểu nhị chạy phòng đã đi tới, đang cầm hai hộp gỗ từ đàn tinh xảo.

Tiểu nhị tiến lên vui vẻ khom người, nói: “Tướng gia, đây là nữ trang ngài đặt chế cho lão phu nhân còn có phu nhân, ngài nhìn một chút, đây là cho Nhị thiếu phu nhân...”

Cái gì? Trong lúc nhất thời đầu óc Kiều Linh Nhi xoay qua rồi xoay lại, hơn nữa thấy ánh mắt mập mờ của tiểu nhị kia, càng làm cho đa gả nàng tùy ý nổi lên.

Tông Chính Dập trái lại vẻ mặt bình thường, rất tự nhiên từ trong ống tay áo lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho tiểu nhị, nhận lấy hộp gỗ từ đàn, mở ra cái hộp nói là cho Nhị thiếu phu nhân kia, lấy một cây trâm cài kiểu dáng đơn giản lại hào phóng ra.

“Thích không?” Tông Chính Dập hỏi.

Đầu óc Kiều Linh Nhi trong nháy mắt lại trống không, nghe được xung quanh có tiếng xì xào bàn tán, nhất thời ý thức được Tông Chính Dập đang hỏi nàng, hơn nữa dư quang khóe mắt quét qua những ánh mắt ghen tỵ hâm mộ xung quanh, khuôn mặt không khỏi đỏ hồng.

“Ừm...” Kiều Linh Nhi có chút mất tự nhiên gật đầu một cái, nhịp tim có phần mất đi tiết tấu.

“Nàng thích là tốt rồi.” Tông Chính Dập cũng không ở trước mặt mọi người cài lên cho Kiều Linh Nhi, chỉ là xếp lại vào trong hộp đưa cho Ngưng Hương.

Ngưng Hương cũng nhất thời từ trong lăng mạn vô thức vừa rồi phục hồi tinh thần, cung kính tiếp nhận cái hộp Tông Chính Dập đưa cho nàng, trong lòng còn đang suy nghĩ: Thì ra tiểu thư một chút cũng không kinh ngạc với những nữ trang kia, là do cô gia đã sớm có chuẩn bị!

Kiều Linh Nhi dĩ nhiên là không nghe được lời nói từ đáy lòng của Ngưng Hương, nhìn thoáng qua một cái hộp khác trên tay của Tông Chính Dập, vội hỏi: “Cái này là đưa cho nương à?”

“Ừ.” Tông Chính Dập không chút giấu diếm gật đầu.

“Vậy chúng ta đi về trước đi!” Trái tim Kiều Linh Nhi nhất thời có chút không thể chống đỡ được nhiều ánh mắt như vậy, tuy trước đây nàng luôn không để ý đến ánh mắt của người khác.

“Được!” Tông Chính Dập khẽ mỉm cười, lại khiến cho bao nhiêu nữ tử trong cửa hàng mất tâm.

Hai thân ảnh tuyệt phối một cao một thấp đi ra khỏi tầm mắt của mọi người, vẫn còn rất nhiều người đều không thể phục hồi lại tinh thần, cái gì gọi là Kim Đồng Ngọc Nữ, cái gì gọi là trời sinh một đôi, cái gì gọi là trai tài gái sắc, giống như Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi vậy!

Không có ai thấy, Phong Khinh đứng ở một góc, đáy mắt hiện lên nghi hoặc cùng... hối hận...

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Âm Sát

Dọc theo đường đi Ngưng Hương đều hâm mộ trâm cài mà Thừa tướng cô gia đưa cho tiểu thư, mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng thật sự làm cho người ta vô cùng động tâm, xinh đẹp như vậy đúng là đệ người phạm tội mà!

Kiều Linh Nhi không chủ động nói chuyện với Tông Chính Dập, chờ cho trái tim đang rung động của mình bình lặng lại, nhưng vừa mới bình tĩnh đã bị một câu nói của Tông Chính Dập phá vỡ.

Tông Chính Dập nghiêng đầu hỏi: “Đói chưa?”

Chỉ là một câu nói không thể bình thường hơn, thế nhưng lại làm cho Kiều Linh Nhi nghe thấy vô cùng ái muội, rất nhanh chấn chỉnh tâm thái của mình, gật đầu.

“Vậy chúng ta đi đến lầu trước mặt ăn xong bữa trưa rồi trở về!” Tông Chính Dập trung câu ý kiến.

“Được.” Kiều Linh Nhi cười ngọt ngào.

Nguyệt Ảnh đi theo bên cạnh Tông Chính Dập, ánh mắt không khỏi đảo qua trên người Kiều Linh Nhi, rốt cuộc nữ tử này có chỗ nào đặc biệt, lại khiến Thừa tướng trước giờ không quen thân với nữ tử cũng sẽ có chút hảo cảm đối với nàng chứ? Lẽ nào bởi vì dáng dấp đẹp sao? Nếu như thế, thì muội muội Nguyệt Hồng của hắn cũng không kém, vì sao...

Khi đi qua một hẻm nhỏ yên tĩnh, tiếng động rất nhỏ cũng không tránh được lỗ tai của Kiều Linh Nhi, Lam Phong và Nguyệt Ảnh bên cạnh đã nhanh chóng rút kiếm ra!

Sáu hắc y nhân trùm đầu che mặt từ trên trời bay xuống, trong tay cầm một trường đao lóe ánh sáng bạc, không khác đao của võ sĩ Nhật Bản.

Lam Phong và Nguyệt Ảnh đứng ở trước người Kiều Linh Nhi, Tông Chính Dập cùng Ngưng Hương, Ngưng Hương hoảng sợ thét lên, sắc mặt Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi cũng không khỏi trở nên ngưng trọng.

Sau một khắc, Lam Phong và Nguyệt Ảnh đều nghênh đón, chỉ sợ hai người bọn họ mỗi người có thể đối phó hai tên, vẫn sẽ còn lại hai tên, không thể có thuật phân thân.

Tông Chính Dập một tay nắm chặt Kiều Linh Nhi, Kiều Linh Nhi thấy vậy cũng kéo theo Ngưng Hương đang thét chói tai không ngừng. Bỗng nhiên, cước bộ Tông Chính Dập dừng lại, đem thân mình chắn trước mặt Kiều Linh Nhi, đao xẹt qua trước mặt hắn, mấy sợi tóc theo tiếng rơi xuống, nếu chỉ sai lệch chút nữa, rơi xuống sẽ không phải là mấy sợi tóc này.

“Công tử!” Nguyệt Ảnh cả kinh, một cước đá bay tên cản đường trước mặt, chạy như bay đến trước mặt của Tông Chính Dập, một kiếm đâm xuống tên hạ thủ.

Kiều Linh Nhi không quên Tông Chính Dập không biết võ, mà Ngưng Hương lại càng không biết, lập tức buông lỏng tay của Ngưng Hương và Tông Chính Dập, một bên vỗ tay gây chú ý của mình ở trên tường.

“Ra phía sau ta, đi lùi về sau!” Kiều Linh Nhi đứng ở trước người của Tông Chính Dập, đồng thời kéo Ngưng Hương lùi về phía sau.

Nguyệt Ảnh và Lam Phong ở phía trước cản mấy hắc y nhân lại. Về phần hai tên khác, lại bị gây chú ý trong tay Kiều Linh Nhi ngăn trở. Trong không gian hẹp, phạm vi hoạt động của gây chú ý có hạn, nhưng phạm vi hoạt động của hắc y nhân cũng không có bao nhiêu.

Kiều Linh Nhi ngoảnh đầu nhìn về phía sau, thì thấy lối ra, “Hai người các ngươi đi ra ngoài trước...” Lời còn chưa dứt, tay nàng bỗng nhiên trùng xuống, chỉ thấy một tên trong đó vung đao chém vào giữa gây chú ý của nàng.

“Phắc!” Kiều Linh Nhi không kịp chế được mắng một câu thô tục, ném gây chú ý rồi lùi Tông Chính Dập và Ngưng Hương chạy đi.

“Cẩn thận...” Tông Chính Dập vừa nói ra, Kiều Linh Nhi lập tức cảm thấy thân thể của mình nhẹ bẫng, là bị người đẩy sang một bên tường.

Lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ cánh tay của Tông Chính Dập có một vết màu đỏ.

Không cho phép Kiều Linh Nhi đi qua kiểm tra, hai gã hắc y nhân theo sát bọn họ đã một trái một phải đuổi tới, khiến nàng không thể không đối phó với hắc y nhân trước.

“Công tử!” Nguyệt Ảnh nhanh tay giải quyết một hắc y nhân, sau đó phi nước đại tới chỗ Tông Chính Dập.

“Cứu thiếu phu nhân!” Tông Chính Dập né tránh nguy hiểm, giọng nói xuyên qua công kích của hắc y nhân truyền đến tai Nguyệt Ảnh.

Đáng tiếc Nguyệt Ảnh nhắm mắt làm lơ, cắn răng, mặt hướng ngang về phía Tông Chính Dập, căn bản không liếc mắt nhìn Kiều Linh Nhi lấy một cái, nâng kiếm đâm thẳng hắc y nhân đuổi giết Tông Chính Dập.

“Tiểu thư...” Ngưng Hương vừa mới kêu lên, một kiếm rơi vào khoảng không giữa nàng và Kiều Linh Nhi, khiến nàng sợ đến mức nghẹn lời ở trong cổ họng.

Kiều Linh Nhi thấy chỗ Tông Chính Dập không có việc gì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thân thể uyển chuyển tránh né đao của hắc y nhân đuổi giết nàng, lưỡi đao sắc bén, lúc lướt qua trước người nàng thì đã cắt rụng mấy sợi tóc của nàng.

“Tiểu thư cẩn thận...” Lam Phong ở phía kia cũng dùng hết toàn lực chạy tới, bởi vì trong lúc bất chợt lại xuất hiện một hắc y nhân, mà mục tiêu nhắm thẳng vào Kiều Linh Nhi.

“Linh Nhi...” Tông Chính Dập căn bản bất chấp những chuyện khác, thấy Kiều Linh Nhi gặp nguy hiểm, nên lao thẳng qua.

“Công tử!” Nguyệt Ảnh hét to một tiếng, lại không kịp ngăn cản.

Cơ thể Kiều Linh Nhi nặng nề, toàn bộ được Tông Chính Dập ôm lấy, bị áp ở trên mặt tường, sức mạnh nơi bả vai siết nàng có hơi đau, chớp mắt có mùi máu tươi nhàn nhạt, căn cổ còn có hơi thở ấm áp.

Trong lúc nhất thời, trái tim Kiều Linh Nhi như bị nhấn lên, muốn đẩy ra, lại dường như không có sức lực.

Tiếng “lách tách lách tách” vang lên, tiếp đó nghe thấy một tiếng “A” cùng tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Nơi đỉnh đầu, phi đao xoay tròn trực tiếp quật ngã hai tên hắc y nhân xuống đất, một lần nữa bay về phía không trung, một thân ảnh màu đỏ sậm xuất hiện, phi thân nhảy lên, tiếp lấy phi đao vào trong tay, nhìn kỹ, thì ra là bát trăm đao.

“Tiểu thư, cô gia, hai người thế nào?” Lam Phong xem như là lấy lại tinh thần nhanh nhất, lập tức chạy vội tới trước mặt Kiều Linh Nhi và Tông Chính Dập.

“Ta không sao.” Kiều Linh Nhi lập tức trả lời, sau đó kéo gần khoảng cách với Tông Chính Dập, lo lắng hỏi: “Tông Chính Dập, ngươi bị thương...”

Tông Chính Dập lắc đầu một cái, “Đừng lo lắng, ta không sao.” Dứt lời nhìn thoáng qua cánh tay của mình, vẫn đang chảy máu.

“Chảy... chảy máu rồi...” Ngưng Hương vừa nói vừa khóc sụt sùi, sắc mặt một mảnh trắng xanh.

Sắc mặt Kiều Linh Nhi cũng không dễ nhìn, nghĩ đến Tông Chính Dập không chút nghĩ ngợi đã đẩy nàng ra rồi dùng thân thể của mình giúp nàng ngăn trở nguy hiểm bên ngoài, trong lòng nàng vô cùng phức tạp.

“Ai dám dẫm thương nhi tử nhi tức của ta, lão nương nhất định băm thây vạn đoạn hần!” Giọng nói đặng đặng sát khí vang lên ở nơi yên tĩnh này, tiếp đó là phụ nữ trung niên sát ý đầy mặt.

“Nương?” “Lão phu nhân?” Kiều Linh Nhi, Lam Phong cũng không khỏi mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Nương, tại sao nương lại ở chỗ này?” So với Kiều Linh Nhi các nàng, thì Tông Chính Dập bình tĩnh hơn.

“Hôm nay nương hẹn phu nhân của Bình bộ thượng thư đi Thái Phụng Lâu uống trà, mới vừa ngồi xuống đã nhìn thấy mấy người các con.” Tư Mã Nguyệt chỉ chỉ Thái Phụng Lâu ngay đối diện cái hẻm nhỏ, lại hỏi: “Linh Nhi, con thế nào, có bị thương không?”

Khóe miệng Kiều Linh Nhi giật giật một cái, vội nói: “Nương, con không sao, thế nhưng tướng công bị thương.”

“Mấy thằng nhóc chết tiệt đó, lão nương không phát uy, còn thật sự coi lão nương thành mèo bệnh có phải không?” Lời mà Tư Mã Nguyệt nói ra tuyệt đối đủ kích động, cũng tuyệt đối không cân xứng với bề ngoài dịu dàng của bà.

Chỉ là người nào nghe thấy, sẽ cảm thấy mình bị nội thương.

Trong lòng Kiều Linh Nhi bình tĩnh một chút, lấy ra một chiếc khăn tơ lụa tạm thời băng bó lại vết thương trên cánh tay của Tông Chính Dập, rồi nói với Tư Mã Nguyệt: “Nương, chúng ta vẫn nên về phủ trước đi!”

“Ừ, được, về phủ trước!” Tư Mã Nguyệt biểu hiện có chút tùy tiện, nhưng âm thầm lên quan sát nhi tử nhi tức, tuy nói hai người là phụng chỉ thành hôn, nhưng hiện tại xem ra, dường như cũng không phải là một chút cảm giác cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Tình Cảm Ấm Áp Xa Lạ

Thời điểm trở lại Tông Chính gia, trừ Tông Chính Dập và Tư Mã Nguyệt ra, những người khác đều có vẻ mặt trầm xuống.

Khi Tông Chính Dập đem đồ nữ trang đặt riêng giao cho mẫu thân, bà cười đến mức không khép được miệng, nhưng trên mặt vẫn vội vàng đuổi con trai và con dâu của mình đi vào trong phòng bồi thuốc.

Ngưng Hương và Lam Phong vốn muốn đi theo, nhưng Tư Mã Nguyệt kéo hai người lại, để cho con trai và con dâu bồi dưỡng “tình cảm”.

“Công tử...” Sau khi Nguyệt Ảnh do dự cả một đường, rốt cuộc mở miệng.

Tông Chính Dập ngừng bước chân, nhưng không quay mặt lại nhìn Nguyệt Ảnh.

“Nguyệt Ảnh, ngươi đi xuống trước đi!” Tông Chính Dập thản nhiên nói, cũng không nói ra lời chỉ trích gì.

“Công tử, Nguyệt Ảnh không nghe theo phân phó của công tử cứu Thiếu phu nhân, xin công tử hãy trách phạt!” Nguyệt Ảnh bịch một tiếng quỳ xuống, khuôn mặt thành khẩn.

Kiều Linh Nhi xoay người nhìn Nguyệt Ảnh, nàng biết Nguyệt Ảnh không thích nàng, mà nàng đối với hần cũng không có hảo cảm. Lúc trước giữa nàng và Tông Chính Dập, làm thuộc hạ, hần không chút do dự lựa chọn chủ tử của mình!

“Nguyệt Ảnh, từ ngày đó ngươi theo ta đã từng nói qua, ta cần chính là một thủ hạ có thể được lòng ta.” Tông Chính Dập xoay người, thản nhiên nói, giọng nói bình thản, nhưng lại không thiếu phần nghiêm khắc.

“Công tử, xin người cho thuộc hạ thêm một cơ hội nữa.” Nguyệt Ảnh đè nén thanh âm cầu xin.

“Nguyệt Ánh, người ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, ta cho rằng, người là người hiểu rõ ta nhất.” Tông Chính Dập nhẹ giọng nói.

Không có quả trách, không có giáo huấn, so với bị đánh một trăm đại côn còn khiến cho lòng Nguyệt Ánh khổ sở hơn. Chủ tử là người thế nào hẳn đương nhiên hiểu rõ, lúc đó hẳn không chút do dự lựa chọn cứu chủ tử của mình cũng đã sớm nghĩ tới sẽ có lúc thế này, thế nhưng, khi ngay cả một câu trách mắng hẳn chủ tử cũng không nói, hẳn lại càng sợ hãi, chẳng lẽ mình thực sự không thể ở lại bên cạnh chủ tử nữa ư?

“Công tử thuộc hạ đâu có chết cũng sẽ không rời khỏi công tử nửa bước.” Nguyệt Ánh nặng nề dập đầu một cái.

Tông Chính Dập hơi cau mày, vừa muốn nói gì, Kiều Linh Nhi đã mở miệng trước.

“Tướng công, hẳn làm như vậy cũng là vì chàng, hẳn vì muốn tốt cho chàng, sao chàng có thể trách hẳn chứ?” Kiều Linh Nhi khẽ cười nói.

“Linh Nhi?” Tông Chính Dập nghiêng đầu nhìn Kiều Linh Nhi, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Kiều Linh Nhi càng cười sâu hơn một phần, “Có một thuộc hạ trung thành và tận tâm như vậy chàng nên cảm thấy vui mừng mới phải, chàng không thể bởi vì hẳn không cứu ta theo lời của chàng mà trách cứ hẳn. Phải biết, chàng mới là chủ tử chân chính của hẳn, nếu bởi vì hẳn cứu ta mà để cho chàng có chuyện gì, thì chính là hẳn đã không làm tròn bổn phận của thuộc hạ.”

Nguyệt Ánh không hiểu ngừng đầu nhìn Kiều Linh Nhi, vì cái gì, nàng lại nói giúp hẳn?

Mà Kiều Linh Nhi giống như nhìn thấu tâm tư trong lòng của Nguyệt Ánh, chuyển sang hẳn nói: “Nguyệt Ánh, ta nói như vậy không phải vì cầu tình cho người, mà là kê lại một sự thật. Người không cứu ta, ta không tức giận, người không muốn gặp ta ta cũng không có vấn đề gì. Hôm nay là tình huống hai chọn một, người lựa chọn chủ tử của người ta có thể hiểu, nếu như có một ngày người có thể cứu ta mà không cứu ta, như vậy ta sẽ tán thành ý của tướng công để cho người rời đi, bởi vì khi đó, ta nghĩ người đã không có tư cách ở lại bên người tướng công!”

Giọng nói của Kiều Linh Nhi không lớn, nhưng lại thành công khiến Nguyệt Ánh xấu hổ không chịu nổi, hẳn thừa nhận, vào lúc đó hẳn thực sự có lòng dạ hẹp hòi. Kiều Linh Nhi cũng không chỉ rõ, nhưng nàng tin tưởng Nguyệt Ánh là một người thông minh, hẳn có thể nghe hiểu ý tứ trong lời nói của nàng.

Kiều Linh Nhi nàng tự nhận không phải là một người tự cao tự đại, nàng với thân phận hiện tại này cũng sẽ không gây khó dễ cho người khác, nhưng điều này không đại biểu cho việc nàng mơ hồ, lời nên nói nàng nhất định phải nói rõ ràng.

“Tướng công, về phòng trước đi, thương thế của chàng cần phải xử lý.” Kiều Linh Nhi cũng không chờ Nguyệt Ánh nói chuyện, kéo Tông Chính Dập đi vào trong phòng.

Tông Chính Dập còn dừng lại một chút, nói với Nguyệt Ánh: “Nguyệt Ánh, tự mình đi đến pháp đường, còn nữa, lần sau không được tái phạm!”

Nguyệt Ánh vừa nghe thì sững sốt, sau đó lại nặng nề dập đầu một cái, nói: “Đa tạ công tử!”

Sau khi tìm ra kim sang được cùng vải, Kiều Linh Nhi thận trọng lấy vải lụa cầm máu miệng vết thương tạm thời của Tông Chính Dập xuống, thời gian có hơi lâu, máu dính trên quần áo cũng hơi chặt.

“Chờ chút, ta phải giúp người rửa sạch vết thương đã.” Kiều Linh Nhi nói xong thì đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã lấy một bầu rượu trở về. Ở nơi này không có cồn, buộc lòng phải dùng rượu tinh khiết một chút.

Tông Chính Dập cũng đã dùng kéo cắt bỏ đoạn y phục bị xé nửa, lộ ra miệng vết thương có phần ghê rợn ở cánh tay.

“Để cho ta làm là được rồi.” Kiều Linh Nhi cau mày tiến lên.

“Chỉ cần bôi thuốc lên trên là tốt rồi.” Tông Chính Dập nhìn thoáng qua bầu rượu Kiều Linh Nhi cầm tới, mỉm cười nói.

“Bôi thuốc thì vẫn phải bôi, nhưng dù sao máu ở gần miệng vết thương cũng phải xử lý hết chứ?” Kiều Linh Nhi hỏi, vừa bắt đầu thấm chút rượu, cẩn thận lau máu xung quanh vết thương, vừa nói: “Vết thương không nên đụng tới nước, cho nên ta dùng rượu, nếu không cẩn thận đụng phải có thể sẽ có hơi đau, người nhìn một chút.”

Kiều Linh Nhi cúi đầu hết sức chuyên chú rửa sạch vết thương, bôi thuốc, động tác gần như liền mạch lưu loát.

Vết thương tuy không sâu, nhưng dài gần nửa thước, nhìn vết thương, Kiều Linh Nhi không nói chính xác được cảm giác trong lòng là gì.

“Người... sao hôm nay phải cứu ta?” Kiều Linh Nhi do dự đến do dự đi, rốt cuộc lúc băng bó kỹ vết thương vẫn không nhận được hồi ra. Lần trước là đây nàng ra chính mình nhận lấy một vết thương, sau đó lại bảo vệ nàng toàn vẹn, loại cảm giác này thực sự...

Tông Chính Dập nghe vậy cũng thoáng sững sốt một chút, chợt cười nói: “Ta đã nói sẽ không để cho nàng bị thương.”

“Chỉ bởi vì lời hứa hẹn này của người à?” Vừa hỏi xong Kiều Linh Nhi đã hối hận, nàng rốt cuộc đang hỏi cái gì vậy? Không phải là bởi vì lời hứa hẹn này, chẳng lẽ còn mong chờ những thứ khác à?

Khinh thường người, Kiều Linh Nhi! Kiều Linh Nhi thầm mắng bản thân một câu.

Nhìn Kiều Linh Nhi thay đổi biểu cảm nhanh chóng, khoe miệng Tông Chính Dập cong lên một độ cong đẹp mắt, “Nàng là thê tử của ta, lẽ nào ta không nên bảo vệ nàng ư?”

Lời này vừa nói ra, trên khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Linh Nhi lại lần nữa nhuộm lên màu đỏ hồng, lời nói ái muội không rõ ràng này, thật sự không phải một tiểu nữ như nàng có đủ khả năng để tiếp nhận.

“Linh Nhi, sau này ra ngoài, hãy để cho Thanh Diệp đi theo đi!” Sau trầm mặc ngắn ngủi, Tông Chính Dập mở miệng.

Kiều Linh Nhi nghe Tông Chính Dập nói một câu, thần trí trở về. Nàng vốn là nữ tử, đi dạo phố có đại nam nhân đi theo có chút không quen, cho nên để Thanh Diệp lại, không nghĩ tới lại tạo cơ hội cho sự phiền toái.

Lập tức gạt đầu, đôi phương không chỗ nào không có mặt, nàng thật sự phải cẩn thận hơn.

“Thân phận của những người đó ta sẽ tra rõ, nàng phải cẩn thận một chút.” Tông Chính Dập có chút bận tâm dặn dò.

“Ta biết.” Trên mặt Kiều Linh Nhi cũng không tránh khỏi nghiêm túc, “Người lần này không chỉ nhắm vào ta, mà còn nhắm vào ngươi, thời gian này ngươi ở bên ngoài nhiều, tự bản thân cũng phải cẩn thận.” Lúc nói lời này, nàng hoàn toàn không ý thức được dáng vẻ của mình và Tông Chính Dập giống như phu thê chân chính.

Tông Chính Dập cũng mỉm cười gạt đầu, “Nguyên nhân nàng không cho Nguyệt Ảnh rời đi, chẳng lẽ cũng là sợ có người gây bất lợi đối với ta à?”

Nói đến Nguyệt Ảnh, Kiều Linh Nhi mất đi hứng thú. “Hắn trung thành với ngươi, điều này là đủ rồi.”

“Sẽ không có lần sau đâu!” Tông Chính Dập giống như hứa hẹn lại như đang nói xin lỗi, khi Kiều Linh Nhi còn chưa kịp hỏi là có ý gì lại nghe hắn nói: “Ngộ thiện chắc đã chuẩn bị xong, nàng chắc đói bụng rồi, chúng ta đi dùng cơm trước đi!”

Kết quả “không có lần sau” Kiều Linh Nhi vẫn chưa hỏi ra, ở dưới đáy lòng, lại có một cỗ tình cảm ầm ập xa lạ.

“Được rồi, pháp đường là địa phương nào?” Kiều Linh Nhi vút tâm tư kỳ quặc trong lòng đi, nghĩ đến nơi mà lúc trước hắn nói với Nguyệt Ảnh.

“Nơi sẽ làm Nguyệt Ảnh nhớ kỹ sai lầm mà hắn đã phạm.” Tông Chính Dập lãnh đạm trả lời.

Cho dù hắn không nói, Kiều Linh Nhi cũng có thể đoán được, pháp đường, phòng chấp pháp kỳ thực đều giống nhau, là nơi nhận trừng phạt! Năm ngày kể tiếp nàng không nhìn thấy Nguyệt Ảnh, về sau lại thấy tư thế đi khắp khênh của Nguyệt Ảnh đã chứng minh suy đoán của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 47: Học Võ

Sau sự kiện ám sát, Tông Chính Dập căn dặn Kiều Linh Nhi ở nhà mấy ngày này, để ngừa những sát thủ kia sẽ còn rình thời cơ hành động.

Kiều Linh Nhi cũng không nói thêm cái gì, hiện lúc này tốt nhất vẫn đừng thêm phiền toái mới tốt, về phần lão phụ nhân Tư Mã Nguyệt bên kia, cũng đều đã nói xong rồi.

“Tiểu thư, võ công của lão phu nhân thật lợi hại!” Ngưng Hương không tự chủ nhớ lại tình cảnh lúc ấy, tuy phần lớn thời gian nàng đều đang sợ hãi thét chói tai, nhưng dáng vẻ hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng kia của Tư Mã Nguyệt, thật sự khiến cho không người nào có thể quên được.

“Nếu ngươi muốn học, ta nói với nương để nương dạy ngươi nhé.” Kiều Linh Nhi nhìn Ngưng Hương không khỏi cười nói.

Song Ngưng Hương nói cũng là sự thật, một tay tuyệt kỹ bát trảm đao của Tư Mã Nguyệt thật sự nổi bật, thân ảnh linh hoạt, hoàn toàn không giống dáng dấp vốn có của một nữ nhân gần năm mươi tuổi.

“Tiểu thư, ngài đang đùa giỡn ta à? Ngài nhìn cánh tay cùng chân nhỏ của ta này, còn học võ với lão phu nhân? Nói không chừng vừa mới bị lão phu nhân đụng phải, cánh tay của ta đã gãy trước rồi.” Ngưng Hương bĩu môi nói, còn làm bộ cuốn ống tay áo của mình lên cho Kiều Linh Nhi nhìn.

“Ngưng Hương, cánh tay của ngươi làm từ đậu hũ à?” Kiều Linh Nhi giật giật khoe miệng.

“Nhị tẩu hỏi rất hay,” Thanh âm hài hước tiếp lấy lời của Kiều Linh Nhi, lại nói: “Ngưng Hương, để cho Tam thiếu gia nhìn cánh tay giống đậu hũ xem, đời này Tam thiếu gia gặp qua không ít chuyện lạ, lại chưa từng thấy qua cánh tay giống như đậu hũ đâu?”

Lời nói trêu chọc của Tông Chính Diễm nhất thời khiến Ngưng Hương đỏ bừng mặt, hờn dỗi một tiếng: “Tam thiếu gia!”

Kiều Linh Nhi thì lại liếc trố trố Tông Chính Diễm một cái, nhàn nhạt hỏi: “Tiểu thúc hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi trở về phủ vậy?”

“Nhị tẩu, tiểu đệ nghe nói hôm qua có người đã thương nhị ca, cố ý từ Cù Châu trở về gấp nhìn xem.” Giọng nói của Tông Chính Diễm bình thản, nhưng lại không khó nhìn ra một mối trong đáy mắt hắn.

Cù Châu là một thành nhỏ, cách kinh thành hai ngày đi đường, nếu như chẳng phân biệt ngày đêm bôn ba vào thời điểm sự kiện ám sát ngày hôm qua chạy trở về, mới có thể nhanh chóng như vậy.

“Không sao, hữu kinh vô hiểm.” Kiều Linh Nhi dĩ nhiên biết Tông Chính Dập lo lắng, lúc nói ra sự thật đáy mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

Lời thoại của hai người đều dùng ngữ khí thoải mái để nói, ý tứ ẩn sâu trong đó bọn họ tự nhiên cũng rất rõ ràng.

Hồi lâu, Kiều Linh Nhi mới có một ý nghĩ, khóe miệng lộ ra một nụ cười như có như không.

Sau khi Tông Chính Diễm nhìn thấy Kiều Linh Nhi lộ ra nụ cười hàm chứa nguy hiểm thì không tự chủ xô dịch cơ thể qua bên cạnh, kẻ từ sau lần trước so sánh trọng lượng vàng và sắt, trong lòng hắn có chút bài xích đối với Nhị tẩu này. Dĩ nhiên không phải bài xích chán ghét, chẳng qua là cảm thấy nàng có nụ cười khiến người xem sợ hãi trong lòng.

“Tiểu thúc, Nhị tẩu nghe nói võ công của thúc rất cao cường, trong thiên hạ ít có đối thủ phải không?” Kiều Linh Nhi mang theo nụ cười trên mặt, vừa uống trà vừa nói.

Tông Chính Diễm run rẩy một cái, lúng túng cười cười: “Nhị tẩu chê cười, võ công của đệ cũng chỉ bình thường thôi, khó lên đến nơi thanh nhã!”

“Thanh Diệp!” Kiều Linh Nhi gọi Thanh Diệp đứng ở bên cạnh một tiếng.

“Tam thiếu gia có võ công kiệt xuất thiên hạ, quả thực chưa có đối thủ.” Thanh Diệp hiểu rõ tâm tư của Kiều Linh Nhi, rất nhanh đã chứng thực vấn đề võ công của Tông Chính Diễm.

Tông Chính Diễm trừng mắt nhìn Thanh Diệp một cái, cái tên chân ngoài dài hơn chân trong này! Đối với ánh mắt đe dọa, Thanh Diệp lựa chọn không nhìn thấy!

“Tốt lắm.” Giọng nói mềm mại của Kiều Linh Nhi lại một lần nữa bay ra từ trong miệng, cắt đứt lời chửi bới trong lòng của Tông Chính Diễm đối với Thanh Diệp.

“Hà? Cái gì?” Rõ ràng là thanh âm ôn nhu, nhưng lúc Tông Chính Diễm nghe thấy, lại rất âm trầm.

“Tiểu thúc, Nhị tẩu muốn nhờ thúc giúp một việc...” Tinh quang trong mắt Kiều Linh Nhi lóe lại lóe, nụ cười nơi khóe môi lại càng lôi cuốn người khác.

“Có... có việc gì?” Thái dương Tông Chính Diễm rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, nhìn gương mặt của Kiều Linh Nhi cả người hắn đều không được tự nhiên, thậm chí đối với lời nàng muốn nói kế tiếp có chút sợ hãi.

Kiều Linh Nhi sao lại không nhìn ra dáng vẻ sợ hãi của Tông Chính Diễm, nhưng vẫn rất hữu hảo không nhìn đến.

“Là như vậy, hôm qua bởi vì do ta mới khiến nhị ca thúc bị thương...” Kiều Linh Nhi tư thế đoan chánh, nghiêm túc nói.

Nghe đến đó Tông Chính Diễm nhũn mảy, cắt đứt lời của nàng: “Nhị ca là bởi vì Nhị tẩu mới bị thương?”

“Ừm, nhị ca thúc là vì bảo vệ ta, cho nên mới bị thương.” Kiều Linh Nhi nhấn rõ từng chữ, nghĩ đến hành động lúc đó của Tông Chính Dập, đáy lòng nàng lại có cảm giác phức tạp và xa lạ.

Tông Chính Diễm trầm mặc một lúc mới hỏi: “Nhị tẩu muốn đệ hỗ trợ cái gì?”

Câu hỏi này đúng với ý muốn của Kiều Linh Nhi, khẽ mỉm cười nói: “Là như vậy, cá tính của nhị ca đệ ta nghĩ hẳn là đệ rất rõ ràng. Ngày hôm qua ám sát không thành công, sẽ có lần sau, lần sau nữa, cho nên... ta muốn đệ tiểu thúc dạy ta công phu.”

“Phụt” Tông Chính Diễm vô thức uống nước, thế nhưng sau khi nghe được từ “hỗ trợ” của Kiều Linh Nhi, trà đều cống hiến cho bàn đá.

Kế tiếp chính là Tông Chính Diễm không có chút hình tượng nào mà ho khan, bị sặc trà, đây là lần đầu tiên của hắn, hơn nữa mất hình tượng như thế, cũng là lần đầu tiên.

Kiều Linh Nhi cũng không nói gì, đợi Tông Chính Diễm tự mình chậm rãi tiêu hóa.

Không bao lâu, Tông Chính Diễm ho khan đỏ cả mặt, thật vất vả để cho lỗ tai mình tiếp nhận câu nói kia mới nói: “Nhị tẩu, tẩu... mới vừa nói cái gì, đệ hình như không nghe rõ lắm.”

“Không nghe ra à?” Kiều Linh Nhi hơi nhịu mày, “Vậy ta lặp lại lần nữa, ta muốn tiểu thúc làm sư phụ của ta, dạy ta võ công.”

Lần này, Tông Chính Diễm viên mãn, thì ra không phải là lỗi tai hấn xảy ra vấn đề!

“Nhị tẩu, việc này... việc này không tốt lắm đâu?” Hồi lâu, Tông Chính Diễm mới nghẹn ra mấy từ như thế.

“Không tốt? Vì sao?” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt hỏi, thần sắc không có một chút sóng dậy bồn bề nào. Đáy lòng đã có kế hoạch, Tông Chính Diễm phong lưu thành tính, mà ngay từ đầu nàng đã dự định “cải tạo” lại hấn, thế nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội, hiện tại ngược lại có thể xem như là một cơ hội rất tốt.

Sắc mặt Tông Chính Diễm đổi lại đổi, một cái đầu tinh minh vào lúc này lại ngay cả một lời cự tuyệt cũng không nói ra được.

Trái lại Kiều Linh Nhi rất “khéo hiểu lòng người” mà hỏi: “Lẽ nào tiểu thúc đang hoài nghi năng lực của Nhị tẩu à? Hay là nói tiểu thúc đang xem thường Nhị tẩu của thúc đây?” Lời này không phải là ngữ khí đáng thương, mà là khí thế khinh người.

“Không, không phải...” Tông Chính Diễm vội vàng lắc đầu, thật vất vả mới nghĩ được một cái cớ: “Chuyện này, Nhị tẩu đã nói với Nhị ca chưa?”

“Chuyện gì phải nói với huynh?” Tông Chính Diễm mới nói xong, Tông Chính Dập đã đi qua tiếp lời.

“Nhị ca?” Tông Chính Diễm kinh ngạc nhìn về phía Tông Chính Dập mới trở về ở đằng sau.

Kiều Linh Nhi cười tiếp đón Tông Chính Dập, cười nhạt nói: “Chàng ngày hôm qua vì ta mà bị thương, ta sợ sau này sẽ lại liên lụy chàng, cho nên muốn để tiểu thúc dạy ta võ công, tướng công, chàng đồng ý không?”

“... nàng khẳng định?” Tông Chính Dập cũng không suy nghĩ, làm như đang hỏi Kiều Linh Nhi, lại càng giống như đang hỏi Tông Chính Diễm.

Kiều Linh Nhi gật đầu nói đúng, sau đó lại chuyển hướng Tông Chính Diễm, “Thế nhưng tiểu thúc hình như không quá nguyện ý...”

“Không có, không có, chỉ cần Nhị tẩu muốn học, tiểu đệ rất nguyện ý ra sức.” Tông Chính Diễm vội vàng tiếp lời, chẳng qua hấn ngược lại thật sự rất muốn biết rốt cuộc quan hệ của “Kiều tứ tiểu thư” và Nhị ca mình đến tột cùng là như thế nào.

“Vậy thì làm phiền đệ, Diễm!” Tông Chính Dập nói rất độc, một chút đường sống để đôi ý cũng không lưu cho Tông Chính Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 48: So Tài

Cứ như vậy, Tông Chính Diễm mặc danh kỳ diệu xuất hiện thêm một đồ đệ, mà người này, lại là Nhị tẩu của hấn!

“Tiểu thúc, thúc đang suy nghĩ gì đấy?” Kiều Linh Nhi đã đổi một thân trang phục, đứng ở trước mặt Tông Chính Diễm như đang đi vào cõi thần tiên, cười tà hời.

Tông Chính Diễm nghe giọng nói của Kiều Linh Nhi mới lờ lợ kéo lực chú ý về, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là Kiều Linh Nhi như sáng bừng lên. Vì học võ mà cố ý thay đổi nam trang, y phục màu trắng rất thường thấy.

Kiều Linh Nhi lẳng lặng đứng ở nơi đó, dường như không phải là một người, mà là ngọn lửa chấp chôn. Gương mặt trắng trong thuần khiết, hết lần này tới lần khác xinh đẹp khiến người ta không dám nhìn gần. Biểu tình rõ ràng là vân đạm phong khinh, nhưng thật giống như có ma lực không nói ra được, khiến cho mọi ánh mắt đều tụ họp về trên người nàng. Đó là một loại phi nam phi nữ, vừa thánh khiết vừa mị hoặc của... khí thế, không sai, không phải là mỹ lệ, mà là một loại khí thế, chỉ đứng yên ở nơi đó, cũng đã từ trên người nàng trút xuống, lây nhiễm mỗi người.

Tông Chính Diễm trong lúc nhất thời quên mất dời tầm mắt đi, cứ như vậy rơi vào trên khuôn mặt của Kiều Linh Nhi, yết hầu bất giác hơi khô khốc.

Hấn tự nhận từng gặp qua vô số nữ tử, gặp được nữ tử giang hồ nữ phần nam trang lang bạt, thấy qua nữ tử xinh đẹp vô song, thế nhưng hiện tại vừa nhìn Kiều Linh Nhi thế này, cũng đã bị khí thế của nàng hấp dẫn.

“Tiểu thúc, có thể bắt đầu chưa?” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt mở miệng, đáy mắt lười biếng mở ra.

“À?” Tông Chính Diễm như lọt vào trong sương mù, sau đó trên mặt nóng lên, lập tức phát giác sự thất thố của mình, vội nói: “Có thể bắt đầu rồi, Nhị tẩu.”

“Sư phụ, mời!” Kiều Linh Nhi tiếp nhận một cây côn gỗ Lam Phong ném tới, tư thế kia, thật đúng là không thua với bất kỳ một cao thủ võ lâm nào.

Tông Chính Diễm vốn vẫn không đồng ý, nhưng sau khi thử nghiệm một lần, vị Nhị tẩu này đích thực là có căn cơ, hơn nữa Nhị ca hấn cũng đồng ý, hấn ngay cả quyền lợi cự tuyệt cũng không có.

Trong thời gian ngắn ngủi, Tông Chính Diễm đã chú ý, không bởi vì gì khác, năng lực học tập của Kiều Linh Nhi quá mạnh mẽ, luyện căn bản không đủ cho nàng nhét kẽ răng.

Bỏ qua côn gỗ, tiếp tục luyện tập!

Ba người Lam Phong, Thanh Diệp và Ngưng Hương đều đứng ở một bên, nhìn Kiều Linh Nhi không để ý mở hời liêu mạng luyện tập, đều từng có nghi ngờ đối với “Kiều tứ tiểu thư” này, thân thủ cơ bản kia, chính là không hề mới lạ chút nào!

Tông Chính Diễm đã sớm ném hoài nghi ra sau ót, hiện tại hấn càng cảm thấy hứng thú là bản lĩnh tay không vật lộn của Nhị tẩu.

“Nhị tẩu, đây là công phu gì vậy?” Trong lúc luận bàn với Kiều Linh Nhi, Tông Chính Diễm bị động tác đần người này của Kiều Linh Nhi làm cho nhức đầu, hấn có thể dùng nội lực làm cho chân của mình nhanh chóng thay đổi trật tự, thế nhưng còn chưa đứng vững, công kích khác của nàng đã đến trước mặt.

Kiều Linh Nhi nhanh chóng di chuyển thân thể, vừa cười nói: “TaeKwonDo và Triệt quyền đạo.”

“Đó là cái gì?” Tông Chính Diễm kinh ngạc hỏi, trong một trăm tám mươi loại công phu, tên này hấn lại chưa từng nghe qua.

“Một loại quyền pháp rất đơn giản nhưng lại có lực công kích rõ rệt!” Kiều Linh Nhi đơn giản nói, đột nhiên trong mắt chọt lóe mâu quang, “Sư phụ, nếu người không đọc toàn lực, đề nghị xin đặc tội!”

Tông Chính Diễm bị một tiếng “sư phụ” này của Kiều Linh Nhi làm cho 囧, cũng may rất nhanh khôi phục lại, “Nhị tẩu, cứ việc phóng ngựa qua đây!”

Lời nói vừa dứt, Tông Chính Diễm lập tức cảm giác chiêu thức công kích của Kiều Linh Nhi thay đổi, bởi chiêu thức vững vàng lúc trước biến thành chiêu thức mềm mại, nhưng là mềm mại trong giới hạn mắt thường nhìn thấy mà thôi, lực đạo chân chính trái lại khiến người ta có chút không thể chống đỡ được.

Có thể dung hợp nhu đạo và thái cực thông suốt như thế, cũng chỉ có Kiều Linh Nhi được gọi là “Thiên tài”, nàng từ nhỏ đã bắt đầu học võ, trong vài chục năm chưa hề ngừng, nếu như những thứ căn bản này còn dùng không được thì thực sự là làm trò hề cho thiên hạ!

Lam Phong nhìn công kích hầu như hoàn mỹ của Kiều Linh Nhi không khỏi khe khẽ vỗ vỗ Thanh Diệp bên cạnh, hỏi: “Người thấy qua chiêu thức của tiểu thư chưa?”

Dù Thanh Diệp võ công cao hơn nữa, kiến thức lại uyên bác, lúc này cũng chỉ có thể thẳng thắn lắc đầu: “Chưa thấy qua.”

Từ từ, Tông Chính Diễm lại cũng cảm giác có chút khó khăn, hấn vốn cho rằng Kiều Linh Nhi chỉ có một chút công phu, thế nhưng hiện tại xem ra, dường như sự thật không phải như vậy.

Theo thời gian trôi qua, Tông Chính Diễm không dùng nội lực lại dần rơi xuống hạ phong, khiến Lam Phong và Thanh Diệp cũng không khỏi thay đổi cách nhìn triệt để.

Sau đó, khi Kiều Linh Nhi dùng một tay đánh úp về phía bả vai của Tông Chính Diễm, Tông Chính Diễm theo bản năng phóng ra, trực tiếp đánh một chưởng mang theo nội lực, đến khi hấn phát giác ra thì đã hơi muộn.

“Nhị tẩu...” Tông Chính Diễm thu hồi bảy thành nội lực, nhưng ba thành nội lực của hấn đối với Kiều Linh Nhi mà nói vẫn là một công kích không nhỏ.

Kiều Linh Nhi không khỏi mắng một tiếng dưới đáy lòng, có nội lực trong chưởng so với sức lực thông thường lớn hơn rất nhiều lần.

Tông Chính Diễm mũi chân điểm xuống đất cản Kiều Linh Nhi lại, mới không khiến cho nàng ngã xuống, nhưng đáy lòng hơi có chút bận tâm.

“Nhị tẩu, thế nào, có sao không?” Tông Chính Diễm khẩn trương hỏi.

Kiều Linh Nhi cũng thừa dịp thờ hớn hên không ngừng, xoa bóp bả vai của mình, mới nói: “Tiểu thúc, thúc hạ thủ thật đúng là lợi hại, nếu như thúc lại dùng lực, tẩu sẽ gãy xương.”

“Thật xin lỗi, Nhị tẩu, ta nhất thời lỡ tay.” Tông Chính Diễm rất thẳng thắn thừa nhận sai lầm của mình, hấn là bị ép, mới dùng nội lực, cũng bởi vậy mới đã thương nàng.

“Không có việc gì, không cần nói xin lỗi.” Kiều Linh Nhi đứng thẳng người, vỗ vai Tông Chính Diễm một cái, mới tiếp tục nói: “Nếu như thúc là địch nhân của tẩu, thì hấn cũng không có khả năng nhường tẩu đúng không? Cho nên kể tiếp thúc vẫn nên dùng nội lực đi, tẩu từ từ thích ứng.”

Nói đến kế tiếp, Tông Chính Diễm khẽ nhủ mảy, hấn còn chưa mở miệng, Ngưng Hương đã nói trước: “Tiểu thư, người và Tam công tử đã luyện một canh giờ, nghỉ ngơi trước một lúc đi!”

“Được, trước nghỉ ngơi một chút!” Kiều Linh Nhi suy nghĩ rồi đáp ứng, thì ra đã một canh giờ rồi, khó trách mệt như vậy!

Mới chuẩn bị đi, lại quay đầu nói với Tông Chính Diễm: “Tiểu thúc, thúc cũng nghỉ ngơi một chút đi!”

Xung hô lại thay đổi, Tông Chính Diễm không biết Kiều Linh Nhi suy nghĩ như thế nào, nhưng tay của hắn, lại khắc sâu cảm xúc chạm đến nơi mềm mại một khắc trước vào trí nhớ.

Vừa rồi... gần gũi với Kiều Linh Nhi như vậy, hô hấp gần như cũng kìm nén, sau khi nàng rời đi, hắn lại cảm thấy có chút hoài niệm...

Chờ một chút, Tông Chính Diễm ngơ ngác đang suy nghĩ gì hả, đó chính là Nhị tẩu của mình, sao có thể có cái loại suy nghĩ đó?

Mạnh mẽ lắc đầu một cái, Tông Chính Diễm đem ý nghĩ bừa bộn trong đầu vứt đi, liên tục nhắc nhở chính mình đó là Nhị tẩu của mình, Nhị tẩu của mình, tuyệt đối không thể có suy nghĩ không an phận!

So với Tông Chính Diễm suy nghĩ lung tung, Kiều Linh Nhi thì bình tĩnh hơn nhiều, ở đáy lòng của nàng, tương đối dễ ý vẫn là nội lực.

Dưới tình huống ngang hàng nếu không có nội lực, nàng tự nhận công phu quyền cước của mình không có chỗ nào để chê, thế nhưng nếu như đối phương có nội lực, nàng lại không thể đơn giản giành thắng lợi.

Mới trong thời gian ngắn ngủi này đã có động tác, kế tiếp phiền phức nhất định sẽ không ngừng, trước khi vẫn không thể bảo đảm Kiều gia yên ổn, nàng phải nghĩ biện pháp khiến bản thân ở đây không bị người ta thừa cơ hội.

Suy nghĩ điều này, trong mắt Kiều Linh Nhi lóe lên hàn quang lạnh như băng, nếu nói nước giếng không phạm nước sông, hiện tại nước giếng phạm vào nước sông, có lần đầu tiên tất có lần thứ hai, nước sông còn có thể mặc cho người đến phạm sao?

Nàng sẽ không _____

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49: Nam Trang

Tông Chính Dập bằng lòng để Tông Chính Diễm ở bên cạnh Kiều Linh Nhi, trong lòng Tông Chính Diễm cũng hiểu rõ đó thật ra là vì để cho hắn bảo vệ Kiều Linh Nhi, đối với lần này hắn quả thực cũng để ý.

Chẳng qua bây giờ có một vấn đề, hắn tuy rằng có thể không để ý tới xem thường của lão đầu tử Tông Chính Vô Song ở trong phủ, lại không thể không đi ra, chỉ ít Tông Chính gia có thể trở thành đệ tam thế gia, đều là do hắn một tay tạo dựng lên.

Vô công của Thanh Diệp không thấp, nhưng Tông chính Dập vẫn muốn cho hắn bảo hộ, có thể tượng trưng được bản lĩnh đối phương như thế nào!

Bên ngoài phủ là một nơi nguy hiểm, Tông Chính Diễm vốn định xin nghỉ phép nửa ngày với Kiều Linh Nhi, nhưng lời còn chưa nói, đã thấy nàng mặc một thân trang phục nam tử.

Tuy rằng mấy ngày trước Kiều Linh Nhi đều giả trang nam tử, nhưng hôm nay nàng mặc bạch sam tinh xảo, thêu hoa văn tinh tế, bên ngoài khoác một áo lục mỏng, một đầu tóc đen nhánh toàn bộ được buộc lên, dùng trâm bạch ngọc cố định. Trong tay cầm quạt giấy, môi đỏ mọng hơi cong, khuôn mặt xinh đẹp tà mị tinh xảo giống như yêu tinh vậy, chuẩn xác mà nói, là trích tiên rơi xuống trần thế.

Tông Chính Diễm nhìn người đi tới, trong lúc nhất thời quên mất hô hấp, mãi đến khi Kiều Linh Nhi đứng ở trước mặt của hắn, mang theo mùi thơm nhàn nhạt không rõ tên, rốt cục gọi ý thức của hắn quay trở về.

“Nhị... Nhị tẩu?” Tông Chính Diễm có chút luống cuống gọi một tiếng.

Thấy vậy, Kiều Linh Nhi dùng chiết phiên gõ nhẹ trán của hắn một cái, đáng vẻ bí hiểm: “Tiểu thúc, không nhận ra à?”

“Không có... Không có, a... Ha ha...” Tông Chính Diễm trống ngực đột nhiên nhảy một cái, đáy lòng khinh bỉ bản thân một phen.

“Vậy thì đi thôi!” Kiều Linh Nhi dùng tay ra hiệu cho Lam Phong và Thanh Diệp bên cạnh, hai người cũng cùng nhau tiến lên.

“A?” Tông Chính Diễm lại không phản ứng kịp.

“Tam thiếu gia, Tuyệt lão bản đã ở trên thuyền chờ ngài.” Gã sai vật tiến lên thúc giục.

Đầu óc Tông Chính Diễm tắt máy trong nháy mắt, Kiều Linh Nhi đi ở phía trước đứng vào lúc này nghiêng đầu: “Tiểu thúc, việc buôn bán chú trọng nhất chính là giữ chữ tín, thúc hẹn người ta, nếu như còn không đi, sẽ làm chậm trễ thời gian.”

Kiều Linh Nhi nói một phen nhắc nhở Tông Chính Diễm, hần hồi thần lại trong thời gian ngắn nhất, nhưng khi lại nhìn đến ba người Kiều Linh Nhi, Lam Phong, Thanh Diệp lên ngựa lại bối rối.

“Nhị tẩu, tẩu muốn...”

Kiều Linh Nhi cười mỉa hoặc chứng sinh, siết chặt dây cương nói: “Tiểu thúc, nghe nói hôm nay có một lô đồ sứ sẽ tới phải không?”

“A? Vâng...” Tông Chính Diễm phản xạ có điều kiện gật đầu.

“Vậy thì đi thôi!” Kiều Linh Nhi cầm chiết phiến trong tay mượn sức lực cổ tay xoay một vòng, cho vào tay áo, hai chân kẹp vào bụng ngựa, cả người cùng ngựa lập tức phi như bay.

Lam Phong và Thanh Diệp bất động thanh sắc đi theo Kiều Linh Nhi, Tông Chính Diễm ngược lại, thật lâu mới phản ứng được, giữa không trung, chỉ có thể nghe được tiếng thét chói tai giạt mình của hần.

Hôm nay có một lô đồ sứ đến từ trên biển, một khoản hóa đơn không nhỏ, đội Tông Chính Diễm đích thân đi trước giám định.

Ở thế giới này có đồ sứ, hơn nữa hình thức đa dạng, hoa văn cũng cực kỳ mỹ lệ. Những thứ này lúc Kiều Linh Nhi vẫn còn ở Kiều gia đã thấy qua rất nhiều, cũng chân chính cảm khái sự thông minh của người ở thế giới này.

Nàng nghiên cứu chủ yếu là chuyên ngành lịch sử, trộm đồ cũng không ít, đồ cổ đồ sứ cũng không phải là chưa từng gặp qua, mà là bởi vì gần đây tương đối buồn chán, muốn tìm một vài chuyện để làm. Hơn nữa cũng muốn nhìn xem, người theo dõi phía sau nàng rốt cuộc có bao nhiêu!

Việc này là hành động nguy hiểm, cho nên không mang theo Ngưng Hương đi cùng, một thân trang phục của Lam Phong, tổng thể thoát nhìn rất có phong vị giang hồ.

Một nhóm bốn người theo gã sai vật dẫn đường xuống đến bến đò, một thuyền lớn dừng ở trên mặt sông, xanh đỏ giao nhau, vật trang trí chuông gió thực sự được chế tác từ hoàng kim, dùng hai chữ xa hoa để hình dung phù hợp hơn hết thấy.

“Diễm!” Mới đi lên thuyền, phía sau đã truyền đến giọng nói hơi thanh lãnh của nam tử.

Kiều Linh Nhi đã vào khoang thuyền, nghe được giọng nói ấy lại lộ người ra lần nữa.

“Khinh, người đã đến rồi?” Tông Chính Diễm chào hỏi.

Đồ sứ đương nhiên không có khả năng chỉ có Tông Chính gia hần làm sinh ý này, dù sao cho dù đây đang là cổ đại, có thể dùng để thưởng thức trang trí gồm có giá trị cất giữ thì đồ sứ cũng có thị trường rất lớn.

Phong Khinh ở chỗ này cũng là chuyện đương nhiên, mà khi hần thấy Kiều Linh Nhi một thân nam trang, trong đầu phút chốc trống rỗng.

“Tông Chính phu...” Phong Khinh vừa muốn kêu lên xưng hô kia, lại thấy nàng dùng ngón tay làm một động tác chó có lên tiếng, đáy mắt lộ ra nụ cười giao hoạt.

Tông Chính Diễm cũng lập tức phản ứng lại, vỗ vỗ bả vai Phong Khinh nói: “Khinh, vị này là biểu đệ bà con xa của ta, Lam Táp.” Lam Táp là tên giả Kiều Linh Nhi nói với hần, cũng vì để che giấu tai mắt người.

“Lam Táp?” Cảm ơn ký ức tốt đẹp ban tặng, Phong Khinh rất nhanh từ trong đầu tìm ra danh xưng này_____

Hôm đó đang ở trên thuyền, Kiều Linh Nhi nhận Tông Chính Diễm thành nam tử tên là Lam Táp, tuy là sau đó nàng cũng không thừa nhận. Tông Chính Diễm cũng có chút buồn bực “Lam Táp” này rốt cuộc là người nào, nhưng vẫn che giấu ở trong lòng.

Về phần Kiều Linh Nhi vì sao dùng tên giả là Lam Táp, nguyên nhân cũng rất đơn giản, ở thế giới cũ nàng không nhận thức bất kỳ ai ngoại trừ Lam Táp. Hiện tại nàng để ý duy nhất, hần là xưng hô Tông Chính Diễm là “Biểu ca”!

“Biểu ca, Phong công tử, để cho Tuyệt lão bản đội lâu sẽ không tốt?” Kiều Linh Nhi cười tà nói, sau đó động thân đi vào trong.

Tông Chính Diễm Phong Khinh liếc nhau một cái, từ trong mắt hai bên đều thấy được sự khó hiểu.

Trang trí bên ngoài thuyền cực kỳ xa hoa, bên trong cũng giống như vậy, son son cũng là son đỏ thượng thừa, thiết kế đặc biệt, đa dạng phức tạp lại độc hiện phong cách.

Chủ nhân của thuyền là một người vô cùng biết sống hưởng thụ, phần lớn thuyền đều là hành lang hẹp, nhưng nơi này lại giống như nhà trên đất liền, rộng lớn sáng sủa, khắp nơi đều hương hoa hồng nhàn nhạt.

Hoa hồng... Kiều Linh Nhi bỗng nhiên nghĩ tới hai chữ biến thái.

Sa mạn trên thuyền phần lớn là màu hồng, nếu như không phải là Tông Chính Diễm lúc trước đã nói cho nàng biết Lâm lão bản là một nam nhân, e rằng nàng lại tưởng chủ nhân của chiếc thuyền này là một nữ nhân.

Mà sau khi nàng chân chính nhìn thấy vị “Tuyệt lão bản” kia, nàng cuối cùng đã biết thế nào gọi là nhân yêu.

Tiếng đàn sáo thanh thúy du dương, thân ảnh chậm chạp, quần áo lộ ra ngoài, xuyên qua giữa tơ lụa hát vang múa lượn! Đều là những vũ cơ mà thôi.

Giữa phòng rộng lớn âm áp, trên cái ghế lót da trắng mềm, năm sáu nữ tử ăn vận xinh đẹp bụng nhỏ thì bụng nhỏ, lộ vò thì lộ vò, bóp vai lại bóp vai, nắn chân lại nắn chân, chải tóc thì chải tóc... Đều một hình tượng phóng đảng.

Trong vị trí chính giữa, lộ ra nửa lồng ngực, da dẻ rất trắng, vân da rõ ràng, tóc đen phiếm xanh khê rơi xuống, muốn che còn ngừng. Từ lồng ngực kia đi lên, xương quai xanh khớp xương rõ ràng, yết hầu khêu gợi, da thịt trơn mềm giống như trẻ con, môi đỏ thuần sắc, mũi cao thẳng, đường nét nhắn mịn, dưới mày kiếm màu đen, một đôi mắt sâu như đóa violet rung động lòng người.

Đúng là một tiểu mỹ nhân!

Đây là cảm giác đầu tiên của Kiều Linh Nhi, cảm giác thứ hai là yêu nghiệt, cảm giác thứ ba là... không có cảm giác!

Lông mi dài như cánh bướm lại hơi cong lên trên, một đôi mắt như bị ma pháp chú nhập nhân nhật quét qua mấy người tiến vào, tay sạch sẽ từ trong áo vung lên, tất cả vũ cơ đều thức thời lui xuống.

Nữ tử bên cạnh y cũng đều thức thời ngồi thẳng người nhưng không rời khỏi.

“Phong công tử, Tông Chính công tử, đã lâu không gặp!”

Yêu nghiệt mở miệng, giọng nói cũng mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Tuyệt Mạch

Phong Khinh và Tông Chính Diễm hiển nhiên cũng nhận thức nam nhân yêu nghiệt này, ngoại trừ lúc vừa nhìn thấy y hơi phân tâm, gần như một khắc sau đó đã khôi phục tâm tính bình tĩnh.

“Tuyệt huynh, một năm không gặp, bên người vẫn mỹ nữ như mây nhĩ!” Tông Chính Diễm mập mờ trừng mắt nhìn yêu nghiệt, ánh mắt đảo qua sáu nữ tử tuyệt sắc bên cạnh y một cái, nhìn không ra rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Tông Chính Diễm mới nói ra, phía sau ót chột giống như là bị kim châm vậy, sau lưng một trận rét lạnh, làm người ta sồn tóc gáy!

“Tông Chính huynh, cũng vậy.” Yêu nghiệt từ trên giường êm đứng lên, ánh mắt như có như không quét qua Kiều Linh Nhi. “Vị công tử này là?”

“A, nàng là...”

“Tại hạ Lam Táp.” Kiều Linh Nhi không dấu vết thu hồi ánh mắt sau ót Tông Chính Diễm, cùng cặp mắt violet kia nhìn nhau, ngừng một chút nói: “Còn nữa, xin đừng thêm một chữ ‘tiểu’ đằng trước ‘công tử’, cảm ơn!”

Giọng nói lạnh nhạt khiến yêu nghiệt, Tông Chính Diễm cùng Phong Khinh đều đưa mắt dừng lại trên người của nàng, có rất ít người sau khi nhìn đến Tuyệt Mạch còn có thể bình tĩnh như vậy, nói bình tĩnh đến thế, hoàn toàn giống như coi y là một người bình thường.

Sau một hồi ngơ ngác, Tuyệt Mạch cuối cùng bật cười, “Tại hạ thất lễ, mạo phạm Lam công tử.”

Đột nhiên giọng chuyển biến khiến Kiều Linh Nhi cũng khó tránh có hơi bị sặc, sau cùng cũng không nói gì, chỉ cười trừ.

“Tuyệt huynh, không biết hàng lần này ở nơi nào?” Tông Chính Diễm đi vào chủ đề chính.

Tuyệt Mạch khôi phục dáng vẻ bí hiểm kia, vỗ vỗ tay, sau đó có người từ phía sau xách cái rương tinh xảo đi ra.

Nếu như không phải là tình cảnh không thích hợp, Kiều Linh Nhi thật muốn huyết sáo một tiếng. Cho dù chỉ là chứa một đồ cổ, cũng dùng cái hộp tinh xảo như vậy à, quả nhiên không thể khinh thường.

Còn chân chính khiến Kiều Linh Nhi cảm thấy người ta không thể khinh thường, chính là đồ ở trong hộp. Đồ sứ cần phải bảo dưỡng thật tốt, nếu như bảo dưỡng không thỏa đáng, sẽ chịu tổn hại nghiêm trọng, bất lợi với việc bảo tồn đồ sứ lâu dài, đặc biệt là vật phẩm tinh hoa truyền lại đời sau cùng khai quật, càng nên dày công bảo dưỡng.

Người của Tuyết Mạch cũng đều được trải qua huấn luyện, cảm nhẹ dễ nhẹ, cẩn thận từng chút, không thấy nửa điểm rối loạn.

Một lát sau, ít nhất một trăm hộp đã chất đống ở trên mặt đất, lúc hộp thứ nhất mở ra Kiều Linh Nhi nhìn thấy miếng đệm mềm mại xung quanh hộp. Xem ra Tuyết Mạch này cũng là người lành nghề, dùng thuyền có thể giảm bớt xóc nảy, đồng thời lại có cái đệm mềm mại như vậy, thực sự là không cần lo lắng sẽ có hư hại!

Tuyết Mạch chẳng biết lúc nào đã đeo lên một đôi găng tay nhung tơ, hạ nhân cũng chuẩn bị cho Tông Chính Diễm, Phong Khinh, lúc có một đôi đưa tới trước mặt, Kiều Linh Nhi không khỏi sùng sốt một chút mới nhận lấy.

“Đồ sứ tốt nhất đều cần mang găng tay, để tránh có chút tổn hại.” Phong Khinh thấy Kiều Linh Nhi trước khi nhận lấy bao tay có sùng sốt một lúc, lại giải thích cho nàng.

Có điều ý tốt của Phong Khinh Kiều Linh Nhi lại không đặc biệt tiếp nhận, nói “Cảm ơn, ta biết.”

Thái độ lãnh đạm mà xa lánh làm cho tâm Phong Khinh hơi xấu hổ, thế nhưng chỉ một câu nói như vậy, khiến tầm mắt của hắn càng thêm chuyên chú. Rốt cuộc nàng bây giờ là nữ tử thế nào, vì sao giống như có thể nhìn thấy ánh sáng xung quanh nàng?

Thời điểm Tuyết Mạch lấy ra thành phẩm thứ nhất, trước mắt Kiều Linh Nhi không khỏi sáng lên.

Nàng đã thấy đồ sứ cổ vô số kể, nhưng có rất ít thứ có thể làm cho nàng để vào mắt, mà bình thanh hoa miệng rộng để trắng trước mắt lại làm cho nàng bị hấp dẫn.

Tay... có vẻ hơi ngứa. Đã lâu không có chân chính K (trộm) đi món nào, đối với vật mình muốn, nàng cho tới bây giờ đều không để cho mình tay không quay về, nhưng tình hình bây giờ...

“Chờ một chút!” Khi Tông Chính Diễm muốn nhận lấy bình miệng rộng trong tay Tuyết Mạch, Kiều Linh Nhi buột miệng.

“Làm công tử, làm sao vậy?” Tuyết Mạch dùng ánh mắt trăm phần trăm điện lực kia nhìn Kiều Linh Nhi.

Chỉ tiếc, Kiều Linh Nhi nhìn không phải là gương mặt phong hoa tuyết nguyệt đang bày ra của Tuyết Mạch, mà là bình sứ.

“Tuyết công tử, lúc xem đồ cất giữ tốt nhất nên đeo găng tay, trên bàn nên dùng vải nhưng để lót, ngắm nhìn thì không nên truyền cho nhau, một người nhìn ngắm xong nên đặt lại trên bàn, những người khác lại nâng lên thưởng thức.” Kiều Linh Nhi ung dung đem một miếng vải nhung màu đỏ trong hộp lấy ra ngoài, trải lên đá cẩm thạch hồng mộc trên mặt bàn.

Tuyết Mạch và Tông Chính Diễm liếc nhau, cuối cùng vẫn dựa theo Kiều Linh Nhi nói đi làm.

Kiều Linh Nhi đối với vật phẩm sưu tầm có giá trị yêu cầu rất nghiêm ngặt, đối với mỗi một loại vật phẩm nàng tương đối hiểu. Trước đó, Tuyết Mạch làm từng bước đều tốt, nhưng chỉ riêng phương diện truyền tay nhau này, khiến cho nàng rất không vừa lòng. Với tư cách chức nghiệp thần thám, nàng không thể dễ dàng tha thứ việc không tôn trọng đối với “Bảo vật” như vậy được!

Mỗi người đều cất một tâm tình nghi ngờ nhìn bình sứ, cuối cùng lúc Kiều Linh Nhi đang nhìn, Tông Chính Diễm, Phong Khinh đã bàn bạc giá cả với Tuyết Mạch.

Đều là khách hàng cũ, Phong Khinh và Tông Chính Diễm đều rất tin tưởng Tuyết Mạch, chỉ nhìn thành phẩm thứ nhất cũng không nhìn tiếp nữa.

“Một ngàn lượng.” Tuyết Mạch đưa một ngón tay, báo ra một con số.

Dù là Phong Khinh hay Tông Chính Diễm, khi nghe mấy cái chữ này cũng không khỏi nhú mày một cái, không phải là bọn hắn không mua nổi, mà là cái giá này vượt xa dự liệu của bọn hắn.

“Tuyết công tử, cái giá này hơi...” Tông Chính Diễm mới mở miệng, Tuyết Mạch bên kia đã vung áo bào lên, lại lần nữa ngồi về trên đệm mềm.

“Phong công tử, Tông Chính công tử, tin tưởng hai vị biết Tuyết mỗ là người quy củ, việc buôn bán, nếu không có giá trị Tuyết mỗ tuyệt đối sẽ không lấy cái giá này!” Tuyết Mạch lười biếng nói, rõ ràng không có dáng vẻ giao dịch.

“Biểu ca, trước khi mua không bàn giá tiền à?” Kiều Linh Nhi đi lên trước hỏi.

Tông Chính Diễm không hiểu Kiều Linh Nhi vì sao đột nhiên hỏi thế, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trả lời: “Đồ sứ của Tuyết công tử đều là đứng đầu, hơn nữa người mua đều là sau khi nhìn thấy hiện vật mới ra giá!”

“Thì ra là thế.” Kiều Linh Nhi một bộ dáng vẻ bưng bình hiểu ra, đây chính là cái gọi là nhãn hiệu lớn không phải à? Đối diện với nam tử xinh đẹp kia, gọi lên một nụ cười tà tếu: “Tuyệt công tử, nếu như không ưng ý hoặc là giá quá cao, người mua có thể không mua phải không?”

Sau khi Tuyệt Mạch sững sốt một chút mới gật đầu: “Đương nhiên!”

“Vậy hôm nay đã quá rầy, biểu ca, chúng ta trở về thôi!” Kiều Linh Nhi quay đầu nói với Tông Chính Diễm.

“A?” Tông Chính Diễm trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, “Nhị... Biểu đệ, làm sao vậy?”

Kiều Linh Nhi nghiêng đầu một chút nói: “Tuyệt công tử vừa rồi không phải đã nói, nếu như không ưng ý hoặc là ngại giá quá cao, có thể không mua à?” Ánh mắt đảo qua chiếc bình để ở trên bàn một cái.

“Không biết Lam công tử là ngại đồ sứ của Tuyệt mỗ không tốt hay là giá cả không hợp lý?” Tuyệt Mạch hơi híp mắt lại, đáy mắt lóe qua tia sáng không vui.

Tuy là chột lóe rồi biến mất, nhưng không hề tránh được ánh mắt của Kiều Linh Nhi.

“Hàng, giá cả đều không hợp lý!” Kiều Linh Nhi khoanh hai tay trước ngực, lười biếng không tập trung nhìn nam nhân giống như yêu nghiệt này.

Ánh mắt như thể nhìn ở trong mắt người khác, lại càng giống như đang khiêu khích.

“Không biết Lam công tử có nhận xét gì?” Tuyệt Mạch phát tay đuổi mấy nữ tử xinh đẹp bên cạnh, cao ngạo trên tháp mềm đi xuống, giống như đế vương.

“Hừ!” Kiều Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, một tay từ trên bàn đem bình hoa lấy lên, ánh mắt rơi xuống trên một điểm nhỏ hầu như không để ý tới.

Đây gần như là một chỗ mắt thường không thể nào nhìn thấy, thế nhưng nếu như chú ý, cũng không phải là không nhìn thấy vết xước nhỏ như móng tay bên ngoài hoa văn.

Sắc mặt của Tuyệt Mạch thay đổi, không phải là bởi vì bị Kiều Linh Nhi chỉ ra một tí vết cực nhỏ đó, mà là nguyên do bởi vì đồ sứ của mình.

“Bình sứ này hoa văn rất đẹp, màu sắc không tươi đẹp lại càng hấp dẫn mắt người. Mặt ngoài sáng bóng trơn nhẵn, có thể nói mỗi một chi tiết đều được làm cẩn thận, nếu Tuyệt công tử như thu một ngàn lượng ta cảm thấy cũng rất hợp lý, thế nhưng một món tác phẩm nghệ thuật, dù cho chi là một chút xíu tí vết, thì tác phẩm nghệ thuật này cũng không còn giá trị cất giữ.” Kiều Linh Nhi nhàn nhạt cười nói, thuận tay để lại bình sứ lên bàn.

Đón lấy ánh mắt nghi hoặc mang theo kinh ngạc của mấy người, Kiều Linh Nhi bất động thanh sắc cười.

“Choang” một tiếng, bình sứ trong tay Kiều Linh Nhi vỡ thành từng mảnh.

“Tuy giá trị cất giữ thấp xuống không ít, nhưng đưa vào trong chợ cũng có thể lấy được một khoản tiền lời không nhỏ, Tuyệt công tử cũng không tránh khỏi phóng khoáng hơn một chút đi?” Kiều Linh Nhi hơi có chút tiếu nói, lắng nghe, lại có thể nghe ra châm chọc trong giọng nói của nàng.

Nàng yêu cầu là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, bình sứ này tuy không thể vào mắt nàng, thế nhưng chất lượng tuyệt đối là đứng đầu, phá hủy một thứ như thế chẳng khác nào là phá hủy một số tiền lớn, quả nhiên là tài đại khí thô!

“Tuyệt mỗ là người sẽ không để cho bất luận một món đồ nào xuất hiện tí vết!” Tuyệt Mạch khoanh hai tay ở phía sau, rất có tướng mạo đế vương, “Người đâu!”

“Đào chủ!”

“Phá hủy toàn bộ đồ sứ này, người nung chế đồ sứ này toàn bộ giết!” Tuyệt Mạch nói là giết.

“Tuân lệnh, đào chủ!”

“Chờ chút!” Kiều Linh Nhi vội vàng kêu một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Tiên Lữ Dưới Ánh Trăng

“Chờ chút!” Kiều Linh Nhi vội vã kêu một tiếng.

Kể cả thù hạ của Tuyết Mạch đi ra dọn sạch đồ sứ cũng đều dừng lại động tác trong tay, toàn bộ ánh mắt rơi vào trên người của Kiều Linh Nhi.

“Lam công tử, có chuyện gì vậy?” Tuyết Mạch liếc mắt nhìn Kiều Linh Nhi, đáy mắt lướt qua hứng thú.

Kiều Linh Nhi thở dài một hơi: “Tuyết công tử, nếu muốn hủy bỏ đồng đồ sứ này, không bằng ngươi giảm bớt giá bán cho chúng ta, thế nào? Còn có, bản thân đồ sứ cần phải hao phí rất nhiều tâm sức mới có thể nung chế ra, có thể nung chế được đồ sứ có hoa văn tinh xảo như vậy, có thể thấy bọn họ cũng đều là người có thủ công vô cùng khéo léo, nếu như giết không phải là đáng tiếc à?”

Đối với phong thái mở miệng ngậm miệng đều là giết người của Tuyết Mạch, Kiều Linh Nhi biết mình không có tư cách đứng ở nơi này đánh giá, thế nhưng nàng cũng không thể trở mặt nhìn y lăm sát kẻ vô tội như vậy!

Tông Chính Diễm Phong Khinh cũng nhíu mày nhìn Kiều Linh Nhi, tính tình của Tuyết Mạch bọn họ đều hiểu rõ, y ngoài mặt giống như yêu nghiệt, nhưng thủ đoạn của y cũng nổi tiếng tàn nhẫn, giết người đối với y mà nói đơn giản là chuyện bình thường như cơm bữa.

Chưa từng có người dám cầu tình với Tuyết Mạch, Kiều Linh Nhi tuy không phải trực tiếp cầu tình, nhưng ít nhiều cũng có ý đó.

Lo lắng nhàn nhạt nổi lên trong lòng của Tông Chính Diễm, giữa hai lông mày có nếp nhăn không rõ ràng, Tuyết Mạch...

Cũng không phải là người dễ chọc như vậy!

“Lam công tử có hứng thú?” Tuyết Mạch hất cằm lên, ánh mắt mập mờ hỏi.

Khóe môi Kiều Linh Nhi nhếch lên, “Không biết ý của Tuyết công tử như thế nào?”

“Nhìn Lam công tử cũng là người lành nghề, vì sao muốn đồng hàng hóa có tỳ vết này? Nếu người trong thiên hạ biết Tuyết mỗ bán hàng hóa có tỳ vết cho người mua, uy tín và danh dự của Tuyết mỗ ở đâu?” Tuyết Mạch lạnh nhạt đặt câu hỏi, hiển nhiên không có đáng về tức giận.

“Vật hoàn mỹ ít lại càng ít, huống chi là nung chế đồ sứ phức tạp?” Kiều Linh Nhi cúi người lấy một bình sứ còn chưa đựng tới ra ngoài, “Thương gia muốn chẳng qua cũng chỉ là lợi nhuận, ngươi đồng ý bán ta đồng ý mua, ngươi tình ta nguyện, có gì không thể?”

Ánh nhìn sắc bén không sợ đối diện với đôi mắt như hoa lan tím của Tuyết Mạch, câu chữ chất phác, nhưng đều lộ ra bản chất.

Thù hạ của Tuyết Mạch đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết bản thân nên có động tác gì, cũng không dám thảo luận, chỉ đợi Tuyết Mạch lên tiếng.

Một lát sau, khóe miệng Tuyết Mạch nhếch lên độ cong tà mị: “Hay cho một câu ngươi tình ta nguyện, bằng hữu như Lam công tử đây Tuyết mỗ ta muốn kết giao!” Dứt lời, cao giọng cười.

Người trên thuyền đều giật mình ngẩng ngẩn cả người, người nham hiểm cho tới bây giờ đều là lãnh huyết vô tình đó, nay lại cười phóng khoáng như thế, quả thực ngoài dự liệu!

“Tuyết huynh!” Kiều Linh Nhi thấy vậy nụ cười càng sâu, chấp tay làm lễ.

“Lam huynh, ta với ngươi nhất kiến như cố, không bằng kết làm huynh đệ kết nghĩa, thế nào?” Hai mắt Tuyết Mạch lóe sáng nói.

“Cái gì?” Đầu óc Kiều Linh Nhi phút chốc trống rỗng, nàng lúc nào nhất kiến như cố với y? Nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng lại, vội nói: “Tuyết huynh ưu ái, tại hạ sao dám treo cao?”

Tuyết Mạch đến từ đảo quốc có tên là Hắc Phong Đảo trên biển phía đông nước Nam Võ cũng là thương nhân nổi tiếng gần xa, giữa biển và đất liền vốn có buôn bán qua lại, lúc này đảo chủ tự mình đến đây, có thể thấy được Phong Khinh và Tông Chính Diễm cũng có thế lực. Nhưng thân phận của y, cũng là một thân phận đặc biệt khiến người để ý.

“Lam huynh chẳng lẽ là xem thường Tuyết mỗ?” Tuyết Mạch hạ thấp giọng.

“Tuyết huynh sao lại nói thế? Tại hạ chẳng qua là một thương nhân, sao dám xem thường Tuyết huynh?” Kiều Linh Nhi từ chỗ Tông Chính Diễm đã biết thân phận của Tuyết Mạch, tuy nói chỉ là một đảo chủ, nhưng đã coi như là một đế vương, đắc tội không nổi!

Ngoài dự liệu của Phong Khinh và Tông Chính Diễm, Tuyết Mạch lại không tức giận, chỉ nói: “Vậy thì cứ như vậy đi! Sau này hai ta hãy gọi nhau là huynh đệ.” Không đợi Kiều Linh Nhi đưa ý kiến, lại nói: “Ta hơn Lam huynh mấy tuổi, về sau gọi ngươi là hiền đệ thế nào?”

Lời của Tuyết Mạch nghe thì giống như đang thảo luận, thế nhưng Kiều Linh Nhi bọn họ nghe được, lại là kết luận đã định, quả nhiên, người cao cao tại thượng thích đem suy nghĩ của mình áp đặt cho người khác!

So sánh với Võ đế, yêu cầu của Tuyết Mạch cũng may không đến mức quá phận.

Kiều Linh Nhi đối với Tuyết Mạch chưa nói tới hảo cảm, chỉ ít cũng không có chán ghét, ở trên thế giới này, nhiều thêm một người bạn tuyệt đối tốt hơn việc thêm một địch nhân rất nhiều.

“Đại ca!” Tâm tư trăm vòng, Kiều Linh Nhi rất nhanh đã phân tích rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó.

“Được, hiền đệ!” Tuyết Mạch thoát nhìn tâm tình cũng không tệ.

Phong Khinh và Tông Chính Diễm đưa mắt nhìn nhau, có điều suy nghĩ, vừa buồn vừa vui, nhưng đều nổi lên tâm tư đối với Tuyết Mạch.

Rốt cuộc Tuyết Mạch có biết thân phận của Kiều Linh Nhi là nữ tử hay không?

Kiều Linh Nhi và bá chủ trên biển kết bái thành “Huynh đệ” có chỗ tốt lớn nhất chính là một nhóm đồ sứ thượng đẳng cứ thế toàn bộ được xem như lễ vật đưa cho nàng, hơn nữa không thu lấy một đồng nào.

Mãi đến khi Tuyết Mạch rời khỏi, đám người Tông Chính Diễm, Kiều Linh Nhi chuẩn bị trở về, Tông Chính Diễm còn chưa có cách nào phục hồi lại tinh thần, hết thảy ngày hôm nay, quả thật là khó mà tin nổi!

Kiều Linh Nhi bị cứng rắn rót cho mấy chén rượu, rượu của Tuyết Mạch đều là rượu thượng đẳng, độ tinh khiết cũng rất cao, nàng vốn không uống được rượu, từ lúc đó, ít nhiều có chút không thoải mái.

“Nhị tẩu, tẩu có khỏe không?” Tông Chính Diễm nhìn sắc mặt hơi phiếm hồng của Kiều Linh Nhi không khỏi hỏi.

Kiều Linh Nhi nghiêng qua, chậm rãi lắc đầu “Tạm tạm!” Mặc dù không được tốt lắm, nhưng miễn cưỡng ý thức vẫn rất rõ ràng.

“Phu nhân, công tử tới!” Thanh Diệp đi tới bên người Kiều Linh Nhi, ở bên tai nàng thấp giọng nói.

Lúc đó, thân ảnh màu trắng hiện ra tiến vào tầm mắt của mấy người, thân ảnh kia đi không nhanh không chậm, lại vẫn khiến cho người ta có một loại mỹ cảm siêu trần thoát tục.

Trong chớp mắt, Tông Chính Dập đi tới trước mặt của Kiều Linh Nhi, Kiều Linh Nhi có chút vui sướng không nói được, hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Ngưng Hương nói nàng và Diễm tới nơi này, ta tới xem một chút.” Tông Chính Dập giải thích đơn giản.

Rõ ràng chỉ là một câu nói bình tĩnh lại làm cho trong lòng Kiều Linh Nhi vô cùng ấm áp.

“Đã thảo luận sinh ý được rồi, có thể đi về.” Kiều Linh Nhi nói với hắn.

Tông Chính Dập gật đầu, bỗng nhiên lại hỏi: “Nàng uống rượu?”

Bị chỉ điểm ra lại khiến cho nàng có chút ngượng ngùng: “Chỉ là uống mấy chén nhỏ.”

“Nhị tẩu, tẩu chớ xem thường thanh tử, một chén rượu tương đương với một cân nữ nhi hồng lâu năm. Hiện tại tẩu không có cảm giác, nhưng tác dụng chậm rất mạnh, một hồi nữa sẽ không dễ chịu đâu.” Tông Chính Diễm xen vào nói.

Lúc trước ở trên thuyền hắn đã muốn ngăn cản, nhưng nếu thật sự làm như vậy nhất định sẽ không tôn trọng đối với chủ nhân.

Cũng may Tuyết Mạch dường như cũng thông cảm, chỉ đề cho nàng uống mấy chén.

“Thúc không nói sớm?” Kiều Linh Nhi trừng mắt nhìn Tông Chính Diễm một cái.

“Tẩu cũng không hỏi mà...” Tông Chính Diễm ủy khuất thấp giọng nói. Bị Kiều Linh Nhi trừng thêm cái nữa, liền ngoan ngoãn không lên tiếng.

“Uống chút trà giải rượu, nghỉ ngơi thật tốt thì không có việc gì.” Phong Khinh hoàn toàn không được để ý tới rốt cuộc cũng tìm được cơ hội để nói.

Tông Chính Dập nhìn về phía Phong Khinh, mà Phong Khinh cũng không lảng tránh nhìn thẳng hắn, vẻ mặt vẫn là nụ cười ôn thuận trước sau như một.

“Phong công tử nói đúng!” Tông Chính Dập khẽ gật đầu với Phong Khinh, vừa nhìn về phía Kiều Linh Nhi: “Hiện tại có khỏe không?”

Lời nói ôn nhu khiến gương mặt của Kiều Linh Nhi căn bản là đỏ hơn lúc ban đầu, khoảng cách gần như thế phảng phất có thể cảm giác được hô hấp của hắn, phả lên trên mặt, nóng hổi hấp.

Lắc đầu một cái, nói: “Bây giờ vẫn tỉnh táo.”

“Tiểu thư, ngồi xe ngựa đi!” Lam Phong thấp giọng nói với Kiều Linh Nhi, cũng đưa nàng một ánh mắt.

Kiều Linh Nhi hiểu ý, sau đó cùng lên xe ngựa với Tông Chính Dập.

“Nhị ca, đệ đem chỗ hàng này đến cửa tiệm trước, huynh và nhị... biểu đệ về trước đi.” Lúc Tông Chính Diễm đang nói, Kiều Linh Nhi cho hắn một ánh nhìn, lập tức sửa lại lời đang nói.

Tông Chính Dập dẫn đầu: “Được!” Không khó hiểu vì sao Tông Chính Diễm đột nhiên thay đổi xưng hô lại rất tự nhiên trả lời.

“Khinh, chúng ta cùng đi thôi!” Tông Chính Diễm lại chuyển về phía Phong Khinh, đợi sau khi hắn ta gạt đầu mới nhìn về phía ba người Thanh Diệp, “Thanh Diệp, Nguyệt Ánh, Lam Phong, nhị ca và biểu đệ giao cho các người!”

“Vâng!” Ba người ở đây đều là dạng người lạnh lùng, cho nên trả lời cũng cực kỳ lạnh nhạt đơn giản.

Lúc rềm xe ngựa buông xuống, Phong Khinh nhìn thấy Kiều Linh Nhi nói chuyện với Tông Chính Dập, lúc này trong mắt của nàng không tồn tại bất kỳ mê luyện nào với hắn, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không để lại cho hắn, rốt cuộc, là từ khi nào hắn bắt đầu không còn quan trọng ở trong mắt nàng như vậy?

“Cái đó...” Trong không gian thu hẹp, Kiều Linh Nhi đột nhiên cảm giác được bầu không khí có chút xấu hổ.

“Ừ?” Tông Chính Dập nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng, nhưng cũng không hỏi, chỉ nói một tiếng chờ đợi chính nàng nói ra.

“Tên của ‘Biểu đệ’ là Lam Táp.” Kiều Linh Nhi hít một ngụm khí lớn, rốt cuộc tìm một chuyện nói ra.

“Ừ.” Tông Chính Dập vẫn gạt đầu.

“Ngày hôm nay ta ra ngoài, một là vì để cho Thanh Diệp giúp ta tra một chút có người nào theo dõi chúng ta, hai là ở nhà không thú vị nên ra đây đi dạo một chút.” Kiều Linh Nhi vẫn nhìn Tông Chính Dập, nhìn hắn có biểu hiện gì không.

“Ừ!”

Kiều Linh Nhi 囧, “Người cũng chỉ có một chữ ‘Ừ’ thôi à?”

“A.”

Hắc tuyến, đầu đầy hắc tuyến.

“Hoàng thượng và hoàng hậu đều phái người đi, nàng xuất hiện như vậy, bọn họ cũng sẽ không phát hiện.” Tông Chính Dập cũng quan sát một chút y trang của nàng rồi nói. Mặc dù là nam trang, mặc ở trên người của nàng lại có một phong vị khác.

Bị Tông Chính Dập nói như vậy, Kiều Linh Nhi chợt cảm thấy mặt mình càng nóng, không chỉ là mặt, toàn bộ trong lòng cũng giống thế, nóng hừng hực.

Rượu mạnh lên!

“Không thoải mái à?” Tông Chính Dập nhìn ra Kiều Linh Nhi cau mày, lo lắng hỏi.

“Hít...” “Có chỗ này khó chịu...” Kiều Linh Nhi vuốt lồng ngực của mình. Muốn để cho không khí giống như dung nham bên trong thuận xuống, thế nhưng dường như một chút hiệu quả cũng không có.

Một ngón tay thon dài đưa tới trước mặt nàng, một viên thuốc óanh nhuận xuất hiện ở đầu ngón tay của hắn.

“Nuốt cái này đi, sẽ thoải mái hơn một chút.” Tông Chính Dập nói.

Kiều Linh Nhi sững sốt chỉ trong nháy mắt, đầu óc cũng hơi nặng hơn, đem viên thuốc trong tay Tông Chính Dập nhận lấy nuốt vào.

“Trong người người đều mang theo thuốc à?” Kiều Linh Nhi đột nhiên hỏi. Nghĩ đến lúc trước trong phòng của hắn có mùi thuốc nhàn nhạt, cũng rất muốn biết hắn rốt cuộc là có tình trạng gì.

“Đã thành thói quen.” Tông Chính Dập bao dung nói.

“Vậy... Ai nha...” Kiều Linh Nhi đang muốn hỏi kỹ, dưới thân bị một cú xóc mạnh mẽ, cả người bởi vì say mà xiêu vẹo ngã xuống.

“Cẩn thận...” Cánh tay dài duỗi ra, đầu của Kiều Linh Nhi tránh khỏi nguy cơ bị đập lên thành xe.

Chờ đến khi lấy lại tinh thần, hai gò má Kiều Linh Nhi đã ửng hồng, mùi hương mát lạnh đặc trưng trên người nam tử khiến cho nàng có chút say mê. Ôm ấp ấm áp lại khiến cho nàng có chút chờ mong, có chút buồn ngủ, nhưng lại càng không muốn rời đi.

“Công tử, đường không bằng phẳng, người có ổn không?” Nguyệt Ánh đánh xe hỏi.

“Không có việc gì.” Tông Chính Dập đáp.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, một nén nhang, hai nén nhang... Hai người cũng không có nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế kia.

Một lát sau, Tông Chính Dập nhìn Kiều Linh Nhi: “Có khỏe không?”

Không biết là rượu mạnh hay là dược hiệu, Kiều Linh Nhi đã có chút buồn ngủ, nghe được lời của Tông Chính Dập chỉ vô ý thức lắc đầu: “Ta muốn nghỉ ngơi một lúc trước, đầu đau.”

Tông Chính Dập gọi lên nụ cười nhân nhật, “Vậy nàng ngủ một lúc đi, đến nơi ta sẽ gọi nàng.” Nói xong cũng gấp lại cánh tay.

“Được...” Kiều Linh Nhi đáp một tiếng, đầu chui vào trong ngực hắn, tìm một vị trí thoải mái, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt không hề phòng bị khiến Tông Chính Dập tiểu ý sâu hơn, tác dụng của thanh tửu rất mạnh, nhưng chắc sẽ không nhanh như vậy. Viên thuốc hẳn cho nàng là phù hợp thể chất của hắn, dược tính rất mạnh, cho nên lúc này Kiều Linh Nhi mới có thể ngủ mê một nhanh đến thế.

Tông Chính Dập nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngồi một chút, để cho nàng ngủ càng thêm thoải mái.

Sau đó không lâu, xe ngựa đã đến cổng Tông Chính phủ.

“Công tử, đã đến nơi.” Nguyệt Ảnh ở bên ngoài thấp giọng nói.

“Ừ, ta biết rồi.” Tông Chính Dập đáp một tiếng, cúi đầu nhìn nữ tử đã hoàn toàn tiến vào giấc ngủ sâu, lộ ra nụ cười cưng chiều, mà bản thân lại không hề hay biết.

Lúc Tông Chính Dập ôm Kiều Linh Nhi từ trong xe ngựa đi ra, Tư Mã Nguyệt và Ngưng Hương đang muốn ra cửa thấy một màn như vậy, miệng đều không khép vào được.

“Nương, Linh Nhi đang ngủ.” Tông Chính Dập thấy đáng về mẫu thân mình như mèo tỉnh trộm cá, bất động thanh sắc giải thích.

Tư Mã Nguyệt che miệng, chỉ kém không chảy nước miếng.

“Vậy mang con bé trở về phòng ngủ trước đi. Đoạn đường này nhất định cũng không được ngủ ngon, nhanh đi, nhanh đi...”

Khó có nữ tử nằm trong lòng của Nhị nhi tử như vậy. Đối với việc này bà làm mẹ tất nhiên trăm phần trăm ủng hộ, tuy rất hiếu kỳ vì sao Kiều Linh Nhi mặc một thân nam trang, nhưng cũng không dò hỏi.

Tông Chính Dập cười nhật một tiếng, không giải thích cái gì, ôm Kiều Linh Nhi lướt qua Tư Mã Nguyệt, đi vào trong phủ.

Phía sau Ngưng Hương còn tròn to mắt quan sát, vỗ vỗ Lam Phong: “Lam Phong, đây... đây là có chuyện gì vậy?”

“Chính là như ngươi thấy.” Lam Phong lạnh lùng nhẹ nhàng nói ra một câu, cùng đi vào với Thanh Diệp.

Phía sau Tư Mã Nguyệt nhìn bóng lưng của Tông Chính Dập ôm Kiều Linh Nhi, huyễn tưởng mạnh mẽ: Nhi tử và con dâu hợp đôi cỡ nào, sao bản thân lúc còn trẻ Tông Chính Vô Song không ôn nhu đối với và như vậy chứ? Ai...

Giấc ngủ này, Kiều Linh Nhi ngủ thẳng tới giữa trưa ngày thứ hai. Bên ngoài Tông Chính Vô Song tức giận bốc khói luôn miệng nói gia môn bất hạnh, nếu như không phải Tư Mã Nguyệt ngăn ông sợ là đã sớm bắt nàng chịu gia pháp!

Một đêm không mộng, Kiều Linh Nhi chưa từng có giấc ngủ thư thái như vậy.

Tông Chính Dập kỳ thực cũng không từng ngờ tới, hắn chỉ đưa cho nàng một viên dược giải rượu mà thôi, lại có thể để cho nàng ngủ thời gian dài đến thế, không thể không nói là ngoài dự liệu.

Sau khi Tông Chính Dập hạ triều trấn an Tông Chính Vô Song, sau đó dùng ngọc thiện xong chủ động bụng chút thức ăn tinh sảo cùng com đi về phòng, xem thời gian, không sai biệt lắm người cũng nên thức dậy.

Trong phòng, Kiều Linh Nhi ngủ một giấc sâu tuyệt đẹp, sau khi mở mắt không có bất kỳ mệt mỏi nào, ngủ nhiều ngủ ít đều có thể tác động tới thần kinh. Giấc ngủ không đủ, tinh thần không tốt, ngủ nhiều ngược lại sẽ khiến người ta càng thêm mệt mỏi, mà lúc này nàng lại không hề mệt nhọc chút nào, thật sự là hiếm thấy.

“Tỉnh rồi?” Giọng nam tử cười nhẹ từ cửa truyền tới, kéo trở lại tầm mắt đang đi vào cõi tiên của Kiều Linh Nhi.

Tầm mắt cùng hướng đến một nơi, là nam tử âm áp đã sớm thay triều phục, nhanh nhẹn như tiên, làm cho không người nào có thể dời đi tầm mắt.

“Không phải là đã dùng qua ngọc thiện à?” Kiều Linh Nhi chỉ vào giữa y phục dưới giường, liếc mắt nhìn ngoài phòng sáng choang.

“Hôm qua nàng đã dùng rồi, nhưng hôm nay còn chưa dùng.” Tông Chính Dập cười yếu ớt, giơ khay trong tay.

Câu “Có ý gì” còn chưa dứt, tiếng ục ục làm người ta lúng túng khó xử từ bụng của nàng phát ra ngoài. Thanh âm như thế, kể ra một sự thật: Nàng đói bụng!

Tông Chính Dập hé miệng cười, bày com nước để lên bàn, mới nói với nàng: “Đói bụng không? Ngồi xuống ăn một chút gì trước đi.”

Kiều Linh Nhi máy móc ngồi xuống, nhìn hấn đem com đưa đến trên tay của nàng, lại đưa cho nàng chiếc đũa, trong đầu lo nghĩ nặng nề.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Nhìn thời gian bên ngoài, chắc là vào khoảng giờ Ngọ, mà nàng vẫn còn nhớ rất rõ ràng, từ bến đò trở lại cũng không chỉ khoảng giờ thân, lẽ nào thời gian đảo ngược?

Tông Chính Dập cười nhạt nói: “Hôm qua Diễm muốn thảo luận với nàng việc xử trí lô hàng kia thế nào, thấy nàng say nên không quấy rầy nữa”

Lời nói này rất hàm súc, thế nhưng lại thành công khiến Kiều Linh Nhi giật mình ngây ngẩn cả người.

Ngày hôm qua?!

“Ta... không phải là từ hôm qua trở về vẫn ngủ cho tới bây giờ chứ?” Kiều Linh Nhi 囧囧 hỏi.

Tông Chính Dập cũng không trả lời Kiều Linh Nhi, chỉ dịu dàng cười nói: “Nhanh ăn một chút đi, thức ăn lạnh không tốt đối với thân thể.”

“À!” Kiều Linh Nhi chọc chọc com, con sấu thềm ăn trong bụng đã tác quái, nàng cũng không kịp nghĩ gì nữa, bới com ăn thức ăn trước, hoàn toàn không có hình tượng.

“Chậm một chút.” Tông Chính Dập nhìn cười.

“Thật, thật ngon, ta đói bụng...” Kiều Linh Nhi có phần nói không rõ ràng, quả nhiên người đang đói bụng đúng thật là cái gì cũng không cần.

Rất nhanh, trên mặt bàn giống như cảnh tượng có bão đi ngang qua, ngoại trừ gừng tỏi còn có rau cần rau thơm nàng chán ghét ra, những đồ ăn khác trên bàn không sai biệt lắm đều được giải quyết.

“Ăn ngon thật thỏa mãn...” Nhìn về mặt Tông Chính Dập cười như không cười, phía sau tai của Kiều Linh Nhi bỗng nhiên nóng lên. Ở nơi này, trước mặt nam tử có dáng vẻ như gió không có hình tượng như thế, thật mất mặt!

Tông Chính Dập cũng không có cười nhạo ý tứ của nàng, ngược lại lấy khăn gấm vờn tay ra, chạm vào khóe miệng của nàng.

Dựa theo thần kinh lúc đầu của nàng, vào thời điểm này sẽ đưa tay đến trước mặt gạt ra, nhưng tay đặt ở dưới bàn đã có động tác, khiến nàng ngoan ngoãn ngồi, để Tông Chính Dập lau thay nàng.

Tím đập đột nhiên mất đi tiết tấu, mặc dù biết đây chẳng qua là đang diễn kịch cho người “dòm ngó” bên ngoài nhìn, thế nhưng khoảng cách gần như thế, lại quả thực khó mà làm cho trái tim nhỏ của nàng tiếp thu!

Bên ngoài không biết từ lúc nào đã không có động tĩnh, mặt của Kiều Linh Nhi vẫn duy trì liên tục bị nóng lên.

“Sao vậy?” Tông Chính Dập thấy mặt nàng ứng đỏ, không khỏi hỏi.

“Không có việc gì!” Kiều Linh Nhi phản xạ có điều kiện trả lời, nhanh chóng giảm thấp nhiệt độ của mình.

“Vậy bây giờ lại nghỉ ngơi một chút hay là thay quần áo?” Tông Chính Dập hỏi, thấy nàng khó hiểu, nói bổ sung: “Diễm nói mấy lần là sẽ tìm gặp nàng.”

“Ta đi thay quần áo.”

Lam Phong đem mâm cùng chén đũa bưng xuống phía dưới, Tông Chính Dập đi đến thư phòng, còn lại Kiều Linh Nhi ngồi ở trước gương đồng để cho Ngưng Hương trang điểm.

“Tiểu thư, người có cảm thấy... Thừa tướng thích người không?” Ngưng Hương vừa chải tóc, vừa có suy nghĩ hỏi.

Hôm qua nhìn thấy Tông Chính Dập dịu dàng ôm Kiều Linh Nhi vào phủ như thế, con người của Ngưng Hương thiếu chút nữa trùng ra ngoài. Nàng biết Thừa tướng cô gia rất tốt, nhưng chân chính nhìn thấy đối xử tốt với tiểu thư nhà mình, lại là một chuyện khác!

Đợi nửa ngày Ngưng Hương cũng không đợi được câu trả lời của Kiều Linh Nhi, không khỏi gọi: “Tiểu thư? Tiểu thư...”

“Tiểu... thư...”

Kiều Linh Nhi như đi vào cõi thần tiên hư không bị rỗng cho “Quý khốc sói gào” tủa ra mồ hôi lạnh, không vui trùng mắt nhìn Ngưng Hương một cái: “Ngưng Hương, người làm cái gì vậy?”

Ánh mắt kia của Kiều Linh Nhi mang theo chút tức giận khiến Ngưng Hương không dám lên tiếng, yếu ớt nói: “Được rồi, tiểu thư!”

Đem ánh mắt từ trên mặt của Ngưng Hương kéo trở về, nhìn bản thân đã chỉnh tề, mới nói: “Tốt lắm, đi thôi!”

Dứt bỏ phức tạp trong đầu, Kiều Linh Nhi lần nữa khôi phục lại dáng vẻ giao hoạt lúc trước.

“Nhị tẩu, tẩu rốt cuộc đã tỉnh.” Trong viện, Tông Chính Diễm đùa giỡn nói.

“Thế nào, thức muốn ta ngủ mãi luôn à?” Kiều Linh Nhi phản bác một câu, ánh mắt lại rơi vào trên người Phong Khinh cũng đang ngồi bên cạnh, Tông Chính Dập cũng không có nói với nàng, “Để cho Phong công tử chờ lâu!”

Phong Khinh nét mặt mỉm cười, “Quấy rầy phu nhân, xin chớ trách tội.”

“Mời ngồi.” Kiều Linh Nhi theo lễ tiết làm ra dáng vẻ của một chủ nhân.

Tông Chính Diễm cực kỳ xem nhẹ lời nói làm cho hấn lúng túng trước đó của Kiều Linh Nhi, trực tiếp đi vào đề tài chính: “Nhị tẩu, lô đồ sứ kia của Tuyết Mạch ngoại trừ một món ra những cái khác đều là vật thượng đẳng, không biết tẩu có tính toán gì không?”

“Thức và Phong công tử có ý kiến gì không?” Kiều Linh Nhi hỏi ngược lại.

Phong Khinh và Tông Chính Diễm nhất thời liếc mắt nhìn nhau, sau đó Phong Khinh nói: “Tông Chính phu nhân, tại hạ muốn mua một phần tử trong tay phu nhân, giá cả thế nào tùy phu nhân đến định, không biết ý phu nhân thế nào?”

“Phong công tử không sợ thiếp thân nâng giá cả lên sao?” Kiều Linh Nhi hỏi lại.

“Mời phu nhân ra giá!” Phong Khinh làm tư thế “Mời”, dáng vẻ nhất định phải có được.

“Nếu Phong công tử thẳng thắn như thế, thiếp thân thấy chỗ đồ sứ này cũng không có tác dụng bao nhiêu, ta cũng không vòng vo, lấy theo giá cả Tuyết Mạch chủ đã quyết định thế nào?” Kiều Linh Nhi không cho là mình có đầu óc buôn bán, thế nhưng nếu tiền đưa tới cửa, nàng tự nhiên cũng sẽ không chặn ngoài cửa.

Một nghìn lượng một món đồ, cũng không phải một con số nhỏ.

“Vậy thì dựa theo lời phu nhân nói.” Phong Khinh cũng sáng khoái ngoài dự liệu, chẳng qua không biết là bản thân đồ sứ có giá trị, hay là hấn ta có tâm tư.

Tông Chính Diễm cũng có chút ngạc nhiên về sự sáng khoái của Phong Khinh, kỳ thực định giá của Tuyết Mạch bọn họ cũng sẽ không mắc cả, nhưng mà bây giờ đã thay đổi nhân thủ, dựa vào tính cách của hấn ta, sẽ có phương pháp tốt hơn mới phải, lúc này lại vui vẻ nói lời sáng khoái nhanh như vậy, trái lại khiến hấn thực sự không biết trong lòng Phong Khinh nghĩ cái gì!

Trong mắt Kiều Linh Nhi chỉ hiện một thoáng kinh ngạc rồi biến mất, sau đó đáy mắt lại một lần nữa nổi lên vẻ giảo hoạt, nói với Tông Chính Diễm: “Tiểu thức, giao dịch với Phong công tử, do thức toàn quyền xử lý đi!”

“Được, Nhị tẩu!” Tông Chính Diễm gật đầu, lại không rõ nụ cười kia của Kiều Linh Nhi đến tột cùng là có ý gì.

Bàn về kinh thương, Kiều Linh Nhi mặc dù không thể xem như đứng đầu, nhưng nếu bàn về chỉ số IQ, nàng tuyệt đối không thấp.

Dụng ý của Tuyết Mạch rốt cuộc là gì nàng cũng không rõ ràng lắm, nếu đổi thành thời điểm khác lượng hàng không dễ gì mà đến này nàng sẽ không động, lúc này đổi lại nàng càng cần “Tài chính” nhiều hơn để hoàn thành việc mình muốn làm.

Nhìn ở một mức độ nào đó, Phong Khinh cũng có chỗ đáng khen, thí dụ như: Đưa tiền.

Trước kia là tâm tâm niệm niệm muốn chờ ở nơi Phong Khinh xuất hiện, mà bây giờ lại là người ta mời gặp mặt, đại khái cái này gọi là phong thủy luân chuyển đi!

Từ lâu Tuý Hồng Lâu nổi danh kinh thành, Tông Chính Diễm nói gì cũng muốn Kiều Linh Nhi cùng đi theo đến đây, không ngờ rằng, thật ra là Phong Khinh năm lần bảy lượt yêu cầu?

Tông Chính Diễm vốn cũng không định để Kiều Linh Nhi ra đây gặp mặt với Phong Khinh, giữa hai người bọn họ dù sao lúc trước cũng có quan hệ khác, thế nhưng, về phương diện buôn bán này, ở cùng một chỗ ăn bữa cơm cũng là lẽ thường.

May mà Kiều Linh Nhi cũng không kiêu kỳ, hơn nữa còn là ngay trước mặt Tông Chính Diễm và Tông Chính Dập nói ra, Tông Chính Dập cũng chưa từng phản đối, chỉ căn dặn Lam Phong, Thanh Diệp bảo vệ tốt nàng.

Trong sương phòng lịch sự tao nhã của Tuý Hồng Lâu, chỉ có Kiều Linh Nhi, Lam Phong, Thanh Diệp, Tông Chính Diễm và Phong Khinh.

Kiều Linh Nhi ra ngoài vẫn mặc một thân nam trang, như bất cứ phong cách của Tông Chính Dập, tuấn mỹ ôn nhu xinh đẹp.

“Khinh, Nhị tẩu không thể uống rượu, rượu của tẩu ấy, để cho ta uống thay đi!” Tông Chính Diễm thấy Phong Khinh rót rượu cho Kiều Linh Nhi không khỏi ngăn lại động tác của hấn ta. Hiên nhiên hấn càng không quên căn dặn của Nhị ca: Uống rượu tổn hại sức khỏe. Cho nên tuyệt đối không thể để cho Kiều Linh Nhi uống!

Phong Khinh sáng tỏ cười, không ép buộc, mà rót một chén cho Tông Chính Diễm.

“Tông Chính phu nhân, tại hạ mời phu nhân một chén.” Phong Khinh bung chén rượu lên, làm tư thế mời rượu.

Lam Phong đã ở trước đó rót cho Kiều Linh Nhi một chén trà, nàng cầm chén, “Thiếp thân lấy trà thay rượu, xin Phong công tử hãy thứ lỗi. Mời!”

“Mời!” Phong Khinh uống một hơi cạn sạch.

Trà hơi đắng chất khiến Kiều Linh Nhi không khỏi lộ ra một nụ cười cực mỏng mang theo châm chọc, không quanh co hỏi: “Không biết Phong công tử còn có chuyện gì khác cần trao đổi không?”

Phong Khinh nhú mày, đối với sự thẳng thắn của nàng có chút bất mãn, lẽ nào hiện tại hẳn làm cho nàng chán ghét đến vậy, nàng cứ không muốn gặp lại hẳn như thế?

“Tông Chính phu nhân cũng biết Tuyết đào chủ có thân phận như thế nào?” Phong Khinh nét mặt thông dong, đặc biệt lười nhác.

“Ừ?” Kiều Linh Nhi không hiểu nhìn hẳn ta.

“Tính tình của Tuyết đào chủ, không người nào là không biết, đồn đại y là hung ác độc địa che phủ một phương.” Phong Khinh thần nhiên nói, nhấp chút rượu lại tiếp tục: “Giờ đây Tông Chính phu nhân thâm giao với y, cũng phải cẩn thận!” Chén rượu đựng phải bàn phát ra tiếng động rất nhỏ, khiến nơi dường như có chút an tĩnh này nhất thời càng thêm tĩnh lặng.

Tông Chính Diễm không phải là hoàn toàn không biết tâm tư của Phong Khinh, hẳn ta đang quan tâm Nhị tẩu? Thế nhưng lúc trước hẳn ta nhiều lần khiến nàng khó xử cũng xem thường nàng, nói hẳn ta đang quan tâm nàng, thực sự là có chút viển vông.

Dù cho Kiều Linh Nhi bây giờ khác Kiều Linh Nhi trước kia rất lớn, nhưng trên bản chất nàng vẫn là Kiều Linh Nhi không phải ư?

Kiều Linh Nhi hí mắt một cái mới nói: “Đa tạ Phong công tử nhắc nhở, thiếp thân tự có chừng mực.”

Một câu Phong công tử, một câu thiếp thân, làm cho ánh mắt của Phong Khinh trầm xuống, đáy lòng như có chút buồn phiền dâng lên.

“Tông Chính phu nhân, lượng đồ sứ này còn phải nhờ quan tâm nhiều, không cần khách khí, mời dùng.” Phong Khinh liếc nhìn thức ăn tinh sảo trên bàn, khách khí nói.

Kiều Linh Nhi cười khê: “Phong công tử khách khí mới phải, dù cho Tuyết đào chủ làm ăn với Phong công tử cũng là trao đổi ngang giá; Tuyết đào chủ đem đồ sứ này tặng cho thiếp thân, là thiếp thân bắt được bánh từ trên trời rơi xuống, giao dịch với Phong công tử quả thật may mắn, thiếp thân giữ lại cũng vô dụng không phải sao?”

Mấy câu nói dễ dàng quăng sạch ý niệm muốn tiến thêm một bước kết giao của Phong Khinh, hơn nữa từng câu đều là sự thực.

“Đến, Khinh, ta thay Nhị tẩu mời người một chén.” Tông Chính Diễm đã nhận ra một chút lúng túng giữa Phong Khinh và Kiều Linh Nhi, đương nhiên lúng túng chỉ là ở phía Phong Khinh, lập tức bưng chén mời rượu.

“Được!” Phong Khinh đón ý hòa theo.

Bữa ăn này Kiều Linh Nhi thấy buồn tẻ vô vị, tâm tư của Phong Khinh nàng không có ý muốn đi phỏng đoán, càng không muốn quen thân. Nếu như sau khi nàng chuyển kiếp tới hẳn ta đã cho nàng xem chút sắc mặt tốt, có lẽ nàng sẽ có ấn tượng khá hơn đối với hẳn ta. Mà bây giờ... Nàng sẽ không bao giờ quay đầu nhìn lại một nam nhân không đáng giá! Không nói đến danh tiếng bên ngoài của hẳn ta như thế nào, đặt ở trước tướng công Tông Chính Dật của nàng bây giờ, hoàn toàn không thể nào so bì được.

Nếu như đổi lại là Tông Chính Dật, cho dù là đãi khách, chỉ sợ cũng sẽ không mời đại tiệc thịnh soạn như thế này! Quả thực lãng phí!

Sau khi dùng xong bữa tối, Kiều Linh Nhi đi vòng quanh Lưu Vân Uyển một vòng, đợi đến khi không còn khó chịu thì để cho Ngưng Hương lấy đàn ra ngoài.

Ở nơi này là thời đại không có máy tính không có ti-vi, sinh hoạt vô cùng nhàm chán vô vị, tứ thư ngũ kinh nàng nhìn không nổi, có thể dùng để giết thời gian cùng tiêu khiển chỉ có đàn.

Bằng vào ấn tượng trong đầu cùng cảm giác trên tay, nàng có thể rất chính xác gảy tấu ra từ khúc thông thường, thế nhưng khúc phổ mà lúc trước Vân Trung Nguyệt lưu lại lại khiến cho nàng hết sức bối rối.

Có nhiều chỗ nàng không phải là xem không hiểu mà là không có cách nào thông hiểu, luôn sẽ đứt điệu.

Ngưng Hương, Lam Phong đều theo bên cạnh Kiều Linh Nhi, nghe tiếng đàn của nàng có thể nói là một loại hưởng thụ, mà bản thân nàng lại không có bất kỳ cảm giác tự hào, một lòng vẫn là nhào vào chỗ không cách nào hiểu rõ kia.

Sau khi dứt đoạn ở lần thứ ba, Ngưng Hương rốt cuộc không nhịn được nói: “Tiểu thư, có phải quyển nhạc phổ này có vấn đề không?”

“Sẽ không có vấn đề.” Kiều Linh Nhi khẳng định.

“Thế nhưng người học lâu như vậy vẫn không học được!” Ngưng Hương xep miệng.

Kiều Linh Nhi cười yếu ớt khẽ lắc đầu: “Ngưng Hương, tiểu thư nhà ngươi cũng không phải là vạn năng, gặp phải một hai bài không đàn ra được từ khúc thì có gì khó hiểu?”

“Tài đàn của tiểu thư có một không hai thiên hạ, nhất định là khúc phổ có lỗi. Bằng không thì tiểu thư tuyệt đối không có khả năng đàn không ra!” Ngưng Hương vẫn đem tất cả trách nhiệm đẩy tới trên khúc phổ của Vân Trung Nguyệt, một lòng thừa nhận tài đánh đàn đệ nhất thiên hạ của tiểu thư!

Không trả lời lại Ngưng Hương, Kiều Linh Nhi quyết định thử một lần nữa, nếu như không được nữa nàng cũng không có biện pháp, nàng cũng tuyệt đối sẽ tán thành lời của Ngưng Hương: Khúc phổ có vấn đề.

Nhạc khúc thanh u ở trong đêm tĩnh mịch du dương lan ra, đón gió lạnh lạnh, có sức hấp dẫn.

Kiều Linh Nhi ngồi ở giữa sân nhỏ, ánh trăng sáng tỏ bao phủ khắp người nàng, mạ lên thân nàng một tầng màu bạc, mà đầu cánh tay hơi lộ ra, giống như thiên tiên hạ phàm.

Thời điểm rạng rỡ qua đi, Kiều Linh Nhi lại lần nữa đụng phải nút thắt cổ chai kia, đỉnh mày không khỏi khẽ nhíu lại, muốn dùng ngón tay gảy ra dây đàn đó, thế nhưng theo bản năng lại không biết rút cuộc nên dùng ngón tay nào, đi đi chuyển dây đàn kia.

Ở đây là một cao âm, nàng nhận thua...

Thế nhưng, ngay vào lúc nàng muốn buông tha, hai tay khác đột nhiên xuất hiện ở trên tay của nàng, nhẹ gảy mấy dây đàn, nhất thời đem thanh âm dẫn đến cảnh giới trước nay chưa từng có.

Qua rồi...

Kiều Linh Nhi có chút sững sờ, ngón tay hoàn toàn đang theo bản năng di chuyển, mà tay ở bên tay của nàng cũng cho nàng cùng âm, một đường đi xuống đều là giai điệu thật cao, thế nhưng lần này lại trôi chảy trước nay chưa từng có.

Cho đến tận lúc cuối cùng, chỉ thấy bốn cái tay ở trên dây đàn không gặp hỗn loạn đùa dỡn, người nghe hoàn toàn quên mất suy nghĩ.

Thế gian này, lại có âm luật êm tai như vậy!

Thiên tài! Người sáng tạo từ khúc đứng đầu này tuyệt đối là thiên tài!

Tay trắng nõn tung bay, âm cuối cùng hạ xuống, Ngưng Hương, Lam Phong, Thanh Diệp và Nguyệt Ảnh đều thật lâu không có cách nào phục hồi lại tinh thần.

Một là kinh ngạc sự phối hợp của hai người tấu đàn không chê vào đâu được, từ cổ chí kim, chưa bao giờ có hai người đồng thời đánh trên một đàn; hai là bởi vì nam nữ ở giữa sân được ánh trăng bao quanh, hài hòa như vậy, phẳng phất sự vật đẹp nhất thế gian này chính là ở đây.

Kiều Linh Nhi giương lên khóe miệng cười vui sướng, từ khúc đứng đầu này... Hóa ra nguyên nhân nàng một người không cách nào hoàn thành, là bởi vì không có một người tín nhiệm hợp tác!

Đầu mũi có mùi thơm nhàn nhạt bao phủ, độ ấm của nam nhân dường như có thể truyền đến, bên tai, có tiếng hô hấp rõ ràng của nam nhân.

Vào lúc Kiều Linh Nhi nghiêng đầu, trùng hợp đối diện với hai mắt của Tông Chính Dập, đôi mắt như Hắc Diệu Thạch vậy, tản mát ra màu đen nhánh rợn rợn, nhất thời khiến nhịp tim nàng như ngừng đập.

Nhìn thấy Kiều Linh Nhi như vậy, Tông Chính Dập cũng hơi sững sờ, một khắc đó, tựa như mọi thứ đều trở thành vật ngoài thân, toàn bộ thế giới chỉ còn lại nàng... Những người khác cũng không nói gì, chỉ nhìn hai người đối diện còn có chút nhập thần, giống như thần tiên quyến lữ, khiến người ta ca tụng.

Một lúc lâu, Kiều Linh Nhi mới làm bộ bận rộn lại lần nữa xoay người sang chỗ khác, giả bộ ho khan hai tiếng hỏi: “Công văn của ngươi đã xử lý xong rồi à?”

“Ừm!” Tông Chính Dập ngồi dậy, lơ đãng thấy phía sau tai nàng đã nhuốm hồng.

Kiều Linh Nhi cũng đứng lên, cố gắng đem cảm giác tim đập như hươu chạy của mình gạt bỏ đi. Thế nhưng, khi chống lại cặp mắt như ngăm cười kia, mặt của nàng lại không nhịn được nóng lên.

“Cái đó ngươi cũng hiểu âm luật à?” Kiều Linh Nhi lúng túng tìm đề tài.

“Ừm.” Tông Chính Dập gật đầu, “Cũng đã lâu rồi không chạm qua nên có chút không quen.”

“Sẽ không, ngươi đàn quả thực rất hay.” Kiều Linh Nhi nói đúng sự thật.

Nói xong nàng liền hối hận! Nàng như vậy... có tính là ca ngợi hay không? Hắn sẽ không cho là mình dối với hắn...

Ngay vào lúc tâm tư Kiều Linh Nhi xoay như chong chóng, Tông Chính Dập đã đi lên trước, cầm khúc phổ trước mặt lên.

Lật một trang, Tông Chính Dập hỏi: “Linh Nhi, thủ khúc này tên gọi là gì?”

Kiều Linh Nhi bị hai chữ “Linh Nhi” kéo thần trí trở lại, thấy Tông Chính Dập bình tĩnh như vậy cũng thoáng sửa lại chút tâm tư của mình.

“Lúc ta nhận được nó thì nó vẫn chưa có tên.” Kiều Linh Nhi đáp. Trước đây khi Vân Trung Nguyệt đem khúc phổ này lưu lại, bà cũng chưa có tên, nàng vẫn giữ lại đều chỉ là vì có một ngày trả lại cho hân.

Tĩnh tĩnh Vân Trung Nguyệt âm tình bất định, so sánh với hai ngày trước gặp gỡ Tuyết Mạch, tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém. Vào lúc này, nàng không muốn có dính dáng gì với những “Nhân sĩ nổi danh” không liên quan gì kia. Bằng không sẽ chỉ làm nàng càng thêm phiền não.

“Đây làm một thủ khúc rất đẹp!” Tông Chính Dập đưa ra nhận xét ngược lại không phải là tán thưởng tài đánh đàn của chính hân tốt, mà là thủ khúc này vốn đã có tư chất được tán thưởng kia.

“Ừ!” Kiều Linh Nhi gật đầu phụ họa.

Lúc trước chỉ nghe được đoạn trước, rất thanh u, mà ở đoạn phía sau, dưới sự trợ giúp của Tông Chính Dập hoàn thành cả thủ khúc, đã có thể nghe ra, nói như thế nào nhỉ, hân là cảm giác trước nay chưa từng có, giống như mang người ta tới một cảnh giới khác vậy.

“Tiểu thư, người đã luyện rất lâu rồi, muốn nghỉ ngơi hay là lại gảy đàn với cô gia một lần!” Ngưng Hương tiến lên hỏi.

“Cô gia ngày mai còn phải vào triều...” Kiều Linh Nhi mới muốn nói, ở phía kia Tông Chính Dập đã cản lại lời của nàng.

“Linh Nhi, có thể thử một lần nữa không?” Tông Chính Dập mỉm cười hỏi.

Kiều Linh Nhi bị bao phủ bởi nụ cười vô hại của hân, khiến cho nàng theo bản năng gật đầu.

Mà khi nàng ngồi xuống hai tay đặt ở trên đàn, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến nam nhân phía sau sẽ gần kề nàng, tay của hân cũng sẽ đồng bộ tỉ lên, nhiệt độ trên mặt càng thêm lợi hại.

“Sao vậy, Linh Nhi?” Tông Chính Dập thấy nàng hai mắt nhắm nghiền không khỏi hỏi.

Kiều Linh Nhi lúc này mới mở mắt ra, vứt bỏ đi suy nghĩ lung tung trong đầu, lắc lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

Lúc này mới lại lần nữa gảy đàn.

Người chưa ngủ cũng đều theo noi phát ra âm thanh tìm đến Lưu Vân Uyển, nhưng lại rất ăy chỉ đứng ở bên ngoài uyển. Kể cả Tông Chính Diễm, cũng chỉ đứng ở lối vào của Lưu Vân Uyển.

Ánh trăng chiếu xuống, nữ tử quần áo hồng nhạt tay trắng thon dài, thuần thực ở trên mặt đàn qua lại; nam tử ở sau lưng, nụ cười đổ tại khoe miệng thanh cao như thế, nghiêng thân ở phía sau nữ tử, ngón tay cũng đặt ở trên mặt đàn, cùng phối hợp với nữ tử.

Vào đoạn giữa có một lần, nữ tử quay đầu, nhìn nam tử cười, nam tử trả về với nụ cười ôn nhu.

Nhất nhất một màn kia giống như thần tiên quyền rũ tiêu dao, chân chân thiết thiết khắc ở trong lòng của mỗi người chứng kiến cảnh này.

Không chỉ là từ khúc đẹp, người cũng thật đẹp.

Tông Chính Diễm đứng ở cách đó không xa nhìn hai người, trong lòng có chút chua xót, e rằng, vào một khắc Phong Khinh vứt bỏ nàng đó, hân nên theo đuổi nàng, nhưng tất cả đã là quá khứ, không tồn tại hồi hận, vì vậy cuối cùng cũng chỉ cười trừ.

Cũng được, hiện tại nàng là Nhị tẩu của mình, nhìn ra được, nhị ca đối với nàng cũng không phải là vô tình. Hai người cứ như vậy khiến người khác nhìn chăm chú, có lẽ đây đối với nhị ca mà nói cũng là một chuyện tốt đẹp!

Một khúc đã qua, mọi người vẫn trầm mê ở trong thanh luật giống như âm thanh của tự nhiên, sự phối hợp của hai người quả thực đạt đến ranh giới đỉnh cao.

Sau khi trở lại phòng, Kiều Linh Nhi tựa như cũng trầm mê trong từ khúc đó. Nàng hiện tại rất muốn hỏi một câu, vì sao Vân Trung Nguyệt muốn sáng tạo ra khúc phổ như vậy, rõ ràng là khúc nhạc cần hai người phối hợp tạo thành, vậy mà vì sao lúc trước lại để cho một mình nàng học chứ? Hoặc là, hân chỉ muốn để cho nàng có thể tìm được một người tấu khúc này với nàng? Thế nhưng, việc đó lại có quan hệ gì với Vân Trung Nguyệt?

“Đang suy nghĩ gì?” Tông Chính Dập đóng cửa phòng, thấy Kiều Linh Nhi chống cằm, suy nghĩ đến xuất thần.

Tâm tư thoáng quay trở về, Kiều Linh Nhi nhìn thoáng qua khúc phổ trên bàn nói: “Trước đây khi chủ nhân của khúc phổ này giao cho ta, cũng không nói cho ta biết phải hai người mới đàn được.”

“À?” Tông Chính Dập hơi ngạc nhiên.

“Ta thấy có chút kỳ quái hần tại sao phải sáng tạo từ khúc như vậy, còn có, hần nói muốn cầm tiêu hợp tấu với ta. Nếu như hai người mới được, tiêu kia...” Kiều Linh Nhi thẳng thắn nói, thế nhưng khi nói đến một nửa, thanh âm tự động biến mất.

Ánh mắt rơi vào trên mặt của Tông Chính Dập, thần sắc không khỏi có chút lúng túng.

“Làm sao vậy?” Tông Chính Dập hỏi.

Kiều Linh Nhi lúng túng kéo kéo khóe miệng, “Ta nói cầm tiêu hợp tấu... Cũng không có ý tứ gì khác, ngại... đừng hiểu lầm.” Đến lúc giải thích rõ ràng hết năng mới phát hiện mình thực sự rất không bình thường, vì sao nàng phải giải thích cho hần?

Tông Chính Dập cũng có chút không phản ứng kịp, nhưng khi nhìn thấy nàng bối rối thì khẽ mỉm cười, tiêu trừ xấu hổ của nàng.

“Linh Nhi, thủ khúc này, nàng có nghĩ tới có thể dùng tiêu bổ sung chỗ thiếu sót của cầm không?” Ngón tay Tông Chính Dập chỉ vào một chỗ trong khúc phổ.

“Dùng tiêu để bổ sung?” Lực chú ý của Kiều Linh Nhi thành công bị kéo qua, “Ý của ngại nói là, chỗ ngại giúp ta, kỳ thực có thể dùng tiêu để thôi?”

“Tôi mai chúng ta có thể thử nghiệm một chút.”

“Được...” Kiều Linh Nhi phản xạ có điều kiện tán thành, bỗng nhiên lại nghĩ tới vấn đề khác: “Ta không biết...”

“Không sao.” Tông Chính Dập dịu dàng cười.

Kiều Linh Nhi hơi sững sờ, lời của hần có ý gì nàng còn không ngốc đến nỗi không đoán ra được, hần biết thổi tiêu!

Nhìn bầu trời bên ngoài, Tông Chính Dập đột nhiên hỏi: “Đã giờ tỵ rồi, có đói bụng hay không?”

Không nói thì không nhận ra được, Tông Chính Dập vừa nói như vậy. Kiều Linh Nhi bỗng nhiên ý thức được thời gian trôi qua thực sự quá nhanh. Bọn họ khi ăn bữa tối là vào giờ Tuất, nàng ở trong sân vậy mà đã hai canh giờ rồi.

Hai canh giờ thì tương đương với nửa buổi, nói đến vấn đề có đói bụng hay không... Hình như là có hơi đói.

“Hiện tại hạ nhân cũng đã nghỉ ngơi, nhện một chút thì sẽ hết.” Kiều Linh Nhi mặc dù không thích đói bụng, thế nhưng hơn nửa đêm còn muốn quấy rầy người ta, cũng không phải là tính cách của nàng.

Tông Chính Dập đã đi tới bên cạnh cửa không khỏi quay đầu, hỏi: “Vì sao phải gọi hạ nhân?”

“Không cho hạ nhân xuống bếp, chẳng lẽ ngại xuống bếp à?” Kiều Linh Nhi vừa lên tiếng đã thấy nụ cười đẹp mắt trên mặt của Tông Chính Dập.

Tức khắc, dường như có sét đánh xuống bầu trời yên tĩnh, Kiều Linh Nhi cả người giật mình.

Mãi đến hai nén hương sau, khi Tông Chính Dập cầm một bát mì nóng hổi đặt ở trước mặt của nàng, nàng vẫn không cách nào phục hồi lại tinh thần.

“Nhân lúc còn nóng ăn đi!” Tông Chính Dập đưa thêm một chiếc đũa tới trước mặt nàng.

Kiều Linh Nhi còn chưa có cách nào hoàn hồn, tiếc là con sâu hám ăn trong bụng bị làn hơi ấm áp trước mặt làm náo động, không thể không khiến nàng tỉnh táo lại.

“Đây là ngại làm?” Kiều Linh Nhi rất ngu ngốc hỏi một câu, khi hần làm mì nàng rõ ràng ở bên cạnh hần. Thế nhưng, nàng vẫn không tin vào con mắt của mình!

“Không thích ăn mì?” Tông Chính Dập hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

“Không có.” Kiều Linh Nhi có chút 囧, sau đó vứt bỏ tâm lý kỳ lạ, gấp sợi mì.

Bụng khi đói phải nghĩ biện pháp lấp đầy, rõ ràng là một bát mì thông thường, thế nhưng lại làm cho nàng ăn đặc biệt ngon miệng.

“Thật, thật ngon...” Kiều Linh Nhi vừa ăn vừa mơ hồ không rõ ca ngợi, giờ ngón tay cái lên với Tông Chính Dập đang cười dịu dàng, “Chậm một chút, chớ mắc nghẹn.”

Kiều Linh Nhi gật đầu, thế nhưng tốc độ vẫn chưa hề chậm lại.

Tông Chính Dập vẫn lẳng lặng nhìn dáng vẻ ăn mì không thể xem là ưu nhã kia của nàng, tựa như, nhìn nàng ăn mì cũng là một cảnh tượng làm người ta vui tai vui mắt.

“Đúng rồi, ngại không ăn à?” Chén canh thấy đầy, Kiều Linh Nhi bỗng nhiên nghĩ đến.

Tông Chính Dập lắc đầu, “Ta không đói bụng.”

Kiều Linh Nhi đỏ mặt.

Mà Tông Chính Dập dường như muốn cho nàng càng thêm đỏ mặt, lại đứng vào lúc sau khi nàng ăn xong lau đi dầu mỡ dính trên khóe miệng thay nàng.

Nàng muốn tìm khối đậu hũ để đựng chết!

Người đối xử thế nào thì có thái độ thế đó, nhưng Kiều Linh Nhi nàng, khi đối đãi với nam nhân tao nhã lịch sự như trich tiên Tông Chính Dập đây, lại có bối rối trước nay chưa từng thấy.

Bất kể là hần ôn nhu sẵn sốc, hay là hần thông minh tài trí, hoặc cả việc ung dung nẫu mì không nên xuất hiện trên người của một quý công tử đó, như đang dần dần lôi kéo lòng của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 1: Tiệc Rượu

Trong chớp mắt, một tháng trời qua, mùa hè nóng bức cũng theo thời gian mà dần dần biến mất, mang theo vài phần mát mẻ.

Võ đế cùng hoàng hậu ở nơi kia trong vòng một tháng cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, kể cả người vẫn luôn giám thị Kiều Linh Nhi cùng Tông Chính Dập cũng không có xuất hiện nữa.

Tông Chính Dập không nói, không có nghĩa là Kiều Linh Nhi không biết là hần cùng Võ đế nói qua cái gì, tổng thể mà nói, Tông Chính Dập là một nam nhân khiến người ta an tâm.

Cùng Tông Chính Diễm luyện tập, đề cao năng lực phản ứng của bản thân, mặc dù chưa tu luyện nội lực, khinh công, thể nhưng mức độ nhanh nhẹn lại được nâng cao nhiều; cùng trong lúc đó, nàng cũng sẽ tham dự một “Kế hoạch buôn bán” khác để đường tiếp theo để đi một chút, nàng hiện tại phải chịu chút khổ cực.

Mà sau một tháng này, vấn đề khó khăn thật sự đã bắt đầu.

Vào trung thu Võ đế đại thọ sáu mươi tuổi, quần thần phải chúc mừng.

“Làm sao vậy?” Kiều Linh Nhi nhìn Tông Chính Dập cầm thiệp mời màu đỏ kia, nhìn không ra vẻ mặt của hần hỏi.

Tông Chính Dập khép lại thiệp mời hơi nặng nề kia, khẽ thở dài một cái nói: “Linh nhi, lần này, sợ là ngươi cũng sẽ bị liên lụy vào.” Nói xong đem thiệp mời đưa cho nàng.

Kiều Linh Nhi nhận lấy mở ra, bên trong là chữ tuần kim, dùng kim phấn mài thành, có thể thấy được phong thiệp này “trân quý” ra sao!

Nội dung bên trong rất ít, thế những mỗi câu đều là đặc biệt rõ ràng: “Đ dẫn theo gia quyến vào cung”

Gia quyến... Không bằng nói thẳng muốn Kiều Linh Nhi nàng cùng tiến cung!

“Xem ra là không thể không đi.” Kiều Linh Nhi cười nhạt, rốt cuộc Võ đế lại muốn làm cái gì?

Tông Chính Dập nhìn gương mặt của Kiều Linh Nhi, khó nén lo lắng trên mặt, bên ngoài trời yên biển lặng, phía sau sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, người nhạy cảm sẽ phát hiện, đây cũng không phải là một tiệc rượu bình thường.

Ánh trăng mới lên, lạc hà chưa trút bỏ hồng sam (ràng chiều hạ xuống vẫn còn ánh đỏ hồng), trăng sáng đã nở rộ nhu tình.

Hoàng thành vào đêm, tiếng động ồn ào cùng hỗn tạp của ban ngày rút đi, ánh trăng sáng khơi lên sự yên tĩnh chung quanh.

Đi dọc trên đường vào cung, kiệu đuổi, xe ngựa lạc trạch không dứt, trang trí hoa lệ bấy nhiêu càng tôn cao lên gia thế.

Thân xe tơ lụa vàng ống đan xen kim tuyến chế luyện màu đỏ sậm, hai bên thêu hoa văn mây chảy bằng tơ vàng, hai con tuần mã màu đen kéo xe, đơn giản nhưng không mất xa hoa. Tuy nhiên ở trong đám xe ngựa, chiếc xe ngựa này lại không phải là dễ thấy nhất, so với chiếc xe ngựa này càng tinh xảo hơn đều từ bên cạnh chạy qua.

Nghe thanh âm của móng ngựa phía ngoài, Kiều Linh Nhi hơi vén lên một chút màn che, nhìn một chiếc xe ngựa tinh xảo chạy qua, đáy lòng cũng không khỏi cười nhạt.

Làm quan, cho dù là quan nhỏ đi nữa, ở loại tình cảnh này cũng sẽ bởi vì lòng hư vinh của mình mà tranh mạnh.

Buồng màn xuống chuyển hướng sang Tông Chính Dập đang chọn măt, Kiều Linh Nhi không khỏi mở lời: “Tông Chính Dập, người nghĩ Hoàng thượng và Hoàng hậu sẽ dùng phương pháp gì để làm khó ta?” Võ đế nàng đã thấy qua, thế nhưng Hoàng hậu nhiều lần muốn đưa nàng vào chỗ chết kia lại chưa từng gặp mặt, chắc chắn sẽ không buông tha một cơ hội mặt đối mặt như thế này.

“Đừng lo lắng, có ta đây!” Tông Chính Dập nhẹ nắm tay nàng.

Tình cảm ấm áp từ trong lòng bàn tay truyền tới, khiến mặt của Kiều Linh Nhi nóng lên, có chút cục xúc bất an. Mà lúc này ánh sáng khá tối, bằng không tuyệt đối có thể thấy được mặt nàng đã đỏ bừng. Trong một tháng này, quan hệ của hai người bọn họ xảy ra biến hóa vì điều lại khiến người ta tim đập rộn lên.

“Vi sao ta cũng phải đến chứ?” Kiều Linh Nhi dòi đi đề tài, biết rất rõ ràng là mình không đến không được, nhưng vẫn là nổi lên oán trách.

“Hiển nhiên là bởi vì người là phu nhân Thừa tướng!” Tông Chính Dập vẫn trả lời rất là nghiêm túc.

Kiều Linh Nhi liền, đáy lòng tràn ra một dòng nước ấm, mới nói: “Lát nữa người bao bọc ta, ta không muốn khiến người mất mặt!” Tuy rằng trước khi tới Tư Mã phu nhân đã dạy nàng không ít quy củ hiện tại trong cung, thế nhưng không dám đảm bảo sẽ không xuất hiện điều gì bất ngờ, nàng vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn.

“Không sao.” Tông Chính Dập tương đối mơ hồ nói.

Kiều Linh Nhi vẫn luôn, rốt cuộc hẳn nói không sao là nàng khiến hẳn mất mặt không sao, hay là ý sẽ bao bọc nàng của hẳn chứ?

“Đúng rồi, hôm nay Thái tử cũng sẽ ở đó sao?”

“Người cảm thấy thế nào?” Tông Chính Dập hỏi ngược lại.

“... Ồ!” Thế nhưng nàng rất không muốn nhìn thấy hẳn, một là bởi vì ánh mắt khi hẳn nhìn khiến nàng chán ghét; hai là bởi vì hẳn cùng Võ đế là đứng cùng một phe, tâm tư của Võ đế bọn họ hiện tại đoán không được, nhưng nếu Võ đế có động tĩnh gì, Hách Liên Phi Diễm cũng sẽ không nằm ngoài việc đó.

Hơn nữa trong một tháng này, Hách Liên Phi Diễm lấy đủ mọi lý do hẹn Tông Chính Dập ra ngoài, hoặc là có chút thời gian liền trực tiếp tới cửa, ngữ khí cao cao tại thượng kia đều như cùng Võ đế xuất phát từ một nơi.

Tông Chính Dập nhìn về mặt nổi lên khó chịu, khóe miệng không khỏi sâu thêm tiểu ý.

“Không có chuyện gì, Thái tử sẽ không thể không có chừng mực như vậy.”

Kiều Linh Nhi còn có thể nói gì, đành phải gật đầu.

“Tông Chính Dập người trước đây biết Thái tử, hẳn không phải là bộ dạng này phải không?” Do dự một hồi, Kiều Linh Nhi đứng là vẫn sẽ đem lời nói đáy lòng hỏi ra.

Tông Chính Dập nghiêng đầu nhìn nàng, trước đây nàng cùng Hách Liên Phi Diễm cũng không chạm chán bao nhiêu, thế nhưng lại có thể nhạy cảm nhận ra được quan hệ chuyển biến trong đó cùng thái độ của Hách Liên Phi Diễm, có thể thấy được sự khôn khéo của nàng quả thực không thua gì một người thông tuệ.

Trước lúc này, Võ đế còn chưa tứ hôn, hơn nữa thời điểm còn chưa chọn hẳn để lôi kéo, Hách Liên Phi Diễm là thực sự xem hẳn như bằng hữu. Thế nhưng khi Võ đế hiểu rõ, hẳn cũng dần dần ở trước mặt của mình có dáng vẻ kiêu ngạo.

Không phải là tiếc hận người bạn này, mà là giữa bọn họ thân phận quá mức chênh lệch, nếu về sau thật là có gì đó, hẳn cũng sẽ không kinh ngạc.

Thế nhưng, nếu như là bởi vì Kiều Linh Nhi, Tông Chính Dập bất động thanh sắc nhú mày, hẳn hy vọng là mình đoán sai, Thái tử nên có chừng mực!

“Công tử, đến cửa cung rồi.” Bên ngoài truyền đến thanh âm trầm thấp của Nguyệt Ảnh.

“Được, đã biết.” Tông Chính Dập đáp một tiếng, bước nhỏ xuống xe, mới đưa tay hướng đi đỡ Kiều Linh Nhi.

Hôm nay Kiều Linh Nhi mặc y phục theo nghi thức mây mù xanh biếc hơi mang theo phong cách cung đình, bên trong áo yếm màu trắng thêu hoa sen màu hồng nhạt, thắt lưng buộc ở váy cài bách hoa, tay vén lụa mỏng như khói mà như sương mù lục sắc, gió cuốn sương mai, châu hoa quần nổi lên giữa những thứ khác. Khác với những thiên kim tiểu thư và phu nhân đại thần khác, trang phục của nàng tuyệt đối là tốt nhất khó thấy được trong đám người.

Quả nhiên, Kiều Linh Nhi vốn là có mỹ danh đệ nhất mỹ nhân nước Nam Võ, lúc này trang điểm xuống cùng trang phục lộng lẫy như vậy, lại lóa mắt như thế, làm cho không người nào có thể dòi đi tầm mắt.

Khi nàng đứng ở bên cạnh Tông Chính Dập, hai người đứng chung một chỗ, không thể không khiến người ta tán thưởng một đôi trời đất tạo nên.

Tông Chính Dập hôm nay không có ăn mặc triều phục, quần áo màu trắng cơ hồ là vì hấn mà có. Bào phục tuyết trắng, không nhiễm một hạt bụi, tóc đen như mực, búi tóc thả ra làm nổi lên bên dưới cổ trắng như chân trâu đầy thi ý lộng lẫy.

Giống như so với những nam tử từ trước đến giờ gặp qua hấn càng thêm ưu nhã đẹp như tranh, cặp mắt mỉm cười kia, từ khuôn mặt đến khí tức của hấn đều mang một loại ánh sáng xinh đẹp cảm hóa những mọi người nhìn về phía hấn.

Tông Chính Dập nói chuyện gật đầu thăm hỏi cùng các đại thần và gia quyến của bọn họ, cũng không có tâm trí đi để ý những ánh mắt ái mộ bên cạnh.

Kiều Linh Nhi đương nhiên sẽ không xem về mặt ái mộ của những nữ tử trẻ tuổi kia vào trong mắt, nàng luôn luôn biết Tông Chính Dập có mị lực của mình, nhưng chưa từng nghĩ qua, mị lực của hấn đến tột cùng có thể phát huy tới mức nào. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên...

Bỗng nhiên có một sự thôi thúc rất muốn đem Tông Chính Dập giấu đi.

“Đang suy nghĩ gì?” Tông Chính Dập bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

Kiều Linh Nhi hơi giật mình, chợt lắc đầu: “Không có gì!” Cũng không thể nói cho hấn biết chuyện nàng đang suy nghĩ đem hấn giấu đi chứ?!

So với sự xa lạ của Kiều Linh Nhi đối với nơi này, Tông Chính Dập lại tỏ ra rất là tự nhiên, dẫn nàng hướng đi tới đại điện.

Ngoài điện Triều Dương.

Trên đường lớn đèn đuốc sáng trưng, không ít thân ảnh lui tới, sau đó không lâu, xa xa đã thấy cung điện hoa lệ sáng rỡ như ban ngày.

Thanh âm ồn ào náo nhiệt truyền tới, tràn đầy vui mừng, người đi ở phía sau hai người họ, cũng dần dần bị lây nhiễm bầu không khí, thanh âm nói chuyện với nhau cũng dần dần lớn lên.

Yến hội chính thức của hoàng thất, tiến hành vào buổi tối, mà không phải là ban ngày, nghiêm nhiên tạo thành truyền thống.

Đi tới cách đó không xa, nhìn thấy được đèn lồng lơ lửng quanh, ánh nền sáng rực, trần đại điện hùng tráng hoa lệ hiện ra trước mắt. Chỉ nhìn từ hướng ngang, là có thể nhìn ra diện tích tuyệt đối sẽ không nhỏ.

Thái giám, cung nữ, thị vệ, đại thần, hoàng tộc, trước kia cũng chỉ là thân phận đã gặp ở trong ti-vi, giờ đây lại phô bày ở trước mắt sâu sắc như vậy, chợt nghĩ lúc đầu Võ đế tự mình hạ chỉ tử hôn là đang nằm mơ hay là sự thật. Liên giống như một người dân chúng bình thường, đột nhiên gặp được chủ tịch nước hoặc là Tổng thống vậy, không chân thật, thế nhưng lại hết lần này tới lần khác để cho người có ký ức “khó quên” như vậy.

Tuy là thoáng như cõi mộng, nhưng Kiều Linh Nhi cũng không từng bị không khí này hoàn toàn lây nhiễm. Nàng trái lại muốn nhìn một chút, hôm nay Võ đế lại muốn giờ hoa chiều gì?

Hai người cùng những thân tử thẳng đường đi tới, không ai tiến lên bắt chuyện, có lẽ là không muốn phá hư bầu không khí giữa hai người họ, tự giác theo ở phía sau, cũng không có người đi vượt qua.

Trước điện đã tụ tập không ít đại thần tới sớm, hàn huyên qua lại. Không biết là ai hô một tiếng, mọi người thấy được Tông Chính Dập cùng Kiều Linh Nhi liền tự động nhường đường cùng chấp tay hàng lễ.

Tông Chính Dập gật đầu đáp lễ từng cái, không ít ánh mắt từ trên người của hấn rơi tới trên người của Kiều Linh Nhi, đối với lần này nàng như tiên nữ càn cang là ca ngợi từ đáy lòng.

Kiều Linh Nhi vốn là người tiếng tăm lừng lẫy kinh thành, cùng Phong Khinh lời đồn giữa hai người càng là đếm không xuể.

Mà nay nàng cùng Thừa tướng hài hòa như vậy tiến vào, không khỏi gạt bỏ suy đoán nổi lên bên cạnh.

“Dập!” Thanh âm hơi kích động vang lên, chỉ thấy Thái tử Hách Liên Phi Diễm đã một thân cảm bào xuất hiện ở bên cạnh hai người.

“Tham kiến Thái tử!” Tông Chính Dập đặc biệt mang theo tiểu ý khom mình hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến Thái tử.” Kiều Linh Nhi cũng hơi phúc thân thỉnh an, ở chỗ này, lễ nghi không thể thiếu.

“Không cần hành lễ...” Phía sau, Hách Liên Phi Diễm không biết nên xưng hô như thế nào mới phải.

“Thái tử, lễ không thể bỏ!” Lúc Hách Liên Phi Diễm tiến lên đỡ nàng, nàng rất dễ dàng nghiêng thân đi, tránh được tay của hấn. Với lại, coi như là đỡ, cũng phải là đỡ người trọng phu của nàng ở nơi này mới phải, dù thế nào cũng không nên là nàng mới đúng!

Hách Liên Phi Diễm chợt cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh lại nhìn về Tông Chính Dập: “Thừa tướng, mời!”

“Mời!” Tông Chính Dập đi cùng Hách Liên Phi Diễm bước vào trong điện trong lòng Kiều Linh Nhi nhiều ít có chút tích tụ, rốt cuộc Hách Liên Phi Diễm

là có ý gì? Mà Võ đế lại là đang mưa đồ cái gì? Tông Chính Dập thoát nhìn vì sao vẫn bình tĩnh như thế? Sự thông minh của hần hần không phải là như vậy mới đúng. . .

Ở nơi này nhìn như ban đêm yên bình, đến cùng có bao nhiêu sóng ngầm ở nơi không muốn người biết nổi lên?

Tông Chính Dập, Kiều Linh Nhi cùng Hách Liên Phi Diễm lần lượt đi vào trong điện, phía sau vẫn vô bá quan cùng gia quyến đi theo phía sau bọn họ tiến vào.

Trong ngoài điện Triều Dương, thái giám, cung nữ bận rộn qua lại không ngớt.

Đi vào điện Triều Dương, Kiều Linh Nhi mới hiểu chưa xa hoa nhất, chỉ có xa hoa hơn. Cung điện rộng lớn diện tích gần như một sân bóng, hơn mười cột trụ bằng vàng dựng thẳng có khi gần một thước chống đỡ toàn bộ trần đại điện.

Trần là hoa văn ngũ sắc dùng sợi tơ vàng chế thành, kể cả lông thắm từ giữa đại điện kéo dài thẳng đến chỗ ngồi của hoàng thượng toàn bộ đều là tơ vàng rực rỡ thêu dệt mà thành, hoa lệ phi thường.

Tùng cái bàn đều là gỗ lim thượng đẳng, trên bàn bày biện từng món ăn hương thơm từng món nồng từ phía, Kiều Linh Nhi liền nhận định một món ăn nơi này đã đủ một hộ gia đình bách tính bình thường ăn một năm.

Hách Liên Phi Diễm chỉ định một chỗ ngồi bày ra cho Tông Chính Dập bọn họ, ngồi chung còn có Ngũ hoàng tử Hách Liên Phi Du, và hai người đại thần khác cùng thê tử của bọn họ.

Kiều Linh Nhi cùng Tông Chính Dập ngồi ở hạ vị, chủ vị còn giữa ba chỗ, nàng nhìn chỗ trống của ba người kia thần sắc có chút đông lạnh, nếu như nàng không đoán sai, vị trí của ba người kia. . .

Suy nghĩ còn chưa hạ xuống, từng đạo thanh âm cao vút từ xa truyền đến: “Hoàng thượng giá đáo, Hoàng hậu nương nương giá đáo”

Vốn đang rối loạn trong đại điện tức khắc yên lặng như tờ, Tông Chính Dập đứng dậy nửa quỳ, Kiều Linh Nhi cũng làm theo hần, trừ bọn họ ở bàn này ra, những người khác đều toàn thân quỳ ở trên mặt đất.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế”

Thanh âm vang dội ở trong đại điện nhiều tiếng vang lên, đội Võ đế ngồi xuống hai tay quát một tiếng “Các khanh gia bình thân!”

Sau đó, mọi người mới đều nhip nói một tiếng “Tạ ơn Hoàng thượng” sau lần lượt đứng lên.

Kiều Linh Nhi đứng thẳng người, kỳ thực khi nàng quỳ xuống đã cảm thấy một đôi mắt không hữu hảo, mà lúc này ngẩng đầu lên, dễ dàng đối mặt một đôi mắt cao ngạo lạnh lùng, cặp mắt kia chỉ là đảo qua một cái, lại làm cho nàng khẳng định chủ nhân của cặp mắt kia nhất định là Hoàng hậu Trần thị.

Võ đế hôm nay mặc mình hoàng sắc long bào tinh tế, bên hông cài bạch ngọc, hình rồng trước ngực kia giương nanh múa vuốt giống như đang lấy le vậy, trương cuồng giống như bản thân Võ đế vậy; ở bên trái hần là nữ tử ba mươi mấy tuổi quần áo cùng màu sắc cùng chất liệu, trên búi tóc cao trâm phượng đỉnh trực, yêu thân đoan chính, ở vậy rủ xuống thêu kim phượng tôn lên ở dưới lộ ra cẳng lộng lẫy; mà ở phía bên phải Võ đế lại là nữ tử quần áo một bộ màu đỏ, so với hoàng hậu có chút lớn tuổi, chừng bốn mươi tuổi, dung mạo xem như là không cao không thấp, vừa vặn khí thế trên chiếc cổ cao quý kia cũng không thua hoàng hậu chút nào, cặp mắt có chút quen thuộc, giống như... giống như người kia.

Mà nàng, lại là nữ nhân có thể lực nhất trừ Hoàng hậu ra thì nhất định là thân mẫu của Thái tử, quý phi nương nương!

Sau một phen chúc mừng, Võ đế cũng ngồi xuống, ánh mắt hữu ý vô ý rơi xuống trên người của Kiều Linh Nhi.

Võ đế ngồi ở vị trí trung tâm nhất, bên trái của hần là Hoàng hậu, kế tiếp là Hách Liên Phi Du, sau mới là một đại thần khác Ngô tướng quân cùng thê tử của hần, phía bên phải theo thứ tự là quý phi, Hách Liên Phi Diễm, tiếp đến mới là Tông Chính Dập cùng Kiều Linh Nhi.

Phía dưới cùng là một quan viên lớn tuổi, lai lịch thế nào Kiều Linh Nhi cũng không rõ lắm.

Như vậy theo cách ngồi cũng để cho Võ đế có thể dễ dàng thấy Kiều Linh Nhi, nhất là Hoàng hậu, nhìn càng thêm trực tiếp.

Đã sớm nghe nói Võ đế năm đó leo lên đế vị là dùng thủ đoạn đem huynh đệ của mình giết toàn bộ, cho nên giờ phút này, ngồi ở cùng một bàn với hần mới có thể là đại thần khác phái.

Kiều Linh Nhi đối với chuyên môn lịch sử nghiên cứu rất nhiều, cũng hiểu rõ giữa quân thần là không có khả năng ngồi ngang hàng, nàng đối với triều đình quốc gia không có trong lịch sử này cũng không biết, nhưng với tư cách hoàng đế, nhất định cũng sẽ có ý nghĩ như thế. Mà nay hần để cho những thần tử bọn họ tuy là vị trí không thấp cùng hần ngồi chung, đến tốt cùng có ý gì?

“Linh nhi ở phủ Thừa tướng có tốt không?” Quả nhiên, sau đó một khắc, Võ đế liền lên tiếng.

Tâm của Kiều Linh Nhi lạnh lạnh, trên mặt cũng bắt động thanh sắc cười ngượng ngùng mang theo e sợ: “Tạ Hoàng thượng quan tâm, tướng công... đối

với thần thiếp rất tốt...”

Giọng như thế không khó khiến người ta nghe ra sự mảnh mai trong đó, hơn nữa ánh mắt xấu hổ kia kết hợp với khuôn mặt găng sức có chút nín thở, không khó để cho bản thân cùng Kiều tứ tiểu thư tuyệt sắc điềm nhiên trước kia buộc vào cùng một chỗ.

Đây chính là hiệu quả nàng muốn, ở trước mắt những người không liên hệ, nàng không thể để cho người ta nghi ngờ!

“Nghe nói Thừa tướng phu nhân trước khi chưa gả chính là đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Hoàng hậu Trần thị lười biếng mở miệng: “Mẫu hậu?” Hách Liên Phi Du cúi đầu hô một tiếng, không biết mẫu hậu hán rút cuộc vì sao lại nói thế.

Võ đế không thể không cau mày thấy rõ, đáy mắt thoáng qua một cái sắc nhọn không dễ phát giác.

“Hoàng hậu quá khen, thần thiếp thẹn không dám nhận.” Kiều Linh nhi giả bộ yếu ớt trả lời.

Khóe miệng Hoàng hậu gợi lên một độ cong nhàn nhạt, nhìn nụ cười kia giống như đáng vẻ tiểu bạch miễn của nữ tử vậy tiếp tục nói: “Linh nhi thật là sinh đẹp trời sinh, Hoàng thượng, người nói có phải không?”

Đề tài câu chuyện trực tiếp chuyển tới trên đầu Võ đế, khiến bầu không khí ở đây nhất thời lạnh hơn mấy phần.

Võ đế hơi có chút tức giận nhìn về phía Hoàng hậu bên cạnh, mà Hoàng hậu vẫn như cũ chí cao khí ngang, mang theo nụ cười khiêu khích nhìn Võ đế.

Một bên kia quý phi lại là ôn ôn nhu nhu mở lời nhận lấy nói: “Tỷ tỷ nói phải, Linh Nhi lúc nhỏ thần thiếp ở trong tâm cung của Thục phi muội muội có gặp qua, khi đó Linh Nhi đã là một nữ oa oa phấn điều ngọc dao.”

Lời vừa nói ra, mặt của Hoàng hậu lập tức kéo dài, cùng quý phi tiến hành giao chiến nhãn thần giữa hai người.

Đáy lòng Kiều Linh Nhi cũng là càng ngày càng lạnh, từ lúc mới bắt đầu nàng cũng biết Hoàng hậu không phải là đèn hết dầu, mà lúc này, nhìn quý phi như hào phóng ôn nhu, kỳ thực càng khiến người ta dễ ý.

Hai người cũng không nhiều, thế nhưng lại thành công đem nàng dính dáng vào bên trong, thậm chí còn có ý nhấn mạnh Thục phi “muội muội”. Ý nói chính là nàng cùng Thục phi rất quen thuộc, Kiều Linh Nhi nàng cũng chính là người cùng một phương với nàng.

Quả nhiên, người của hậu cung, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, đều không có ai là đơn giản!

Nhặt nhẻo hồi lâu, vẫn là Võ đế mở lời: “Linh nhi là đẹp hay xấu lúc nào đến phiên các người tới bình luận?”

Tuy rằng cũng không phải là một câu nói quá nặng lời, thế nhưng người ở bên ngoài nghe tới, đều có thể đủ nhận ra được khí thế bên trong ra sao!

Sóng ngầm giữa Hoàng hậu cùng quý phi rút cuộc tạm thời ngừng nghỉ, ánh mắt của Hoàng hậu rất tự nhiên lại lần nữa rơi trở về trên người của Kiều Linh Nhi.

Kiều Linh Nhi bị ánh mắt kia làm cho trên người có chút mồ hôi lạnh, Hoàng hậu muốn giết nàng để gây xích mích giữa Kiều gia cùng Tông Chính gia, được thụ lợi ở trong, đồng thời cũng có thể mượn mâu thuẫn của hai nhà đem hoàng thượng kéo xuống. Người nữ nhân này...

Làm cho lòng người sợ hãi!

“Hoàng thượng...” Giữa lúc mọi người gần đây nói chuyện phiếm, một tiểu thái giám liền tiến lại đây.

“Chuyện gì?” Võ đế lãnh đạm hỏi.

“Khỏi bẩm Hoàng thượng, là Tam hoàng tử...” Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ mở miệng “Thục phi?” Hoàng hậu vốn là vẻ mặt cao thâm mạc trắc đánh giá Kiều Linh Nhi, sau khi nghe đến ba chữ “Tam hoàng tử” sắc mặt lập tức chuyển nhu hòa, đồng thời đứng lên.

Võ đế cũng hơi nhíu mày đứng dậy, mang theo hưng phấn nói: “Thục phi trở lại rồi?”

Kiều Linh Nhi nhìn Võ đế như vậy tâm tư trăm vòng, ánh mắt lơ đãng từ Tông Chính Dật đảo qua Hách Liên Phi Diễm bên cạnh, nhưng thấy hán chỉ là hơi quỳ mi rồi phút chốc lại khôi phục lại, tựa hồ đối với sự vui vẻ của Võ đế cũng không thêm để ý.

“Bẩm Hoàng thượng, Tam hoàng tử vẫn chưa trở về, chỉ là sai người ra roi thúc ngựa dâng tới cho Hoàng thượng một chai rượu thanh lâu năm, Hoàng thượng...”

“Còn không trình lên?” Lời của tiểu thái giám còn chưa dứt, Võ đế liền lạnh lùng cắt đứt lời của hán.

“Vâng, tuân chỉ” Tiểu thái giám đầu còn dám nói tiếp, đương nhiên chỉ là lập tức đi xuống.

Kiều Linh Nhi cũng không có quên hai chữ rượu thanh kia.

Một tháng trước ở trên thuyền của Tuyết mạch uống vài chén rượu say rượu trọn một ngày, mặc dù sau đó cũng nghe nói là rượu lâu năm, thế nhưng kẻ

từ sau một lần kia nàng đã có cảm giác sợ hãi.

Chẳng biết tại sao, nàng liền có một loại cảm giác, màn hí kịch quan trọng của trận yến hội này ngày hôm nay không phải những cái khác, mà là cái gọi là rượu thanh này.

Sau thời gian một chén trà, một tiểu thái giám đã bê một cái hộp đi lên.

Thân bình trong suốt tựa hồ mang theo sắc tím, có thể thấy rượu bên trong, cũng có thể ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt.

“Phụ hoàng, Du nhi biết Tam hoàng huynh thích rượu thanh, đáng tiếc huynh ấy bây giờ đang ở biên giới phía bắc không thể trở về, nhi thần liền thay Tam hoàng huynh chúc Phụ hoàng sinh thần vui vẻ, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.” Hách Liên Phi Du đứng lên, hành lễ hợp với lễ thường.

Võ đế cầm trong tay chai rượu thanh kia, ở trên mặt lộ ra ngoài đều là sự cao hứng.

“Được, được... Các ngươi đều là con trai ngoan của trẫm.” Võ đế phun ra lời tán thưởng.

“Phụ hoàng, tâm ý của Tam hoàng đệ đưa tới, người cũng ném thử một chút xem! Rượu thanh lâu năm của Duệ tộc khó có được.” Bên cạnh Hách Liên Phi Diễm không biết từ lúc nào đã sai người mang tới ly rượu khoan cùng bình rượu thanh, đưa tới trước mặt của Võ đế.

Ở trên bàn này, Kiều Linh Nhi chợt cảm thấy mình là dư thừa, cái chỗ này căn bản nàng không có khả năng ngồi xuống! Mà bốn người khác, hiển nhiên cũng là như vậy, ngoại trừ một nữ nhân ở một bên hữu ý vô ý nhìn nàng là thê tử của Ngô tướng quân.

Kiều Linh Nhi ở trong đầu nhanh chóng tìm tòi một phen, xác thực bản thân từ trước đến nay chưa từng thấy qua người nữ nhân này, mà ánh mắt của nàng... Nói như thế nào, cũng không phải là rất hữu hảo, đó là một loại ánh mắt tựa như muốn đem nàng xuyên thủng.

Không có thời gian để cho nàng suy nghĩ nhiều hơn, Võ đế ở bên kia đã phân phó xuống dưới: “Rượu tốt như vậy, trẫm một người độc hưởng quả thật vô vị, Thái tử Hoàng tử của trẫm, còn có ba vị ái khanh, hôm nay liền cùng trẫm say một phen mới nghỉ!”

Phân phó của Võ đế, thái giám ở phía sau bên cạnh cũng lập tức mang tới mười chén rượu nhỏ, mỗi người đang ngồi đều phân phát một chén.

Lúc chén rượu đặt tới trước mặt của Kiều Linh Nhi nàng mới chính thức thấy rõ ràng, chén rượu màu tím lại thật ra là màu tím của Sơ Ly Ngọc, hiếm thấy không nói, coi như là tìm được rồi cũng không nhất định có khả năng chạm trở ra cái chén tinh xảo như vậy.

Ngày ấy ở trên thuyền Tuyết Mạch, lúc uống rượu dùng chén rượu trang làm từ cây trúc, khi đó hoàn toàn đem mùi thơm của rượu phát tán ra, mà ngày hôm nay...

Chỉ là vì khoe khoang sao?

“Hoàng thượng, rượu thanh sức ngấm về sau to lớn, người chú ý long thể.” Quý phi thiếp tâm nói.

Võ đế cười hợp bất long chùy, “Hôm nay trẫm cao hứng, quý phi, người cũng uống một chút...” Ánh mắt rất tự nhiên lại rơi xuống trên người Tông Chính Dập, “Thừa tướng, lần trước người thay triều đình ta tra ra chuyện ăn bớt ăn xén hoàng kim, rất có công, đặc biệt ban thưởng hai lượng hoàng kim, lựa dệt một trăm tấm.”

Tông Chính Dập sắc mặt bình tĩnh chuẩn bị quỳ xuống, “Tạ ơn Hoàng thượng...”

“Không cần đa lễ!” Võ đế ngăn cản động tác quỳ xuống của Tông Chính Dập.

Tiếp sau Hách Liên Phi Diễm tiếp một câu: “Dập, Linh Nhi là cháu gái của phụ hoàng, người lại là tướng công của Linh Nhi, mọi người đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy!”

Lời của Hách Liên Phi Diễm rõ ràng là khiêu khích với Hoàng hậu, vị trí của Tông Chính Dập và Kiều Linh Nhi bị lôi kéo dòn dập như thế, không phải là muốn cùng Hoàng hậu đối địch sao? Một Hoàng đế còn chưa đủ, lãnh ý thật vất vả chìm xuống lại bị một câu nói này đốt lên.

Hách Liên Phi Du cười nhạt: “Phụ hoàng, rượu ngon như vậy, người cũng không nên phụ một hồi tâm ý của Tam hoàng huynh. Phụ hoàng, nhi thần mời người một chén.” Dứt lời, liền bung ly rượu đứng lên.

“Vi thần cũng kính Hoàng thượng!” Ngô tướng quân cũng cầm chén rượu đứng dậy, phu nhân của hắn theo cùng.

Hai bên trái phải các quan viên khác cũng noi theo, sau cùng Tông Chính Dập, Kiều Linh Nhi, hoàng hậu, quý phi; một bàn mọi người đứng lên, đều phải kính rượu Võ đế.

“Tốt lắm!” Võ đế quát to một tiếng, cầm chén rượu đứng lên.

“Hoàng thượng...” Tông Chính Dập lại vào lúc này mở lời, đợi lúc Võ đế nhìn về phía hắn mới nói: “Linh Nhi không uống được rượu, chén rượu này có thể để vi thần uống thay không?”

Kiều Linh Nhi hơi ngạc nhiên nhìn về phía Tông Chính Dập, nét mặt cũng không có bất kỳ biểu tình gì sâu hơn, đáng vẻ nho nhã.

Võ đế híp mắt lại, ánh mắt rơi vào trên người Kiều Linh Nhi: “Linh nhi không uống được rượu?”

Tác dụng chậm của rượu thanh Kiều Linh Nhi đã được nếm thử, thế nhưng nàng tin tưởng nếu như chỉ uống một chén có lẽ vẫn có thể tiếp nhận. Mà lúc này Tông Chính Dập lên tiếng, chắc là có nguyên nhân gì.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tì xác thực không uống được rượu...” Kiều Linh Nhi nhu nhu nhược nhược mở miệng, đáng về kia làm kẻ khác không thể không tin tưởng.

“Thôi được, Thừa tướng ái ân, liền do Thừa tướng uống thay đi!” Võ đế cũng không làm khó dễ.

Thế nhưng, âm hiểm phía sau lóe lên rồi lập tức xóa sạch kia trong mắt Võ đế cũng không từng tránh được ánh mắt của Kiều Linh Nhi, lúc hấn ngựa đầu uống rượu, nàng nhìn thấy khoe miệng hấn nâng lên xóa sạch nụ cười có thâm ý khác.

Sau một chén, thái giám lại rót cho Tông Chính Dập một chén, hấn cũng nghĩa vô phản cố (đạo nghĩa không cho phép chùn bước) uống vào.

Ngồi vào chỗ của mình, Kiều Linh Nhi luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Cũng không phải là sợ rượu có độc, mà là một loại cảm giác xấu khác....

Bữa tối qua đi, chính là thưởng thức hí khúc ca vũ thịnh hành ở hoàng thất. Đặt ở gia đình thường dân là ở ban ngày, ở hoàng thất nước Nam Võ lại là vào buổi tối.

Không giống với trong điện Triều Dương, sân khấu kịch gì gì đó đều là ở chỗ đất trên không rộng rãi, cũng là nơi chốn trong hoàng thất chuyên dùng để xem hí khúc ca vũ ca hát tạp kỹ, rất trống, cứ hai người đều có một bàn riêng. Giống như rạp hát rộng lớn bên ngoài. Chỉ là rạp hát này nếu so với bình thường lớn hơn gấp mấy lần. Hơn nữa Võ đế, Hoàng hậu cùng thân phận hoàng tử đều là ở trên đài nhìn thật cao, cho dù là Thừa tướng cũng chỉ là ngồi ở vị trí dưới đài.

Gió vào đêm thu muộn hơi có chút lạnh, thổi đi cái nóng ban ngày, mang theo nhàn nhạt mùi lá rụng.

Pháo hoa đầy trời, cực kỳ lóa mắt, trên sân khấu hí kịch biểu diễn tận tình, tất cả tựa hồ cũng rất là hợp lẽ thường.

Nhưng mà, tình cảnh như thế, lại làm cho Kiều Linh Nhi rất là phiền chán.

Phía dưới khán đài chính là vị trí của Tông Chính Dập, bởi vì hấn là thân phận dưới một người trên vạn người. Có đặc quyền này, so với những người khác đã cao hơn không ít.

“Tông Chính Dập... Người có khỏe không?” Đợi đến lúc tầm mắt của mọi người không sai biệt lắm đều rơi vào hí kịch trên đài, Kiều Linh Nhi xích lại gần Tông Chính Dập, hạ thấp giọng hỏi.

“Ừm...” Tông Chính Dập khẽ rên một tiếng.

“Thanh âm của người làm sao vậy?” Tuy rằng Tông Chính Dập không nói chuyện, nhưng đối với thanh âm nhạy cảm Kiều Linh Nhi lại phát giác thấy không hợp lý.

Lúc đó, suy nghĩ của Tông Chính Dập cũng tựa vào trên vai Kiều Linh Nhi, hô hấp âm áp phun ở cổ của nàng.

“Tông Chính Dập...” Kiều Linh Nhi có chút khản trương.

“Đừng lo lắng, ta không sao...” Thanh âm mệt mỏi khản khản ở bên tai của Kiều Linh Nhi vang lên, cùng thanh âm trước hoàn toàn khác nhau. Mang theo một cỗ mê hoặc gợi cảm trí mạng, thế nhưng lại cũng không khỏi khiến người ta lo lắng.

Kiều Linh Nhi đưa tay, nhưng là chạm vào một bàn tay lạnh như băng: “Tay của người làm sao lại lạnh như thế? Có phải do hai chén rượu kia hay không?”

“Hừ trước đừng nói chuyện!” Tông Chính Dập cơ hồ là cắn lỗ tai Kiều Linh Nhi, “Ồ bên hông của ta có một viên thuốc giải rượu, giúp ta lấy ra.”

Sừng sốt một chút, Kiều Linh Nhi mới đưa tay dò xét bên hông của Tông Chính Dập. Không có đi quan tâm quan hệ giữa nam nữ kia, nàng hiện tại muốn biết nhất chính là Tông Chính Dập rốt cuộc làm sao vậy!

Đáng về Tông Chính Dập tựa hồ bất cứ lúc nào đều có thể té xỉu, cũng bộc phát khiến Kiều Linh Nhi nóng nảy, tìm một hồi đều không có tìm được.

“Chớ khản trương” Thanh âm hư nhược của Tông Chính Dập truyền tới, “Lại hướng phía bên phải một chút.”

Khản trương cũng không phải là tính cách của nàng, sau khi hít một hơi thật sâu, nàng rút cuộc để cho mình bình tĩnh lại. Dựa theo chỗ Tông Chính Dập chỉ cho nàng đưa tay ra, sau khi lục lọi hai lần quả nhiên sờ tới một viên thuốc cùng đậu tương không sai biệt lắm.

Ngay lúc nàng muốn đem viên thuốc lấy ra cấp cho Tông Chính Dập dùng, Tông Chính Dập bỗng nhiên nói: “Có người!”

Kiều Linh Nhi mắt nhất thời sáng tỏ, dư quang khoe mắt thấy được một người ẩn núp trong bóng tối. Thời điểm vô tình chuyển hướng sang sân khấu kịch lại đồng dạng thấy ở bên ngoài hai người bí ẩn ở góc để mắt tới.

Tuy rằng lẫn ở trong những thái giám khác, thế nhưng bộ dáng kia của hai người lại làm cho Kiều Linh Nhi trong lòng hiểu rõ.

Bọn họ vẫn là bị giám thị!

Trong tay có được hoàn, thế nhưng lại không có cách nào cho Tông Chính Dập dừng, chết tiệt! Vô để nhất định là cũng sớm đã biết, đồng thời Tông Chính Dập nhắc nhở nàng, nói cho nàng biết đừng cho người khác biết viên thuốc này!

“Trở về đi!” Tông Chính Dập chậm rãi chống đỡ đứng lên, thế nhưng trong cơ thể cảm giác phiền giang đảo hải như vậy lại làm cho hắn rất là khó chịu.

Khi Kiều Linh Nhi nghiêng đầu thấy chính là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Tông Chính Dập, lúc này mới chỉ là rạng rỡ, làm sao hắn liền...

“Ba” một tiếng, chỉ thấy chén trà trên bàn Kiều Linh Nhi Tông Chính Dập bởi vì Kiều Linh Nhi không cẩn thận vừa đụng mà bị đổ ra, Kiều Linh Nhi lập tức liền cúi xuống thu dọn lên, lấy tay áo lau, đồng thời cũng cúi đầu đem giữa nàng cùng Tông Chính Dập sửa sang một chút.

“Dựa vào đi!” Kiều Linh Nhi đem chén trà thu thập xong liền nói thật thấp.

Tông Chính Dập hơi ngây người, nhưng vẫn là làm theo nàng noisnichts tới gần bả vai của nàng, thế nhưng tại lúc gần cân treo sợi tóc, Kiều Linh Nhi lại nghiêng đầu khiến bốn phiến cánh môi chạm vào nhau không lệch đi đâu, xúc cảm mềm mại tức khắc khiến Tông Chính Dập ngây ngẩn cả người sau khi trong miệng bị cái gì đó nhanh chóng đẩy vào lại nhanh chóng đã không còn áp lực.

Từ góc độ bên ngoài nhìn đến, thì chính là Kiều Linh Nhi nghiêng đầu, tiếp đó không cẩn thận đụng phải môi của Tông Chính Dập. Hơn nữa động tác rồi đi rất nhanh như vậy, trên căn bản là như thế không sai.

Mặt của Kiều Linh Nhi không khỏi có chút nóng lên, cách làm lớn mật như vậy nàng vẫn là lần đầu tiên, bất quá thấy thần sắc Tông Chính Dập như vậy, nàng cũng không có nghĩ quá nhiều.

Trái lại Tông Chính Dập, cũng gượng tay lên, nhẹ nhàng đụng vào cánh môi lớn của mình, tựa hồ vẫn lưu giữ mùi của nàng. Đáy lòng có một cổ cảm giác thỏa mãn không nói lên được, khiến hắn tạm thời quên đau đớn trên cơ thể.

Ở trên khán đài thật cao, ngoại trừ người giám thị bọn họ ra, còn có một người quang minh chính đại nhìn từng việc Thái tử Hách Liên Phi Diễm!

Hách Liên Phi Diễm thấy Tông Chính Dập sát lại gần Kiều Linh Nhi, lại thấy Kiều Linh Nhi nghiêng đầu sang bên cùng hắn hôn, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ hỏa diễm.

Dư quang của Vô để thấy được một màn kia, lại nhìn lướt qua Hách Liên Phi Diễm, nhãn thần thoáng trầm xuống, đáy lòng nhiều ít đã có chút tính toán.

Thật không nghĩ tới, thời điểm Hách Liên Phi Diễm nhìn hai người phái dưới, cũng có ánh mắt một người nhất nhất rơi vào trên người của hắn Hách Liên Phi Du.

Hách Liên Phi Du trái lại thật không ngờ, thái tử Hách Liên Phi Diễm tự cho mình là cao, lại sẽ có thời điểm đằng đằng sát khí như vậy, mặc dù hắn giấu rất kỹ, thế nhưng sát ý ở trên người hắn phát ra cũng chạy không khỏi ánh mắt của mình.

Kiều Linh Nhi phải không? E rằng... Sự tình lại trở nên thú vị thêm.

“Thế nào, có khá chút nào không?” Kiều Linh Nhi nắm tay của Tông Chính Dập, cảm giác đang chậm rãi đổi ấm, không khỏi hỏi.

Tông Chính Dập ôn hòa cười “Khá hơn nhiều rồi.”

Thanh âm so sánh với thanh âm khàn khàn trước kia đã khá hơn nhiều, Kiều Linh Nhi nghe cũng thoáng nói lòng ra.

Khí. Nhưng lại chợt nhíu mày: “Tông Chính Dập, rốt cuộc là...”

Ngón tay thon dài đặt tại trên môi Kiều Linh Nhi, để cho nàng đón đi xuống không có nói ra.

“Chuyện này sau khi trở về ta sẽ nói rõ với người...” Tông Chính Dập sát gần nói với nàng, từ bên ngoài nhìn vào, giống như là đang nói mật ngữ giữa nam nữ.

Đã lâu tiếng tim đập ở trong lồng ngực cuối cùng cũng vang, tỏ rõ sự đáp lại của nó. Ngửi được mùi hương mát lạnh của nam tử, xen lẫn mùi rượu nhân nhật...

“Ta muốn, ta muốn đi nhà xí một chút.” Kiều Linh Nhi có chút lúng túng nói.

Tông Chính Dập cũng thoáng kéo ra khoảng cách giữa hai người, hỏi một tiếng: “Người đâu!”

Cung nữ đứng ở cách đó không xa đợi mệnh lệnh đi tới, lúc nhìn thấy Tông Chính Dập cũng đỏ mặt giống như một nữ tử vậy: “Trương gia có gì phân

phó?”

“Làm phiền người dẫn đường cho ta, ta muốn đi nhà xí.” Kiều Linh Nhi nói với cung nữ.

“Vâng, mời phu nhân!”

Kiều Linh Nhi cho Tông Chính Dập một ánh mắt yên ổn, cung nữ cũng lưu luyến nhìn hẩn một cái, lúc này mới tiến lên dẫn đường cho Kiều Linh Nhi.

Bởi vì vị trí là ở phía sau quần thần, cho nên từ nơi này đi ra ngoài thì phải lượn quanh nhiều đường, sau thời gian một nén nhang mới tới nhà xí.

Kiều Linh Nhi sau khi nhìn thoáng qua nói với cung nữ” Người đi về trước đi, một hồi tự ta trở lại.”

“Không, phu nhân, nô tì ở chỗ này đợi người.” Cung nữ lập tức tiếp lời.

“Vậy cũng được!” Kiều Linh Nhi cũng không nói thêm câu gì, lúc xoay người lại nụ cười tích tụ trên mặt đã biến mất.

Tất cả mọi người tụ tập ở khán đài, tuy là những địa phương khác cũng có thị vệ tuần tra, nhưng phòng thủ không ra hồn vẫn là không làm khó được Kiều Linh Nhi.

Phía dưới y phục hoa lệ, sớm đã chuẩn bị xong y phục dạ hành đơn giản, nàng hy vọng chỉ là bản thân quá lo lắng, thế nhưng Võ đế đúng là vẫn còn ý nghĩ không muốn buông tha bọn họ.

Thời gian không nhiều, nàng nhất định phải nắm chặt thời điểm.

Từ phía sau nhà vệ sinh chạy ra ngoài, phải trước khiến người khác nghi ngờ quay về bên trong, bằng không sẽ mang đến phiền phức cho Tông Chính Dập.

Cảm tạ đã ban tặng cho nàng trí nhớ tốt, thời gian không lâu qua đi liền lại lần nữa quay trở về Điện Triều Dương.

Mà khi nàng tiến vào bên trong có hai tiểu thái giám đi ra, lập tức lách mình biến mất ở sau cây cột, từng lời của hai người hấp dẫn chú ý của nàng, “Tam hoàng tử nghìn dặm xa xôi đem rượu thanh đưa tới chúc mừng sinh thần Hoàng thượng, Hoàng thượng vốn là người tiếu rượu, làm sao lại đem tâm ý của Tam hoàng tử chia sẻ cùng những người khác chứ?” Thái giám gấp nói.

“Cái này người không biết đây?” Thái giám ắt có chút đắc ý, “Rượu thanh này mặc dù là đồ tốt, thế nhưng uống nhiều rồi sẽ khiến người say mềm bất tỉnh. Thừa tướng, Ngõ tướng quan cũng đều là trọng thần quốc gia, Hoàng thượng ban thưởng cho bọn hẩn là chuyện đương nhiên...”

“Bất quá ta nghe nói rượu thanh lâu năm nhiều nhất chỉ có thể uống một hai chén thôi, uống nhiều rồi sẽ say.”

“Đúng vậy... Xem ra Thừa tướng thật đúng là thương yêu Thừa tướng phu nhân...”

“...”

Thanh âm của hai người từ từ đi xa, sắc mặt của Kiều Linh Nhi cũng tái nhợt đáng sợ. Trước không nói Tông Chính Dập vì nàng ngăn rượu tốt hay xấu, hiện tại trong đầu nàng chỉ hiện lên duy nhất một câu rượu thanh lâu năm nhiều nhất chỉ có thể uống một hai chén!

Nhận biết Tông Chính Dập đã một đoạn thời gian, lại chưa từng nhìn thấy hẩn uống qua rượu, là không uống được rượu hay là không muốn uống nàng cũng không biết. Mà nay uống hai chén chính là cái đáng về kia sao? Tiểu thái giám đều biết sự tình, Võ đế yêu rượu sao có thể lại không biết? Lễ nào Võ đế ban rượu cho mọi người, cũng đã dự đoán nhất định Tông Chính Dập sẽ cản rượu thay nàng mới như vậy?

Nghĩ đến chỗ này, mặt của Kiều Linh Nhi nhuộm cùng một màu với y phục dạ hành trên người.

Nếu như mục đích của Võ đế là Tông Chính Dập, như vậy tâm tư của hẩn rốt cuộc sâu đến mức nào? Vào thời điểm nàng không biết, giữa Tông Chính Dập cùng hẩn sẽ lại có chuyện gì xảy ra?

Vốn là nàng muốn trộm đi chén rượu đựng rượu thanh để kiểm tra một chút trong rượu có phải hay không bị hạ độc, nhưng là bây giờ không sai biệt lắm đã có kết quả.

Nhưng mà, vào lúc nàng chuẩn bị rời đi, một đám thị vệ tuần tra lại đột nhiên xuất hiện. Nàng phản xạ có điều kiện đem thân thể của mình đi vòng qua cây cột bên kia, cũng chính là nơi cửa chính của Điện Triều Dương, mà ở nơi đó, lại đi ra một đội cung nữ bụng mậm bát.

Hoảng hốt!

Trong lúc đó đột nhiên, bên hông có một cổ lực đạo, vào lúc nàng còn chưa kịp kinh ngạc bùm miệng nàng lại, tiếp theo nàng liền phát giác thân thể nhẹ đi, gió từ bên tai thổi qua. Nhảy lên mấy cái, đã vượt lên nóc Điện Triều Dương.

“Người là ai?” Kiều Linh Nhi cảnh giác thấp giọng hỏi.

Người trước mắt, mang theo mặt nạ màu đen, ngoại trừ cặp mắt phía trên mũi ra đều bị che mất.

Phía dưới mũi, hé ra môi mỏng khêu gợi màu đỏ, mang theo độ cong nhàn nhạt.

Y phục màu đen, nhờ ánh trắng có thể thấy được vẻ ngoài hoa lệ, mà không phải là y phục dạ hành.

“Lần sau cần thận một chút, chuyện không nắm chắc không nên đi làm.” Thanh âm trầm khàn lại dễ nghe từ giữa làn môi đỏ kia bay ra, nghe không ra là châm chọc hay nhắc nhở.

“Ta làm cái gì có quan hệ gì tới ngươi? Ngươi rốt cuộc là ai?” Kiều Linh Nhi cảnh giác nhìn người trước mắt.

Nam tử tiểu ý càng đậm, đi về phía trước, Kiều Linh Nhi lập tức liền xuất thủ, thế nhưng quyền còn chưa đụng tới hắn đã bị cản lại.

“Không muốn giữ mạng Tông Chính Dập ngươi có thể tiếp tục ở đây cùng ta động thủ!”

Một câu nói, nhất thời khiến Kiều Linh Nhi sửng sốt, đồng thời cũng bị hấn trở tay kéo hai tay gấp lại, bên hông bị cánh tay vát ngang, nhanh chóng bay vọt lên.

Kiều Linh Nhi vô pháp phản kháng, cũng không thể kêu ra thành tiếng. ở giữa không trung như vậy, nàng có thể thấy người phía dưới, thị vệ cùng cung nữ, nếu như bị phát hiện, nhất định chỉ có một đường chết!

Trong chớp mắt, nam nhân xa lạ đã mang theo Kiều Linh Nhi đến trước con đường nhỏ của Điện Triều Dương.

“Ngươi là ai?” Nam nhân sau khi đem Kiều Linh Nhi lưu lại chuẩn bị ly khai, trong lúc bất chợt nàng đuổi về phía trước, có thứ gì đó bay về phía nàng.

Kiều Linh Nhi đưa tay ra, nhanh nhẹn đem thứ đó bắt lấy, là một chén rượu sơ ly ngọc.

“Kiều Linh Nhi, nhớ tên của ta là Nhất Nhất Vô Ưu!” Nam nhân nghiêng đầu, khóe miệng lướt qua một nụ cười tà tứ vô cùng đẹp đẽ. Tiếp đó điểm mũi chân, phi thân lên, hai ba cái liền vượt qua tường thành, tiêu thất vô tung.

Chân này Kiều Linh Nhi sâu một chút, không phải là bởi vì giọng điệu bá đạo làm như đùa giỡn kia, mà là tên của hấn Nhất Nhất Vô Ưu! Cung chủ Vô Ưu của Vô Ưu cung, đế vương của giới giao dịch, nam nhân thần bí vạn phần!

Không kịp đi tự hỏi Vô Ưu tại sao lại xuất hiện ở nơi này, đem chén sơ ly cất xong xoay người rời đi. Nàng nhất định phải mau trở về trong, nếu để cho người sinh nghi coi như rước lấy thêm phiền toái.

Quay về đã lại qua thời gian một nén nhang, mà Kiều Linh Nhi vốn cũng không muốn cùng cung nữ giải thích có chút phiền toái, trong tay áo giấu chén ngọc sơ ly, Vô Ưu đưa cho nàng chén rượu, chẳng lẽ nói chuyện cái chén sao?

Biểu diễn vẫn còn tiếp tục, lúc Kiều Linh Nhi trở lại, ở giữa đường thể tử của Ngô tướng quân cùng nàng đụng phải nhau.

Nữ nhân này lúc trước khi dùng bữa vẫn hữu ý vô ý nhìn nàng, để cho nàng nhiều ít có chút nổi lên đề phòng. Nàng không biết vị tướng quân phu nhân này, trong mắt nàng cũng không có các loại chán ghét sát ý gì, cặp mắt lung phách sắc kia lại hận không thể đem nàng toàn bộ xem thấu, càng không để cho nàng thoải mái.

Nàng rất chán ghét cái loại cảm giác này!

“Ngươi chính là Kiều Linh Nhi?” Lúc đang cùng nàng nghiêng mình mà qua, Kiều Linh Nhi rõ ràng nghe được câu nói hơi hiểm nghị băng lãnh của nàng ta.

Không đợi Kiều Linh Nhi quay lại hỏi, lại lần nữa nghe được thanh âm của nàng ta: “Rất cảm tạ, ngươi hôm đó đối với chuyện muội muội của ta làm, ta nhất định sẽ khắc trong tâm khảm...”

Khóe miệng của nàng ta xuất hiện một nụ cười trào phúng, Kiều Linh Nhi nghe như rơi vào trong sương mù. Nàng tin chắc bản thân từ trước tới giờ không nhận biết người này, không biết nàng ta, như thế nào lại biết muội muội của nàng ta?

Hơn nữa không khó nghe ra sự châm chọc trong lời nói của nàng ta, lúc trước ánh mắt chưa từng có tâm tình, lúc này lại nhiều lãnh ý.

Trở lại bên người Tông Chính Dập, Kiều Linh Nhi thấp giọng hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

“Hít...” Tông Chính Dập gật đầu. Có thể thấy đôi môi nhuộm đồng cùng bộ dạng trắng bệch kia cũng đủ biết hấn lúc này không ổn, “Linh Nhi, ngươi biết phu nhân của Ngô tướng quân sao?”

“Không, ta chưa từng có gặp qua nàng ta.” Kiều Linh Nhi nhìn bóng lưng ngày càng đi xa kia nhíu mày hỏi: “Nàng ấy tên gọi là gì?”

“Ngô phu nhân họ Diệp khuê danh một chữ Tinh.” Tông Chính Dập lạnh nhạt nói, thấy Kiều Linh Nhi cũng không ấn tượng lại bổ sung: “Ngô phu nhân là đại thiên kim của thượng thư.”

“Thượng thư?” Kiều Linh Nhi hơi ngạc nhiên, trong ý thức bỗng nhiên lóe lên một đoạn chuyện từ rất lâu trước.... “Thượng thư có phải hay không còn

có vị thiên kim, tên... gọi là Diệp San San?”

“Ngươi biết sao?” Tông Chính Đáp hỏi lại.

Kiều Linh Nhi khiêu mi, Diệp Tình, Diệp San San...

Diệp San San là nữ nhân khi nàng đi tới thế giới này liền đụng phải, hôm đó ở trên thuyền “Không cẩn thận” đem nàng ta đẩy xuống sông; về sau lại ở trong yến hội châm chọc nàng ta mấy câu, hiện tại Diệp Tình bộ dáng như vậy nói chuyện với nàng, chẳng lẽ muốn thay muối muối trả thù?

Ban đầu đã nhiều chuyện nàng cũng đủ phiền, làm sao còn tới một người không liên hệ tham gia náo nhiệt?

“Linh Nhi, làm sao vậy?” Tông Chính Đáp ở bên hỏi, phía sau đã truyền đến thanh âm khác.

“Đáp!”

Thái tử, Hách Liên Phi Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.